

3 1761 11915311 2

gc-Sh9
no. 71
ROBARTS

Lyons

K.P.M.

8-3-1973

பற்பல தேயங்களினின்று அரசிறைமுதலியவைகளை யாக்கேபமின் நிவாங்கிவரப்பெற்றுத் தனது தந்தைபோலே கச்சக்ராதிபதியாய் அரசாண்டு வருகின்றான்.

இவ்வாறொருவருடங்கடந்தபின் இறந்துபோன ராஜேந்திரசோழனுக்குச் சிரார்த்தநாள் நேர, அந்நாளில் நடத்தவேண்டிங் கருமங்களினைத்தையுங் கூத்தரானவர் குலோத்துங்க சோழனைக்கொண்டு வெகு சிறப்பாக முடிப்பித்து, இனி யிவ்விராசகுமாரனுக்கு இவனது தந்தையி னபிப்பிராயப்படி திருக்கல்யாணஞ்செய்து முடிக்கவேண்டுமென்னுங் கருத்தைக் கொண்டவராய் ஓர் நன்னாளாய்ந்து, கரிபரியாதிய பரிவாரங்கள் தம்மைப்புடைசூழ்ந்து வரக் கொடிகுடைமுதலியவிராஜசின்னங்களோடும் எக்காளம்-பம்பை-தவண்டை - துந்துபி முதலிய வாத்தியங்களோடும் இரத்தினச் சிவிகையி லாரோகணித்து வெளிக்கொண்டு பாண்டியதேயநோக்கி வருகின்றார். இவ்வாறவர் வருங்காலுண்டான ஆரவாரத்தினைக் கேட்ட கருணாகரபாண்டியன் ஆரோ பகையரசன் நம்மேற் படையெடுத்து வருகின்றனரெனலும் எனச் சந்தேகித்துப் பின்னர் சில வேவுகாரரால் சோழராச்சியத்திற்கோர் சுடர் மணித்தீபம்போன்று விளங்குங் கவிச்சக்ரவர்த்தியாகிய கூத்தரது வரவென்றுணர்ந்து சந்தோஷித்தவனாய், உடனே தனது மந்திரிகளாலும் பொற்களத்தை வேளாண்குல திலகரும் தனது சமூக வித்துவானுமாகிய புகழேந்தியென்பவராலும் அவரை யெதிர்கொண்டழைப்பித்துத் தக்க வரண்டனை யொன்றை விடுவித்து, அவருக்கு மவரோடும்வந்த பரிசன பரிவாராதிகட்கெல்லாஞ் சுகபோசனமாதிய பலவுபசாரங்களை முறைப்படி நடப்பிக்க உத்திரவுசெய்தான். அப்படியே யவர்கள் நடத்திவரப் பெற்றிருந்த புலவர்பிரான் ஓர்நாள் கருணாகரபாண்டியனைக் காணவேண்டிக் கொலுச்சபைக்கண்வர, அஃதுணர்ந்தவரச னவரை யெதிர்கொண்டழைத்துவந்து தனது சிங்காதனத் திருத்தித் தானுமிருந் துபசரித்து, ஐயா கவிச்சக்ரவர்த்தி! நீர்நதேயத் தெழுச்சிசெய்தகாரியஞ் சுயேச்சையோ பமேச்சையோ வெனவினான். அதற்குக் கூத்தரப் பாண்டியராஜனைப்புகுந்துநோக்கி, ஓமரகடந்தசெங்கோல் வழுதி! நம திராஜாதி ராஜனாகிய குலோத்துங்கமஹா ராஜாவின் பிதாவானவர் தம்முடைய தேகாவசான காலம் உடனே சுபச்செய்தி யொன்று சொல்லியிருந்தார். அந்நேரம் கருக் கறிவிக்கவும் தங்களைத் தரிசிக்கவும் வந்தோடு சுபச்செய்தியை வெளியிட்டனர்.

அதுகேட்ட கருணாகரபாண்டியன் குறுநன்சம்பன்னரே! சோழராஜன் பாண்டியராச புகழ் செய்துகொள்ளப் பாத்நிரனாயின், எங்களினுள் சொல்வீரென்று வினோதார்த்தமாய்க் கொடுத்தவராய் அப்பான்

கதி - மயூரகதி - வியாக்ரகதி - வானரகதி - விடபகதி என்னு மைங்கதிகளை யுடைய கோரமெனப் பெயர்பெற்ற பஞ்சசல்யாணியாகிய பட்டவர்த்தனப் புரவிக்குப் பாண்டியரேறுங் கனவட்டமென்னும் அசுவம் சமானமாகுமா? மாரிகாலத்திலன்றிக் கோடைகாலத்திலுங் கடல்போ லேங்கும் பரவிப் பெ ருகிப் பாய்ந்த பொன் கொழித்து அலையெறிகின்ற வகண்ட காவேரி யாற் றுக்கு வையையாற்றையோ நிகராகச்சொல்வது? சிவபிரானது திருவுளத் துக் குவப்பாகச் சோழராசர்களணியும் ஆத்திமலைக்கு வேப்பமாலையீடாகு மோ? உலகத்தைச்சூழ்ந்து கவிந்து சகலாத்மாக்களுடைய கட்புலனையு மறை க்கின்ற அந்தகாரத்தைப் போக்குஞ் சூரியனுக்கு அச்சூரியன்மு ன்னெளிமழு ங்கிப்போகின்ற சந்திரனொப்பாவனோ? அதுபோல மகாபிரசித்தமான சூரிய குலத்திற்குச் சந்திரகுலமோ சரியானது? நிகரற்ற வீரமுடையவர்களுக்குள் அதிவீரானவன் சோழராசனோ பாண்டியராசனோ? வெற்றிபெற்ற சோ ழராசனுடைய புலிக்கொடிக்குப் பாண்டியராசனுடைய மீனக்கொடியோ வி ணையானது? பொன்மாரிபெய்த மகிமைதங்கிய உறந்தைப்பதிக்குக் கொற் கைப்பதியோ உவமையாகும்? பெரியோராற் பாடப்பெற்ற சிதம்பரமுதலிய பற்பல சிவஸ்தலங்களையும் அரங்கமுதலிய வனேக விஷ்ணுஸ்தலங்களையுந் தன தகத்திற்கொண்டு எக்காலத்தும் க்ஷாமமென்பதனுக விடங்கொடாமல் சீவாதாரமாகிய நெல்முதலிய விளைவுகளுன்றாத ளளப்பயிற்ருந்த சோழநாட் டெக்குப் பாண்டியநாடு சரியாமோ?) என்னும் பொருளை யுள்ளமைத்து அச சோழராசருடைய பெருமைதோன்ற,

கோரத்துக்கொப்போகனவட்டமம்மானே
கூறுவதுங்காவிரிக்குவையையோவம்மானே
யாருக்குவேம்புநிகராகுமோவம்மானே
யாதித்தனுக்குநிகரம்புலியோவம்மானே
வீரர்க்குள்வீரனொருமீனவனோவம்மானே
வெற்றிப்புலிக்கொடிக்குமீனமோவம்மானே
பூருக்குமந்தைநீர்க்கொற்கையோவம்மானே
யொக்குமொசோனாட்டுக்குப்பாண்டிநாடம்மானே.

பாடலைக்கறிஞர். அதுகேட் டங்கிருந்த புகழேந்திப் புலவர் ண்டாகும்படி கூத்தரை நோக்கி, (அகஸ்திய மகாமுனி யுடைய பப் பிரவசனஞ் செய்தது பாண்டிநாட்டின்கணுள்ள சோழநாட்டின்கணுள்ள நேரிமலையி லிருந்தோ? அதுபுச் சொல்லுதற்கரிய அறுபத்துநான்கு திருவிளை யாட்டிலேயோ உறையூரிலேயோ? மகாலட்சுமிசமேத கித்ததன்றிப் புலியாகவவதரிக்கவில்லையே: ஆத னால்தான், புலிக்கொடிக் கென்னசிறப் பிருக்கின் றதென்கிறார். பாண்டியைய யுடைய

ஒட்ட

...த்தின்மேலேறி யிருக்கப்பெற்றது சூரியனோ?
சிவபெருமானது சடாமகுடமும்பட்டது சந்திரகுலமோ சூரியகுலமோ? சம
சந்திரன்ருனே: அதனால் தெத் திருஞான சம்பந்த மூர்த்தியானவர் பதிக
ணரை வெல்லும் பொருட்டு ரேறிக் கரைசேர்ந்தது காவிரியிலேயோ? வை
• மெழுதிவிட்ட ஏடானது எதிவகையாறல்லவோ மாட்சிமைப்பட்டது. பேய
கையிற்றானே: அதுபற்றி கையாய்த்தோன்றி அதைவிலக்குவது சோழராஜ
ணுகாம லதற்குப் பெரும்பண்டியராஜனணியும்வேப்பமாலையோ? மதுரையை
னது ஆத்திமாலையோ பாண்டித்திரம் அஞ்சுவந்து பணிந்தது சோழராஜன்
யழிக்கப் பொங்கிவந்த சமுடிகாலத்தானே: ஆதலால் பாண்டியராஜன் பரா
காலையோ? பாண்டியராஜன் உயும்?) என்னும் பொருளை யுள்ளமைத்து அப்
க்கிரமம் ஆரம்சொல்லிமுடிமைதோன்ற,
பாண்டியராஜருடைய பெருமையோவரைதெளித்ததம்மானே

ஒருமுனிவனேரியியோயாட்டுறந்தையிலோவம்மானே
யொப்பரியதிருவினோஞ்சிறுபுலியோவம்மானே
திருநெடுமாலவதாமதுஞ்செங்கதிரோவம்மானே
சிவன் முடியிலேறுவதுயோவையையோவம்மானே
கரையெதிரல்காவிரியோவங்கண்ணியோவம்மானே
கடிப்பகைக்குத்தாதகிழாமுழன்பதந்தனையோவம்மானே
பரவைபணிந்ததுஞ்செங்கம்பகர்வரிதேயம்மானே.
பாண்டியனாபராக்கிரமம் இவ்வணந்தம்போற் சாமர்த்தியமாகப்

என்னென்று... லைக் கூறினார். இவர்கூத்தர் அவரது கல்வித்திறத்திற்கா
புகழேந்தி... தாவித்தாராய... தைக்குறித்த... தசித்துவந்த காரியத்திற்கு உடன்கல
கச் சந்த... தாவித்தாராய... தைக்குறித்த... தசித்துவந்த காரியத்திற்கு உடன்கல
ந்துபே... முடிவுசெய்யாமல் தாமுத்தேயாகப்பேசி விக்கினந்தேட முயன்று
ரென்ற... கிறகோபத்தைத் தமதுள்ளத்தடக்கி ஒன்றும்பேசாது மௌனமாயிருந்
தனர்... அப்போது கருணாகரபாண்டியன் அவ்வூக்குவசிரோமணிகளுடைய வல்
பெருங்கட்கு மெச்சினவராய் தனதுதந்தைவழி தாய்வழியிலுள்ள பந்துவர்க்கத்
பெருணரை யழைப்பித்துப் புலவர்விரான் சோழராசனின் பெண்பேசுவந்த
சய்தியைத் தெரிவித்து, அதுவிஷயத்தி லவர்க ளப்பிரயத்ததை உசாவி
றன். அக்காலச் சுற்றத்தினர் தங்களுக்குள் கலந்துபேசி ஆக்ஷேபமின்றிக்
கொடுக்கலாமென்றார்கள். அதுகேட்டுணர்ந்த பாண்டியராசன் தனதரு
மைத் திருமகளைச் சோழராச குமாரனுக்குக் கொடுக்கத் சம்மதித்துச் சோதி
டர்களைக் கூவி பொருத்த நிமித்த முதலியவைகளைப் பார்த்து நிச்சயதார்த்
தஞ்செய்து, உத்தராயன புண்ணியகாலமாகிய தைமாதத்தில் விவாகத்
திற்கு ளாவைத்து முகூர்த்தபத்திரிகை யெழுந்தக் கூத்தர்கரத்திற் கொடு
த்து, ஓவித்வசன கோலாகலரே! இந்தப்பத்திரிகையில் நிர்ணயித்த தினத்
திற்கு முன்னரே இராசகுமார னிவ்விடத்திற்குவந்து சுகமாய்க்கல்யாணஞ்
செய்துகொண்டி போகலாமெனக்கூறினான். உடனேகூத்தர் பாண்டியராச

னிடத்தினின்றும் விடைபெற்றுத் தமது பரிசுள நும் பரிவாராதியருஞ்சூழ
அப்பாண்டிமண்டலத்தினின்றும் வெளிக்கொண்டு சோழமண்டலத் திராச
தாலியாகிய உறையூரையடைந்து, குலோத்துங்கச் சோழன் கரத்தில் முகூர்
த்த பத்திரிகையைத் தந்து அப்பாண்டியராசன் சபையில் நடந்த செய்திகள்
யாவும் தெரிவித்தனர்.

அதுகேட்டவு மச்சோழராசன் பாண்டியராசன் சமஸ்தானவித்வா
னாகிய புகழேந்தியின் மீது சற்றே சினந்தானாயினுங் கூத்தர் தந்த முகூர்த்த
பத்திரிகையைப் பார்வையிட்டபின் மனங்களிதழ்வனாய்த் தைமாடி வரவுக்
கெதிர்நோக்கி, அதுவந்தவுடன் தான் விவாகத்திற்குப்போய் மீண்டுவருமள
வுந் தனக்குப் பிரதிநிதியாக இராஜாதிகாரஞ் சேலுத்திவரும்படிக்கும் அம்
முகூர்த்ததினங்களின் மாத்திரம் அங்ஙனம்வரும்படிக்கும் அவரைவேண்டி,
உடனே மற்ற மந்திரி பிரதானிகளுடனும்-சுற்றத்தார்களுடனும்- நால்வகைச்
சேனைகளும் புடைசூழ வெளிக்கொண்டுபாண்டிநாட்டைநோக்கிவருகிறான்.
அவன் வரவையுணர்ந்த பாண்டியராசன் உடனே பலமங்களவரிசைகளோடு
மெதிர்கொண்டழைத்துவந் துபசரித்து, அவ்விராச குமாரனுக்காகவே புதி
தாக வலங்கரித்துள்ள ஓரரண்மனைக் கழைத்துக்கொண்டுபோ யதிலிருக்கச்
செய்து, இந்திரவிமானம்போலச் சோழக் கப்பட்டு வாழை கமுருகள் நாட்டி
முத்துமலைகள் புஷ்பமலைகள் தூக்கிச் சித்திரப்படங்களுந் கண்ணடிகளு
நிரைத்துள்ள அழகிய மணப்பந்தலில் சின்னத மாணிக்க மேடையின்மேல்
நவரத்தினக் கோலமிட்டுப் பூரண கலம்மத்து மற்றெல்லாக் காரியங்களும்
ளோடு முனைப்பாலிகை முதலியன வகுமெத்து மற்றெல்லாக் காரியங்களும்
வழுவின்றி நடாத்தும்படி காரியப் பிள்ளைகளுக்குக் கட்டளையிட்டவாய், நிர்
ணயித்துள்ள சுபவோரையில் கல்யாணப் பிள்ளையையுங் கல்யாணப்பெண்
ணையுந் திவ்ய தீர்த்தங்களால் ஸ்நானம்பண்ணுவித்து ஆடையாபரணதி
களையுந் கந்தசுகந்த புஷ்பாதிக்கையுங்கொண் டலங்கரிப்பித்து வெவ்வேறாய்
மணக்கோலஞ்செய்து மணைத்துவந்து முற்கூறிய மாணிக்கப் பீடத்தின்மே
லிருக்கவைத்து, மற்றவர்களுடையவர்கள் முழங்க வேதப்பிராமணர்களால் ஓம்
வளர்ச்சிப்பித்து அவர்கள் மந்திர வாக்கியங்களைச்சொல்லி யாசீர்வதிக்கச் சாஸ
திரோத்தமாகத் தனதுகுமாரத்தியாகிய சாரதாம்பாள் கரத்தை யெடுத்துக்
குலோத்துங்கச் சோழன் கரத்தின்மேல் வைத்துத் தாரைவார்த்துத் தத்தம்
பண்ணிக் கன்னிகாதானமாகக் கொடுத்தான். அந்தச் சோழராஜனு மக்கினி
சாக்ஷியாய் நுந்ந்தி சாக்ஷியாக அப்பாண்டியராசன் குமாரத்தியைப் பாணிக்
கிரகணம்பண்ணினான். அகாலம் மற்றக்கிரியைகளினைத்துஞ் சம்பூரணமாக
நிறைவேறின. இவ்வாறியைகள் முடிந்தபின்னர் தானம் தருமம் விருந்து
ஆடல்பாடல்களாகிய பலவித வாட்டம்பாங்களைல்லாம், அந்தத் தைமாடிமுத
லாறுமாத பரியந்தஞ் சுகல விபவத்தினுஞ் சம்பிரமமாய் நடந்தன.

இங்கிவ்வாறு நடந்துகொண் டிருக்கையில் சோழதேயத்திலே குலோத் துங்க சோழராசனுக்குப் பிரதிநிதியாயிருந் தரசாண்டு வருகின்ற கூத்தர் அவனது கல்யாண விபவத்தைக் காணவேண்டி நாலேந்து தினத்திற்கு முன் னமே பிரயாணங் கொள்ள வேண்டுமென உத்தேசங்கொண் டிருப்பதை யறிந்த சிலவித்துவ சனங்கள் அக்கல்யாண காலத்திற் பரிசு பெறும்பொரு ட்டி அவ்வரசன்மேல் தனித்தனியே பலவகைப் பிரபந்தங்கள் செய்துகொ ண்டுவந்து தங்களிறைவனாகிய அக்கூத்தருக்குக் காட்டி யனுஞ்ஞபெற்று, அவர் பிரயாணமாகுங்கால் அவரோடுங்கூடிச் செல்லும்படி யத்தனித்திருந் தார்கள். அதையவ் வுரின்களொரு விறகுதலையன்பென்சாதியறிந்து, இவர்க ளெல்லா மொருவேலையுஞ்செய்து கஷ்டப்படாமல் பலவகையான பாட்டு களைப்பாடி எளிதிற் பணஞ்சம்பாதித்துச் சுகமாய்ச் சீவனம் செய்தவர நம் முடைய புருடன்மாத்திரம் காட்டுக்குப் போய்க் காலிற் கடுமுள்தைக்கத் தி ரிந்து கையுங்காய்ப்பேறக் கட்டைவெட்டி நாள்தோறு மாடுபோலுழைத்து விற்று அரைவயிற்றுக் கஞ்சிக்கு மில்லாமல் அவதிப்பட வேண்டியதென்ன? இதுவரையி லிந்தவுபாயம் தெரியாமற்போயிற்றே: என்று தனக்குள்ளே சிந் தித்து, “காரிகைகற்றுக்கவிபாடுவதினும்-பேரிகைகொட்டிப்பிழைத்தனன்” என்பனையவள் சிறிதுமுணராதவளாதலால் அது சுளுவென்று நினைத்துத் தன் புருடனையழைத்து, நீ விரைவிலோர் பாட்டுப்பாடிக்கொண்டு கூத்த னுக்குக் காட்டி அவரோடுங்கூடவே மற்றைய வித்துவான்களைப்போல நீயுஞ்செல்லுவையேல் நமக்கு நல்லகால முண்டாகுமென்றுகூறினள். அது கேட்ட விறகுதலையன் சற்றுநிதானித்து, எனக்குப் பாட்டுப்பாடத் தெரியா தாயினும் பெரிதல்ல இதோ கற்றுக்கொண்டுவருகிறேன் என்றுகூறித் தெரு விலே புறப்பட்டு வருகிறபொழுது, சில சிறுபிள்ளைகள் மரப்பாவைகளைவை த்துவிநோதமாகவிளையாடுபிடத்தில் அவர்கள் “மண்ணுண்ணிமாப்பிளையே” எனச்சொல்லக்கேட்டு அதை ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டு அப்பாற்சென்றான். அவ்வாறு செல்லுகையில் ஓர் காக்கை கா வென்று கத்தக்கேட்டு “காவி றையே” என்றும், ஒரு சோலையிற் குயில்கூவக்கேட்டு “கூவிறையே” என் றும், ஒருபிள்ளையார் கோவிலிற் பெரிச்சாளி யோடக்கண்டு அதைக் கல் லெடுத்தடிக்கப்போய் “உங்களப்பன்கோவிற்பெரிசாளி” என்றும் பாடம் பண்ணிக்கொண்டு திரும்பினான்.

அப்பொழுது தன்சினேகனொருவ னெதிர்ப்பட்டு நீயெங்கேபோய்வரு கிறாயென, நான் பாட்டுக்கற்றுக்கொண்டு வரப்போனே னாதலால் நீயுங் கொஞ்சங் கற்பிக்கவேண்டுமென, அடகற்பிக்கிறதெனை “கன்னாபின்னா மன்னாதென்ன” எனப் பாடுகிறீதுதானே யென, அதையும் பாட்டென்றே நினைத்து முன்பு விளையாட்டுப் பிள்ளைகளையுங் காக்கையையுங் குயிலையும் பெரிச்சாளியையும் பார்த்துக் கற்றுக்கொண்டவற்றோடு சேர்த்துக்கொண்டு இந்தமட்டிற் போதுமென்று வீட்டுக்குப்போய் அவற்றைத் தன் பெண்சாதி

யுடனே சொல்லினன். அவன் கொஞ்சம் புத்திசாலி யாகையால் இதில் சோழன் பெயரில்லையே! அஃதவசிய மிருக்கவேண்டுமே! என்றவன் சொல்லிக் கொடுத்த “சோழங்கப்பெருமானே” என்பதையு மவனந்தப் பாட்டுக்கு அங்கிதமாகக் கடைசியில் வைத்துக்கொண்டு அச்சமென்ப தெவ்வளவு மின்றிற் கூத்தனருடைய வரண்மனைக்கண்வந்து அவரைக்கண்டு கும்பிட்டான். அவரவனைப்பார்த்து நீயாரென்ன, சோழராஜாவின்மேல் பாட்டுப் பாடி வந்தேனென்ன, அதையவ ரவனையே சொல்லச்சொல்லிக் கேட்டுத் தமக்கு ளிவன் விற்றகுதலையென்றும் நம்மைக்குறித் தாரோ சொல்லக் கேட்டுவந் தடுத்தானென்றும் அடுத்தவனைக் கைவிடாது ஆசிரத சம் ரகக்ஷணை செய்வதல்லவோ சீவகாருணியத்திற் கழகென்று மெண்ணினவ ராய் அவனை யபிமானித்துத் தாம் பாண்டிய தேசநோக்கிப் பல வித்வயுகங் களோடு திருக்கல்யாணத்திற்குப் பிரயாணங்கொண்டு செல்லும்போது அவனையு மழைத்துக்கொண்டு சென்று, அத்திருக்கல்யாண காரியங்களனைத் துமுடிந்து சோழராச குமாரனும் பாண்டியராச கன்னிகையுமாகிய தம் பதிக ளிருவருஞ் சபாமண்டபமேறிச் சிங்காதனத்தின்கண் வீற்றிருந்து கவிச் சகரவர்த்தியாகிய தம்மை யருகிலிருத்தி வித்துவான்களாற் பாடிக்கொணர்ந்த பிரபந்தங்களை யெல்லாம் அவ்வவர் தனிதனி பாடக்கேட்டுத் தனது போதகாசிரியர் குறித்தவண்ணம் அவர்கட்கெல்லாம் வெகுமானஞ் செய்து வருஞ்சமயத்தில் அவ்விற்றகுதலையினை யழைப்பித் திராசனைக் கும்பிடென்று குறிப்பித்து, இப்படித்தான் பெரியோர்கள் நீறுபூத்த நெருப்புப்போ லிருப் பார்களாதலால் அவர்களுடைய பெருமையை யாரறியத் தக்கவர்களென்று கூறிச் சிவுக்கென் றெழுந்து ஓராதனத்தி லவனை யிருமென்றுபசரித்திருந்து பிறகு நீப்பாடிவந்த பாட்டைக் கூறுமென்றனர்.

அப்போதவ னெவ்வளவுங் கூச்சமில்லாமல் தைரியத்துடனே “மண்ணுண்ணிமாப்பினையேகாவிறையேகுவிறையே, உங்களப்பன்கோவிற்பெரிசாளி, கன்னாபின்னமன்னாத்தென்ன, சோழங்கப்பெருமானே” என்று தான்கற்றுவந்த பாட்டை அசுவதாட்டியாய்க் கூறினான். அதைக்கேட்ட சபையிலுள்ள வித்வசனர்கள் யாரும் இதுநல்ல பாட்டென்று சொல்லிச் சிரித்தார்கள். அக்கால் கூத்தரானவ ரவர்களைநோக்கிச் சினந்து, இது வெண்பா முதலிய பாக்களிலாவது பாவின்ங்களிலாவது எதனோடு சம்பந்தப்பட்டது? இதன்பொருள் யாதென்றறிந்து சொல்லுவதல்லவோ வித்வ சாமர்த்தியம்! அதைவிட்டு நகைப்பதென்ன? இவரை யப்பாடலுக் குரைசொல்லச் சொன்னும் பிரயாசமில்லாமல் வெகுசாதுரியமாக நொடிக்குள்ளே சொல்லுவார், ஆயினு நூல்செய்தவனே உரைசெய்கிறது சம்பிரதாயமல்ல, அதுபற்றி யிவரைச் சொல்லச் சொல்லுகிறது நியாயமன்று, ஆதலால் நம்மிலே யாராவதொருவர் சொல்லுவதே யுத்தமென்றுகூறினர். இவைகளைக்கேட்ட வித்வான்கள் யாரும் வியந்து, இவனெவனோ பித்தம்பிடித்த மத்தனாகவேண்டும், இத்தகையன் தன்வாயில் வந்தபடித் தாறுமாறாக எதையோ வுரறினால்

அதைப்பாடவென்றும் அதற்குப்பொருளிருப்பதாகவுஞ்சொல்லுகின்றாரே, இருக்கினிவரே சொல்லட்டுங் கேட்போமென்று தமக்குள் யோசித்துக் கொண்டு ஒன்றும் பேசாமற் சும்மாயிருந்தார்கள்.

அக்காலதற்குக் கூத்தர் பொருள் சொல்லத் தொடங்கினவராய் குலோத்துங்கச்சோழன நோக்கி, இப்பாடலிடையிடையே சில சீர்குறைந்தியல்வதினால் இணைக்குறளாசிரியப்பாவாகும்: இதன்பொருள்-மண்-பூமியை, உண்ணி-உண்டவனே, மா-இலக்குமியின், பிளையே-புதல்வனே, கா-கம்பகத்தருவுக்கு, இதையே-தலைவனே, கூ - பூமிக்கு, இதையே-அரசனே, உங்களப்பன்-உங்கள் தந்தை, கோ-இராசன், வில்-விற்போரில், பேரிசு-பெரிதாகிய, ஆளி-சிங்கம்போல்வாய், கன்னா - கன்னனே, பின்னா - தருமனே, மன்னா-நிலைபெற்றவனே, தென்னா-பாண்டியனையொத்தவனே, சோழங்கம்-சோழதேயமாகியவங்கத்தையுடைய, பெருமானே -பெருமையுடையவனே என்பதாம். (இதுபதவுரை) மகாவில்குணபிரதிவிபதியென்றபடி நீயுலகாள் பவனுதலால் வில்குணவினமிசம் பெற்றாயென்பார்-மண்ணுண்ணியென்றும், குறைவற்ற செல்வமுடையாயென்பார்-மிக்கசெல்வமுடையோனே இலக்குமி புத்திரனென்னும் உலகவழக்குப்பற்றி மாப்பிளையே யென்றும், போகத்தாற் சுரேந்திரனை யொப்பாயென்பார்-காலிறையே யென்றும், மக்களாய்ப்பிறந்தவர்களில் மிகச் சிறந்தோனுதலால் நரேந்திரனே யென்பார் - கூவிறையே யென்றும், நீயெய்ந்தி நின்றந்தை முதலியோரும் அரசாளப்பெற்றவர்தாமென்பார் - உங்களப்பன்கோவென்றும், விற்போரிற் சிங்கம்போலப் புறங்கொடாது பகைவரை வெல்வாயென்பார்-விற்பெரிசாளியென்றும், பெருங்கொடை வள்ளலேயென்பார்-கன்னாவென்றும், பொறுமையி லக்கன்னனுக்குப் பின்னோனாகிய தருமனே யென்பார்-பின்னாவென்றும், நெடுங்காலமழிவின்றி வாழ்வாயென்பார்-மன்னாவென்றும், தமிழ்ப்புலமையிற் பாண்டியராசனைப்போல்வாயென்பார்-தென்னாவென்றும், மலை-நாடு-நகர்-நதி-மலை-கரி-பரி-முரசு-கொடி-செங்கோல்-என்னுந் தசாங்கங்களி லொன்றாகிய நாட்டிற் பெரியோயென்பார்-சோழங்கப் பெருமானே யென்றுங்கூறினார். (இதுபதசாரம்.) உங்களப்பன்-எழுவாயும், விற்பெரிசாளி- டயனிலையுமாம். இச்செய்யுளி லிடையிடையே உவமை யுருவக முதலிய சில வலங்கரங்களுமமைக்கப்பட்டன. என்னிவைகளை யெல்லா மெடுத்துக்காட்டி வீரமுதலிய வெண்கலைகளுந்தோன்றி விளங்க அரசன்முதலிய வனைவர்க்குங் கர்ணனந்தத்தை விளைக்கும்படி அற்புதமாகப் பிரசங்கித்துச் சமர்த்தித்தார். இவைகளைக்கேட்ட வித்வான்களையாரு மிகவு மாச்சரியங் கொண்டவராகி, இந்தப் பாட்டுப்பாடினவன் மூடனும் பாடலோ அரைக்காசு பெறுததுமாயிருந்தும், அவனையோர் வித்வானென்றும் அதையோர் பாடவென்றும் ஸ்தாபித்து அதற்கு லக்கணத்தோடு பொருந்தப் பதப்பொருள்சொல்லிப் பதசாரங்கூறி மேற்கோளுங்காட்டி மெய்ப்பித்தாரே: இவருடைய சாமர்த்தியமே சாமர்த்

தியம். இவரையுலகோ சரதாபீட சம்பன்னரென்றழைத்தல் சரதமே: என்று மிக வியந்தார்கள். இராஜ குமாரனும் வழியே போகிற ஓர் விறகு தலையனுக்காகப் பாத்தியப்பட்டு அவன் குளறிவழிந்ததையும் பாடலாகக் கொண்டு அதற்கிவ்வளவாக துட்பித்துப் பொருள்சொல்லிச் சமர்த்தித்த இக் கூத்தனரைப்பற்றியேனும் அவனைப்பெருமைப்படுத்த வேண்டுமெனக்கருதி, அவனதுமுதற்கொண்டு குறைவற்ற செல்வத்தினையு வாழும்படிக்குச் சகல வெகுமதிகளையுஞ்செய் தனுப்பினான். (10) அதுகண்ட கூத்தர் சந்தோஷித்து, உடனேயவ் விராஜகுமாரனிடத்தினின்றும் அவன் மாதுலனிடத்தினின்றும் விடைபெற்றவராய்த் தமது பரிசுண பரிவாரங்களோடும் வெளிக் கொண்டுசோழதேயஞ்சென்று இராச்சியாதிகாரஞ் செலுத்தியிருந்தனர்.

இப்பால் கருணாகர பாண்டியராஜனானவன் திருக்கல்யாணச் சம்பிரமங்கள் முடிந்த ஆறாமாதத் தொடக்கத்தில் தனது பெண்ணுக்கு உசிதமான வஸ்திரபூஷணங்களையும், இரத்தினமிழைத்த பொற்பெட்டி-பொற்றட்டு-பொற்கட்டில்-பொற்றொட்டில்-பொற்குட முதலானவைகளையும், இரதகஜ துரகபதாதிகளையும், பல சீமை பூமிகளையும், மற்றும்மனேகமான பொருள்களுடனே தோழிமார் தாதிமார்களையும் சீதனமாகக்கொடுத்து; இவற்றுடனே புகழேந்திப்புலவரையுஞ் சீதனமாகக்கொடுத்தான். இவையனைத்தும் வரப் பார்த்துக்கொள்ளும்படி குலோத்துங்கசோழராசன் விபரமாய் ஓர்திருமுகத்திற்கண்டெழுதிக் கூத்தரிடமனுப்பினான். அத்திருமுகம் வரக்கண்ட கூத்தர் அதற்கண்டெள்ளயாவு மவ்வவற்றின் சாதனத்துடன் வந்து சேரப்பார்த்து ஒப்புவித்துக்கொண்டு அவ்வவற்றை வைக்கவேண்டுங் தானங்களில் வைப்பித்து, பின்னர்ச் சாபிதாவிலோர் வித்வானுஞ் சீதனப்பொருளாக வந்திருக்கின்ற ரென்றறிந்து அவரைவரவழைத்துப் பார்த்தனர். அவ்வாறு பார்த்து போது முன்னர்தாம் பெண்பேசப்போன காலத்தில் தமதுகட்சிக்கு எதிர்கட்சியாகப்பேசின புகழேந்திப்புலவராயிருக்கக்கண்டு, இவன்கல்வியிறுமாப் பால் நம்மையு நாமுத்தேசித்துவந்த காரியத்தையுமதியாது எதிர்பேசினால் லவா? முன்னொருபோது பாண்டியராசன் நமது சோழராசனிடம் வந்திருந்த வேளையில் ஐராவத்தினுடைய காற்சங்கலியவிழ்ந்தகன் ரொழிந்ததென ஆதோரணர்வந்து கூறலும் அதுகேட்ட நாம் வியந்து,

இன்னுங்கலிங்கத்திகல்வேந்தருண் டென்றோ

தென்னன்மமிழ்நாட்டைச்சீறியோ—சென்னி

யகளங்கரவுன்றனயிராவதத்தி

னிகளங்கால்விட்டநினைவு.

என்றோர் வெண்பாகூற, அதற்கெதிராக விப்புலவன் நம்மைச்சற்றுமதியாத

தென்னவன்றென்னர்பெருமான்நிறன்மதுரை

மன்னவன்கோக்களிற்றின்வல்லிக்கும்—பொன்னிநா

டாலிக்கும்வேந்தாமபயன் குலமகளிர்

தாலிக்குமொன்றேதனை.

என்றோர் வெண்பாபாடித் தனதரசனைக் களிப்பித்த காலத்திலும், மற்றொரு
போதோர் சம்பாஷணை முன்னிலையில் முதுலகாரு மன்னவருள் முதுகுக்
குக் கவசமிடாதவன் சோழராசனே யென்னுங் கருத்தையமைத்து,

வென்றிவளவன் விறல்வேந்தர்தம்பிரா

னென்றுமுதுகுக்கிடான்கவசம்-

என்றோர் வெண்பாவெடுத்துக் கூறி மற்றதையும் பாடி முடிக்குமுன்
இனித் தனதரசனைப்பற்றி யாதுவருமோவெனக் கருதி விரைந்து,

துன்றும்

வெறியார்தொடைகமழுமினவர்கோன்கைவே

லெறியான்புறங்கொடுக்கினென்று.

எனத் தான்பாடிமுடித்து மகிழ்ச்சியுற்றபோதும், இன்னு மிப்படி நிக
ழ்ந்த பலவேளையினும் இவனைநாம் நமது சோழராஜனுக்கும் பாண்டியராஜ
னுக்குமுள்ள நண்பினையும் இவனது கல்வியின் பண்பினையுநோக்கிச் சற்றி
றக்காது ஏறவிட் டிருந்ததின லன்றோ அக்காலத்தினு மிவ னவ்வாறு நமக்
கெதிர்கட்சியாகப் பேசும்படிக்காயிற்று? என்று கோபித்து இவன் கொட்
டத்தையடக்கி யாளவேண்டுமெனக் கருதினவராய், உடனையவரைத் தனி
யான ஓர்சிறைச்சாலையில் வைப்பித்துத் தமக்குள் வித்துவ சிரேஷ்டரென்னு
மதிப்பினால் அன்னபானுதிகளிற் குறைவின்றிப் போஷிப்பித் தவந்தார். இவ்
வாறாகப் போஷிப்பித்து வந்தும் புகழேந்திப்புலவர் அச்சிறைக்கணிருக்கச்
சகியாராய் வருந்தி, பின்னரிதுவுநமது கன்மானுசார மென்றெண்ணிச் சோழ
ராசன் வரவுக் கெதிர்பார்த் திருந்தனர்.

இப்படியிருக்கையில் குலோத்துங்கசோழன் ஆடிமாதத்தொடக்கத்தில்
சகலபரிசன பரிவாரங்களோடும் பாண்டிநாட்டி னின்றும் வெளிக்கொண்டு
சோழநாட்டைந்து தனதிராசதானியாகிய உறையூரின்கண் வந்து சேர்ந்து,
தான் விவாக நிமித்தஞ் சென்றிருந்து மீண்டவரையில் நடந்த காரியங்க
ளனைத்தையங் கூத்தரார் கூறக்கேட்டுச் சந்தோஷித்து, ஆவணிமாதத்தில்
தனது மனைவியை யழைப்பித்துக்கொண்டு இந்திரனுஞ்செயும்போலச் சகல
போகபாக்கியங்களையுங் குறைவின்றி யனுபவித்துக்கொண்டு சுகமாயரசு
செய் திருந்தான். அப்பா லடுத்த தைப் பொங்கலுக்கு மறுநாட் சாயங்
காலங் குலோத்துங்க சோழன் மிக வாடம்பரத்துடனே வழக்கப்படி வீதி
யில் யானைமேற் பவனிவருகிறான். அப்போது சிறைச்சாலைத் தளத்தின்மே
லிருந்து அவ்வேடிக்கைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த புகழேந்திப் புலவரைச்
சோழராசன்கண்டு தனதருகிலிருக்குங் கூத்தருக்குக் காட்டி, இவர்தானே

தங்களைத் தடுத்துப் பேசிய புகழேந்திப் புலவரென வினாவினான். அது கேட்ட கூத்தர் ஆமென்று மறுமொழிகூற, கவிச்சக்ரவர்த்தியாகிய தங்களை யே தடுத்துப் பேசிய இவரது சாமர்த்திய மெவ்வளவென்று அரசன் மீண் டெம் வினாவ, அதற்குக் கூத்தரவனை நோக்கி, (வேங்கைப் புலிக்குமுன் மான் நிற்குமா? எரிகின்ற சுடுநெருப்புக்கு முன் சாரமற்றுலர்ந்த வெட்டுக்காடு நிற்குமா? கடற்சுறவுக்கு முன் மற்றச் சிறுமீன்கள் நிற்குமா? சூரியோதயத் திற்குமுன் பனிநிற்குமா? அதுபோற் கல்வியி லெனக்குமுன் இவன் நிற்க மாட்டுவானா?) என்னுங் கருத்துத்தோன்ற,

மானிற்குமோவந்தவாளரிவேங்கைமுன்வற்றிச்செத்த
கானிற்குமோவவ்வெரியுந்தழன்முன்களைகடலின்
மீனிற்குமோவந்தவெங்கட்சுறவமுன்வீசுபனி
தானிற்குமோவக்கிரோனுதயத்திற்குர்மன்னனே.

என்றொரு பாடலைச் சொல்ல, அதுகேட்ட புகழேந்தி இராசனைப் பார்த்துச்சிரித்து வந்தனஞ்செய்து இந்தப்பாடலை வெட்டிப்பாடவோ ஒட்டிப் பாடவோ வெனக்கேட்க, அரசன் வெட்டிப்பாடவேண்டாம் ஒட்டியேபாடு மென்ன, (அந்த மான்முதலானவை அவரே புலி முதலானவை நானே) என ப்பொருள்படும்படி,

மானவனானந்தவாளரிவேங்கையும்வற்றிச்செத்த
கானவனாவ்வெரியுந்தழலுங்களைகடலின்
மீனவனானந்தவெங்கட்சுறவமும்வீசுபனி
தானவனாக்கிரோனுதயமுந்தார்மன்னனே.

என்றப்பாடலையே யொட்டிப்பாடினர். அது கேட்டலுங் கூத்தருக்கு முன்னினுமதிக கோபமுண்டாகி, இவன்கருவத்தை யின்னு மடக்கவேண்டு மெனக்கருதி, உடனே யச்சிறைச்சாலையதிகாரியை யழைத்து, இன்று முத லவனுக்கு நித முழக்கரிசியும் அதற்கேற்ற வுப்புங்கொடுப்ப தல்லாமல் முன் போன்று அறுசுவைப்போசன மளிக்கவேண்டாமென் றுஞ்ஞாபித்தனர். அதுகேட்டிருந்த சோழராச னென்றும்பேசாமல், அப்புலவன் நமது கூத்த னார் சொன்னவண்ணம் இறுமாப்புடையவனே யென நிச்சயித்து அப்பாற் போயினான். பின்னர் புகழேந்திப் புலவர் மனம்வருந்தி, சோழராசனுக்குக் கூத்தன் வித்தியாகுருவாகவும் பிரதிபிதாவாகவு மிருப்பதுபற்றி அவனை மிக வும் பெருமைப்படுத்தித் தனது சிங்காதனத்திற்குமேலான உயர்ந்தவாதனத் தில் வைத்து அவனுடைய பாதத்தைத் தனது தலைமேல் தாங்கிக்கொண் டிருப்பதினால் நம்மைச் சிறைமீட்க வேண்டுமென்பதை நினையாமற் போயி னான். இதுகாறு நமது பாண்டியராச புத்திரிக்கு நாமிருக்கு நிலைமை தெரி யாதுபோலும். இனியவ ளறியும்வண்ணம் ஒருபாயஞ் செய்வோமெனக்

கருதினவராய், அச்சிறைச்சாலையின் பக்கல் தண்ணீர்க்குப்போகின்ற பெண் டர்களைச் சாளரத்தின் வழியாகப் பார்த்து, அவர்கள் செவிக் கினிமையாக வஞ் சுலபத்திற் பொருள் தெரியவும் பாரதசரித்திரத்தைச் சுருக்கி, இக்கா லத்திற் சில வெளிய சனங்கள் உடுக்குதட்டிப் பாடிக்கொண்டு அதனாற்சீவ னாடு செய்துவரும் அல்லியரசிமலை- பவளக்கொடிமலை- புரந்திரன் களவு மலை-எனவழங்கு மவைகளைச் செம்பாகமானடையிற் பாடல்களாகப்பாடி வருவதாயினர். அவைகளை யவர்கள்கேட்டுச் சந்தோஷித்துத் தங்கள் தங் கள் வீட்டிலிருந்து அறுசுவை பதார்த்தங்களோடுங்கூடிய போசனாதிக்களைத் தினந்தோறு மொவ்வொருவராக முறையிற் கொண்டு வந்து கொடுப்பதானா க்ள். அவைகளிற் புகழேந்திப் புலவர் தாமுண்டதுபோக மிகுதியானவை களைச் சிறைச்சாலைக் காவற்சேவகருக்குக் கொடுப்பர். அதனால் சேவகர் கள் புகழேந்திப்புலவர்மேற் பகைமவைத்து மிகமரியாதையாய் நடந்துவரு வார்கள்.

இப்படி நடந்து வரும்போது ஓர்நா ளிராசபத்தினியானவள் தனக்குச் சீதனமாக வந்த புகழேந்திப்புலவர் கூத்தராஞ்ஞையார் சிறைச்சாலையி லடைபட்டிருக்கின்றாரெனவும், அரசனு மதுகுறித்து விசாரித்து விடுதலை செய்யாது பராமுகமாயிருக்கின்றனெனவும், அப்புகழேந்தியே யில்விதப் பாடல்கள் பாடிச் காலங்கழிக்கின்றனரெனவுந் தனது தாதியரார் கேள்வி யுற்று மனம்வருந்தி; அத்தினமிரவி விராசன் சயனக்கிருகத்திற்கு வருங் குறிப்பறிந்து கலகம் பிறந்தால் நியாயம் பிறக்குமென்று அக்கிருகத்தின் கத வைச் சாத்தித் தாளிட்டு அரசனை யுள்ளே பிரவேசிக்க வொட்டாமற் றடை செய்தாள். அஃதுணர்ந்த குலோத்துங்க னதிகுயித்து, நமது பத்தினிக் கூடல் நேர்ந்த காரணத்தை யறியவேண்டுமென்னுங் கருத்துடையானகி, அரசர் களுக்குள் தொன்று தொட்டு இராசபத்தினிகட்கு; ஊடல்நேர்ந்தபோது அவ் வவர்கள் சமுகவித்துவான்களைக் கொண்டு தணிப்பிக்குஞ் சம்பிரதாயப்படி தனது சமுகத்தில் தலைமைப் புலமை நடாத்துபவராகிய கூத்தரை யழைப் பித்துத் தனது பத்தினியி னூடலைத் தணித்துக் கதவைத் திறப்பிக்கும்படி வேண்டியனுப்பினன். அப்புலவர்பிரா னதற் கிசைந்துசென்று, (தாமரை மலரில் வசிக்கின்ற தேன்போ லினிக்கு நயவசனத்தையுடைய இலக்குமி போல்வாய்! நீ கதவைத் திறந்துவிடு. திறவாதிருந்தாலோ? கோடையிடி யிடித்ததுபோலப் பகைவாநெஞ்சந் துணுக்குறும்படி புறங்கொடாமற் போர் செய்து வெல்கின்ற சுத்தவீரனும் உனது பிராணாதனுமாகிய சோழராச னென்னுஞ் சூரியகுலத்தரசன் உன்வாசல்தேடி வந்தால் அப்பொழுது சூரிய னைக்காணாமல் முகுளித்த தாமரை அச்சூரிய னுதயமாகக் கண்டமாத்திரத் தில் தன்னியல்பாய் விசுக்கிறதுபோல, உனக்கொருவரு மிதஞ்சொல்லா மலே தனக்குத்தானே விரல்களாகிய விதழ்களையுடைய உன் கையாகிய தாமரையானது திறந்துவிடப் போகின்றது. அதைக்குறித்து யானினி

புகழேந்திப்புலவர் மறுநாள்தொடங்கி அரசன் கொலுச்சபைக்கு வருவதும் போவதுமா யிருந்தனர்.

இப்படிச் சின்னஞ்சென்றபின் கவிச்சக்ரவர்த்தியாகிய கூத்தர் குலோத்துங்கச் சோழனை மந்திராலோசனைச் சபைக்கணமுத்துச் சென்று, அப்பனே! உனது பிதாவானர் தமது தேகாவசானகாலத்தில் உனக்கு முன்னதாகத் திருமணமுடித்து இராச்சியபட்டாபிஷேகஞ்செய்து பார்க்கத் தவஞ்செய்யாமற் போயினென்று வியாகூலங் கொண்டு, அதிவிரைவி லின்றி யமையாக் காரியமாக இளவரசு பட்டாபிஷேகத்தினை மாத்திரஞ் செய்து முடித்துத் தேகவியோக மாயினரன்றோ? ஆயினுமவ ரக்கா லென்னிடஞ் சொல்லியிருந்தபடி உனக்குப் பாண்டியராச புத்திரியைப் பாணிக்கிரகஞ் செய்து பார்த்த வென்கண்களால் உங்களிருவருக்கு மிராச்சிய பட்டாபிஷேகமுஞ் செய்துபார்க்க ஆவல்கொண்டிருக்கின்றேனெனக் கூறினர். அது கேட்ட குலோத்துங்கராச னவரைத்தொழுதெழுந்து, ஐயனே! எனது பிதாவானவ ரடியேனைத் தேவரீர்கரத்தி லொப்பிவித்தபோதே அவரென் பொருட்டுச் செய்யற் பாலன வாகிய காரியங்களினைத்துந் தேவரீருடைய தாகும். அவற்றைப்பற்றி யாகவேண்டிவ வனைத்து மாலோசித்து முடித்தருளுக வென்றனன். உடனே கூத்தரானவர் புரோகிதர்களால் நன்னொன்று நிச்சயித்துக் கொண்டவராய் நகரமுழுவது மலங்கரிப்பித்து, கருணாகர பாண்டியன் முதலான டலவரசர்களையும் பெரியோர்களையும் பிரபுக்களையும் ஏனைய சுற்றத்தினரையும் திருமுகவாயிலாய் வரவழைத்து, குலோத்துங்கச் சோழனையு மவன் பத்தினியையுஞ் ஜெயாவிஜை பவாவென்று யாவரு மொலிக் கத் தக்கதாக இரத்தினகசிதமாகிய சிங்காதனத்தி லேற்றிச் சகல விபவ சம்பிரமத்துடன் வேதாகம முறைப்படி இராச்சிய பட்டாபிஷேகஞ் செய்து முடித்தனர். அன்னவூதிக்குச் சமானமான அந்தணசிரேஷ்டர்கள் அட்சதை களைவாரி யிறைத்தார்கள். அறதூல் கற்ற பெரியோர்கள் யாரும் அனந்த முறை ஆசீர்வதித்தார்கள். ஓளவை முதலிய வித்துவ சிரோமணிகள் அருங்கலிமால்களை யணிந்தார்கள். அரம்பையருக்கொப்பான கணிகையர்யாரும் அபிநய நாட்டிய மாடினார்கள். வெற்றிமுரசு, கொடைமுரசு, மங்கலமுரசு முதலிய வாத்தியங்கள் விண்ணு மண்ணு மதிர முழங்கின. அன்னதானஞ் சொன்னதானம் பூதானங் கோதான முதலிய பலதானங்கள் அபரிமிதமாய் நடந்தன. மற்றுமுள்ள சிறப்புகளையாவு மாட்சிமைபெறநடந்து நிறைவேறின.

இவ்வா றிராச்சியபட்டாபிஷேக நிறைவேறியபோது அங்கமுதலிய பல தேயத் திராசர்களெல்லாம் தனித்தனி அளவற்ற வாபரணங்கள், பீதாம்பரங்கள், பொற்பிரதிமைகள், பொற்சிவிகைகள் முதலியவைகளோடு பொற்காய்கள், பொற்கணிகள் முதலானவைகளையும் இரத்தினக்குடங்கள், இரத்தின தளபாடங்கள் முதலானவைகளையும், ஏனைய பல மங்கலப்பொருள்களோடு

தத்தமக் குரிய அரசிதைகளையும் அளவற்ற வாத்திய கோஷ்டத்துடன் வரிசையாகக் கொணர்ந்து வைத்து வணங்கி நின்றார்கள். அக்கால் கலங்கதேயத் தரசன்மாத்திரம் அக்குலோத்துங்க சோழன் தந்தைநாள்முதல் 'விரோதியாகையால்' தான்வராது அத்தகைய வரிசைகளையேனு மனுப்பாது இறுமாந்திருப்பதையுணர்ந்த கூத்தர் சின்னஞ்சென்றபி னவனுக் கறிவிக்க, அவனுடனே யொற்றரை விளித்து அக்கலங்கதேயத்தரசன்கருத்தையறிந்து வரச்செய்து இராச்சிய பரிபாலனத்தைக் கூத்தர்வசத்தி லொப்புவித்துத் தனது பதிவிரதா சிரோமணியாகிய பத்தினியிடத்தி னின்றும் விடைபெற்ற வராய், இரதகசதுரக பதாதிகளாகிய சதுரங்க சேனைகளோடு செங்குந்த மன்னர்கள் திரண்ட புடைசூழ்ந்துவர இரணபேரி முழக்கத்தோடும் வெளிக் கொண்டுசென்று கலிங்கனென்னுங்கருதலனைக் கடம்போர்செய்து வென்று, அவனதுகாறுஞ் செலுத்த வேண்டிய அரசிதை முதலிய வடங்கலும் அடைவுடனே பெற்றுக்கொண்டவந்து தனக்கொப்பாரு மிக்காருமின்றி ஏகச்சக் கிராதிபதியாய் அரசியற்றிவருகின்றான். இப்படி குலோத்துங்கச் சோழன் கலங்கதேயத் தரசன்மேற் படையெடுத்துச்சென்று போராடி வெற்றியடைந்து வந்தவுடனே கவிச்சக்கிரவர்த்தியாகிய கூத்தரானவர் அவ்வெற்றிப்பாட்டைச் சிறப்பித்துக் "கலிங்கத்துப் பரணி" என்றோர் பிரபந்தம்பாடி, அப்பரணியை யச்சோழராசன் சபையில் கருணாகரபாண்டியன் முதலிய பலவரசர்களும் பெரியோர்களும் பிரபல வித்துவசிரோமணிகளுங் கேட்டு வியக்க அரங்கேற்றதல் செய்கின்றார். அப்போது குலோத்துங்கச் சோழன் அந்நூலிற்றுகொண்டுள்ள வபிமானத்தை அங்குள்ளபலர்க்குந் தெரிவித்தற் பொருட்டு அக்கலங்க தேயத்தினின்றங் கொணர்ந்து தனது பொக்கிஷச் சாலையில் வைத்திருந்த பொற்றேங்காய்ச் சிப்பங்களை வருவித்து, ஒவ்வொரு பாட்டி னரங்கேற்றன் முடிவில் ஒவ்வொரு பொற்றேங்காய் பரிசாக வருட்டினன். மற்றைய வரசர்களும் பிரபுக்களும் அப்பிரபந்தத்தி னெவ்வோருறுப்பின் முடிவில் பலவகைப் பரிசுகளை வழங்கினார்கள். (12)

இஃதிங்ஙனமாக-முன்னர் குலோத்துங்கச் சோழன் தனதிராச்சிய பரிபாலனத்திற்குக் கூத்தரை நிறுத்திக் கலங்கதேய நோக்கிச் சென்றபோது புகழேந்திப்புலவர் இக்கூத்தரிடத்தில் நாம் தனியேயிருந்து நிருவாகிப் பதரிதெனக் கருதினவராய் அவ்வுறையூரைச்சார்ந்த மன்னுவ நாட்டின்க ணுள்ள முரணைநகரிற் சென்று, அங்கரசு செய்திருக்குஞ் சந்திரன்சுவர்க்கி யென்னுமிராசனையடுத்து அவனாற் சன்மானிக்கப்பட்டிருந்து, பின்னரவன் வேண்டு கோளால் வடமொழிக்க ணுள்ள நளன் சரிதையை நவரசாலங்காரத்தோடு நாணாறு வெண்பாக்களாற் பாடி முடித்துக்கொடுத்து அவனைச் சந்தோஷிப்பித்து, சிலநாள் சென்றபின் ஒருநாள் தனியிடத்திருந்து நாமெந்தவிதத்தினும் பாண்டியராச குமாரியின் சொத்தாயிருக்கின்றோம்: அதுபற்றி நாம் சோழராசனுக் கடைக்கலம்; அவனுத்தரவின்றி யவன்கீழடங்கிய ஓர்சிற்றரசு

வழைத்துப் பாடுங்கொன்றுகூறினர். அதுகேட்டகூத்தர் (வானைகள் வெள்ளத்துளடங்காமல் கோபத்தோ டெழும்பி வேலியிலிருக்கின்ற கழுமகரத்தின்மேற்பாய்ந்து அங்கிருந்து துள்ளி மேகத்தைக்கிழித்துக்கொண்டு மழைத்துளியோடு பூமியிலிறங்கத்தக்க வளர்ப்பத்தையுடைய சோழநாட்டுக்கரசனே! கள்ளத்தனத்தையுடைய குறுநிலமாக்கள்குலநாசனே! தேவர்களுக்குக் கோபாலனை யொத்தவனே! பூர்வபக்க மூன்றம்பிறைச் சந்திரனுக்கு அவனுக்கு மந்தந்த மாதத்தினும் அவன்கலைகள் வளர வளரத் தனக்குக் காமம் வளர்தலால் நின்னால் விரும்பப்பட்டுள்ள என்மகள் தனது சுயபுத்தியை யிழந்தவளாகின்றாள்.) என்னுங்கருத்தை யமைத்து,

வெள்ளத்தடங்காச்சினவானேவேலிக்கழுகின்மீதேறித்
துள்ளிமுகிலைக்கிழித்துமழைத்துளியோடிநங்குஞ்சோண்டா
கள்ளக்குறும்பர்குலமறுத்தகண்டாவன் டர்கோபாலா
பிள்ளைமதிக்கெம்மதியுமதிபேதையிழக்கும்பெருமதியே.

எனவொன்றதிகமாகவே நான்கிடங்களிற் பிரயோகித்துப் பாடினர். ௨.௨.௨. புகழேந்திப்புவரும் (கழனிகளிலுழுதுகொண்டிருக்கின்ற உழவுத் தொழின்மாக்கள் குரங்குகள் வேலியிலுள்ள பலவிற்களிகளைப் பறித்த தென்று அருகிலிருக்கின்ற சங்குகளையெடுத்துவிச, அவர்கள்மே லக்குரங்குகள்மிண்டு மிளநீரைக்கொண்டெறியும்படியான தமிழ்நாட்டரசனே! எனது மகளின் தனங்களுக்கு நகக்குறி வைத்தவனே! இராஜகுல சிரேஷ்டனே! வெவ்விய கண்போன்ற சந்திரனுக்குங் கருப்புவில்லையுடைய மன்மதனுக்கு மினைத்து வருந்தி வேல்போன்ற விழியையுடைய வென்மகள் கண்ணீரை வடிக்கின்றனள்.) என்னுங்கருத்தை யமைத்து,

பங்கப்பழனத்துமுழுவர்பலவின் கனியைப்பறித்ததென்று
சங்கிட்டெறியக்குரங்குகள நீர்தனைக்கொண்டெறியுந்தமிழ்நாடா
கொங்கைக்கமராபதியளித்தகோவேராசகுலதிலகா
வெங்கட்பிறைக்குங்கரும்பிறைக்குமெலிந்தப்பிறைக்கும்விழிவேலே.

என்றெளவை கூறியபடி மூன்றிடங்களிற் பிரயோகித்துப் பாடினார். (14) இவ்வாறுதமது சொல்வினாவுக்கு அவர்கள் சோராதுகொடுத்த விடையினைக்கேட்ட ஓளவையார் மீட்டு மவர்களைச் சயிக்கை வினாவாலுங் கேட்க வெண்ணினவராய், தமதைந்து விரல்களைச் சேரக்குவித்தும் அவற்றைமூடியுஞ் சிறிது திறந்தும் ஆள்காட்டி விரலொன்றை நீட்டியும் ஐந்தையுமகலத்திறந்துஞ் சிலசயிக்கைகளைக்காட்டி, இவற்றிற்குப் பேரின்பத்திலொருவருஞ் சிற்றின்பத்தி லொருவருமாகப் பொருள் தோன்றும்படிக்குப் பாடுங்கொள்க கூறினர். அதுகேட்டகூத்தர் நகைத்து,

ஐயமிடுமினறநெறியைக்கைப்பிடியி
னிவ்வளவேனும்மன்னமிட்டுண்மின்—றெய்வ

மொருவனையென்று முணரவல்லீரே
லருவினைகளைந்துமறும்.

என்று பேரின்பத்தை யொட்டிப் பாடினர். உடனே புகழேந்திப் புல
வரும்,

இவ்வளவுகண்ணுடையாளிவ்வளவுசிறிதையா
ளிவ்வளவுபோன்றவிளமுலையா—ளிவ்வளவாய்
நைந்தவுடலாணலமேவுமன்மதன்ற
னைந்துகணையால்வாடினாள்.

என்று சிற்றின்பத்தை யொட்டிப் பாடினர். இப்படியிவ்விரு வகை
வினாக்களுக்கும் இனையாது பாடியபாக்கள் நான்கையுங்கேட்டு வியந்த ஓள
வையார் அரசனேநோக்கி, ஓ சூரியகுலோத்தமனே! உனது கண்களுக்கிரு
கருமணிப் பாவைபோன்றுள்ள இவர்களால் நீயடையாதபே நென்னவிருக்
கின்றதென்று கூறி விடைபெற்றுப்போயினர். (15)

இவற்றையெல்லா முணர்ந்த சோழராசன் இனி யிவ்விருவமையு மன
மொத்திருக்கச் செய்யவேண்டுமெனக் கருதினவனாய் மற்றொருநா ளவர்
களைத் தனியேயோர் அந்தரங்கமான விடத்தி லழைத்துச்சென்று, ஒ வித்து
வசிரோமணிகளை! நீங்களிருவரு மெனக்கு மென்பத்தினிக்கும் பிதிரார்ச்
சிதப் பொருள்களா யிருக்கின்றீர்கள். உங்களை வெல்லவல்ல கல்வித்திறம்
பெற்றவ ரொருவருமில்லை. நீங்களொருவரோ டொருவர் வாதாடி வென்
றாலல்லது வேறெவராலு முடியாது. மேலுங் குற்றமற்ற புராதனமாகிய நூற்
கேள்வியையுந் கூரிய வறிவினையுமுடைய உங்களைப்போன்ற புலவர் சிரோ
மணிகள் பலர் கூடி ஒருவர்க்கொருவர் விரோதமின்றித் தாம்தாம் பயின்ற
சாத்திரங்களில் நுட்பமாகிய விடயங்கனையெடுத்து உத்தேச லக்கண பரி
கைகளால் வாதித்து அவற்றின்சாரத்தைக்கண்டுணர்ந்து சந்தோஷிக்கின்ற
இன்பத்தைப்பார்க்கினும், வானத்தின்கண் தேவர்கள் வாசஞ்செய்யுஞ் சுவர்
க்கத்திற்சென்று அங்கனுபவிக்கு மின்பமானது என்னவிசேடம்? அப்படி
விசேடப்பட்டதா யிருக்குமாயின் அதைநாம் சுருதியுத்தி யனுபவங்களாற்
காண்போமென்னுங் கருத்தை யமைத்தன்றோ ஆன்றோர்கள், “தவலருந்
தொல்கேள்வித்தன்மையுடையா, நிகலிலரெஃகுடையார்தம்முட்குழிஇ, ந
கலினினிதாயிற்காண்பாமகல்வானத், தும்பருறைவார்பதி” எனக்கூறியுள்
ளார்? இதனது தாற்பரியமென்ன நீங்களறியாததா? “பகையென்னும்பண்
பிலதனையொருவ, னகையேயும்வேண்டற்பாற்றன்று.” எனவுஞ் சொல்லப்
பட்டிருக்கின்றதே: உங்களைப்போன்றவர்கள் விரோதத்தைப்பாராட்டலாகு
மா? எனக்கூறி யங்ஙனே தனியாய் புகழேந்திப் புலவரைமாத்திரம் அழைத்
துச் சென்று இவ்வாறு கூறுகின்றான்.

எனதுமனையாள் சீதனப்பொருளாகிய புலவரேமே! இந்தக் கூத்தனா
ரெனக்குப் பிரதி பிதாவும் போதகாசிரியரு மந்திராலோசனைத் தலைவருமா

யிருத்தலன்றி எனது சமஸ்தானத்திற்கோர் வித்துவசரோமணியுமானவர். இவரது கொள்கையோ கல்வியிலுங் கலைக்கியானப்பிரசங்கத்திலுந் தம்மையொப்பாருமிக்காரு மில்லாதபடி வென்றிகொண்டிருக்கவேண்டுமென்பதே. இவர் நமது பிதாவால் கவிராசகண்டரவமென மெச்சப்பட்டுப் பின்னர் கவிச்சக்ரவர்த்தியெனப் பட்டந்தரிக்கப்பெற்றவர். இவரார் புன்கவியென்போர் இத்தமிழ்நாடு முழுவதும் பொறுக்கினுங்கிடையாதபடி கூடியவரையிலொவ்வொருவரும் பூரணக்கவிகளாயினர். இதுபற்றியே யவரது சபாமண்டப முகப்பில் (பூவுலகிலுள்ள புன்கவிகளையும் பொருளறியாதுபாடும் புல்லறிவினரையுஞ் சிறைப்படுத்தி நமது வீரமாகாளிக்குப் பலியிடுவேம்.) என்றோர் பட்டயமெழுதி வெற்றிக்கொடித்தம்ப நாட்டியிருக்கின்றனர். அதை நீருங்கண்டுளீர். ஆனாலவர் காருண்யமனதினை யுடையவராதலின், இதுவரையி லப்படி பலியிட்டதைக் காண்கிலம். கவிகளெனவெளிப்படக் கருத்துடையோருக்கெல்லாம் அதிற் கவலைதோன்றியிருப்பதைமாத்நிரங் கண்டனம். இதனையன்றோ பெரியோர்கள் யாரு மிவரை வீரகவியென்றழைக்கின்றனர். இதற்குத் திருஷ்டாந்தமாக நீரிவ்விராச்சியத்திற்கு வருமுன்னர் ஓர் காலிச் சோழமண்டலத்தில் இலக்கிய விலக்கணங்களை நல்லாசிரியர்களிடத்தோதிக் கல்வியிற் நேர்ச்சியடைந்த நால்வர் கவிச்சக்ரவர்த்தியாகிய இக்கூத்தரிடம் பரிகைக்கொடுத்து வித்துவான்களாகிச் சீவிக்குமாறு, இவர் கொலுமுகத்திருக்குஞ் சமய நோக்கிவந்து விண்ணப்பஞ் செய்து கொண்டார்கள். இக்கூத்த ரவர்களைச் சில கேள்விகளால் ஆராய்ந்து, நீங்கள் நால்வருங்கவிகளாக விருப்பமுறின் நாளை யுதயத்திலே நாலு கோடிக்குப் பாடல் பாடிவாருங்களென்று கட்டளையிட்டார். அவர்களதைக்கேட்டு ஒன்றுந் தோன்றாதவர்களாகி, மிக வியாகூலத்துடனே முகம் வேறுபட்டு வெளியில்வந்து தங்களிருக்கையை நாடிப் போவதானார்கள். அப்போ தவ்வழியாக வந்த ஓளவையார் அவர்கள் மிகவருத்தத்தோடும் பேசிக்கொண்டு போவதையுணர்ந்து, உங்களுக்கு நேர்ந்தவருத்தம் என்னையென்று கேட்டனர். அதற்கவர்கள், அம்மணீ! நாங்கள் வித்துவான்களாகிச் சீவிக்குமாறு கவிச்சக்ரவர்த்தியிடத்திற் பரிகைக் கொடுக்கப் போயினோம். அவரெங்களைச் சில கேள்விகள் கேட்டதன்றி, நீங்கள் நால்வரும் நாலுகோடிக்குப்பாடல்பாடிக்கொண்டு நாளை யுதயத்துக் கிங்ஙனம் வாருங்களென்று ஆக்யாபித்திருக்கின்றார். இன்றிராத்திரிக்குள் நாங்கள் நால்வரும் நாலுகோடிக்குப் பாடல் எவ்வண்ணம் பாடப்போகின்றோ மெனத் திகைக்கின்றன மென்றார்கள். அதுகேட்ட ஓளவையார் மனதிரங்கி—

மதியாதார்முற்றமதித்தொருகாற்சென்று

மிதியாமைகோடிபெறும்.

உண்ணீருண்ணீரென்றுபசரியார்தம்மனையி

லுண்ணாமைகோடிபெறும்.

கோடிகொடுத்துங்குடிப்பிறந்தார்தம்மோடு
கூடுதல்கோடிபெறும்.

கோடானுகோடிகொடுப்பினுந்தன்னுடைநாக்
கோடாமைகோடிபெறும்.

என்னும் பாடலைக்கூறி எழுதிக்கொள்ளச் சொல்லி, நீங்கள் நால்வருந் தனித்தனி ஒவ்வொருடியைச் சொன்மின்க ளென்று கூறிப்போயினர். அந் நால்வரும் சூரியனைக்கண்ட தாமரைபோல் முகமலர்ந்து தங்களிருக்கை யெய்திருந்து, மறுநாளுதயத்திற்போய் நால்வரு நாலடியைக்கூறி இக்கூத் தரைமகிழ்வித்து, இவரால் தனித்தனி விற்பத்திப் பத்திரிகை தரப்பெற்று விடைகொண்டு சென்றார்கள். இதுபோல் நாளது காறுங் கவிகளென வெ ளிவர விரும்பித் தம்மை யடுத்தபேர்களைக் கைவிடாதாளுங் கடமையை இவர்கைப்பற்றி யிருத்தலை நீருமறிந்தளீர். மேலும்வ ரிளமையிற்றானே உமாதேவியாருடைய திருமுலைப்பாலுண்ட திருஞானசம்பந்த மூர்த்தியை யொப்பக் கலைவாணியினுடைய திருமுலைப்பாலுண்டு கல்வியிற்றோர்ந்து சக லகலைகளினும்பயின்று, சாரதாபீடசம்பன்னரென்றும் தெய்வகவியென்றும் வரகவியென்றும் பேர்பெற்றுள்ளவர். அன்றியுநாம் புவிச்சக்ரவர்த்தியா ய்ப் புவிராசுரக் ளிடத்தினின்றுந் திறைவாங்குவதுபோல இவர் கவிச்சக்ர வர்த்தியாய்க் கவிராசுரக் ளிடத்தினின்றுந் திறைவாங்குவதல்லாமல், நம க்கு நால்வகைப்படையாகிய வீரபூகம் புடைசூழ்ந்திருப்பதுபோல இவருக்கு நால்வகைக் கவியாகிய வித்துவயுகம் புடைசூழ்ந்திருத்தலால் வித்துவசன கோலாகலரென்று யாவராலுங் கொண்டாடப் படுகின்றனர். இத்தகைய ருக்கு நீர் பாண்டியராசன் சபையிற் பேசியதைப்பற்றியும், இவரென்றோ டிலாவந்தகாலத்தில் நீர்கொண்டிருந்த இறுமாப்பைப்பற்றியும், உம்மேல்நேர் ந்தகோபம் என் மனைவியினூடலோடொழிந்தது. இனியவர்க் கும்மிடத்தல் யாதொரு விரோதமுமில்லை, நீர்பாடிவந்த நளவெண்பாவை நமது சபையி லரங்கேற்றிய காலத்தில் ஓரோவிடத் தும்மைத்தடுத்து வினாவியது, உமது கல்வித்திறத்தையும் யுத்தித்திறத்தையும் வெளியிடவேயன்றி வேறன்று. ஆனால் “மாமியார்மெச்சியமருமகளில்லை” என்னு முலகவழக்கின்படி மேலுக் குத் தமதன்னைக் காட்டாமல் உள்ளன்புகொண்டிருப்பர். ஆதலால் நீரின்று முத லிவருடன் சகோதரபாவனையா யெதிர்ப்பேசாமல் அன்னியோன்னிய மாய் நேசித்து மனதொத்திருப்பதே அழகு. என்கூறி யழைத்துக் கொ ண்டவனாய்ப் பின்னரவ் விருவரோடுஞ் சபாமண்டபத்திற்கு வந்து அவர்க ளைப் பார்த்து, நீங்களிந்நாட்டிலுள்ள திருவையாறையடுத்த திருநெய்த்தா னமென்னுந்தலத்தி லொழுந்தருளியிருக்கு நெய்யாடியீசரைக் குறித்து “நெய்த்தானத்தானைச்சேவித்தே” என்பது மகுடமாகவரும்படிக்குச் சந்த விருத்தத்தில் ஒவ்வொருபாடல் பாடுங்கொள்ளுந்.

அதுகேட்டகூத்த ரச்சோழராசனது புத்திகோசரத்துக்கு வியந்து, (விக்கல்கண் டஞ்சிறடுங்கி உடலைவிட் டியிரானது அப்புறப்பட்டுப்போய்விட் டால் அதற்குமுன்பு நகமுஞ்சதையும்போலப் பிரிவில்லாமற் பரிவுற்றிருந்த தாய்தந்தை பெண்ணிள்ளை முதலிய சுற்றத்தாரெல்லாம் அருமையாகச் சீராட்டிப் பாராட்டிப் போற்றிவளர்த்த உடம்பைச் சடலைக்குக் கொண்டு போய்க் காஷ்டத்திலேற்றிச் சாம்பராக்கிவிட்டு அங்கொருவருந் தங்காமல் அந்தக்கூணமே திரும்பித் தாயிருந்த லுருக்குவந்து சேர்ந்து, “செத்தவன் வாயிலேமண் இருந்தவன்வாயிலேசோறு” என்பதற்குச் சரியாய் உண்டு இத்துச் சுகித்திருக்கின்றார்கள். இப்படிப்பட்ட வீனஸ்திதியி லிருக்கின்ற இக்காயத்தின்க ணிச்சைவைத்து இதைப்போஷிக்கு ந்மித்தம் பொருளைத் தேடிவந்து அறஞ்செய்யாமல் வீட்டிழந்துபுதைத்து வைக்கின்றவர்களே! ஆன் மாக்களி னிளைப்பொழித்தற்பொருட்டுச் சங்காரகிர்த்தியஞ் செய்து சகல சராசரங்களும் மாய்ந்தொடுங்கிய மசானத்தின்கண் அஸ்திமாலையடைந் தாடவும் பேய்க்கூட்டங்கள் சூழ்ந்தோடவும் சடாமகுடத்தி லிருக்குங் கங்கை அலையெறிந்தோங்கவும் வலதுகையிலேந்திய மழுவானது சுவாலேச வும் காதிலணிந்த சர்ப்பக்குழைகள் நெகிழ்ந்தொளிரவு நிருத்தஞ்செய்கின்ற திருநெய்த்தானத்துப் பரமசிவனைத் தரிசித்து வணங்கி நெறிவழாது நிற்கக் கடவீர்கள்.) என்னுங்கருத்தையமைத்து,

விக்காவுக்காவித்தாவிப்போய்விட்டானட்டார்சுட்டீர்புக்கா
ரிக்காயத்தாசைப்பாடுற்றேயிற்றேடிப்போய்வைப்பீர்நிற்பீ
ரக்காடப்பேய்தொக்காடச்சூழப்பாடத்தீவெப்பாடப்பூ
ணெக்காடக்கானத்தாடப்போநெய்த்தானத்தானைச்சேவித்தே.

என்னுமோர் செய்யுளைப்பாடினார். உடனே புகழேந்திப்புலவர், (அகங் கார மமகாரங்களை மேற்கொண்டு பாசத்திரயமாகிய போராட்டத்தி லகப் பட்டு ஒருவிதத்தினு மரணத்தைக்கடக்கு முபாயத்தைக் காணாமல் யமனுக் கிரையாகும்படி யிருப்பவர்களே! பிறகாகட்டுமென்று நினைத்து உங்கள்வாழ் நாளிலொரு கணப்பொழுதாயினும் வீணாகக் கழியும்படி வறிதேயிராமல் முந்தி விரைந்து மந்திர தந்திர வழுவுராமற் பூசனைபுரிந்து பிரதக்ஷணம் பண்ணிக் கடல்போலும் வற்றாத நெடிய நீரோடைகளிலுள்ள பாணமீன் கள் விசைகொண்டெழும்பி வரப்பில் மேகமண்டலத்தை யளாவியிருக்கி ன்ற கமுகமரத்திற் றுவியேறிப்போய்ப் பாக்குக்குலைகனையுதிர்ந்து அங்கிரு ந்து திரும்பி வயவில் விளைந்த நெற்பயிரினடியில்விழுந்து துள்ளித்துடித்து அந்நெற்கதிர்களைச் சிதறி அவ்விடத்தைவிட்டெழுந்து அதனருகி லாலையா டிக் காய்ச்சப்படுங் கரும்பினிரசப்பாகிந்போய் உழவர்கள் வாய்க்கினிய உணவாம்படி விழுகின்ற வளப்பயிசூந்த திருநெய்த்தானத்தின் நெய்யாடிப் பிரானை நெஞ்சுறநினைந்து தலையுறவணங்கிப் பத்திசோராமல் நிற்கக் கட வீர்கள்.) என்னுங்கருத்தையமைத்து,

தற்கோலிப்பூசற்பாசத்தேதப்பாமற்சாகைக்கேநிற்பீர்
முற்கோலிக்கோலிப்பூசுத்தேமுட்டாமற்சேவித்தேநிற்பீர்
வற்றூநெற்றோடைப்பாரைச்சேன்மைப்பூசுத்தேறித்தாவிப்போய்
நெற்றூளுற்றூலைப்பாகிற்சேர்நெய்த்தானத்தானைச்சேவித்தே.

என்னுமோர் செய்யுளைப் பாடினர். இவ்விருபாக்களையுங்கேட்ட குலோ
த்துங்கசோழன் இதயமகிழ்ந்து, விண் பெரமாகவும் பாடுவிக்கவேண்டுமென
நினைந்து மீட்டுமவ்விருவரையுநோக்கி, திருக்குறுங்குடியில் நம்பியென்னு
நாமங்கொண் டெழுந்தருளியிருக்கும் பெருமான்மீது இன்னாற்கிட மின்ன
தென வல்லோசையில் ஒவ்வொருபாடல் பாடுங்கொள்ளுன். அதுகேட்ட
கூத்தர் (ஐராவதம்-புண்டரீகம்-வாமனம்-சுமுதம்-அஞ்சனம் - புஷ்பதந்தம்-
சார்வபௌமம்-சுப்பிரதீபம்-என்கின்ற பெயரினையுடைய அஷ்டதிக்கஜங்க
ளும் திடுக்குற்றுத்துக்கித்தலறி நிலையெயர்ந்தோடக் கறுத்த கடலிற்றைத்துரு
வும்படி பாணப்பிரயோகஞ்செய்த இராமபிரானாக வந்தரித்த திருமாலுக்கு
வாசஸ்தானமாவது, பருத்த மதுரமாகிய கரும்பு முதிர்ந்து கணுவெடித்து
அதிலிருந்து முத்துத்தெறித்து திறந்தவண்ணமாயிருக்கின்ற கொக்கின்வா
யில் வந்துவிழ அம்முத்தை யதுவிழுங்கி அடிக்கடி விக்கிக்கக்காரின்ற சோலை
சூழ்ந்த திருக்குறுங்குடியென்கிற திவ்யதேசம்.) என்னும்பொருளையமைத்து,

திக்குளெட்டுக்கயந்துக்கமுற்றுத்திடுக்கிட்டலற
மைக்கடற்குட்சரந்தைக்கவிட்டோற்கிடமாமதுர
விக்குமுற்றிக்கணுச்சற்றுவிட்டுத்தெறித்திட்டமுத்தைக்
கொக்குமொக்குக்கக்கிவிக்குமச்சோலைக்குறுங்குடியே.

என்னுமோர்பாடலைப்பாடினர். உடனே புகழேந்திப்புலவர், (மற்றமந்
திரங்கள்போலன்றிப் பிரணவசகிதமாய் ஏகாக்ஷரி திரியாக்ஷரி பஞ்சாக்ஷரி
முதலியவைகளுமாயிருக்கின்ற அஷ்டாக்ஷரியென்னு மகிமைதங்கிய மூலமந்
திரத்தை ஆசாரிய னனுக்கிரகிக்கப் பெற்று அதைத் தத்தந் கருத்திற்பதித்து
அனவரதமு நியமந்தவராமல் அனுசந்தித்துத் தொழுது ஸ்தோத்திரஞ்செய்
கின்ற பெரியோர்களுக்கு ஈடு மெடுப்புமில்லாத பெருஞ்சிறப்புண்டாகத் தன
தழகிய திருவடியைப் பிரசாதிக்கின்ற வட்டமாகிய நெடிய சேஷசயனத்தில்
யோகரித்திரைசெய்யு நம்பியெம்பெருமானுக்கு உறைவிடமாவது, சூற்கொ
ண்ட சங்கினங்கள் வயலிலுள்ள தாமரைப் பொகுட்டில் தத்தித்தவழந்தேறி
முத்துக்களைப்பெறுகின்ற வளப்பமுடைய திருக்குறுங்குடியாகிய திவ்ய
தேசம்.) என்னும்பொருளையமைத்து,

எட்டெழுத்தைக்கருத்திற்குறித்திட்டுரித்தம்பரவுஞ்
சிட்டர்சட்குத்திருப்பொற்பதத்தைச்சிறக்கத்தருமவ்
வட்டநெட்டைப்பணிமெத்தையத்தற்கிடம்வாரிசப்பொ
குட்டினத்துக்குலந்தத்திமுத்தீனுங்குறுங்குடியே.

என்னுமோர்பாடலைப்பாடினார். இவ்வாறிருவருஞ் சமமாக வேற்றுமையின்றிப்பாடிச் சோழராசனை மகிழவித்ததன்றி, அதுமுதல் கூத்தர் புகழேந்திப்புலவரிடத்தற்ற கோபமாரினர். அப்புகழேந்திப்புலவருங் கூத்தருக்கெதிர்பாடாமலும் பேசாமலும் ஒற்றுமையாயிருந்தனர்.^௧

இப்படிக்கிருக்கையில் சூலோத்துங்கச்சோழனுக்குப் புகழேந்திப்புலவர் நமதுகூத்தரிடத்திற் சரியானமதிப்பு வைத்திருக்கின்றாரோ இல்லையோவென்பதைச் சோதித்துப் பார்க்கவேண்டுமெனத்தோற்றிய வெண்ணத்தினால் ஓர் நாளப்புலவரைத் தனியே யழைத்துக்கொண்டு, பொன்னியாற்றங்கரையின் வடபுறத்தே சாரிவருகிறான். அவ்வழியே சிலகாருகக் கைக்கோளர் சிப்பஞ் சிப்பமாகக் கட்டப்பட்டுள்ள பஞ்சநூல்மூட்டைகளையும் கல்விநூல்மூட்டைகளையும்மெடுத்துக்கொண்டு வியர்வையொழுகச் செல்வதையும், சிலவந்தணர் தேகசுசியோ மிண்டுடுத்துச் சந்தனபுட்பவலங்கிருதராய்க் களிப்புடன் செல்வதையுங்கண்டான். உடனேயரசன் தனதருகில்வரும் புகழேந்தியைநோக்கி, ஐயாபுலவரே! அந்தணர் களிப்புடன் செல்வதையுங் கைக்கோளர் சலிப்புடன் செல்வதையுங் கண்டீரா வென்றான். அதுகேட்ட புகழேந்திப்புலவர் அக்கைக்கோளரது கல்வியறிவொழுக்கங்களை அவ்வரசனுக் கறிவிக்க வெண்ணினவராய் உடனே யவனது கோலத்தைமாற்றி வறியர்வேடந் தரித்துத் தாமமவ்வாமேயாகி, அடுத்த கிராமத்துள்ளே துழைந்துபிரமபரம்பரையாகிய நால்வருணத்தருள் முதன்மூவருணத்தோரது மனைக்குட்புகுந்து உமதில்லின்க ணுணவுண்டாவென் றுசாவினர். அம்மனைகள்தோறு மவ்வுணவு முதலியன வுள்ளவர்களா யிருந்தும் இல்லையென் றுரைத்தவரும், அதுவுங் கூறாதவரும், பார்த்துச்சிரித்துப் பரிகசித்தவருமாயிருந்தார்களேயன்றி உண்டென்றுணவு படைத்தவர்க ளில்லை.

அப்பால் புகழேந்திப்புலவர் சோழராசனை யழைத்துக்கொண்டு சிவபரம்பரையாய் அம்மூவருணத்தரொழுக்கமேற்ற கைக்கோளர் வசிக்கு மடவளாகத்தினை நோக்கிச் சென்றார். அவ்விடத்தில் தந்துவாய்க் கைக்கோளராகிய அபிடேகத்தரு மவர்கள்புத்திரரும் ஒருபக்கலிங்கடி வேதாகமபுராணேதிகாசங்கள் முதலியவற்றை வடமொழியினுந் தென்மொழியினும் ஓதலுமோது வித்தலுமா யிருத்தலுடன் சிலர் வேட்டலும் வேட்பித்தலுமேற்று நடத்திக் கொண்டிருத்தலைக்கண்டு, இவர்கள் நியமங்கட் கிடையூறுக இவர்களுயாம் காணப்போதல் தருதியன்றெனவெண்ணி அரசனையழைத்துக்கொண்டு மற்றொருபுறஞ்சென்றார். அவ்விடத்திற் செங்குந்தக் கைக்கோளராகிய அரசருமவர்கள் புத்திரரும் வில்வித்தை மல்வித்தை முதலியவைகளைப் பயிறலும் பயிற்றுவித்தலுமாகி யிருத்தலுடன் சிலர் வினோதமாக வாட்போர் தோட்போர்களை நடத்திக்கொண்டிருத்தலைக்கண்டு, இங்கு தாமதித்துநின்றல்கூடா என்று வேந்தனையழைத்துக்கொண்டு வேறொருபுறஞ்சென்றனர். அவ்விடத்திற் காருகக் கைக்கோளராகிய முதலியரு மவர்கள் புத்திரரும் நெய்த

லும் விற்றலுமா யிருத்தலுடன் சிலர் நெய்வித்தும் விற்பித்தும் வியாபார நடத்திக்கொண் டிருந்தலைக் கண்டு, அவருள் கந்தப்ப முதலியாரென்பவர் மனைக்குட்புகுந்து அவர் நேரிலிருக்கநோக்கி உமதில்லிற் சாப்பாடுண் டாவென வினவினர். அதற்கு முதலியார் (சாகச்செய்யுந்தன்மை யெங்கன்கைப்படையாகிய ஈட்டிக்குண்டு. எக்காலத்து மெங்கள் வீட்டில் மேலான அறுசுவையுணவு விசேடித்திருக்கும். ஓநாவலரே! இன்றைக் கெமதுவீட்டிற் மங்கியிருந்து உங்கட்கு மிக்கிருக்கும் வயிற்றின் டசிதணிய வுண்டு வேண்டியவஸ்தி ரங்கனையு முடுத்திக்கொண்டு செல்லக்கடவீர்.) என்னுங்கருத்தையமைத்து,

சாப்பாடுகுந்தக்குச்சந்ததமுமெம்மில்லின்
மீப்பாடாமுண்டிமிளிருங்கா—ஊப்பாடு
கொண்டிருந்துமிகுங்குக்கிப்பசியாற
வுண்டேகுமினீருடுத்து.

என்னுமோர் வெண்பாவால் விடையளித்தார். அதுகேட்டபுலவர் மிக மகிழ்ந்து, நாம் முதலிலேற்றுப் பின்னரிவர்தர விசையுங்கால் அதுபெறுது வறிதேசெல்லின் நம்பாலையநிகழுமென்னுங் கருத்தினராய் உடனே யரசனுந் தாமுமாக அவ்வீட்டிற்றங்கிக் கிருதகுள பாயச முதலியவைகளோ டுண்டு தாம்பூல முதலியவைகளைக் கைக்கொண்டு, (வேதமுதலியநூல்களை யாராய்ந்தாலும் இவ்வுலகத்திற் சொல்லுகின்ற வருணத்த ரெல்லோருடைய தொழிலைச் செய்தாலும் வேலாயுதத்தை யேந்திய உங்கள் முருகக்கடவுளார் குட்டிச் சிறைப்படுத்தப்பட்ட பிரமசிருட்டியாயிருத்த லொன்றுதான் அம்மறையவர்க்குப் பழிப்பைவிளைக்கும். ஆதலா லம்மறையவரும் உமதுமரபினரை நிகரார்.) என்னுங்கருத்தையமைத்து,

நூலாய்ந்திடினுதுவலிம்மையெல்லோர்தம்
பாலேய்ந்தசெய்கைபடைக்கினும்—வேலேய்ந்த
துங்கந்தனுற்பட்டநொய்பிரமனேற்றலொன்றே
பங்கமென்பர்பார்ப்பாரகத்து.

என்னுமோர் வெண்பாவைப்பாடி விடைபெற்று மீண்டனர். அவ்வாறு மீண்டு வருகையில் முன்னர் தாங்கள் அந்தணர் முதலிய மூவருணத்தரா லடைந்த அவமானத்தையும் பின்ன ரம்மூவருணத்த ரொழுக்கங்க ளெல்லா மொருங்கேற்ற கைக்கோளராலடைந்த சன்மானத்தையும் புகழேந்திப்புலவர் சோழராசனுக்குப் புகுத்துக்காட்டி, இம்மரபினரது பிரபாவத்தைப்பற்றிச் சிலகூறிவந்தனர். அவைகளைக் கேட்டுக்கொண்டு நடந்த குலோத்துங்கச் சோழன் மிகமகிழ்ந்து மற்றைய வருணத்தரை மிகவிழ்ந்து நகைத்தான். அப்போதவ் வரசனுக்கு விக்கல் தோன்றிப் புகழேந்தியைச் சிறிது சலந்தேடுமென்றான். அதுகேட்டபுலவர் அங்குள்ள மற்றொரு கைக்கோளர்வீட்டுத் தலைக்கடையிற் சென்றுநின்று சலமுண்டாவெனக் கேட்டனர். அவ்வமையத் தங்ஙனமிருந்த அருணகிரிமுதலியா ரென்பவர், (எமது

கைப்படையாகிய கைவேலுக்கே சலமுண்டு. தாங்கள்நிற்கு மெமது யனைக் கண் நீங்கள் தாகந்தீரக் குடிப்பதற்குப் பாலும் பழமுமுண்டு. அடியேன் சொல்லு மிப்பாடலின்பொருளை யுணர்வீரேல் உமக்கிப்போதே யவற்றைமன மகிழ்வுடன் தருவேன்.) என்னுங்கருத்தை யுள்ளடக்கி;

சலமுண்டுருத்தத்திற்றங்குமெம்மில்லிற்
பலமுண்டுரீருந்தப்பாலும்—வலமாம்
பொருள்காட்டுவீரேற்புகழுமுமக்கிப்போ
துருகாட்டுவேனேயுகந்து.

என்னுமார் வெண்பாவால் விடையளித்தனர். அதுகேட்ட புலவர் வியந்து, அப்பாடலுக் குத்தரவாக (கைவேலைக் கரத்திற்றாங்குங் கைக் கோள்குல திலகரே! சிருட்டி முதலிய முத்தொழிலை நடாத்துந் தலைமையை மேற்கொண்டு மூன்று தம்பங்களையொத்த அத்திரிமூர்த்திகளின் பகைவரை யழித்தலும் அவர்கட்கு வேண்டும் வரத்தை யருளலுமாகிய விரண்டையு முடைய உங்கள் மரபினரை, அம்மூர்த்திக ளெவ்விதத்திலொப்பாவார்கள்?) என்னுங்கருத்தை யுள்ளடக்கி,

குத்தத்தைக்கைக்கொண்டகொற்றவரேகோவாற்றுஞ்
சொந்தத்தைக்கைக்கொண்டமுத்தூணிகரு—மந்தவும்பர்
தெவ்வழித்தலிகையுமேசேர்ந்திருத்தலானுமக்கிங்
கெவ்விதத்திலொப்பாவரே.

என வோர் வெண்பாவைப் பாடினர். அதுகேட்ட வம்முதலியார் மிக மகிழ்ந்து அவ்விருவர்க்குந் தாகந்தணியப் பாலும்பழமுங் கொடுத்து மிக்கவுப சாரத்துடன் மரியாதைசெய்ய, அரசனும் புலவரு மிகமகிழ்வோடு அவரிடத் தில் விடை பெற்றுக்கொண்டு அங்கு நின்றும் வெளிக்கொண்டார்கள். (16)

இவ்வாறவர்கள் வெளிக்கொண்டு அரண்மனையை நோக்கி வருகையில் புகழேந்திப் புலவர் குலோத்துங்கச் சோழராசனைப் பார்த்து, ஓ சூரியகுல திலகனே! அந்தணர் முதலிய மூவருணத்தோரது செயலினை மேற்கொண்ட இக்குலத்தினர் சிவபிரானுற் பொதுவாகக்கொடுக்கப்பட்ட கைக்கோளரென் னும் பெயருக்குத் தகுதியாக நடந்து வருகின்றனர். ஆதலா லிவர்களுக்கு அம்மூவருணத்தோரு மொப்பாகார். இத்தகைய குலோத்தமர் கூத்தன ரெனத் தெரிந்தும் யானவர்குணனுபவந்தெரியாதவனாகையால் ஓர்வீரோத மாகப் பாண்டியராசன் சபையில் அவர்பாடிய பாடலுக் கெதிர்பாடிக் கெட் டேன். போதாக் குறைக்கு நீங்களிருவரும் யானைமேற் பவனிவரும்போதும் அவர்பாடிய பாடலை யொட்டி அவமதித்திப்பாடினேன். முன்பவர் பாண் டியராசனிடம் வந்தது சுபகாரியத்தைப் பற்றியாதலால் அதைக் கலந்துபேசி கிறைவேற்றிய பின்னர் எனது சாதுரியத்தைக் காட்டாமற் போயினேன். அந்தந்தச் சமஸ்தான வித்துவான்களுந் தங்கள் தலைவனைப் பிறவித்துவானு விழித்துரைக்கச் சகியாரென்பது யாவரு மறிந்தபடியன்றோ? அவ்வுரிமை

யைக்கருதியே யானெதிர்பேசத் துணிந்தது. இதுபற்றியே யவருக்குக் கோப மென்மேல் வைத்தற் கிடமாயிற்று. எல்லாவிதத்தினு மென்னிலவர் மே லென இப்போ தறிந்துகொண்டே னாதலால் இனியா னவர்கருத்துக் கொத் திருப்பது நிச்சயம். ஆனால் ரின்னுமக் கோபத்தினைச் சேடமு மறவிட் டிருக்கின்றனரோ அல்லது மேற்கொண்டிருக்கின்றனரோ யானறிகிலேன். என்றச் சோழராசனுக்குத் தம்மே லிரக்கமுண்டாகும்படிக்குக்கறிவருதலும் இவையனைத்தையு மரசன்கேட்டு மனதிரங்கி, இவர் நமது கூத்தனாரிடத்திற் சரியானமதிப்பை வைத்திருக்கின்றாரெனத் தனக்குள் நிச்சயித்துக்கொண்டு தனதரண்மனைக்கண் சென்று சேர்ந்தனன். உடனே புகழேந்திப் புலவரு மல் வரசனிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு தமதிருக்கைக்குச் சென்றனர்.

அப்பாற் சிலநாளானபின் அக்குலோத்துங்கசோழன் ஏதோவோருழின் செயலால் தனது சமுகத்துள்ள கவிவாணர் முதலிய பெரியோர்கள் சொல் லுஞ் சொற்களில் கவனம்வைக்கா திருந்தான். அதைக் குடிகளாற் கேள்வி யுற்ற ஓளவையார் உலகானும் வேந்த னிப்படிக்கிருந்தல் தகாதெனக் கரு திச் சமயநேரிட்டும் பார்ப்போமென் றிருக்கையில், ஒருநாளவ்வரசன். பொ ன்னியாற்றுக்குத் தென்கரையிலுள்ள குடிகள் வளத்தையும் பயிர்வளத்தையுங் காணவேண்டிக் கூத்தனாரையும் புகழேந்தியையுந் தன்பின் அவற்றைத் தனித்தனி பார்த்துவரச்சொல்லித் தான் முன்னே பாதசாரியாகப் போகின் றான். அதையுணர்ந்த ஓளவையார் அவன் பார்வையிட்டுக்கொண்டு போகும் வீதிகளுள்ளொன்றில் ஓர் வீட்டித் தெருத்திண்ணையின்மேல் சுவரிற்சார்ந்துட் காந்து கால்களை நீட்டிக்கொண்டிருந்தனர். அரச னங்ஙனம் வரும்போது அவ்வம்மையாரை நோக்கி, அருகிற்சென் றஞ்சலி செய்தான். அம்மையா ரவனைக்காண்டலும் தாம் நீட்டியிருந்த கால்களில் ஒன்றை மடக்கிக்கொண்ட னர். உடனே புகழேந்தியார் வந்து அரசனருகில் நிற்க, அவரைக்கண்டு மற்றக்காலையு மடக்கிக் கொண்டனர். அப்பால் கூத்தனாரும் வந்து அரச னருகில் நிற்க, அவ்வளவில் சுவரிற் சார்ந்திருந்தவர் சற்று நிமிர்ந்து கவிழ்ந்து அதோமுகமா யிருந்தனர். இச்செய்கைகளைக்கண்ட குலோத்துங்கச்சோழன் ஒன்றுந் தோன்றாதவனாகி அம்மையாரை ஏறேறப் பார்த்து நின்றனன். அக் குறிப்புணர்ந்த தாம் அவனைநோக்கி,

காவலர்க்கோர்கான்மடங்குங்கற்றோர்தமக்கிருகால்
கேவலர்க்கோவங்கமெலாங்கேட்டியால்—மேவலர்க்குச்
சீறேறுபோல்வாய்செழுங்காவிரிநாடா
யேறேறப்பார்த்துநிற்பதேன்.

எனவோர் கவிகுறினர். அதிகேட்ட வரசன் தான்கருதிவந்த காரியத் தைப் பற்றியும் அம்மையார் செய்த செய்கைகளைப் பற்றியு முண்டான சந் தேகந் தீர்த்தவனாய் மகிழ்ந்து, அவருக் கனந்தமுறை யஞ்சலிசெய்து மீண்டு அரசன்மனைசேர்ந்து, அதுமுதல் கவிவாணர் முதலிய பெரியோர்க ளுடைய சொல்லைக் கடவாது நடந்துவந்தான். அவ்வரசனுக் கறிவுறுத்தலாக ஓள

வையார் நடத்திக்காட்டிய செய்கைகளைப் பற்றி மிகவியந்த கூத்தரும் புகழேந்தியும் அவனுடன் மீண்டு தமதிருக்கை நோக்கிச் சென்றார்கள்.

இவர்கள்கூடிய விவவாறாக-அந்தச் சோழமண்டலத்திலுள்ள திருவழந்தாரென்னுந் தலத்தில் தன் தாயோடு தனித்திருப்பவளான பார்ப்பனவிதவைக்கும் அவ்வூரின் கணெருகரும் முன்னிட்டு அதுமுடியுங்காறும் உணவின்பொருட் டவள்பால் வரப்போக விருந்த வேற்றார் விப்பிரனுக்கும் ஊழின் செயலாற் கூடிய புணர்ச்சியின் வாயிலாய்ப் பிறந்து, அதை யயலவர நியாவகை அவ்வூர் தேவாலயத்துள் அணையாடையோடுங் கிடத்தப்பட்டு, காஞ்சிமா நகரத்தில் ஆனைபலிகொண்ட வரசாத்தா ளென்னுங் கிராமப் பிடாரிக்குப் பூசைசெய்யும் அந்த நகரத் தோச்சவமிசத் தொருவனுந் திருவெண்ணைநல்லூரின் சடையப்பிள்ளையென வழங்கும் ஓர் வேளாளப் பிரபுவின் குடும்ப வைத்தியனுமாய் நெடுநாள் காறு மகப்பேறின்றி யிருந்தவனாக் கண்டெடுத்து ஏகம்பனைப் பேரிட்டு வளர்க்கப்பட்டு, இளமையிற்றானே யவ்வேளாளப் பிரபுவினிடங் குற்றேவலுக் கமைந்து அப்பிரபுவின் மக்களோதுதற் பொருட்டுப் பள்ளிக்குச் செல்லுகையில் அவர்கட்குத் துணையாய்ச் சுவடிகட்டி சுமந்துசென்று, அப்போதச் சிறுவர்களாயினோர் வினையாட்டால் ஏகம்பனைப்பதைக் கம்பனைச் சுருக்கியழைக்க அதுவே யென்றுமாறப் பெயராய் வழங்கப் பெற்றொரு சிறுவரிருந்தனர். இவர் பின்னரம் மக்கள் சேர்க்கையால் கல்வி பயிற்வதில் அவாவு மூக்கமு முடையவராய்ப் பழகித் தானம்மக்களோடும் படித்துவருந் திருக்குறளில் “நன்றிமறப்பதுநன்றன் நன்றல்ல, தன்றேமறப்பதுநன்று.” என்னுங்குறளொருகாட் பாடமாக அது தனது சிந்தனைக்கு வருவது கருதிப் பலமுறையுஞ் சிந்தித்துக்கொண்டிருப்ப, அன்றிரவு லவ்வேளாளப் பிரபு காலத்தான் கழிக்கவேண்டி வயற் புறஞ் செல்லுகையில் அவரேவலா விவர் தீபக் கூடோடு அவர் முன்னதாகச் சென்று அங்கொருபக்கத்துள்ள அரசமரத்தடியில் நின்றுகொண்டிருக்குங்கால் தான்சிந்தித்துவிட்ட குறள் ஞாபகத்துக்கு வரவும் அதனைப் பாடஞ் செய்து வருகின்றார்.

இவரிங் கிவ்வாறிருக்கச் சின்னொருக்கு முன் தாம்பிரபர்ணி நதிதீரத்துச் சகலகலா நிபுணாகை வதிந்திருந்த வேதிய வுபாத்தியாய னொருவன் பொன் மிகத்தரு மாணுக்கரை மதித்துக் கல்விகற்பித்து அஃதில்லாமைபற்றி நெடுநாள் தன்னையடுத்துவழிபாடுசெய்திருந்த ஏழைவேதியனை மாணுக்கனொருவனை யவமதித்துக் கல்வி சிறிதுங் கற்பியாது தனதில்லிற்குரித்தான பணிவிடைகட் காளாக்கியிருந்த காரணத்தால் அவனோர்கால் நோயுற்று வருந்தியுயிர்துறக்குகையில் “நீர் பிரமராக்கதனையாம்” எனக்கூற வதுகேட்ட பணிக்கனஞ்சி இனியெனக்குய்வகை யென்னையெனக் கேட்ப, அவ்வேதியச்சிறுவன் செய்ந்நன்றி மறவாமையைப்பற்றிச் சிந்திப்பவ னெவனையாயினும் அவனுக்கு நீருணர்ந்துள்ள கல்வியை அவன்வருந்தாவகை தானஞ்செய்வீராயின் அக்காலமும் கிச்சாபமொழிந் துய்வகையுண்டாமெனக்கூறி மானவசீர்தனை

யொழித்துச் சுவர்க்கமடைய, அப்பாலவ்வேதியன் பிரமராக்கதஞ்சித் தக்
கான் யாவன்வருவனென எதிர்பார்த்துப் பல்லிடங்களினுந் திரிந்துழன்று
சிவபோதவ்வரச மரத்தின்கண்ணு மிருப்ப, அக்காலிவர் பாடமாகவோதுங்
குறளினைக் கேட்டவுடனே பழைய வருக்கொண் டெதிரிற் றோற்றி-நீயார்?
என்னகூறினே? கூறியவண்ண மொழுகவல்லையோவெனக் கேட்ப, இவரு
மவ்வுருவைநோக்கி வேதியனென்றெண்ணிவனங்கி-ஐயமே! அடியேன் சை
வன்: என்பெயர் கம்பனென்பர்: இவ்வூர் வேளாண்குல வள்ளலாகிய சடை
யப்பிள்ளை யென்பவ ரேவலன்: அவர் மக்களது பள்ளியிலோதிய திருக்குற
ளெனக்கு வாராமையால் சிந்தித்திருந்தேன்: அந்தண சிரேஷ்டராகிய தேவ
ரீர்திருவருளிருக்குமாயின் அத்திருக்குறளிற் கூறியவண்ண மொழுகவல்லே
னென்றுகூற, அதுகேட்டவப் பிரமராக்கதவேதியன் மனதிரங்கியாமெதிர்
பார்த்தபடி தக்கா னிவனையாமென்று சிந்தித்து அக்கணமேயிவர் நாவின்
நீட்பித்து அதில் கலைமகளார் பிசாட்சரத்தினே யெழுத, அது பெற்ற விவர்
சுந்தோஷித்துவணங்கித் தன்பால் குருதகூழை யில்லாமைக்கு மனம்வருந்தி
நிற்ப, அதனைக்குறிப்பாலுணர்ந்தவேதியன் நீசைவனதலால் மகாசைவராகிய
சீராமன் புண்ணியகதையினை உனது பாவையாகிய தமிழுள் மொழிபெயர்த்
துக் கூறுவதே எனக்குக் குருதகூழை யாமெனக் கூறித் தானேற்றுள்ள
மாணவசாபத்தை யொழித்துச் சுவர்க்கம் புக்கன். (17)

இவையனைத்தையுந் தூரத்தேதானே நின்று கண்டுகொண்டிருந்த வே
ளாண்பிரபுவானவர் சுவசமுடித்துவந்து அங்ஙன நிகழ்ந்தவனைத்தையும் இக்
கம்பராற் றெள்ளினுணர்ந்து உடனே தன் துமனைக்க ணழைத்துச்செல்ல,
அதுமுதலிவ ரப்பிரபுவின் மக்களினு மேலான கல்விகளைப் பயின்றவராய்
இலக்கிய விலக்கண தூல்களையுஞ் சிவகசிந்தாமணி முதலிய காவியங்களை யு
மோதி மிக வல்லவராகி, இளமை முதலாகத் தன்னை யாதரித்துவந்த அவ்
வேளாளப்பிரபுவி னுதலியினால் குழந்தைப் பருவத்திலேயே தன்னையெடு
த்துவளர்த்த ஓச்சனது மரபில் சகுணம் வாய்ந்த கன்னிகையை விவாகஞ்
செய்துகொண்டு அம்பிகாபதி யென்னுமோர் புத்திரனைப்பெற்று அவனையுந்
தன்போற் கல்வியில் வல்லவனுக்கி விவாகமுஞ்செய்த முடித்து, தான் வை
திக வருணர் மூவருளு முதன்மையான அந்தணருக்குப் பிறந்தும் தாய்தந்
தையர் முறைமாரியின்ற காரணம் பின்னின்றுள்ள ஊழான தச்சமய
நேர்ந்து முன்னின்றுள்ள அவைதிகராகிய சூத்திரரா லெடுத்துவளர்த்து
ஆதரிக்கப்பட்டவராதலால் அவர்களே தன்னைமதித்து “கல்வியிற் பெரியன்
கம்பன்” எனக் கொண்டாடும் படியாக அவர்களிடஞ்சென்று தனது கல்
வித்திறத்தைக் காட்டிப் பிரசங்கித்துப் பலவெகுமதிகளைப் பெற்றுப் புகழ்
பெருக விருந்தனர். (18) இவ்வாறிருத்தலினுந் தன்னையாதரிக்கப் பெற்ற
சற்சூத்திர ரிடத்திலேயே தனதபிவிருத்திக் கிடந்தேடாது, அவர்கள் குடி
மக்களாகிய சங்கம சூத்திரரும் ஆடெருமைமுதலிய பலிகொள்வதுபோதாது
ஆனைபலிகொள்ளும் அரசாத்தா ளென்னும் பிடாரிக்குப் பூசைசெய்வோரும்
தன்னைக் கண்டெடுத்துப் பாலமுதுட்டி வளர்த்தோருமாகிய ஓச்சவமிசத்

திலே வயதிலும் வித்தையிலும் பெரியராய் காலத்தும் ஆலோசியாது கலந்து விவாகமுதலியன செய்துகொண்டு அபிவிருத்தியாயின ராதலின் அவ்வமிசத்தா ரிடைவிடா தனுசரிக்கின்ற மதுமாம்ச பட்சணத்தைத் தானு மனுசரித்திருத்தற் கிடமுண்டாயிற்று. என் செய்வார் பாவம்! “ஊழிற்பெருவலியர் வுளமற்றொன்று-சூழினுந்தான்முந்தும்” என்பது பொய்யோ? இப்பாலிவர் சடையப்பிள்ளை யென்னும் வேளாளப்பிரபு தன்னையாதரித்ததற்கு நன்றி பாராட்டுவதாக அவர் மரபினுக்குரிய தொழில்களு ளொன்றான உழவுத் தொழிலுடி மதற்குரிய கருவிகளையும் விசேடமாய்ச் சிறப்பித்து, “கங்கைபெறுங்காராளர்கருவியெழுபதுமுரைக்க” என்றெடுத்தெழுபது செய்யுள்களாலாகிய “ஏரெழுபது” என்னுமோர் பிரபந்தத்தைப்பாடி அப்பிரபுவின்சமுகஞ் சென்று, இதை யரங்கேற்றற் குத்தரவாக வேண்டுமெனக் கேட்டனர். (19) அதற்கவ ரவரைநோக்கி, இப்போது நீ முடித்த பிரபந்தமானது இலக்கியத்திற் சிறந்த பாடல்க ளமைந்ததாயிருப்பினும் அதிலுள்ள விஷய மெங்கள் மரபைச் சிறப்பித்ததாக முடிந்ததே யல்லாமல் இவ்வுலகத்துள்ள சகலருங் கொண்டாடத்தக்க சிறப்பினை யடையவில்லை யாதலின், இக்கால் தமிழில் வழங்குந் தொட்ட விலக்கியங்கள் சிந்தாமணி - சிலப்பதிகாரம்-மணிமேகலை-வளையாபதி - குண்டலகேசி - என்னும் பஞ்சகாவியங்களே: அவையையும் புறச்சமயத்தராகிய சமணர்களா லியற்றப்பட்ட ஒவ்வோ ரரசரது கற்பனைக் காதைகளா யிருக்கின்றன: என்போன்றவருந் தொட்ட விலக்கியங்களிற் பயில விரும்பின் அக்காவியங்களையே பார்க்கவேண்டியதா யிருக்கின்றது: அவ்வாறு பார்வையிடுவதி லிலக்கியத்தேர்ச்சி யடைவதாயிருக்கினும் இகபர சாதனப் பிரயோசன மடைவதற் கிடமில்லை: நீ மேற்கூறிய விலக்கிய காவியங்களில் நன்கு பயின்றிருத்தலின் அத்தகைய விலக்கியங்களையே இராம காதையை யாரியபாடையினின்று மொழிபெயர்த்துச் செய்யுள் நடையா லியற்றின் உலகோபகாரமா யிருப்பதுடன் எனக்கு முனக்கும் புகழுண்டா மெனக் கூறினர்.

அதுகேட்ட கம்பர் தனதுகுருவாணையு மன்னதாதா வாணையு மொத்திருத்தலை யோசித்தவராய் அவ்வாறே யியற்றுகின்றேனென விசைந்து, உடனே யவ்விராம காதையை வசனரூபமாகத் தக்கபண்டிதர்களைக்கொண்டு மொழிபெயர்த்து, அவ்வசனத்தைக் கொண்டு தான் பயின்றுள்ள பஞ்சகா வியங்களி லிலக்கியவிலக்கண நடைக்கணங்கப் பாலகாண்டமுத லுயுத்தகாண்டம் வரையிலுள்ள ஆறுகாண்டங்களைக் கச்சிக் குமரகொட்டத் தருச்சகராகிய கச்சியப்ப சிவாசாரியா ரியற்றியருளிய கந்தபுராணத்தைப் போலவே பன்னிராயிரம் பாக்களாற்பாடி, அக்காவியத்தி லாங்காங்கு மேற்கூறிய பிரபு தனக்குச் செய்துள்ள நன்றி வெளிப்பட அவரதுபுகழைச் சந்தர்ப்பத்திற் கேற்றபடி நூற்றுக்கொரு செய்யுளி லமைத்து முடித்தனர். (20) இவ்வாறு முடித்தபின் கம்பரானவர் சடையப்பிள்ளையின் சமுகஞ்சென்று, தங்களபிப் பிராயப்படி காவியத்தைப்பாடி முடித்தேனென அறையேனுமரங்கேற்றுவதற்கு ஓர் நல்லாளராகு நித்து விளம்பரப் படுத்திச் சபைசேர்க்கவேண்டுமெனக்

கூறினர். அதுகேட்ட பிரபுவானவர் அக்காவியத்தை வாங்கிப் பார்த்து, ஓரோவிடங்களில் தம்மைப்பற்றியுந் தமதுமரபைப்பற்றியுஞ் சந்தர்ப்பத்திற் கேற்றபடி சிறப்பித்திருத்தலைக் கண்டு கம்பரானோக்கி, இஃது திருமாலி னாவதாமாகிய இராம மூர்த்தியின் காதையா யிருத்தலானும், இவ்வுலகை யாளுமரச ரெவரேயாயினும். அவர்கள்யாரு மத்திருமாலி னம்சத்தரெனப் பெரியோர் கூறலானும், இக்காவியத் திடையிடையே நம்மைப்பற்றியு நமது மரபைப்பற்றியும் விசேடமாய்ச் சிறப்பித்திருத்தலானும், இத்தகைய சிறப் பமையப்பெற்ற விக்காவியத்தை நோக்குமிடத்துச் செய்ந்நன்றி மறவாத உபகாரஸ்மிருதியா யிருப்பதானும், இவ்விதிகாசத்தினை நம தரசரோருன குலோத்துங்கச் சோழராசன் சபையிலேயே வரங்கேற்றின் இதையாக்கி யோர்க்கு மாக்கிவைத்தோர்க்கு மேலானபுகழுண்டாகு மாதலால்; நீழுன்னர் செய்துள்ள ஏரெழுபதென்னு நூலைமாத்திர நமதவைக்க ணரங்கேற்றி விரு துவெகுமான முதலியன பெற்றுப் பின்னர் நம்மரசனுக் கிராமாயணத்தின் பொருட் டாகவேண்டுங் காரியத்தை விண்ணப்பித் ததுமதிகொண்டு அவ னதுசமுகத் தரங்கேற்ற வாரம்பிக்கின் யாங்களனைவரு மங்ஙனம் வந்து செவிசுளிரக்கேட் டானந்திக்கின்றோ மெனக் கூறினர். அதுகேட்ட கம் பரு மவ்வாறே யாளுகவென் றிசைந்தனர்.

உடனே வேளாண்குல வள்ளலாகிய சடையப் பிள்ளையானவர் ஏரெழுப தென்னு நூலை யரங்கேற்றுதற்கு ஓர் தகுதியானதினஞ் சோதித்து நிச்சயப் படுத்தி, அத்தினத்திரவிற் சகலநூற் தமது பூங்கா மண்டபத்திற்குவந்து சபை சேரும்படி தெரிவித்தனர். அவ்வண்ணமே யாவரும் வந்து சபைசேர்ந்து பிரபுவின் வருகைக் கெதிர்பார்த் திருக்கையில் சபைக்கு வருவதாகப் புறப் பட்ட வப்பிரபுவுக்கு இடையில் சலோபாதை சம்பவிக்க, அப்பாதையைக் கழித்துக்கொண்டுவர வயற்புறஞ் சென்றனர். அந்த வயலோரத்தி லோர் விடநாக மவரைத் தீண்டவும் அப்பிரபுவானவர் பிரபந்த மரங்கேற்றுதல் தடைபடா வண்ணம் அவ்வரவின் விடவேகத்தைச் சகித்துக்கொண்டு சபை க்கு வந்திருந்து, பின்னரவ் வேகத்தால் மூர்ச்சையடைந்து சாய்ந்தனர். உடனே யங்குள்ளோர் யாவருங் கலக்கமுற்றவர்களாய்த் தகுதியான மாந்தி ரீகரையு மருத்துவரையும் வருவித்து, மணிமந்திர வோடதிகளா லாகவேண் டிய காரியங்களில் முயன்று நடத்துவதானார்கள். அதுகண்ட கம்பரானவர் மிகவருந்தித் தனதிஷ்ட தேவனாகிய ஏகம்பரானரைத் தியானித்து, திரு வெண்ணீற்றைக் கரத்திற்கொண்டு ஸ்ரீபஞ்சாக்கரத்தையுள்ளன்போடும் பல முறை யுச்சரித்து அரவங்கடித்த வாயிற் றெளித்து,

ஆழியான்பள்ளியணையேயவன்கடைந்த
வாழிகரையின்மணித்தாம்பே—யூழியான்
பூணேபுரமெரித்தபொற்சிலையிற் பூட்டுகின்ற
நாணையகலநட.

மங்கையொருபங்கன் மணிமார்பிலாமே
பொங்குங்கடல்கடைந்தபொற்கயிறே—திங்கையுஞ்
சிறியதன்மேலுருந்தெய்வத்திருநானே
யேறியவாறேயிறங்கு.

பாரைச்சமந்தபடவரவேபங்கயக்கண்
வீரன்கிடந்துறங்குமெல்லணையே—யீரமதிச்
செஞ்சடையான் பூணுந்திருவாபரணமே
நஞ்சடையாய்துரநட.

என்னு மிம்முன்று வெண்பாக்களையும் பாடித் துதித்தார். உடனே யம்மணிமந்திர வேடதிகளின் வலியினாலோ, ஸ்ரீபஞ்சாக்கர மகிமையினாலோ, திருவெண்ணீர்தின் சிறப்பினாலோ, இவரவரமீதுவைத்த வுள்ளன்பினாலோ, அப்பிரபுவின்னுஞ்சின் னைவ்வுலகில் வசிக்கவிருக்கு மூழினாலோ விடநீங்கித் தெளிந்தனர். (21)

இவ்வண்ணந் தெளிந்தவுடனே அச்சபையின்க ணிருந்தோர் யாரும் வியந்தார்கள். அப்பொழுது கம்பரு மிக மகிழ்ச்சிக்கொண்ட மனத்தராய்த் தான்பாடிய ஏரெழுபதென்னு நூலையரங்கேற்றி முடித்தனர். உடனே யங்ஙனம் வந்திருந்த வேளாண்குலதிலகர் யாரும் அவருக் கணைக வெகுமதிகள் செய்தார்கள். அக்கால் சடையப்பிள்ளை யக்கம்பரிடத்து வைத்துள்ள வயிமானத்தாலும், இனிவ விராமாயண வரங்கேற்றலுக் குத்தரவுபெற்று ஒரு மாறு குலோத துங்கசோழராசன் சபைக்குப்போக விருத்தலினாலும், வித்துவான்க ளிராசசபைக்குப் போகும்போது ஆடையாபரண விருது முதலிய வலங்காரமின்றிப் போதல் அழகல்லவென் றாலோசித்துச் சில விலையுயர்ந்த வஸ்திராபரணங்களுடனே ஒரு பூச்சக்கிரக்குடையு மெக்காளமும் பரிசாகக் கொடுத்து விடையளித்தனர். அவ்விடையினைப் பெற்ற கம்பர் அவராற் றரப் பெற்ற வாதையாபரணதிகளை யணிந்து, ஒருவன் பூச்சக்கிரக் குடை பிடித்துக்கொண்டு வர முன்னதா யொருவ னெக்காள மூதிசெல்லத் திரு வெண்ணை நல்லூரை விட்டு உறையூரை நோக்கிப் போகின்றார். இவர தாடம்பரத்தை வழியிற்கண்ட வன்னியகுல திலகருட் சிலர் தமதுகுலவளத் தைப் பற்றி ஓர் பிரபந்தஞ்செய்து தரவேண்டுமென வேண்டினர். அதற் குக் கம்பரிசைந்து நீங்கள் பாட்டொன்றுக்குப்பத்துப்பொன் கொடுத்தால் எழுபது பாட்டி லுங்கள் காவற்றொழிலுக்குரிய சிலையைச் சிறப்பித்துப் பாடுவோமென்று கூற, அதுகேட்ட வன்னிய ரவ்வாறே கொடுப்பதற் சிசைந்தவுடன் “சிலையெழுபது” என்றோர் பிரபந்தத்தை அவ்விடத்திலேயே தங்கிப் பாடி அதையவர்கள் நியமித்த சபையி லரங்கேற்றி முடித்துத் தனக்கு வர வேண்டிய எழுதுறு பொன்னையும் அவர்களபிமானித்துக் கொடுத்த பல வெகுமதிகளையும் பெற்றுக்கொண்டு அவைகளைத் தச்சகவர்களிடங் கொடுத்துத் தனது புத்திரனிடஞ் சேர்ப்பித்து வெளிக்கொண்டனர். (22)

இப்படி வெளிக்கொண்ட கம்பர் தான் செல்ல நீனைந்துவந்த உறை யூரை யடைந்து தன தாண்டகையாகிய வேளாளப்பிரபுவி னுத்தரப்படி இ ராமாயண வரங்கேற்றுதலைப் பற்றி ஓர்நா ளிராச சபைக்கண் சிறந்தவாடை யாபரண வலங்கிருதராய்த் தனது விருதுகளோடும் வந்து குலோத்துங்கச் சோழராசனைக்கண்டு, தனது பெயர்முதலிய வரலாற்றையும் தான்வந்த கருத்தையும் விண்ணப்பித்து, அவ்வரசனுத்தரவினுள் தான்பாடிய காவியத் தில் ஆங்காங்கு விசேட கற்பனையோடுங்கூடிய செய்யுட்களிற் சிலவற்றை யெடுத்துப்படித்து முதலிலிருந்து முடிவுவரையி லரங்கேற்றுவதற் குத்தர வளிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். அதுகேட்டவரச னக்கம்பரை நோக்கி, நமது சமுகத்தி லெவராயினு மெந்தூலையேனு மரங்கேற்ற வேண்டின் நமது சமுக வித்துவசிரோமணியாகிய கூத்தன ரதமதியின்றி யான் மனியே வங்கிகாரங்கொடுப்பது வழக்கமில்லை யென்று கூறினன். அதற் குக் கம்ப ரவ்வாறே யாகவெனச் சம்மதித்தவராய் அக்கூத்தர் வருமளவுஞ் சில வினோதமான கதைகளை யவ்வரசன் சிரவணனந்தங் கொள்ளும்படி பிரசங்கித்து வருகிறார். அக்கால் கூத்தரானவர் வருமுறைப்படி யங்ஙனம் வந்து அரசனருகி லமைத்துள்ள தமது சிங்காதனத்திலிருந்து, ஆடையா பரண வலங்கிருதராய் வந்துள்ள கம்பரையும் அவருக்கு வேளாளப் பிரபு வாற் கொடுத்திருக்கின்ற விருதுகளையும் பார்த்து அரசனாலவர் வந்திருக்குங் காரியத்தையு முணர்ந்து, அவர்பாடிய தேவகாதையுள் நரஸ்துதி செய்திருப் பதை முன்னரே யுணர்ந்துள்ளவ ராதலால் அவரை நோக்கி, 'நீர் மொழி பெயர்த்த விதிகாசத்துள் இராமபிரானுக்குத் திருமுடிசூட்டிய பக்கம் பாடியுள்ள அவ்வோர் செய்யுளைக் கூறுமென்றார். அதுகேட்ட கம்பர் மற்றப் பக் கங்க ளெல்லாவற்றுள்ள மங்களப் பக்கமா யுள்ள பாடலை விரும்பினு ராத லால் நமக்கேதோ நன்மை நேருவதாக விருக்கின்றதெனக் களித்தவராய், 'அரியணையனுமன்றங்கவங்கதனுடைவாளேந்தப், பரதன்வெண்குடைக விக்கவிருவருங்கவரிவீச, விரைசெறிசூழலியோங்கவெண்ணையூர்ச்சடையன் றங்கள், மரபுளோர்கொடுக்கவாங்கிவசிட்டனேபுனைந்தான்மௌலி' என்னு மிச் செய்யுளைக் கூறினார்.

அப்போது கூத்த ரதிரிசினங்கொண்டவராய்க் குலோத்துங்கச் சோழ ராசனை நோக்கி; ஓசூரிய குலோத்தமனே! அளவற்ற தேவர்+ளாலு முனிவர் களாலுஞ் சுகந்த புஷ்பங்களையு மகூதைகளையுந் துவ வைதிகரான வந்தண ராதிய முதன் மூவருணத்தரு மங்கையாற் றொட்டு வாழ்த்த இந்திரிய நிக் கிரகரும் பிரமதேவன் மானசபுத்திரர்களி லொருவரும் மனுசுமாரராகிய இட்சுவாகு வமிசத்தின் புரோகிதரும் வைவஸ்வதமனுவின் காலத்திலிருந்த சப்தரிஷிகளிலொருவரும் மூவுலகினராலுந் துதிக்கப்பெற்ற அருந்ததிமண ளரு மாகிய வசிஷ்டமுனிவராற் றரிக்கப்படும் பெருமைவாய்ந்து அவ்வீட்ச வாகு காலமுதலாகச் சூரியகுலத்தரசர் முறைபாகச்சூடிக்கொண்டுவருந் தெ

ய்வத்திருமுடியை அவைதிகரான சூத்திரரெடுத்துக் கொடுக்க அவர்வாங்கித் தரித்தனரென்றால் இஃகியாவருக்குச் சம்மதமாம். அந்தோ! அளவற்ற தேவதைகளைப் பலகோடி மந்திரசெபங்களா லாவாகண்டுசெய்து மகா தெய்வஸவ ருபமாய்ப் பிரகாசிக்கின்ற வத்திருமுடியை அருமறைவேள்விக் கருகராகாத அவைதிக ராவாரா பஞ்சமரென்னும் பண்ணையாட்களோடு பந்திப்போசன முண்ணுங்கையினால் தீண்டப்படுவர்?(23) இக்கவிஞ னிதிகாசமாயும் பகவத் சரிதமாயு மிருக்கின்ற இராமாயணமென்னும் பெருங்காவியத்தை அதிக வருத்தத்துடன் பாடிச் சலப்பாலிற் றுளிவிடங் கலந்தாற்போல அதிற் பல விடங்களி லிவ்வாறு நரஸ்துதிசெய்திருக்கின்றான். ஈதென்ன வனியாயம்? தன்னைக்காத்த பிரபுவின்மே லபிமானமிருக்கின் அவர்மீதுதனியே யளவற்ற பிரபந்தங்கள் செய்யலாம். ஆன்றோர்களெல்லா மான்மார்த்தபூசை செய்யுங் காலத்திற் பாராயணஞ்செய்தற் குரியதாகிய விதிகாசத்திலும் இத்தகைய வசங்கிதஞ்செய்துவைத்தல் கூடுமா? இவ்வுலகில் தம்மையாதரித்தவரையும் பொருளுதவி செய்தோரையும் அமைத்தற்கேற்ற விடங்களி லமைத்துப் புகழ்ந்துபாடுதல் சிலபுலவர்வுழக் காதலால் அவ்வாறெண்ணுவோமெனினும், வைதிகவொழுக்கத்திற் சிறந்த முதன் மூவருணத்தோரை வைத்திருக்கினும் ஒருவா றுத்தம் மத்திம் மதமமெனவாவது சொல்லக்கூடும். அவற்றினும் பிற்பட்டதமாதமாகிய நான்காம்வருணத்தரை வைத்தது மகாகொடுமை. அந்நான்காம் வருணத்தனயினும் பத்தியின் மேம்பட்ட சிவானுபூதிமானா யிருக்கினுங் குற்றமில்லை. சிவானுபூதிமான்கள் கேவலமென்று கைவிடத் தக்க சாதிப்பற்று-சமயப்பற்று-பொருட்பற்று - பூதலப்பற்றென்னு மிவை களையே பெரும் பற்றுக்கோடாகப் பற்றியிருக்கும் ஓர் கிராமாதிபதியைத் தேவாமிசத்தினரோ டொக்கச் சேர்த்துப் பாடுதல் எவ்வாற்றினுஞ் சகித்தற் கரியதா யிருக்கின்றது. அன்றியு மானவர் காதையில் தேவர் செயலைக்கூறி அதைச் சிறக்கச்செய்வது மரபு. தேவர்காதையில் மானவர் செயலைக்கூறுதல் அக்காதைக் கிழிவன்றோ? அத்தகைய காவியத்தை யகில பரிபாலகராகிய அரசவைக்கண் கொண்டுவந்து பிரசங்கிப்பது அவர்களை யவமானஞ்செய்ததுபோலன்றோ? இவன் கோளகப் பார்ப்பானாகப் பிறந்து சூத்திரரார் பரிபாலிக்கப்பட்டுச் சன்மத்தினுஞ் சாதியினும் பிரஷ்டத்துவ மடைந்துளோ னாதலால், தான் செய்யமுயன்றதால் மகா விதிகாசங்களுள் ஓர் பெருங்காவி யமா யிருந்தும் அதிற்பெரியோர் பழிக்கத்தக்க பெரும்பிழையினைச் செய்திருக்கின்றான். அத்தகைய காவிய மெத்தகைய சிறப்பினதே யாயினும் அதனை நமதவைக்க ணரங்கேற்றலாகா. இவனுக்கித்தகைய விருதுகளுமாகா எனக்கூறி, (கிழக்காதியவெட்டோடு கீழுமேலுமாகிய பத்துத்திக்கும் பதறி வருந்தவும் பசியபொன்போன்ற பிரகாசத்துடன் நட்சத்திரங்க ளுதிரவும்) பகிரண்டம்வரையி லோங்கியிருக்கு மந்தரமலையென்னு மத்தைக்கொண்டு திருப்பாற்கடலைக்கடைந்த திருமாலினம்சமாய் உலகரசாட்சியைக்கைக்கொண்டு சகலவுயிர்களையும் பாதுகாக்கு மான் பூஷணனை! முத்திப்பந்தரில் வீற்

றிருக்குந் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளுக்கும், கோபத்தையுடைய வேலாயுதத்தையேந்து முருகக்கடவுளி னம்சபூதரான உருத்திரசன்மருக்கும், பொதியாசலத்தி லெழுந்தருளி யிருக்கும் அகத்தியமுனிவருக்கும், சடாபாரத்தையுடைய சீவபிரா னம்சராகிய சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுக்கும், தாமரைக்கமலத்தில் வீற்றிருக்கும் பிரம னம்ஸராகிய திருவள்ளுவ நாயனருக்குமல்லாமல்; இந்தப் புன்கவிக்குக் குடையுங் காளமுமேன்?) என்னுங்கருத்தமைந்த-

பத்துக்கொண்டனதிக்கும்பதறிப்போயுலையப்
பைம்பொற்றாரகைசிந்தப்பகிரண்டத்திடைநீள்
மத்துக்கொண்டிமதிக்குந்திரையாழிநெடுமால்
வடிவாகிப்புவிக்கைக்கொண்டருண் மாண்பரண
முத்துப்பந்தரினிற்சுங்குருளைக்குஞ்சினவேன்
முருகற்கும்பொதியக்கோமுனிவற்குஞ்சடிசுலக்
கொத்தற்கும்பதுமக்கொத்தயனுக்குமலதிக்
கூழைக்கம்பன்றமிழ்க்கேன்குடையுங்காளமுமே.

என்னுமிச்செய்யுளைக்கூறினர். (24) இவையனைத்தையுங் கேட்டிருந்த குலோத்துங்க சோழராசனுக்குக் கம்டர்மேற் கோபமூண்டு, உடனே சிம்மாதனத்தைவிட் டிறங்கிப் பத்தடிதூரங்கடந் தவரை யுதைக்கப்போயினன். அக்கால் கூத்தர்தடுக்க வரசன்மீண்டு தனதமைச்சரைக் கூவி, அவர்பெற்றிருக்கும் விருதுமுதலியவைகளைப் பறித்துத் தூரத்திவிடக் கட்டளையிட்டனன். அம்மாத்திரத்திலவர்கள் தன்னருகில்வருமுன் கம்பரானவர் தனதுவிருதுகளையு மாதையாபரணதிகளையுங் கீழேவைத்துவிட்டு, அவ்வரசவைக்கெதிரே சிலதூரம்போய் நின்று,

காதமிருபத்துநான்கொழியக்காசினியை
யோதக்கடல்கொண்டொளித்ததோ—மேதினியிற்
குல்லைமலர்த்தேன்சொரியுங்கொற்றவானீமுனிந்தா
லில்லையோவேறோரிடம்.

மன்னவனீயேயோவளநாடெலாமுனதோ
வுன்னையறிந்தோதயிழையோதினே—னென்ன
விரைந்தேற்றுக்கொள்ளாதவேந்துண்டோவுண்டோ
குரங்கேற்றுக்கொள்ளாதகொம்பு. (25)

அன்றையிலுஞ்ஞாலம்கன்றதோவல்லவென்று
குன்றெடுத்தநீ திருத்திக்கொண்டனையோ—டென்று
மடைந்தாரைக்காக்குமகளங்காதுங்கா
நடந்தாயேநாலாறடி.

என்ற வெண்பாக்களைப்பாடித் தூவிக்கின்றார். (26) அத்தூஷணைப் பாக்களைக்கேட்ட சிலவொற்ற ரோடிவந்து அரசனுக் கறிவிக்கவும், அவனுடனே யவரைப்பிடித்துவருமாறு சுட்டனையிடக் கூத்தர்தடுத்து, கம்பன் மிகன்றாய்ப் படித்தவனாயினும் பாமரனையென்றி வேறென்று. மேலுங் களியாடலிற் கைதேர்ந்தவன். இல்லாவிட்டா லைம்பத்தாறுகாத தூரமாகிய பாண்டிநாட்டுக்கும் எண்பதின்காத தூரமாகிய சேரநாட்டுக்கும் இருபத்து நான்குகாத தூரமாகிய விச்சோழதேசம் இராசதானியாயிருப்பதென்றறியாதவனா? எங்கு நகரின் நானே பெரிதாயிருக்குமென்பதை யுணராதவனா? செங்குந்தவீரர்களா லாளப்பட்டுள்ள இருபதின்காத தூரமாகிய தொண்டநாடும் ஏனையபலநாடுகளு மெதனைத் தலைமையாகவுடையனவென் றோராதவனா? ஏதோ நல்லித்வானாயிருந்தந் தனதெண்ண நிறைவேற்பெறாம லவமானப்பட்டு வருந்தி வெறிபிடித்தவன் போலப் பல பிதற்றிக்கொண்டிருந்தால் அதையொருபொருட்டாக நாமெண்ணுவது தகுதியோ? அவன் பாடிய விதிகாசமோ நம்முடைய வுத்தரவைக் கொண்டன்று. அதனையாருடைய வேண்டுகோளாற்பாடி முடித்தானே அவரிடத்தேதானேசென்ற நரங்கேற்றல் செய்து பிழைக்கடும்: நமக்கே னவனோடு வாது? எனக்கூறிச் சோழராசனுடைய கோபத்தைத் தணித்தனர். அம்மாத்திரத்தி லரசன் கோபந்தணித் தவனாய்க் கூத்தரைநோக்கி, இதுகாறு மிராமகாதை தமிழுட் செய்யுட்காவியமா யெவராலுஞ் செய்யப்பட்டாதிருந்து இப்போதிவனும் செய்துமுடித்தும் அஃதசுத்தகாவியமாய்விட்டமையால் வேறே சுத்தகாவியமாயொன்று செய்துவைக்கின் நம்போன்ற வைதிகர்கட்கெல்லாம் வாசிக்கவும் பூசிக்கவு முபயோகப்படுமென்று கூறினன். அதுகேட்ட கூத்த ரவ்வாறு செய்துவைக்கவேண்டிய தாவசிகமே யெனக்கூறி ஓரொற்றனை விளித்து, வெளியிற் பிதற்றிக்கொண்டுள்ள கம்பனை அப்பாற் படுத்துங்களென் றேவினவராய்த் தமக்குள் யாதுகருதியோ எதிரி லுட்கார்ந்துகொண் டிருக்கும் புகழேந்திப் புலவரை நோக்கினர். அப்போதவர் முகமானது மிக விபசனத்தோடு வாடியிருப்பக்கண்டு அதைக் குலோத்துங்க சோழனுக்குக் குறிப்பாலுணர்த்தினர். அஃதுணர்ந்த சோழன் புகழேந்திப்புலவரை நோக்கி, ஐயா! இப்போதுமது முகம் வேறுபட் டிருப்பதற்குக் காரணமென்னை? அக்கம்பனென்னும் புலவன் இதிகாசங்கட்குள் சிரேஷ்டமான இராமாயணத்தில் இத்தகைய வக்கிரமத்தைச் செய்துவைத்ததைப்பற்றி யாங்களவனை யவமானப் படுத்தியதற்கு மனஸ்தாபமுண்டோ வென்றனன். அதற்குப் புகழேந்தியார் சிறிது புன்முறுவலோடு மவ்வரசனைப்பார்த்து, (ஓ மிகப்பெருத்த பார்த்திபர்களுடைய முடிக்களையெல்லா முடைத்துப் புறகிடச் செய்யுங் கஜேந்திர வாகனனே! நானே சுபாவமாகவே பலவிலக்கணக் கவிஞர்களால் பேய்வாழைச் சோலைபுகும் பித்தனைப் பேரெடுத்துளேன். இத்தகையனுக்கு முகத்தின் வேறுபாடு ஒருவகைப்பட்டதோ?) என்னுங் கருத்து வெளிப்பட,

சத்தம்பயிலும்புலவோர்கதலித்தண்டோட்டம்புகும்
பித்தனிவனென்பரென்னைக்கண்டாற்பெருத்துப்பிணைத்துத்
தத்தம்பிறகிடும்பார்வேந்தர்தங்கடடமகுட
சத்தம்பசத்திங்காண்கங்குல்யானைச்சயதுங்கனே.

என்றோர் கவிகூறி, ஓ அரசரேமே! அடியேன் பைத்தியக்கார னல்லா
விட்டால் நீங்களிருவரும் சென்ற தைப்பொங்கல்காலத்தில் உலாவருகையில்
சிறைச்சாலையின் மேற்றளத்தில் நின்றுகொண்டிருந்த யென்னைப்பற்றி இக்
கூத்தனாரைக் கேட்டபோது இவரோர் பாடல்கூற, யானாதற் கொன்றும்
பேசாதிருத்தற் காற்றது என் பேதைமையா லதை யொட்டிப் பாடவோ
வெட்டிப்பாடவோ வெனக்கேட்ப, அதற்குத் தேவரீ ரிவமோடு பலமுறைவெ
ட்டிப்பாடியன்றோ இவ்வித விபத்துக் கிடமுண்டாயிற் றெனவும் இனியே
னுமொட்டிப்பாடி யுறவுகொள்ளட்டுமெனவு முன்னி ஒட்டியே பாடுமென்ற
கருத்தைச் சிறிது மோராமல், அப்படி யொட்டிப்பாடியதினும் வினைவசத்
தால் வீரோதத்தையொட்டிப் பாடினேனேயல்லது; நீங்களிருவரு மென்னை
மனதொத்து விழைந்துகொள்ளற் கானபடி-

மாளேனிலாதந்தவாளரிவேங்கைமுன்வற்றிச்செத்த
காளேனிலாதவ்வெரியுந்தணன்முன்களைகடலின்
மீளேனிலாதந்தவெங்கட்கூறுமுனம்வீசுபனி
தாளேனிலாதக்கதிர்முனீவேண்டிடிற்றார்மன்னனே.

என்றே னிவ்வாறு பாடியழக் கூடாது? அறுசுவையோடுகூடிய புசிப்
புக்கு அட்டமிச் சனி நேர்ந்து ஆழாக்கரிசிச்சோறு மதற்கேற்ற வுப்பும் அடி
யேனுக்கென்று காத்துக்கொண் டிருக்கின்றனவே நானெப்படி பாடுவேன்?
ஆதலாலிங்ஙன மக்கம்பனென்னும் வம்பன் பாடிவந்த அக்காவிய வரங்கேற்
றலுக் கிடங்கொடாது அவனைக்கடிந் தவமானப்படுத்தியதைப்பற்றி எனக்கி
யாதொரு மனஸ்தாபமு மில்லையென்று கூறினார். இவையனைத்தையுங்கே
ட்ட கூத்தர் குலோத்துங்கசோழனை நோக்கி, அப்புலவன் மகா விதிகாசத்
திற் செய்துவைத்தது அக்கிரமமோ கிரமமோ என்பன, தப்பற்றி இவரை
யாம் விசாரிக்கவேண்டவதில்லை. இவருக்கிவர் மனச்சாக்குியே நன்கு விளக்
கும். ஆயினும் சர்வசங்க பரித்தியாகராகிய சந்நியாசிகட்குஞ் சாதியபிமா
னம் விடாதல்லா? ஆதலா லப்புலவனை யவமானப்படுத்தித் துறத்தியதின்
பொருட்டு மிகமனஸ்தாப முண்டாயிருக்குமென்பதற் கையமில்லை. இப்புவி
சனர்க ளிடத்தில் துஷ்டசன நிக்கிரக சிஷ்டசன் பரிபாலஞ்செய்யும் புவிச்
சக்ரவர்த்தியைப் போலக் கவிசனர்க ளிடத்திற் செய்யுங் கவிச்சக்கரவர்த்தி
யானதலால் எனது கடமைப்படிச் செய்துமுடித்தேன். இனியென்னை யா
ரால் யாதுசெய்யக் கூடுமோ அதைச் செய்யட்டும் பார்த்துக் கொள்ளுவோ
மென்று கூறி முடித்தனர். முன்னர் வெளியிற் பிதற்றிக்கொண் டிருந்த
கம்பரைத் துரத்தும்படி கூத்தரா லேவிய வொற்றன் தன்னிடத்து வரு

முன் அக்கம்பரானவ ரவ்விடத்தினின்றும் பெயர்ந்து நேரே திருவெண்ணை நல்லுருக்குப் போகாமல் கட்டிய கோவணத்துடனே வெறுங்கையராய் அன்றிராமுழுவது மோரிடத்தி லன்னபானாதிகட்கு வருந்தியிருந்து, பாண்டியராசன் தன்னைப் பகைத்தவனுடைய மாமனாதலானுஞ் சேரராச னிவ் விருவர்க்கு மடங்கியோ னாதலானும் இவர்களால் நமக்குச் சன்மான முண்டாகாதென் மெண்ணினவராய் இரவகன்று விடிந்தபின் அங்கோர்கிராமத்தில் வேலியென்னு மாதிலுல் ஓர்மண்சுவர் கட்டப்படுந்தோறும் அங்குள்ள பிரமராசுதா லுதிடிக்கப்பட்டு வருகின்றதெனக் கேள்வியுற்று அவ்விடத்திற்குச்சென் றவனைக்கண்டு, இனியச்சுவ ரிடியாவண்ணந் தான்கட்டிமுடிப்பதாகச் சொல்லி அதற்குக்கூலி யென்னென்று கேட்டார். அவள் நாழிநெல் கொடுப்பே னென்றனள். அதற்குவ ரிசைந்து தனக்குள்ள பசிவருத்தத்தினுல் இடுப்பொடியத்தக்க பிரயாசையோடு மண்ணெடுத்து அச்சுவரைக் கட்டிமுடித்துப் பின்னர் பெண்பாலிடத்திற் கூலி கேட்டு வாங்கத் திரும்பினார். அவர்திரும்பலும் வழக்கப்படி அச்சுவரான திடிந்துவிழத் தலைப்பட்டது. அதை நோக்கிய கம்பர் தன்னை முன்னர் வித்தியாதானஞ் செய் தாதரித்த பிரமராசுதையைத் தியானித்து,

மற்கொண்ட திண்புயத்தான் மாநகர்விட்டிங்குவந்தேன்
சொற்கொண்டபாவின் சுவையறிவாரிங்கிலையே
விற்கொண்டபிறைதுதலாள்வேலிதருங்கூலி
நெற்கொண்டுபோமளவுநில்லாய்நெடுஞ்சுவரே.

என்றோர் செய்யுளைக் கூறினர். அதுகேட்ட பிரமராசுதா நம்போலொரு ராசுதா லிவனாதரிக்கப்பட்டவனென் மெண்ணி அச்சுவரை யென்றும் விழவொட்டாமற்செய் தகன்றது. உடனே கம்பர் வேலியென்பவ ளிடஞ் சென்று அவள் கொடுப்பதாகச் சொன்னகூலி நெல்லைப் பெற்று அந்நெல்லாற் புசிப்புக் காகவேண்டுவனவற்றைவாங்கிச் சமைத்துப் புசித்து, அன்றிரவு நீங்கி விடிந்தபி னதற்கப்பால் நெடுந்தூரம் போய்ப் பசியுந்தாக மு மேலிட்டதினால் ஓர் செட்டிவீட்டினுஞ் செக்கான் வீட்டினு னுழைந்து அவலும் பின்னாக்கும் யாசித்தார். அவர்களாவற்றைத் தராது துரத்தவும் பின்னரோ ரந்தணன்வீட்டில் னுழைந்து தாகத்திற்குத் தண்ணீர் தரும்படி வேண்டினார். அவனு மதுதராமற் போ போ வென்று துரத்தலும் பசியுந் தாகமுஞ் சகிக்கக்கூடாமையால் மிகவிளைப்புடனே வெயிலிலுத்துப்போய் ஓர் மரநிழலிற் சோர்ந்து படுத்து, அவ்விடத்தி லேருழுமோர் வேளாளனுக்குப் பழையதுவர அதைப்பார்த் தவன்சாப்பிடப்போருஞ்சமயத்தில் அருகிற்சென்று, தான் தாகத்தாலும் பசியாலுமெலிந்து பார்ப்பார்வீட்டினுஞ் செட்டிகளிடத்தினு மிரந்து தண்ணீருங்கிடயா தலைந்ததைக்கூறிக் கையெந்தி நின்றார். அவ்வேளாளன் “ஐயமிட்டென்” என்னு மானறோர் வாக்கியத்தை

யோசித்தவனாய்த் தனக்குவந்த அப்பழையதி லவருக்குப் பாதிகொடுத்துண்
பிக்கவும் உடனே பசியுமிளைப்புநீர்த் து மகிழ்ந்தவராய்,

செட்டிமக்கள்வாசல்வழிச்செல்லோமேசெக்காரப்
பொட்டிமக்கள்வாசல்வழிப்போகோமே—முட்டிபுகும்
பார்ப்பாரகத்தையெட்டிப்பாரோமேயெந்நாளும்
காப்பாறிக்காராளர்காண்.

என்னுமோர் வெண்பாவை யவ்வேளாளன் களிக்கும்படிக்குப் பாடி,
அவனா லிரண்டு வெள்ளைமுண்டுந் தரப்பெற்று இடையிலொன்றுந் தலையி
லொன்றுந் கட்டிக்கொண்டு,

மேழிபிடிக்குங்கைவேல்வேந்தர்நோக்குங்கை
யாழிதரித்தேயருளுங்கை - குழுவீனையை
நீக்குங்கையென்றுநிலைக்குங்கைநீழேழி
காக்குங்கைகாராளர்கை.

என மற்ருரு வெண்பாப்பாடி மகிழ்வித்து விடைபெற்றுச் சென்று,
அன்றிரவைப் பட்டினியாற் கழித்து விடிந்தபின் வேரோருரை நோக்கி நட
க்கின்றார். இவ்வாறவர் நடக்குமார்க்கத்தி லவரை முன்னரறிந்துள்ள சிலம்பி
யென்னும் பெயரினையுடைய வோர்தாசிகண்டு, இவர் பிரமராசுதின் சிரு
பையினாற் கவிபாடுவதில் மிகச் சமர்த்தராயினோ ரல்லவாவென நிதானித்
துணர்ந்து தன்னை வாழ்த்துதலாக வோர்பாட்டுப் பாடிம்படி வேண்டினள்.
அதுகேட்டலங் கம்பரத் தாசியினிடத்தில் திரவிய மிகுதியா யிருக்குமெ
ன்று கருதி, நீ கேட்டபடி பத்துப்பொன்றின் பாடுவோமென்றார். அப்
பொழுதத் தாசி தன்னிடத் துளதாயிருந்த ஐந்துபொன்னைக் கொண்டு வந்து
கொடுத்து, இவ்வளவே தற்கால மென்னிடத் துள்ளதென்று கூறினள்.
அதுகேட்ட கம்பர்,

தண்ணீருந் காவிரியேதார்வேந்தன்சோழனே

மண்ணுவதுஞ்சோழமண்டலமே-

ஏனப்பாதிவெண்பாவை யவள்வீட்டுத் தெருவாயிலின் மேற்சுவரிற் கரி
யாலெழுதி, நீகொடுத்த வைந்துபொன்னுக் கரைக்கவி யெழுதினெனென்று
சொல்லிவிட்டு அப்பாலோர் பக்கவிற்போய் அவள் தந்த பொன்னால் உண
வுக் காகவேண் டவன வற்றைச் சேகரித்துச் சமைத்துப் புசித்து, ஓர்கா லத்
தாசி நமது பாடலின்மேற் கொண்டுள்ள விழைவால் மற்றப் பொன்னையுஞ்
சம்பாதித்துக் கொணர்ந்து நாமெழுதிவைத்த பாதியைப் பூர்த்திசெய்துக்
கொள்ளவு நேருமெனக் கருதினவராய் அவள் வீட்டிற் கருகிலேயே ஓர்
மர நிழலிற் படுத்து நித்திரை செய்திருந்தனர். அப்பொழு தவ்விதிமார்க்க
மாக நடந்து சென்ற வித்வசிரோமணியாகிய ஓளவையார் பசிமேலிட்டவ
ராய் அந்தத்தாசிவீடுசென்று தெருத்திண்ணை மீதுட்கார்ந்து, அவளாற்

றமது பசிதீரக் கூழளிக்கப்பெற்றுத் தலையை நிமிர்த்தி யேப்ப மிட்டனர். அப்பொழுது தவ்வாயிலின் மேற்சுவரி வெழுதியுள்ள அவ்வரைக் கவியைப் பார்த்து, அத்தாசியா லதன்காரணத்தை யுணர்ந்து “கேளியனுக்குக்கருணை யேது” எனக்கூறி,

பெண்ணுவா

ளம்பொற்சிலம்பியரவிந்தத்தாளணியுஞ்
செம்பொற்சிலம்பேசிலம்பு.

என மற்றப்பாதியையு மவ்வரைக்கவியி னடியிலெழுதி முடித்து அவ னைச் சந்தோஷிப்பித்து விடைபெற்றுச் சென்றனர். (27) இதன் பின்னர் நித்திரை தெளிந்தெழுந்து தனதெண்ண நிறைவேறப்பெறுது நடக்கலுற்ற கம்பர் தானெழுதிய வரைக்கவி முழுக்கவியா யிருப்பக்கண் டத்சயித்து, அங்கிருந்த சிலரா லதுமுடிந்த விதந் தெரிந்துகொண்டு விரைந்து சென்று அவ்வழியி லவ்வம்மையார் செல்லக் கண்டவராய் இவளாணவத்தை யடி யெனக்கூறி யடக்கவேண்டுமெனத் தனக்குள் யோசித்து அவரருகிற்போய் “ஒருகாலில்நாலிலைப்பந்தரடி.” எனவவ் வழியிலுள்ள வயலோரத்தில்முனை த்திருக்கு மாரைக் கீரையைச்சுட்டி அதன் பொருளைக் கேட்பது போற் கூறினார். அதுகேட்டலு மெளவையார் மிகச்சினந்து, இவ்வற்பனுக் கிவ்வ ளவு கருவமாவென் றெண்ணினவராகி,

எட்டேகாலட்சணமேயேமனேறும்பரியே
மட்டில்பெரியம்மைவாகனமே-முட்டமேற்
கூரையில்லாவீடேகுலராமன் றுதுவனே
யாரையடாசொன்னுயது.

என்றோர் வெண்பாவைக்கூறி யப்பால் நடந்தனர். அதனைக்கேட்ட கம்பர் சதிக்கமுடியாத வெட்கத்தையும் வியசனத்தையுமடைந்து, ஐயோ! நம்போன்ற வித்வான்கள் நல்ல சுகத்திலிருக்க நாமித்தகைய துக்கத்தை யனுபவிக்க லாயிற்றே யென்றுவருந்தி, இவ்வுலகத்தி லெவ்வித வுயர்வு தாழ்வுள்ள சர்வான்மாக்களுக்கும் வீளையும் வியசன மொருதன்மைத்தேயன்றி அந்தஸ்திற்குத் தக்கபடி உயர்வுதாழ் வில்லையென்னுங் கருத்தை யமைத்து,

பாலுக்குச்சர்க்கரையில்யென்பார்க்கும்பருக்கையற்ற
கூழுக்குப்போடவுப்பில்லையென்பார்க்குமுட்குத்தித்தைத்த
காலுக்குத்தோற்செருப்பில்லையென்பார்க்குங்கனகதண்டி
மேலுக்குப்பஞ்சணியில்யென்பார்க்கும்வியசனமொன்றே.

என்னுங் கவியைப்பாடி யொருவாறு தேறினவராய் அண்டிப்பிழைக்கு மிடமும் வேறுகாணாதவராய் மலைநாட்டை நோக்கிப் போகின்றார். இவ்வா றவர் போகுமார்க்கத்தில் அன்றிரவைக் கழித்து மறுநாள் குரியோதயமாக

வெழுந்து கல்மயமான காடுகளில் நடந்து, சூரியனத்தமிழ்க்கும் வரையில் வழியிலோர் சிற்றூரேனுங்காணக்கிடையாது வருந்தினவராய் இராப்போது நெருங்கியபின் கொங்குவேளாளர் வசிக்கு நாலேந்து குடிசைகளுள்ள ஓர்சிறு நத்தத்தைக் கண்டு மிகிழ்ந்து, அதிலோர் குடிசையுட்சென்று தான் நான் முழுதும் பட்டினிகாத்ததைக் கூறிப் போசனமிடும்படி வேண்டினர். அக்குடிசைக்காரனாகிய செல்லனென்னுமோர் கொங்குவேளாளன் மனைவி தன்னிடஞ் சமைத்து வைத்திருந்த கம்பஞ் சோற்றினைக் கொண்வந்து தர, அதைத் தானென்றும் பார்த்திராதவராதலால் என் செய்வர் பாவம்! அவனையேறவிறங்கப் பார்த்து நெற்சோறன்றி இத்தகைய சோற்றினை நானொரு போதும் புசித்ததில்லையெயன்றனர். அதைக்கேட்டவப் பெண்மணியான வள் மனதிரங்கி, அங்குள்ள குடிசைகடோறும் போய் விசாரித்தும் அந்நெற்சோறு கிடைக்கப் பெறாதவளாய் வந்து தன்னிடத்துள்ள கம்பஞ்சோற்றினையே தர, அதையே யவர் தக்க வனுபானங்களால் தேவாமுதமா யெண்ணிப் புசித்துப் பசிதீர்ந்து இனி யிதுதான் கதியென நினைத்தவராய்,

கல்லங்காடுதனில்வினையாக்கடியநிலத்திற்குள்முனையா
வல்லங்கிருந்தகருங்கூந்தலணங்குக்கணங்குபொலாவான்
செல்லன்றேவிமனைகடொறுந்தேடித்திரிந்துங்காணாத
நெல்லஞ்சோறேகம்பஞ்சோற்றினைநீசமந்துதிரிவாயே.

என்றோர் பாடல் பாடிக்கொண்டு சிலதூரம்போய் ஓர் சாவடியைக் கண்டதிற்படுத்திருந்து, அவ்விரவு கழிந்து விடிந்தபி நெழுந்து பல காடுகளையுந்தாண்டி சேரதேயத்திற்குச்சென்று, அச்சேரதேயத் திராஜனிடஞ் செல்லாமல் அங்கு குடிமக்களாயுள்ள கொங்கு வேளாளரையும் வன்னியரையுஞ் சினேகித்து, அம்மரபினர்பொருட்டுத் தான்புகழ்ந்து பாடிய ஏரெழுபதையுஞ் சிலையெழுபதையும் படித்துப் பிரசங்கித்துச் சிலகாலம் வரையிற் பிழைப்புற்றிருந்தனர். இப்படி யிருக்குநாளில் சேரராஜனுடைய தந்தைக்குச் சிரார்த்தநாள் நேரிட, அன்னாளிலவ னந்தண ராதுலர் வித்வசனர் பெரியோர் முதலியவர்கட்கெல்லாம் பலவகைத் தானங்கள் செய்கின்றனெனக் கேள்வியுற்ற வக்கம்பர் நாமும் பலபேரு ளொருவனாகப்போய் ஏதேனுங் கிடைத்தமட்டிற் பெற்றுவருவோமெனக் கருதிச்சென்று அங்குவந்துள்ள வித்வசன கூட்டத்துட் கலந்து காத்திருந்தார். அரசன் சிரார்த்த காரியங்க ளனைத்தையு முடித்து அந்தணர் முதலிய யாவர்க்கு முறைமைப் படித் தானங்கள் செய்தபின் வித்வசனர்களை வரவழைத்து, அவருட் சில ரொவ்வோர் பிரபந்தங்களைப் பாடிக்கொண்டும் சிலர் தனிப்பாக்கள் செய்து கொண்டும் பின்னுஞ்சில ரேதும் பாடாது வாயாற்றுகித்து நிற்போமென்றும் வந்து கூடியிருப்பதைக் கண்டு, அவருள் முதலிருவர்க்குந் தக்கபடி பரிசுகளுதவி மற்றயரைச்சில வினாக்கள்கேட்டு அவ்வினாக்களுக்கு விடையளித்தபின் அவ்வவர்க்குத் தக்கபடி பரிசுகொடுத்தனுப்புகிறான். அப்

போ தவர்கட்கு மத்தியில் நின்றுகொண் டிருந்த கம்பரிடத்திலு மரசன் வந்து, இவ்வுலகில் நிகரில்லாத நான்கு பொருள்களை ஓர் செய்யுளி லமைத் துப் பாடுமென்று கூறினன். அதுகேட்ட கம்பர்-

கங்கைநீர்தனின்மிக்ககடவுணீரெங்குமில்லை
யங்கணிநொளியின்மிக்கவவிரொளியெங்குமில்லை
மங்கையர்சுகத்தின்மிக்கமாண்சுகமெங்குமில்லை
யிங்கனையுறவின்மிக்கதெங்குமேயில்லைமன்னு.

என்று கூறிக் கையேந்தி நின்றார். அப்பொழுதோர் மூலையின்கண் முட்டாக்கிட் டீட்கார்ந்திருந்த ஓளவையா ரப்பாட்டினைக்கேட்டு, இக்கம்ப னருமையாகப்பாடிய வப்பாடலின் சுருத்தை யழிக்கவேண்டுமெனக் கரு தினவராய் அச்சேரரசன் கேட்கும்படி யுரத்த சத்தமாய் அக்கம்பர்கூறிய நான்கு பொருள்கட்கும் பதிலாக-

கங்கைநீர்தானெங்குண்டாங்கருமுகில்பொழியாதாகி
லங்கணுக்கொளியெங்குண்டாமருக்கன்மேலொளிராணுகின்
மங்கையர்சுகமெங்குண்டாமாணுணவருந்தானுகி
விங்கனையுறவெங்குண்டாமிருந்தனமிலார்க்குமன்னு.

எனக்கூறினர். அரசுனதுகேட்டு மகிழ்ந்து உடனே தனது பரிசுன ரையழைத்து அவ்வம்மைக்கு வேண்டுவன கேட்டுக் கொடுமினக் ளெனக் கூறி அப்பாற்போயினான். அதுகண்ட கம்பர் மிகவெட்கி வருந்தி, அந் தோ! நமக்குப் பரிசு கிடையாவிடினு மரசவைக்க னவமான நேரிட்டதே: நமக்கு மிராசருக்கும் பொருத்தமில்லை போலும். “ஐங்காதம்போனூலந்தன் பாவந்தன்னோடே” என்னும்பழமொழி நமக்கே பலித்ததெனக் கருதி மீண் டனர். அப்பாலச் சேரநாட்டிலேயே பல கிராமங்களிற் சென்று ஆங்காங் குள்ள பல குடிமக்க ளுதவியாற் சீவித்திருக்குங்கால், ஒருநில் தேவாலயத் திருவிழா நடக்கப்போகிறதாகவும் அவ்வூரா ரதன்முன்னிலையில் அன்னதா ன நடத்துவார்களெனவுங் கேள்வியுற்று அங்ஙனஞ் சென்றிருந்து, அத்திரு விழாவின் நாங்க ளுனைத்து மாய்விட்டபின் அவ்வூரை விட்டு வருகையில் சூரிய னஸ்தமித்து எங்கு மந்தகாரமாய்விடவும் வழிநடக்கவஞ்சினவராய்ச் சமீபத்தி லோர் சத்திர மிருப்பக் கண்டு, இச்சத்திரத்தி லிவ்விரவைக் கழி க்கலாமென் றுன்னிச் சென்றவர் தனியே யிருக்கவும் படுக்கவு மாட்டாதவ ராய் அதிலோர்பால் பெண்டிரு மாடவரும் வேறு வேறாகப் படுத்து நித்தி ரைசெய்யு மிடத்திற்குப்போய், இருளாஸகயா லவர்கள் வேறுபாட்டையறி யாதவராய்ப் பெண்டிர் படுத்திருக்கு மிடஞ் சென்று சயனித்துக் கொண்ட னர். அதை யப்பெண்டிருட் சிலருணர்ந்து இவன் சாரணே சோரணே வெ ன் றையுற்றுப் பெருங்கூச்ச லிட, அதுகேட்டு மற்றைப் பெண்டிரு மாட வருந் துமில்லைத் தெழுந்து அச்சத்திரக் காவலாளர்க் குணர்த்தி, அவர்க

ளவரைச் சற்று மிரக்கமின்றி யடித்துப் பிடித்துக்கொண்டு போய்ச் சேர
ராசனுக்குப் பந்துவாகிய தண்டத்தலைவன் முன் விடுக்க, அவனவரைக் கடுஞ்
சினத்துடனுருத்துநோக்கிப் பெண்டிர்படுத்தி நித்திரையெய்யுமிடத் தேன்
,சென்றனை யென்றுவினவ, அதற்கு விடைதரத் தனக்கொன்றுந் தோன்றா
தவராய் நடுங்கி விழிகளில் நீர்ததும்ப அத்தண்டத்தலைவனைப் பார்த்து-

தேரையார்செவ்விளநீருண்ணுப்பழிசுமப்பர்

நாரியார்தாமழிவார்நாமவரைநத்தாமை

கோரைவாய்ப்பொன்சொரியுங்கொல்லிமலைநநாடாதி

ஆரைவாய்முடவுலைமூடிதானிலையே.

எனவோர் கவிசூறி யமுதனர். அதுகேட்ட வத் தண்டத் தலைவன் கல்
வியில் வல்லோ னுதலால் சற்றுள மிரங்கி, இவனாரோ வோர்வித்வா னென
வும் அச்சத்திரத்தி லிருட்காலத்துத் தனியேயிருக்க வஞ்சி ஆடவர் பெண்டி
ரென்னும் வேறுபா டறியாதவனாய்க் கும்பா யிருத்தலைக்கண்டு படுத்திருப்
பனெனவும் அப்பெண்டி ரிவன்மீது வீணை சந்தேகங்கொண்டு காவற்காரர்
வச மொப்புவித்தன ரெனவுந் தனக்குள் நிச்சயஞ் செய்துகொண்டு அவ
ரை விடுதலைசெய்தனன். (28) உடனேயவர் சர்ப்பத்தின் வாயினின்றும் தப்
பிய தவளைபோலக் கலக்க மொழிந்தவராய்க் கடுகி நடந்து, இனியிச் சேர
நாட்டினு மிருக்க வொண்ணாதெனச் சிந்தித்தவராய்-

நீரெலாஞ்சேற்றுநாற்றநிலமெலாங்கல் லுமுள்ளு

மூரெலாம்பட்டித்தொட்டியுண்பதோகம்பஞ்சோறு

பேரெலாம்பொம்மன் திம்மன்பெண்கனோநாயும்பேயுங்

காருலாங்கொங்குநாட்டைக்கனவினுநீனைக்கொணாதே.

என்றோர் பாடலைப்பாடித் தொண்டநாட்டை நோக்கிச் செல்கின்றார்.
இவ்வாறவர் செல்லும்போது நமிண்டி யென்னுமோர் குப்பத்தில் சேரநாட்
டரசன் பரிசனர் வீட்டுக் காவற்காரராய்க் கையில் வில்லுமம்பு மேந்தி
யுள்ள சில பள்ளிக ளென்னும் வன்னியர்கள் வழியி லோரிடத்தில் கம்புக்
கதிர்களை யறுத்து அவற்றை நிமிண்டியு மூதியுந் தின்கொண்டு ஒன்று
சேர்ந்திருக்கப் பார்த்து, ஓ ஐயமீர்! நானோர் வித்வான். தொண்டநாட்டுக்
குப் போகின்றேன். அங்குபோங்காறு மெனக்குத் தங்களாலியன்ற பொன்
னெனும் பொருளேனு முதவுவிராயின், அதனை யுணவுக் காதார மாக்கிக்
கொள்ளுவேனென்று வேண்டினர். அதுகேட்ட வப்பள்ளிகள் எங்கட்குப்
பொன்னும்பொருளு மிக்கம்பே யாதலின், நீரெங்களைச் சிறப்பித்துப் பாடுவீ
ராயின் இதனை யங்குபோங்காறு முமக்குதவுவதாக வளிப்போமென்றார்கள்.
அதற்கவருடன்படலும் ஓர் கோணிகையில் போதுமான கம்பளந்து பெய்து
கட்டி அவர்முன் கொணர்ந்து வைத்தார்கள். அதுகண்ட கம்பர் மகிழ்ந்து,
இவர்கள் கல்வியறிவில்லாக் கவண்டர்தானேயென மதித்து,

குமிண் டியு ம்பண் ணையுங்கூட முளைக்கின்ற கொல்லைக்கம்பை
நிமிண் டியு முதியுந்தின் னவல்லோரிந் தநீணிலத்திற்
றுமிண் டியங்காய்தன்னை மொட்டையம்பா லெய்யுஞ்ஞரர்கண் டிர்
நமிண் டியிற்பள்ளிகளத் தனை பேர்களுந் லவரே.

என்றோர் கவியை இழிவுச்சிறப்பாகப்பாடினர். அதுகேட்ட வவ்வேழை
ப்பள்ளிகள் நம்மைச்சூரரென்றும் நல்லவரென்றுஞ்சிறப்பித்தாரே அதுவே
போதுமென மகிழ்ந்து கொண்டாடிக்கொண் டிருக்கக் கம்பரக் கம்புமூட்
டையை யெடுத்துத் தலைமேற் றீசமந்துசென்று, நித மிரண்டுவேளையும் அக்
கம்பைப் பொங்கிப் புசித்துக்கொண்டு மலைநாடனைத்துங் கடந்து தொண்ட
நாட்டைந்தனர். அத்தொண்ட நாட்டின்க ணுள்ளார் யாருஞ்சகல கலைகளை
ஊந் தேர்ந்தவர்களாய் அடக்கம்-சத்தியம்-இரக்கம் - பொறுமை-ஈகை - நடு
நிலை-உபகார முதலான புண்ணியச்செயல்களைக் கைப்பற்றிக் களவு-பொய்-
வஞ்சம்-பொறாமை-புறங்கூறல் முதலான பாபச்செயல்களைக் கைவிட்டிருப்
பதைப் பார்த்து மிகமகிழ்ந்து, அங்கு மாவடித் தேவசிங்காதனத்தில் வீற்
றிருந்து குடிமாக்களுடைய குறைபாடுகளையு முறைபாடுகளையுங் கேட்டு
விசாரணைசெய்து அவர்களையெல்லா மநூதிமுறைப்படி அறக்கருணையாலு
மறக்கருணையாலு மாதரித்துவருஞ் செங்குந்த மன்னர்களைக் கண்டு,

வெற்றிபுனைநா தகிக்கும்வேம்புக்கும்பெண்ணைக்குஞ்
சுற்றும்பெருநிழலாய்த்தோன் றுமே—கற்றோர்
திறந்தாங்குந்தொண்டசெழுநாடுதாங்கு
மறந்தாங்கரத்தவரசு.

என்றோர் கவிநூலினர். (29) அதுகேட்டவச் செங்குந்த மன்னர்கள்
இவன் யாரோ! சிறந்த வித்வானெனமதித்து அவருடைய வரலாற்றைத்துங்
கேட்டறிந்து, இவன்காலை யெவ்வாறாயினு மாகுக கல்விகற்றோரைக் காத்
தளிப்பதொன்றே நமது கடமையென வெண்ணினவர்களாய் அவரைப் பரி
வுடன்பார்த்து, உமக்கு நற்காலம் வருமளவும் நமது நாட்டிற்குநே தங்கி
யிருமென்று கூறிச் சிலகாரியப்பேர்களால் அவரையாதரித்துவரச் செய்தார்
கள். இவ்வாறத் தொண்டநாட்டுச் செங்குந்தப் பிரபுக்களாற் கம்பரானவ
ராதரிக்கப்பட்டு வருங்கால் ஓர்நாளோர் செங்குந்தகுலதிலக ரவரைநோக்கி,
அகப்பொருட்டுறை யொன்றில் சோழராசனைப் பாட்டுடைத் தலைவனாக்கி
இத்தொண்டநாட்டினரைச் சிறப்பித்துப்பாடுமென்றனர். அதற்குக் கம்பர்-

நையும்படியேநாங்கொற்றநங்கோன்சென்னிவரைமீதே
யையம்பெறுநுண்ணிடைமடவாயகிலின் றுபமுகிலன்று
பெய்யுந்துளியோமழையன் றுபிரசத்துளியேபிழையாது
வையம்பெறினும்பொய்யுரைக்கமாட்டார்தொண்டநாட்டாரே.

என்றோர்க்கவி கார்காலங்கண்டு மயங்கிய தலைவிக்குத் தோழிகூறியதாக வெடுத்துத் தொண்டநாட்டினரைச் சிறப்பித்து முடித்தனர். இப்படியந்நாட்டின்கணுள்ள செங்குந்தப்பிரமுகா ஸொவ்வொருவரும் ஒவ்வொருகா லொவ்வொரு விடயங்களைக்கூறிப் பாடுமென்ன, அவைகளையவர் சற்று மிடையாது பாடி அவர்களைச் சந்தோஷிப்பித்துக்கொண்டு சீவித்து வருகின்றார். இவ்வாறத் கம்பர்செய் வில்கனந் துன்பனைத்துந் தீர்ந்து துயரமற்றிருப்ப, அங்ஙனங் குலோத்துங்க சோழமகாராசனுடைய கொலுமண்டபக் காவற்காரர்களிற் சிலர் ஒருநாள்விட் டொருநாள் படுக்கை முறைகொண் டிருப்பார்கள். அவ்வாறிருப்பவர்களுள் ஒருகாவற்கார னவ்வூரிலே யுள்ள காவிரியாற்றுக்குக் கீழ்க்கரைவீதியி லிருந்தான். அவன்மனைவி யவ்வாற்றுக்கு மேற்கரையிற் குடியுள்ள ஓர் சோரநாயகனிடம் தன்கணவன் வீட்டுப்படுக்கை யில்லாதகா லங்களிற் போய்ச் சுகித்து வருவான். இப்படி நிகழுங்கா லக்காவற்காரன் தன்னுடைய வெளிப்படுக்கை நாளொன்றில் இராப்போசனங் கையி லெடுத்திக்கொண்டு தன்றொழிலை நாடிச் சென்றான். உடனே யவன் மனைவி தன் சோரநாயகனுக்குச் சில பலகார வகைகள் செய்துகொண்டு அவனிடம் போய்ச் சுகித்துவர இரவை யெதிர்பார்த்துக்கொண் டிருந் தான். இவ்வாறவளிருக்கும்போது இன்றைக்கு வெளிப்படுக்கை யென்று சொல்லிப் போன தன் கணவன் சில நாழிகைப்பின் வயிற்று வலிதண்டு அங்ஙனமிருத்தல் சுகிக்க மாட்டாதவனாய் அந்திவேளையில் வீட்டுக்குவர, அதுகண்ட மனைவியானவள் நாம் வெளியிற் போதற்குத் தடையாயிற்றே யென்று தனக்குள் வருந்தி வெளியி லவ்வருத்தந் தோன்றா தபடி அவனுக்குப் பலவுபசாரங்கள்செய்து, ஒருசாமகேரம் வரையில் மெய்ம்மறந்து நித்திரை செய்வீராயின் வயிற்றுவலி யடங்கிப் போமென்று கூறி அவனையோர் பாயலிற் படுக்கவைத்து விரைவி லவன் நித்திரை கொள்ளு மாறு அவனுடலை மெல்ல மெல்லப் பிடித்துக்கொண் டிருந்தான். அவனப்பொழுது சற்றறக்கங்கொண்டதை யவளறிந்து, இதுவே நாம் வெளி தாண்டுவதற்குத் தருணமென்று அவனுடலைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்த தனது கரத்தை மெல்ல நீக்கிச் சற்றகன்றனள். அப்போ தவன் பூராவாய் நித்திரை பிடியாதவனாய் புரண்டு விழித்துப் பார்த்து மனைவியைக் கூவினான். அதுகேட்ட மனைவி ஈதென்ன சனியனென் றருகி லோடி மல விசர்ஜனத்திற்குப் போய்வருகிறே னென்று கூறினள். அவனதைக் கேட்டலு மிது நள்ளிருட்போதாகையால் நீ தனியே போகவேண்டாம் நானும் வருகிறேனென்று கூறி, மெல்ல வெழுந் தழைத்துக்கொண்டு தெருவாயற்கதவைத் திறந்து தானத் தெருத்தின்னைமீ திருந்துகொண்டு அவனையங் கெதிரிலிருக்கு மரத்தின்கீழுட்காரும்படி யனுப்பினான். அப்பொழுது குலோத்துங்கச்சோழராஜன் தானொவ்வோ ரிரவிற் றனியே நகரி சோதனையின் பொருட்டு வேற்றுக் கோத்தோடுஞ் செல்வதுபோல, அவ்விரவி லவ்வீதியின் வழியாய்ச் சிறிது தூரத்தில் வருகிறான். அத்தருணத்

தில் முன்னர் புருடனா லனுப்பப்பட்டவர் அம்மரத்தின் கீழ்ப் போதலும் அம்மரத்தி லொடுங்கியிருந்த காகங் களஞ்சினவாய் “கற்” என்றொலித்துப் பறந்து வேரோர் மரத்தைநோக்கிச் சென்றன. உடனே யக்காகவொலிக் கம்மாது பயந்தவள்போல அப்பாவென் றவறி யோடிப் புருடனைக் கட்டி யணைத்துக்கொண்டாள். அப்புருட னவனைத் தேற்றி மீளப் போகும்படிக் குத்தரவுசெய்தான். அவருக் குண்மையாய் மலோபாதை யில்லாமையால் சற்றே பொறுத்துப் போகின்றேன், அதுகாறு நீர் நித்திரை செய்யுமென்று படுக்கச்செய்து தானுமவனருகிற் படுத்துக்கொண்டாள்.

இப்பால் புருடன் சரியான நித்திரைகொண் டிறங்கலும், அதுகண்ட மனைவி மெல்லவெழுந்து தான் செய்துவைத்துள்ள பண்டங்களை யெடுத்துக் கொண்டு வழக்கம்போல் புறக்கடைவாயிற் கதவைத் திறந்துகொண்டு சோரநாயகனிடம் போகின்றாள். அக்கால் முன்னர் தெருவழியாக நகரி சோதனை செய்துவந்த காவலன் காகவொலியினற் கண்டகாட்சிக்கு வியந்த வனாய் அத்தெருவைக்கடந் ததன் பின்புறவழியாகத் திரும்பிவருகின்றவன் அதே வீட்டுப் புறக்கடை வழியாய் ஓர் பெண்பிள்ளை போவதைக் கண்டு, உடை நடை யுருக்களி லவளையெனத் தனக்குள் நிச்சயித்துக் கொண்டு ஓர் மரத்தின் மறைவில் நின்று பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அவளங் கடுத் துள்ள காவேரியாறு மேல்வெள்ளங்கொண்டிருப்பதைக் கண்டு பக்கலிலு ள்ள மயானத்தின்க ணெரிந்துகொண்டிருக்கும் ஓர்பிணத்தைக் கால்பீடித் திழுத்துவந்து வெள்ளத்திலிட்டு அதைக்கட்டுமரம்போ லணைந்துகொண்டு போய் அவ்வாற்றைக்கடந்து அப்பிணத்தைக் கரையின்க ணிருத்தித் தனது சோரநாயகனிடஞ்சென்று கால நீட்டித்ததற் கவன்கொண்டிருந்த கோபத் தைக் காரணங்கூறித் தணித்து அவனுக் கின்பலத்தை யளித்துப் பின்ன ரவன்பால் விடைபெற்றவளாய் மீண்டு காவேறியாற்றங் கரைக்கண்வந்து, அங்கு விடுத்திருந்த பிணத்தை முன்போலப் புணையாக்கிக்கொண்டவ்வாற் றில் வருகிறாள். இவ்வாறவள் வருகையி லோர்முதலையானது அவள்பாதத் தைக் கவ்வியிழுக்க, அதனையவள் மற்றொருபாதத்தினால் அதிலணிந்துள்ள வெள்ளிகொலுசு அதன்கன்னத்திற்பட வுதைத்துத் தள்ளிக் கரையேறிவந்து பிணத்தை யதாப்பிரகார மயானத்தி லெறிந்துசென்று தன் வீட்டினையடை ந்து, முன்போலவே புருடனருகிற்போய் சயனித்துக் கொண்டனள். இவை யனைத்தையு மோர்மரத்தின் மறைவிலிருந்து பார்த்த குலோத்துங்கச் சோழ ராசன் உடனே தனதரண்மனைக்கேகிச் சயனித்திருந்து, மறுநாட்காலையி லெழுந்து ரித்தியநியமாதினை முடித்துக்கொண்டு சபாமண்டபத்தின்கண் வந்து, அமைச்சராகிய பரிசனர்களும் புகழேந்தி முதலிய புலவர்களும் ஏனை யபிரபுக்களும் பெரியோர்களும் புடைசூழ்ந்திருக்க மகா சம்பிரமத்துடனே கொலுவீற்றிருந்து, “இவ்வுலகில் காகங் கற்றெனப்பயந்து கணவனை அப்பா வென்றோடிக் கட்டிக்கொள்ளுங்காரிகை எத்தகையள்?” இதைப்பற்றியோர்

கண்டசித்தி யாரேனும் பாடுன்மிகளென்று அங்குவந்துள்ள வித்வ சிரோ
மணிகளுக் குத்தரவுசெய்தனன். அதுகேட்ட புகழேந்திமுதலிய புலவர்கள்
யாரும் ஒன்றுந்தோன்றாதவர்களா யொருவரை யொருவர் முகம்பார்த்திருந்
தனர். அச்சமயத்தி லரசனுக்கு முன்னேயே கொலுச்சபைக்கண் வந்திருக்கி
னும் அங்ஙனமோர் சார்பிலுள்ள மந்திராலோசனைத் தலத்தின்கணிந்து அரசு
சன் கொலுவுக்கு வந்த பின்னர் தாம் வருமுறைப்படி கவிச்சக்கிரவர்த்தியா
கிய கூத்தர்வந்து அவ்வரசன் சமீபத்துள்ள தமதாசனத்திருந்தனர். அப்போ
தக் குலோத்துங்கசோழராச னவரைப் பார்த்து, தானோர் கண்டசித்தியாடும்
படி கவிச்சுரர்களைக்கேட்டதும் அதற்கவர்க ளொன்றும்பேசாது ஒருவரை
யொருவர் முகம்பார்த்திருப்பதுங் கூறினான். அதுகேட்ட புலவர் பெருமா
னவ்வரசனை நோக்கி,

கரண்டகண்டத்தொனிக்கஞ்சியமான் கருங்கங்குலிலே
திரண்டவெள்ளத்திற் பிண மீதுசென்றனள்சேர்ந்தவனை
யரண்டவிற்பங் கொடுமீளக்கரம்பற்றவங்கொலுசார்
குரண்டகன்னத்திலுதைத்தனள்காணெங்குலோத்துங்கனே.

என்றோர்கவிபாடியவ்வரச னிரவிற் கண்டவந்துள்ள வதிசயத்தை அந்
தச்சபைக்கணுள்ள யாவருக்கும் விளக்கிக்காட்டி அவனையு மகிழ்வித்தனர்.
இதுபோ லனந்தமுறை ஒவ்வோர் சமயம் வாய்ந்தபோதெல்லாம் பாடியுள்ள
கண்டசித்திகளேயன்றி, அக்குலோத்துங்கராச னெவ்வோரமயத்துத் தன்
சபைக்கண் விவகாரவிசாரணையாதிக ளொழிந்துள்ளபோது அசுப்பொருள்
புறப்பொருட்டுறைகளில் யாதேனு மொன்றனைக் குறித்து வினவக் கூத்த
ரவ்வவற்றிற் கவனுளம் வியப்ப விடைகூறிய கவிகளு மனந்தமாம். அவற்
று ளோர்கால் குலோத்துங்கசோழன் “சுளி” என்னுங் கலம்பகவுறுப்பினால்
ஓர் கவிகூறும்படிகேட்க, அதற்குக் கூத்தர்-

புள்ளிருக்குந்தார்மார்பன்பும்புகார்வாழ்களியேஞ்
சுள்ளிருக்குங்கள்ளையுண்டுஞ்சோர்விலே—முள்ளபடி
சொல்லவாவாலிதுரோபதையமூக்கரிந்த
தல்லவாமாபாரதம்.

என்றோர் கவிகுறினர். மற்றோர்கா லரசன் “தலைவி சந்திரனைநோக்
கிப் பரிதபித்துக் கூறியதாக” ஓர்கவி பாடும்படி வினவ, அதற்கவர்-

என்றுபெறுவென்யானீசன் றிருமுடிமேற்
சென்றுவினையாகின்தீபமே—பென்றுஞ்
செருப்புக்குத்தோல்வாங்குஞ்சென்னியகளங்கள்
பொருப்புக்குத்தோலாப்புயம்.

என்றோர் கவிபாடினர். வேறோர்கா லவன் “என்னைத் தலைவி விழியா
லும் புருவாலும் வெல்கின்றாளென நற்றாய்கூறுவதாக” ஓர்கவி சொல்லும்
படி கேட்க, அதற்கவர்-

பழியும்புகழுமெவர்க்குமுண்டாமிந்தப்பாரிலுனக்
கழியுஞ்சிலையுங்கயலுமென்றாலகளங்கதங்கா
மொழியும்பொழுதெங்கள்பெண்சக்ரவர்த்திமுகத்திரண்டு
வழியும்புருவமுமாகியந்தோவுனைவெல்கின்றவே.

என்றோர் கவிசொல்லினர். இப்படி யெத்தனையோ கவிஞருங் கண்ட
சித்திகளும் பாடித் தன்னை மகிழ்விக்கின்ற கூத்தனரை ஓர்நாள் குலோத்
துங்கசோழன் நோக்கி, இராமாயணமொன்று சுத்தப்பிரதியா யிருக்கின் நம்
போன்றவர் வாசிக்கவும் பூசிக்கவும் யோக்கியதையா யிருக்குமென்று யான்
முன்னர் கூறியுளே னாதலால் அதுபற்றி யாதேனும் யோசித்ததுண்டா வெ
னக் கேட்டனன். அதைச் செவியுற்ற கூத்தர் சற்றாலோசித்து, ஓ என
தருமைச் செம்மால்! கம்பன் மிகக் கஷ்டப்பட்ட டருமையாகச் செய்துள்ள
காவியத்தில் அவைதிகச் சம்பந்தங் கலந்தள்ள தொன்றுதான் பெருங்குற்
றம். அஃதெவ்விதத்தேனு மொழிவதாயின் அக்காவிய மிவ்வுலகிற் செம்மை
பெற்றிலகுமென்பதற் கையமெனே? ஆயினு மது மிக வகலமா யிருத்தலின்
உமது கருத்தின்படி நம்போன்ற வைதிகர் இராமபிரான தவதாரமுத லணி
முடி புனைதல் வரையில் நிதமும் பாராயணஞ்செய்து பூசிக்க நூறு செய்யு
ளிற் சுருக்கமாயொன் றிருக்கின் மிக நலமாயிருக்குமாதலால், அவ்வா றிங்
ங்னே முடித்துத் தருகின்றேன். அன்றியு மக்கம்ப னேழாவதாகிய உத்த
ரகாண்டத்தை மொழிபெயர்த்தில னாதலானும், அதுவோ சிவசம்பந்தமான
சரிதங்கள் சிவபுண்ணிய மான்மியங்கள் சிவதவப் பேறுகள் சிவபத்தித் திற
ங்கள் முதலானவை மலியப் பெற்றுள்ள தாதலானும், அதனை மாத்திரந்
தனியே “உத்தரராமாயணம்” என வழங்குவதாக வகலமாய்ப் பாடி முடிக்கி
ன்றேன். எனக் கூறினவரா யதேபோதி லங்ஙனே நூறு செய்யுள்களிற்
பாலகாண்ட முதலாயுள்ள ஆறுகாண்டங்களின் கருத்தைச் சுருக்கிப் பாடி,
“உபாசனராமாயணம்” என வதற்கு நூற்பெயர் சாற்றிக் குலோத்துங்கச்
சோழராஜன் கரத்தில் நீட்டினர். அவனதை மிக வாவலோடு மங்கையே
ற்று வாங்கி விரும்பிய பேர்கட்கெல்லா மொவ்வொரு பிரதி யெழுதுவித்துக்
கொடுத்தனன். அதன் பின் கூத்தர் சின்னாட்குள் உத்தர ராமாயணத்தைப்
பாடி முடித்துச் சோழராசனுக் கறிவிக்க, அவன் தன் மாதுலனாகிய கருண
கர பாண்டியன் முதலிய வரசர்களுயும் ஆங்காங்குள்ள பிரபுக்களையும் ஏனை
ய பெரியோர்களுயுந் திருமுகவாயிலாய் வருவித்துப் புகழேந்தி முதலிய புல
வர்கள் முன்னிலையில் முன்ன ரியற்றித் தந்த உபாசன ராமாயணத்தையு மிவ்
வுத்தர ராமாயணத்தையுந் தன தவைக்க ணரங்கேற்று விக்கச் செய்தான்.
உடனே கூத்த ரனுமதியால் புகழேந்திப் புலவர் உபாசன ராமாயணத்தினை
ணுள்ள செய்யுள்க ளொவ்வொன்றுக்கும் வான்மீக ராமாயணக் கருத்தடங்
களும் விளங்க வெடுத்துப் பொருள் கூறி, உத்தர ராமாயணத்தை யதி லாங்
காங் கமைந்துள் நவரசாலங்காரங்களுந் தொனித்துச் சொலிக்கப் பிரசங்கி
த்து அவ்வரசவைக்கண் வந்துள் சகலருஞ் சிவனுனைந்தமுஞ் சிந்தைச்செம்

மாப்பு மடையும்படிக்குச்செய்தனர். இவைக ளரங்கேறிப் பிரசங்கஞ்செய்து முடிந்தபின் குலோத்துங்க சோழராசன் அங்ஙனம் வந்துள மன்னர் மண்டலீக ருரியோர் பெரியோர் புலவர்முதலிய பலருக்கு, அமுதபோசனை மூண்டு மமரருங்கண் டேங்கும்படியாக விருந்துமுதலிய மரியாதைகள் செய் துபசரித்தனன். அப்பொழுதுகருணாபாண்டியன்முதலிய பலவரசர் களும் பிரபுக்களுங் கவிச்சக்தரவர்த்தியாகிய கூத்தனருக்கும் புகழேந்திப்புல வருக்கும் அதிவீரோதம மளவிறந்தனவுமான வெகுமதிகளும் வீரதுகளும் விகிந்தமாகத்தந்து, குலோத்துங்க சோழனிடத்தினின்றும் விடைபெற்றுத் தந்த மிருக்கை நோக்கிச் சென்றார்கள். (29)

இப்படி யாவருஞ் சென்றபின் முன்னர் நடந்த பிரசங்கக் காலத்தில் அரசவைக்கண்வந்து கேட்டிருந்த திருவெண்ணைநல்லூர் சடையப்பிள்ளை சரராமப்பிள்ளை கண்ணுப்பிள்ளைமுதலிய வேளாண் பிரபுக்கள் அழக்காறடைந்த மனத்தினராய்க் கம்பரை நினைந்து, சில வேவலாளரை யனுப்பி யவரைத் தேடச்செய்து, பின்ன ரவரிருக்குமிடமறிந்து வருவித்து, உறையூரின்னிறும் போ யதுகாறும் பட்டபாடுகளனைத்தையும் அவரது வாய்மொழியினாலேயே கேட்டறிந்து விசனமுற்றவர்களாய், அவர்களுள் சடையப்பிள்ளையென்பவர் கம்பரைநோக்கிக் கூறுகின்றார். அப்பா கம்பவாணனே! “ஊழிற்பெருவலியாவுளமற்றொன் றுகுழினுந்தான்முந்துறும்” என்னும் பொய்யாமொழி நீயறியாததா? ஆயினு முனக்குநேர்ந்த வாபத்தின் காரணத்தை யோசிக்குமளவில், உன் மனதறியச் செய்துகொண்ட வாகாமியமேயாம். “தன்னெஞ்சறிவதுபொய்யற்கபொய்த்தபின், நன்னெஞ்சேதன்னைச்சுடும்” என்பதுவு நீயறிந்துதானே: இராச சபைக்கண் முன்னர் கூத்தரென்பவர் உன்னை யு முன் காவியத்தையு மிகப்பழித்துச்சொல்லியவனைத்தையும் யோசிக்கப்புகின், உண்மையாகவேதா ளிருக்கின்றன. இவ்வா றக்காவியத்தைப்பற்றி யாதேனுமொரு கேள்வியுங்கேடும் வருமென்றும், இவ்விரண்டும்வாரா தரசனைவக்கணரங்கேற்றி முடிக்கின் அதனை யாக்கியோனுக்கு மாக்கிவைத்தோனுக்குங் கீர்த்தியுண்டாகு மென்றுமேதான் யான்யோசித் துன்னையனுப்பியது. அந்தோ! முடிவிற குளிக்கப்போய்ச் சேற்றைப் பூசிக்கொண்ட கதையானதன்றி, அரசமரத்தைப்பிடித்தசனி அதன்சார்பிலுள்ள ஆனைமுகப்பிள்ளையாரையும்-அப்பிள்ளையாரைப் பூசிக்கும் பெரியகுருக்களையும்-அப்பெரியகுருக்க ளினத்தரான பெருங்கூட்டத்தினரையும் பிடித்ததுபோல, உன்னைப்பிடித்தசனியுன் வாக்கினின்றும் வந்த காவியத்தையும்-அக்காவியத்தை விரும்பிய வென்னையும்-எனதினத்தரான பெருங்கூட்டத்தினரையும் பிடித்து, அக்கூட்டத்தினர்க்கிதுகாறு மிலைமறை காய்போலிருந்தசில விறுமாப்பும் இழிந்துகிதைந்தழிந்தன. இனி யென்செய் தென்னும். இன்றோர் நன்னாள் குறித்து உன்னைப்போன்ற கவிவாணர்களையும் பெரியோர்களையும் திருமுகவாயிலாய் வருவித்து நமது பூங்காமண்டபத்திற் சபைசேர்க்கின்றேன், அச்சபைக்கண் நீ வருந்திப்பாடிய காவியம் வசைபட்டொழியாவகை அரங்கேற்றி முடித்திடுக

வென்றனர். அதுகேட்ட கம்பரவனானோர்க்கி, ஓ என தாண்டகையே! அக் காவியத்தினை மொழிபெயர்த்து முடித்த வந்நாளிலேயே அதனைத் தமது சபைக்க ணரங்கேற்றியிருக்கின், இத்தகைய துன்பங்களெல்லாம் எனக்கு மென்காவியத்திற்கு நேர்வதற் கிடமிராதே: அந்நான் தங்களபிப்பிராயப்படி இராசசபையி லரங்கேற்ற வனுஞ்ஞாபெறச்சென்று கூத்தரா லவமானப் பட்டுள்ள யான், அவர் கவிச்சக்ரவர்த்தியாதலால் மறுபடியு மவருத்தரவின்றி இங்ஙன மரங்கேற்றத்தொடங்கிய செய்தியை யறிவரேல் இராசனவருக் கனுகூலனா யிருப்பதுபற்றிச் சூடுண்ட பூஞ்ஞையப்போல யாதுவினையுமோ வென் றஞ்சுகின்மேன். ஆயினு மினி யாது வினையினும் வினாக: இன்னு மோர்கால் யான் தனியே கூத்தரது மனைக்கண்சென்று வருந்திவேண்டி, அவரனுமதியுடனே யவர் பாடியுள்ள உத்தரராமாயணத்தையும் வாங்கி வந்து அதன்பி னரங்கேற்றுதல் செய்யின் மிக நலமாயிருக்கும். அந்தோ! இத்தகையவெண்ண நமக்கக்காலத்திலுதித்து, இராசசபைக்குப் போகுமுன் ன ரவர்மனைக்கண்சென்று காவியத்தைக்காட்டி, அவர்கேட்கும் வினாக்களுக் கு வகையுண்டாக விடைகூறி யனுமதிபெற்றுப் போயிருப்பேனேல்; அவர் தக்கோரிடத்திற் பழகிய தயாநிதியாதலாலும், எத்தகைய கவிச்சுரர்களாயினுந் தமக்கெதிர்பேசா தடங்கியிருக்க வேண்டுமென்னுங் கொள்கையை வகித்த அதிபராஃரம வீரகவியாதலாலும், ஒருவன் தன்பாற் றலகால் பல குற் றங்கள் செய்துளானாயினும் பின்னர் தம்மைத் தாழ்ந்து பணிந்து துதிப்பனேல் அவற்றையெல்லாமற் தாதரிக்குமியல்பின ராதலாலும், ஓரரிய பெரியதூல் களி லென்போன் றுய்தல் காரணமா யாதேனுமொரு சேட்டைசெய்யத் துணிந்து பணிவோடுந் தெரிவிக்கின் அது பற்றித் தாம் பராமுகமாயிருந்து மன்னிக்கு மாண் பினராதலாலும், ஒருவா றவர்முன்னிலையி லங்ஙனையதை யரங்கேற்றி முடித்திருக்கலாமே: இவற்றையெல்லா மறியாது சின்னானோக்கு முன் இயற்றமிழ்ச்செல்வித் கிருப்பிடமாகிய பாண்டிமண்டலத்திறையின் சமஸ்தான வித்வானாய்ப் பிரபலித்திருந்த புகழேந்திப்புலவர் பட்டபாடு புலி யாவுமறியுமே: இனிப் பல வாலோசிப்பதிற் பயனென்னை? இப்போது மவ ரனுமதியின்றி யிங்ஙனமதை யரங்கேற்றப்புகின் யெனக்கும் என்னை முன் னிட்டித் தங்களாதியர்க்கும் யாதேனுமோர் முன்னிலையிற் கெடுதிவினையு மென்பதற் கையமில்லை யென்றார். இவையனைத்தையுஞ் சடையப்பின்னை முதலாயினோர் கேட்டு, ஆம்: ஆம்: அரவின்கா லரவுக்கன்றோதெரியும்? ஆதலால் நீர் சொல்வது சரிதான்: எந்தவிதத்தேனு நீரவரிடஞ்சென்று அனுமதிபெற்றுவர் தாசம்பிப்பதே உத்தமமென்றார்கள்.

உடனே கம்பவாணர் ஓர் நன்னொளியின்று வெளிக்கொண்டுபோய்உறை யூரையடைந்து, கூத்த ரிராசசபைக்கணின் றுந் தமதரண்மனையில் வந்திருக் குஞ் சமயமறிந் தங்ஙனஞ்சென்று, அவர் தனியே சாத்வீகமாய்ப் புத்திர பெளத்திரர்களோடுகுலாவும் வேளையினை விசாரித்து நேரிற்போய்ப்பணிந்தெ

முந்து கைகூட்டி நின்றனர். இவரைக்காண்டலுங் கூத்தர் வியந்து மனவிரக்கமுடையவராகி, நீரிங்கு வந்தகாரிய மென்னென்று வினவினர். அத்தயாரச வார்த்தையைக் கேட்ட கம்பர் மீட்டிமவளைப் பணிந்தெழுந்து, ஓ 'அபயர்சஞ்சீவியே, ஓ திராவிடப்புயலே! ஓ கலைஞானபொக்கிசமே! முன்னொருநா ளெனதுகுமாரன் அம்பிகாபதியின் கல்யாணவாசலில் பாதபூசை செய்யும் வேளையில் இருப்பதற் கிடம்பெருது சாலகத்தினோரத்தில் நின்று கொண்டிருந்த என தாண்டகையாகிய சடையப்பின் ளையவர்களின் தரத்தினைக்குறித்துச் சிந்தித்த என் மனைவியை யானோக்கி என்னையனை வைப்பிட மறிந்து வைப்பேனெனச் சமாதானங்கூறியுள்ளேனாதலின், யான்செய்த பெருங்காவியமாகிய விராமாயணத்துள்ளே அவரது செய்ந்நன்றி வெளிப்பட அவர் புகழைச் சிற்சில விடங்களிற் கூறிவைத்துள்ளேன். ஆதலா லதனைப் பொறுத்தருளித் தேவரீரியற்றியருளிய உத்தரராமாயணத்தைத்தரின், அதனை யான்பாடிய வாறுகாண்டங்களுோடுஞ்சேர்த்து அப்பிரபுவின் சபைக்கணரங்கேற்றி இன்னுஞ் சிலகாலஞ் சிவித்திருப்பேன். இல்லையே லிப்போதே யான் வருந்திப்பாடிய வக்காவியத்துடன் கடலிலமிழ்ந் திறப்பேன். இது திண்ணம்: எனக்கூறிக் கையேந்தினர். அதுகேட்ட கூத்த ருட்கொருபியாதலால் இவன் யாவராலு மதிக்கப்படுங் கவியாயிருத்தலின் பிழைத்துப்போகட்டுமென்று கருதினவராய் அவரைநோக்கி, ஐயா புலவரே! நீர் கூறியவனைத்து முண்மையேயாயினும் யாவராலு முபாசித்தற்குரியதான விதிகாசத்துள் நீர் செய்துவைத்துள்ள வசங்கதத்தால் அஃதுயாவராலு மவமதிக்கத்தக்கதாயது. அதுபற்றியே சோழராச னும்மீது வெகு சினங்கொண்டவனையினன். இனி யவனுத்தரவின்நி நானுமது விழைவை நிறைவேற்றுதல் கூடாதகாரியமாகும். உம்மை யொத்தோர்க்கெல்லா மோரிடையூறு நேரரது பரிபாலித்துவருங் கவிச்சக்கரவர்த்தி நானேயாயினும், புவிச்சக்கரவர்த்தியாயுள்ளோனுடைய கருத்துக்கு மீறலாகாது. இது மதுநூல்விதி: எனக்கூறிக்கொண்டிருக்குஞ் சமயத்தில் குலோத்துங்கசோழனுடைய பட்டவர்த்தனயானையை வாதுவ னவ்வீதிவழியாய்க் காலாற நடத்திக்கொண்டுபோவதைக் கூத்தர் சாளரத்தின்வழியே பார்த்துக் கம்பனா நோக்கி, நீர் சோழராச னும்மிடத்திற் கொண்டுள்ள கோபந்தணிய இந்த யானைமுன்னிலையில் அவனதுபராக்கிரமம் விளங்க ஓர் கவிபரடிக்கொடும், அதையா னவனுக்குக்காட்டிக் கோபந்தணித்து உமதபிப்பிராயத்தைக்கூறி உத்தரவுபெற்றுவந்து, நானாயிவ் வந்திவேளைக்கு நீரிங்குவரின் உமது கருத்தின்படி நிறைவேற்றுகிறேனென்றுகூறினர். உடனே கம்பர் மகிழ்ந்து,

பபெருந்துஞ்சூர்ப்பெயும்பன்மிருகஞ்செந்நாய்
கொடிகமுருமித்தனையுங்கூடி—வடிவுடைய
கோமான்களங்கன்கொல்யானைபோர்மாடு
போமாறுபோமாறுபோம்.

என வேர் வெண்பா வெழுதிக்கொடுத்து விடைபெற்றுச் சென்றனர். (30) அதுபெற்ற கூத்தர் மறுநா ளிராச சபைக்கண் சென்றிருக்கையில் சோ முன்விவகார விசாரணையாவுமுடித் தவகாசமாய்ருக்குஞ்சமயநோக்கி, அக்கவியையு மக்கவிபாடியதற் கேதுவையுங்கூறிச் சம்மதிப்பித்துவந்து, அவர் கேட்டுக்கொண்டபடியே உத்தரராமாயணத்தைத் தந்து எழுதிக்கொள்ளச் சொல்லினர். உடனே யதனைக் கையேற்றுவாங்கிய கம்பர் அவ்வூரிலேயே தங்கி வேறுபிரதி யெழுதிக்கொண்டு, அம்மூலப்பிரதியைக் கூத்தரிடத்திற்கொடுத்துவிட்டு விடைபெற்றுத் திரும்பினர். (30)

இவ்வாறு திரும்பிய கம்பர் உறையூரைவிட்டுத் திருவெண்ணைநல்லூரையடைந்து தனதாண்டகையாகிய பிரபுவினிடம்போய் அவ்வுத்தரராமாயணத்தைக்காட்டி, அதிலுள்ள வொவ்வோர் பாடலி னருமையையும் பெருமையையு மிக விரிவாயெடுத்துணாகூறிப் புகழ்ந்து, கூத்தரிடந் தான் போய்ப் பணிவாய்க் கேட்டுக்கொண்டதையும் அதற்கவர் மனதிரங்கிச் செய்த நன்றியையும் விவரமாய்க் கூறினர். அதுகேட்ட லச்சடையப்பிள்ளைமுதலிய வேளாண் குலதிலகர் பலரும் வியந்து ஓர் நன்னுளாய்ந்து, முன்ன ரே ரெழுபதை இராக்காலத் தரங்கேற்றத்தொடங்கியதனால் நேர்ந்த வாபத்தினையும் இக்காவிய மரங்கேற்றிமுடிக்கப் பலநாட் செல்லுமென்னுங் காரியத்தினையு முள்ளுணர்ந்தவர்களாய்த் தமது மரபினரையும் பல கவிவாணர்முதலிய பெரியோர்களையும் அந்நாட்காலையிற் மமது பூங்காமண்டபத்தின்கண் வந்துசேரும்படிக்குத் திருமுகமெழுதிவிடுத்து, அவர்களனைவரு மங்ஙனம் வந்து சேர்ந்தவுடன் தாங்களுங் கம்பரை யழைத்துக்கொண்டுசென்று, இனி நீ ருமதுகாவியத்தை யரங்கேற்ற வாரம்பிக்கலாமென்றுத்தரவுதந்தார்கள். அதுகேட்ட கம்ப ரன்தொடங்கி மகிழ் சிறந்தவராய் மிக வுற்சாகத்தோடரங்கேற்ற வாரம்பித்து, தன்னிடத்தோதியவோர் கற்றுச்சொல்லியால் அக்காவியக்கவிகளை வாசித்துவரவும் தனது குமாரனாகிய வம்பிகாபதி அவற்றின் பொருள்கூறிவரவும் தானாங்காங்கு விசேடித்தமைந்துள கற்பனைக்குங் கருத்துக்கும் விரிவுகூறிப் பிரசங்கித்துவருகிறார். அந்நாள்களிலோர்நாள் நாமக ளம்சத்தினரான ஓளவையார் தற்செயலா யவ்விடத்து வந்து தனியே தடியூன்றி ின்றனர்- அவர் வரவையுணர்ந்த கம்ப ரொன்றுத் தொன்றாவராய் உற்சாகமனைத்து மடங்கி ஈனசுரங்கொண்டு பிரசங்கித்தனர். அதைக் குறிப்பாகக் கண்ட விதவசிரோன்மணி உடல்சூலுங்கநகைத்து,

காணுமல்வேணதெலாங்கத்தலாங்கற்றோர்முன்
கோணுமல்வாய்திறக்கக்கூடாதே—நாணமற்
பேச்சுப்பேச்சென்னும்பெரும்பூனை வந்தக்காற்
கீச்சுக்கீச்சென்னுங்கிளி.

என்றொரு கவிகூறினர். அக்கா லச்சபையின்கணிநுந்த வேளாளருட் சிலரெழுந்துவர் தஞ்சலிசெய்து, அம்மணீ! இக்கம்பரது பாட்டும் பிரசங்க மும் இலேசானதாவென்றார்கள். அதற் கவ்வையார் சிரகம்பிதஞ்செய்து,

விரகரிநுவர்புகழ்ந்திடவேவேண்டும்
விரணிறையமோதிரங்கள்வேண்டு—மரையதனிற்
பஞ்சேனும்பட்டேனும்வேண்டுமவர்கவிதை
நஞ்சேனும்வேம்பேனுநன்று.

என்றொரு கவிகூற, அவர்க ளவரை மீட்டு நமஸ்கரித்து, அன்னையே! இத்தகைய பாரகாவியம் ஆர் செய்தனர் ஆராலாகுமென்ன, அதற்கு மவ்வையார்,

வான்குருவியின்கூடுவல்லரக்குத்தொல்கதையான்
நேன்சிலம்பியாவர்க்குஞ்செய்யரிதால்—யாம்பெரிதும்
வல்லோமேயென்றுவலிமைசொலவேண்டாங்கா
ணெல்லார்க்குமொவ்வொன்றெளிது.
சித்திரமுங்கைப்பழக்கஞ்செந்தமிழாப்பழக்கம்
வைத்ததொருகல்விமனப்பழக்க—நித்த
நடையுடைப்பழக்கநடப்புந்தயையுங்
கொடையும்பிறவிக்குணம்.

என்றிரண்டு கவிகூறினர். அப்போ தங்குவந்திருந்த சிலபுலவ ரெழு ந்துவந்து அம்மையாளை யஞ்சலிசெய்து, அம்மா! இக்கம்பவாணர் சகலமுங் கற்றுள்ளாரோ: ஆதலி னவரிடத்தில் என்ன குறையுளதென்று கேட்டனர். அதற்கவர்,

கற்றதுகைம்மண்ண ளவுகல்லா துலகளவென்
றுற்றகலைமடந்தையோதுகிறுள்—மெத்த
வெறும்பந்தயங்குறவேண்டாம்புலவீ
ரெறும்புந்தன்கையாலெண்சாண்.

என்றோர் கவிகூறி அவர்கள் கொள்கையை மறுத்தனர். அதுகேட்ட சடையப்பின்னீழமுதலிய சதுர்த்தகுலமணிகள் பையவெழுந்துவந்து அவரைப் பணிந்து, ஓ கலைக்கியானப் பொக்கிகமே! தேவரீர் கவிகளாயுள்ளோரைக் கண்டால் கருணைசுரக்கு முள்ளத்தினராயிருக்க, இக்கம்பரிடத்தி லென்ன வசங்கிதங்கண்டு பலமுறையும் வெறுக்கின்றீர்? அப்படி யாதேனுமிருக்கின் தாங்களவருக் கறிவுறுத்தி ஆட்கொள்ளலாகாதாவென்று கூறினர். அதற் கவ்வையார்,

ஆலைப்பலவாக்கலாமோவருஞ்சுணங்கன்
வாலேநிமிர்க்கவசமாமோ—நீலநிறக்
காக்கைதனைப்பேசுவிக்லாமோகருணையிலா
மூர்க்கரைச்சீராக்கலாமோ.

என்கூறிப் போய்விட்டனர். இவையனைத்தையுங் கண்டுங் கேட்டு மிருந்த கம்பர் மிக்க நாணமுடையவராகி, நமக்கின்னு நல்லகாலம் வரவில்லையெனக் கிலேசித்து அத்தினப் பிரசங்கத்தினை நிறுத்தி, மறுநாள் முதல் யதாப்பிரகார மாரம்பித்து ஒருவாறக் காவியமுழுது மரங்கேற்றிமுடித்தனர். அக்காலவ ரரங்கேற்றிய வருடமுதலியவற்றை யமைத்து அங்குவந்திருந்த கவிவாணருளொருவர்,

எண்ணியசகாத்தமெண்ணுற்றேழின்மேற்சடையன்வாழ்வு
தண்ணியவெண்ணைநல்லூர்தன்னிலேகம்பவாணன்
பண்ணியவிராமகாதைபங்குனியத்தநாளிற்
கண்ணியவரங்கமுன்னேகவியரங்கேற்றினானே.

என்னுமோர் செய்யுளைப் பாடினர். (31) அக்காலச் சபாநாயகராகிய சடையப்பிள்ளையென்பவ ரெழுந்து, அங்கிருக்குங் கவிவாணர்களையும் பெரியோர்களையு நோக்கி, இக்காவியத்தி லேதேனுங் குற்றமுளதோவெனக்கேட்டனர். அதற்கவர்க ளிக்காவிய மிவ்வளவு சிறப்புடையதாக வியற்றப்பட்டும் இதிகாசமாயும் பகவத் சரிதமாயுமுள்ள விதில் என்ன நிமித்தத்தால் நரஸ்துதி செய்யப்பட்டிருக்கின்றதென வினவி அந்நிமித்தத்தைக் கம்பராலறிந்து கொண்டவர்களாய், ஆயினும் பன்னீராயிரம் பாடல்களில் நூற்றுக்கொன்றாக வடிக்கடிச் சொல்வது யுக்தமல்லவென்றும் அளவுக்குமிஞ்சின லமுதமும் விடமாகுமாதலால் ஆயிரத்திற்கொன்றாக விருந்தாற் போதுமென்றுங் கூறினார்கள். இவ்விரண்டையுங்கேட்ட கம்பர் எக்களிப்புற்றவன்போலெழுந்து, நானிதுகாறும் பிள்ளையவர்களை நூற்றுக்கொருவராக மதித்திருந்தேன் இப்பெரியோ ரெனதுமதிப்பைப் பேதைமைப்பாலதாக்கித் தாங்களவரை ஆயிரத்திற்கொன்றாக மதித்தது மிக விசேடமே: என்று சாதுரியமாகக்கூறித் தனக்கவர்களால் நேர்ந்த வவமானத்தை யுள்ளடக்கிக்கொண்டு, அவ்வாறே யாயிரத்திற்கொரு பாடலில்லவத்து மற்றவற்றைக் கழித்துத் திருத்திமுடித்து, அங்குவந்துள்ள பல பிரபுக்களாலும் பெரியோர்களாலும் வெகுமதிமுதலிய பல சிறப்புகளைப் பெற்றனர்.

இப்பால் கம்பரானவ ரத்திருவெண்ணைநல்லூராவிட் டெங்கும்போகாமல் தனது வீட்டிற்சென்று புத்திரமித்திர களத்திராதியரோடும் பொருந்தியிருந்து, சின்னாக்கழிந்தபின் தனக்குப் பொருள்வேண்டி வேளாளப் பிரபுக்கள் பலரிடத்தும் பரிசுபெறவேண்டுமென் நெண்ணினவராய் அவ்வேளாளருடைய கைவளத்தைச் சிறப்பித்துக் கலிவெண்பாவால் “திருக்கைவழக்கம்” என்னுமோர் நூல்செய்துகொண்டு சடையப்பிள்ளையினிடஞ்சென்றறிவித்து, அவரா லவர்மரபின் பிரபுக்களனைவரையும் ஓர்நன்னாட்காலையிலப்பூங்கா மண்டபத்தின்கண் சபைகூட்டுவித்து அந்தச்சபையி லந்நூலையரங்கேற்றத்தொடங்கினர். அத்தருணத் தெளவையார் தற்செயலா யங்ஙனம்வந்து தூரத்தேரின்று, பத்து கலிச்சீர்வரையிற்கேட்டுத் திடுக்கென்றச்சபைக்கனுள்ளோர் கேட்கும்படி-

காட்டார்கங்காகுலக்காட்டார்தங்கைவளநாடிவெரு
நீட்டானவெண் கலிப்பாட்டாலிக்கம்பனெடுஞ்சுவர்போற்
காட்டாதனபலகாட்டியகொள்ளையிற்காலவெறித்

கேட்டான்முந்தொன்றைமாற்றிமற்றொன்றைக்கெடுத்தனனே.

என்றோர் கலியிணைப்பாடிச் சிரித்துச்சென்றனர். (32) அதுகேட்ட
கம்பர் வெட்கி, நமக்கு மக்கிழவிக்கு மெப்போது மேழுபொருத்தமென்று
சபையானாகோக்கிக் கூறி, மற்ற நாற்பத்தொன்பது கலிச்சீர்களையு மரங்கே
ற்றி முடித்துத் தானுத்தேசித்தவண்ணம் அவ்வேளாளப்பிரபுக்கள் பலரிட
த்தும் பலவகைப் பரிசுகள் பெற்றுப்போயினர்.

* இவ்வாறவ் வேளாளர்பொருட்டுத் திருக்கைவழக்கமென்னுமோர் நூல்
பாடிப் பரிசுபெற்றுச்சென்ற கம்பர் பின்னுமோர்கால் பொருள்வேண்டி
யிருந்ததால் அவர்கள்மீது “மும்மணிக்கோவை” என்னுமோர் பிரபந்தம்
பாடிமுடித்து அப்பிரதியைச் சடையப்பிள்ளை கரத்திற்றந்து, இதையு மரங்
கேற்றுதல் செய்வித்து பல பிரபுக்களா லெனக்குப் பரிசளிக்கும்படிச் செய்
விக்கவேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்தார். அதுகேட்ட பிரபுவானவர் சற்றா
லோசித்து, இவன் தனக்குப் பொருள்வேண்டும்போதெல்லாம் ஒவ்வோர்
நூல் நமது மரபிணையேசுட்டிப் பாடுகிறான். இவன் நரஸ்துதி செய்வதற்
கஞ்சிலன். “பாடவந்தால்பரமனைப்பாடி” என்று பெரியோர் கூறியிருக்க,
அதை யிவன் சற்றுங் கவனிப்பதில்லைபோலும். இவன் முன்னர்பாடிய
விராமாயணத்தில் கவிச்சக்கிரவர்த்தியாகிய கூத்தர்முதலிய வித்வான்கள்
பலரும் பிழைகூறினார்கள். அப்பிழையினை யொருவாறு திருத்துவித்து அக்
காவியத்தை நாமே பாடச்சொன்னோமாகையால் எப்படியாவ தரங்கேற்று
வித்துப் பரிசளித்தனுப்புவது நமது கடமையென்றெண்ணி நிறைவேற்றி
னோம். பிறகு திருக்கைவழக்கம் பாடினான். அதை யரங்கேற்றுங் காலத்
தினு மெளவையார் தற்செயலாய்வந்து கேட்டு அதிலுள்ள பலபிழைகளைக்
குறித்துப் பாடிப்போயினர். அப்போதும் பலர்முன்னிலையி லரங்கேற்றத்
தொடங்கிவிட்டோமே யென்று அதைமுடித்துப் பரிசளித்தனுப்பினோம்.
மறுபடியு மும்மணிக்கோவை பாடிவந்து கொடுத்து இதையு மரங்கேற்றுவித்
துப் பரிசளிக்க வேண்டுமென்கிறான். இப்படி யிவன்பாடுந் தப்புப்பாடல்க
ளுக்கெல்லாம் பரிசளித்துக்கொண்டிருப்போமாயின், இவையினைத்தையுங்
கேள்வியுற்ற நம்போன்ற மற்றை மரபினராகிய பிரபுக்களும் பெரியோர்க
ளுங் கவிவாணர்களு நம்மை யெவ்விதமாக மதிப்பார்கள்? ஆதலா விதனை
யரங்கேற்றுவதற்குமுந்திக் கல்விதேர்ச்சியுடைய மற்றைய ரெவருக்காவது
காட்டிக் குற்றமற்றிருக்கி னரங்கேற்றலாம். ஏதேனுங் குற்றமுளதாயிருக்
கி னிவன்முகத்திலேயே கிழித்தெறிவோமெனத் தமக்குள் தீர்மானித்துக்
கொண்டு கம்பனானோக்கி, ஓர் நல்லநாளாய்ந்து தெரிவிக்கின்றேன் அப்போ
துவர் தரங்கேற்றலாமெனச்சொல்லி யனுப்பிவிட்டு இனியா மிதனை யாருக்
குக் காட்டலாமென்று யோசித்துக்கொண்டிருந்தனர்.

இவ்வாறவ ரிருக்குநாளி லோர்நாள் தஞ்சைநகரத்திலே கல்வியுணர்ச்சி யிற் சிறந்துபுலவர்பலராலும் புகழ்ப்பட்டிருந்த அஞ்சனாட்சி யென்னுமோர் தாசியானவன் தலயாத்திரை செய்துகொண்டு, ஸ்ரீமத் சுந்தரமூர்த்தி சுவா மிகளைச் சிவபிரான் தடுத்தாட்கொண்ட திவ்விய கேஷத்திரமாகிய அத்திரு வெண்ணை நல்லூரைத் தரிசிக்க விரும்பியங்ஙனமடைந்து, அங்குள்ள சடையப் பிள்ளையின் பிரபாவங்களைப்பற்றிப் பலகால் கேள்வியுற்றிருப்பவ ளாதலால் அவகைக்காணும்படி யவர் வீட்டிற்குவந்தான். அதுகண்ட சடையப் பிள்ளை யவ்வஞ்சனாட்சியின் தாதியரால் அவளது கல்வித்தேர்ச்சியைப்பற்றிக் கேட்டறிந்தது மன்றி அதற்குமுன்னருந்தாம் பலபுலவர்களாற் கேள்வி ப்பட்டு மிருந்தாராகலின் “தேடப்போனமருந்துகாலிலகப்பட்டது” என னும் பழமொழிபோல வெகுநாளாகக் கம்பன்பாடிய மும்மணிக்கோவையை யாரிடங் காட்டுவோமென் மெண்ணி யிருந்த நமக்குப் பலரும் புகழும் வித்வசிரோமணி வீடேறிவந்ததே நாம்செய்த பாக்கியமென மகிழ்ந்து, அவ்வனிதைக்குப் பலவித மரியாதைகள்செய் துபசரித்துத் தாமு முடனிருந்து மும்மணிக்கோவையைக் கையிறந்தது, இதனைப்பார்வையிட் டிதற்கோர் சிறப்புப்பாயிரங் கொடுக்கவேண்டு மென்றனர். அதுகேட்ட வஞ்சனாட்சி யந்தப் பிரபந்தத்தினுட் சில கவிகளை வாசித்துப்பார்த்து, அந்நூ லக்கிராமாதிபதியின் மரபைப்பற்றிச் சிறப்பித்துள்ள சாதிநூலா யிருப்பக்கண்டு, அதைப் பாடினவ னின்னானை அப்பிள்ளையினைக்கேட் டறிந்துகொண்டு, அதற்கு முன்னரே கம்பருடைய பிறப்பின் வரலாற்றையும் வளர்ந்த விடத்தினையும் கல்வியிற் தேர்ச்சிபெற்றதற் கேதுவையும் பின்னுமவர் குணதீசயங்களையும் பலராத் கேள்வியுற் றிருப்பவ ளாதலால் இவன் நம்மால் சிறப்புப்பாயிரம் பெறத்தக்கவனெனத் தனக்கு னவமதித்தவளாய் உடனே தனது கற்றுச் சொல்லியைக்கொண் டெழுத்தாணிகொணர்வித்து எழுதாதிருந்த வந்நூலின் மேலேட்டில்-

கைம்மணிச்சீரிற்சொற்சீரியாக்கம்பவாணன்சொன்ன

மும்மணிக்கோவைமுதற்சீர்பிழை.

எனவெழுதி யப்பா லெழுதத்தொடங்கினாள். அதை யருகிருந்து பார்த்திருந்த வப்பிரபுவானவர் இவ்வளவில் நிறுத்தும் போதும் போதுமென்று கூறி வாங்கிக்கொண்டு, அஞ்சனாட்சிக்கு வந்தனங்கூறி யனுப்பிவிட்டனர். அதன்பிறகவர் கம்பரை வரவழைத்து அப்பிரதியின் மேலேட்டி லெழுதியிருந்த பாதிப்பாடலைக் காட்டி, இதனைமுற்றும் பாடிமுடிக்கி னெத்தனை பிழைக் கிடந்தருமோவெனச் சினந்து, இவ்விதமான புன்கவிகளைப் பாடிப் பொழுதுபோக்கு முனக்குப் பொருளாசை யொன்றுமாத்திர மிருக்கிற பயனென்னே? ஆதலினினி யென்று மித்தகைய பாடல்களைப் பாடிக்கொண்டு நம்மிடம் வரவேண்டாமென்றுகூறி அப்பிரதியைக்கிழித் தவரெதிரே யெறிந்தனர். அப்பொழுது கம்ப ரொன்றுந் தோன்றாதவராகித் தலையிறக்க

முற்று, இன்றோடே நமக்கு மிவ்வேளாளப் பிரபுக்களுக்குமுள்ள சம்பந்தம் அற்றுப்போய் விட்டதுபோலும். இனி யெங்குச்சென் நெவ்வகை பிழைப் போம்? எனத் துக்கித்தவராய் மறுமொழிகூறவுந் தோன்றாதவராய்ச் சற்று நேர மௌனமாய் நின்றவிட்டுச் சென்றனர். (33)

இக்கம்பர்செயலங் கிவ்வாறாக - உறையூரின் கண் கவிச்சக்கரவர்த்தியாகிய கூத்தஞர் சிலகாலம் தலயாத்திரை செய்துவரக்கருதி, ஆவணிமாதத்தில் விநாயகசதுர்த்தி விரதத்தினை வேதாகமவிதிப்படி செய்து நிறைவேற்றித் தமது கருத்தைக் குலோத்துங்கசோழனுக்குக் கறிவித்து, ஒன்றாவருடத் தவணைக்குள் வந்துசேருவதாகக்கூறி விடைபெற்று, சிவிகைமுதலிய சின்னங்களோடு பரிசனர் யாரும் புடைசூழ வெளிக்கொண்டு காவிரியாற்றுக்கு வடகரையின்கணுள்ள திருக்கோயிலென்னுஞ் சிதம்பரத்தலத்தையடைந்து, அங்கே தமதுதந்தையி னுன்மார்த்தமா யெழுந்தருளியுள்ள அம்பலவாணனைத் தரிசித்து, “திருக்கோயிலொலியலந்தாதி” என்னுமோர் பிரபந்தம்பாடித்துகித்து, மற்றத்தலங்களையு முறையே தரிசித்துக்கொண்டு “திருவையாற்றுக்கலம்பகம் - திருவானைக்காபதிற்றுப்பத்தந்தாதி” என்னும் பிரபந்தங்கள் பாடி, அக்காவிரியாற்றுக்குத் தென்கரைக்கணுள்ள பல தலங்களையு முறையே தரிசித்துக்கொண்டு, “திருவிடைமருதூரிரட்டைமணிமாலை - திருவாருக்கலம்பகம்” என்னும் பிரபந்தங்களியற்றிப் பாண்டிநாட்டையடைந்தனர். அவர்காசசெலுத்திவருங் கருணாகரபாண்டியன் சில வேவுகாரரால் அவர் வரவையுணர்ந்து, உடனே யவரை பெதிர்கொள்ளுமாறு சில பரிசனரோடும் வெளிக்கொண்டு அவர் வரும் வழியின்கணுள்ள ஓர் தோப்பினையடைந்து, அங்கே தனது பசுநிகைகளு மவற்றின் கன்றுகளும் உல்லாசமாய் மேய்ந்துகொண் டிருக்கும் விநோதங்களைப் டார்த்துக்கொண் டிருந்தனன். அப்போதவ் வழியாகவந்த கூத்தர் அரசன் தம்பொருட்டவன் வந்திருக்குஞ் சேதியுணர்ந்து அத்தோப்பிலுட்சென்று, (செங்கோலைத்தாங்கிப் பகையரசனா யோட்டுகின்ற அழகிய பாண்டியராசன் தனது கையில் வடித்த வேலாயுதத்தைத் தாங்கப்பெற்றும் கோக்களைத்தரத்துந் தொழிலை விட்டானில்லை. இவன் பெருமைபொருந்திய பூபதியேயானாலும் பூர்வங் கோபாலனாயிருந்த குணம் போகுமோ?) என்னுங் கருத்தமைய,

கோலெடுத்துக்கோத்துரத்துங்கோப்பாண்டிமன்னன்வடி
வேலெடுத்துங்கோத்துரத்தல்விட்டிலனே—சால்படுத்த
பூபால்னாலும்பொமோபுராதனத்திற்
கோபாலனகுணம்.

எனவோர் கவி விநோதமாகக்கூறினர். அதைக்கேட்ட பாண்டியனுடனே யவரை யாலிங்கனஞ் செய்துகொண்டு, எமதருமைச் சம்பந்தியவர்களிங் கன மெழுந்தருளப்பெற்றது மிகு சிலாக்கியமேயெனக் கொண்டாடி யழைத்துக்கொண்டு தனதாரண்மனைசேர்ந்து, சிலநாள் தன்லிடத் திருந்துபோகவே

ண்டி யிசைவித்து, அதுகாறு மவருக்கு மவருடன்வந்த பரிசுனர்க்கு நிதமொருவிதமாய் விருந்தமுதலிய சிறப்புகள் நடாத்தி உபசரித்து வந்தனன். அக்கவிச்சக்கரவர்த்தியும் கருணாகரபாண்டியனுடைய கருத்து மகிழ்வெய்தச்சின்னாளிருக்கையில், ஓர்நாள் பாண்டியராசன் அர்த்தராத்திரிவேளையில் ஓர் குதினாமிது தனியே நகரிசோதனையின்பொருட்டிச் சென்று வைகையாற்றின் வடகரையோரமாய் வருகின்றான். அங்ஙனமுள்ள காளிகோயிலில் ஓர் பரிசாரகன் சந்தனமணாத்துக்கொண்டிருக்கையில் அக்காளிகாதேவியின் பரிவாரக்குழாங்குளிலுள்ள ஓர்பேய் அவ்விடத்துவந்ததனைத்தீண்ட, அநாப்பவனதனைக்கண்டு சினந்து எட்டப்போவென்றுகூற, அதுபோகாதடித்தடித்துத் தொட்டவண்ணமாயிருக்க, அவனோர் கத்தியைக்கொண்டு அதன் கரத்தைவெட்ட, அவ்வெட்டிண்ட கையோடது ஓவென்றலறிக் கூச்சலிட்டுக்கொண்டு வெளிவர, அதைக்கண்ட வரசன் வியந்து வினாந்துவந்து தனதரண்மனையின்கணுள்ள கூத்தஞாக்கண்டு, “பேய்கையறுமோ” எனக் கேட்டனன். அதற்கவர் கண்டசத்தியாக—

கரைக்குவடக்கிருக்குங்காளிகாளம்மைக்

கரைக்கின்றசாந்ததத்தொட்டப்போ—துளைத்து

மறைக்கவறியாதவன்பேயின்கையைக்

குறைக்குமாங்குண்கத்திகொண்டு.

எனவோர் வெண்பாகூறி மகிழ்வித்து உடனே யவனிடத்தினின்றும் விடைபெற்று, அப்பாண்டிநாட்டின்கண் திருக்கோயில்கொண்டெழுந்தருளியுள்ள சொக்கலிங்கப்பெருமான்மீது “சோமசுந்தரேசருலா” என்னுமோர் பிரபந்தம்பாடித் துதித்து, அந்நாட்டின்கணுள்ள மற்றச்சுலங்களையுந்தரிசித்துக்கொண்டு சென்று எழநாட்டின்கணுள்ள திருக்கேதீச்சரமுதலிய தலங்களையு மலைநாட்டின்கணுள்ள திருவஞ்சைக்களமுதலிய தலங்களையுந்தரிசித்துக்கொண்டவராய்கொங்குநாட்டின்கணுள்ள திருவெஞ்சமாக்கூடன்முதலிய தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டிருக்கின்றார். அக்காலங்கரசியற்று வோனாகிய சேரராசன் தனது நாட்டில் கவிச்சக்கரவர்த்தி வந்திருக்குஞ்சேதி தெரிந்து, ஓர்நாள் பிராதக்காலையில் ஓராணைமீது தனியே புறப்பட்டு அவரிருக்குமிட நாடிவருகிறான். அக்காலவ்வின்கண் வசிப்பவளும் விவாகமில்லாதவளுமான ஓர் பெண் வியபிசாரத்தால் ஓராண் குழந்தைபெற்று, அதையயலவரறியாவண்ணங் கள்ளியுந்தாமையுங் கலந்தோங்குவளர்ந்த ஓர்காட்டினருகே கிடத்திச் சென்றனன். அவ்வழியா யரசன்வருகையில் சில கழுகுகள் மேலிருந்து கீழிறங்குவதுங் கீழிருந்துமேலெழும்புவதுமாயிருக்கக் கண்டு சமீபத்திற்சென்று, அங்கு கைகளைவசைத் தழுது கொண்டிருந்த குழலியைநோக்கி அதன்காரண மொன்றுத் தெரியாதவனாய்க் கிலேசித்து, அடித்தாமேய்த்துக்கொண்டிருந்த சிறுவனை அதற்குக் காவலாக வைத்துச் சென்று கூத்தஞாக்கண்டஞ்சலித்து, “காட்டிற்கழுகோட்டுங்கை” எனக் கூறி நின்றான். அவனுக்குக் கூத்தர் பிரதியஞ்சலி செய்து,

கண்டாயோபார்வேந்தாகானகத்துக்கள்ளியின்கீழ்
வெண்டாழைபூத்துவிளக்கெரியப்--பெண்டாலி
பூட்டுதற்குமுன்னமொருபுத்திரனைப்பெற்றெடுத்தாள்
காட்டிற்கழுகோட்டுங்கை.

என வோர் வெண்பாகூறிக் சந்தேகநிலிந்தி செய்தனர். அஃதுணர்ந்த
சேரராசனகமகிழ்ந்து, அவனைச் சின்னஞ் தன்னிடத்திருக்குமாறு வேண்
டினன். அதற்கவரிசைந்து தமது பரிசனரோடு மவனரண்மனையிற் சின்ன
ளிருந்து விடைபெற்றுத் துளுவதேய நோக்கிச் சென்று, அங்ஙனமுள்ள
திருக்கோகர்நமுதலிய தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு வடநாடுசென்று,
திருப்பருப்பதமுதலியதலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு ஸ்ரீகயிலையங்கிரிக்குச்
செல்ல முயன்றவர் பூர்வத் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தமது பாதம் பரட்ட
ளவு தேய்ச்சென்றுங் காணப்பெறுது மீண்டுவிட்டனரேயென்னு மாகுலத்
தினாலோ எம்மன் னையாராகிய காரைக்காலம்மையார் தலையினால் நடந்தடை
ந்த தலத்தினே நாம் காலினால் நடந்தடைதல் கடுங்குற்றமாமென்னுங் சருத்
தினாலோ சேய்மையிற்றானே நின்று பலமுறை சேவித்துக்கொண்டு மீண்டு,
அமித்தவருடக் தம்பிசிமாத நேருங்கால் ஆன்றோராற் சான்றோ ருடைத்
தெனக் கூறப்பட்டுள்ள தொண்டநாட்டை யண்மினர். அந்நாட்டின்க
ணக்கா லரசியற்றிவந்த சிவராம சுந்தரதேவனென்னுஞ் செங்குந்த மன்
னன் சில சாரணரால் கவிச்சக்கரவர்த்தி வருகின்றாரென்றுணர்ந்து, உடனே
பல வரிசைகளோடு மெதிர்சென் றழைத்துவந்து, சின்ன ளந்நாட்டின்க
ணிருக்கவேண்டித் தக்க வரண்மனையொன்றை யலங்கரித்து விடுத்து, அவர்
க்கு மவர் பரிசுளர்கட்கு நிதநித நவநவமான உலுப்படைக ளனுப்புவித்திருந்
தனன். அக்கால் கூத்தனார் நாம் தலையாத்தியாயாகவந்து வறிதே காலங்கழி
த்தல் நமக்கடாதெனக்கருதி, அத்தொண்டமண்டலத்திற் கிராசதானியாய்
திருக்கைலாய பரம்பரைச் செங்குந்தர் சங்க மாவடிச் சிங்காதன முதலிய
வமையப்பெற்றுள்ள திருவேகம்பமுதலான சிவத்தலங்களையும் திருவெஃகா
முதலிய விஷ்ணுத்தலங்களையும் தரிசித்து, இவ்விருவகைத் தலங்களினு
மந்நாட்டினர் ஏனையநாட்டினர் போலாது சமரசஞான சன்மார்க்கராய்
நடாத்திவருந் திருவிழாக்கள் முதலியவைகளைக் கண்டு வியந்து, “திருவே
கம்பரெழுக்கூற்றிருக்கை - திருக்கச்சிவரதருந்பவமலை” என்னும் பிரபந்த
ங்கள்பாடித் துதித்து, அமித்துள்ள திருக்காளத்திமுதலிய தலங்களையுஞ்
சேவித்துக்கொண்டு மீண்டு அக்காஞ்சிப்பதியைக் கடத்தற்சரியராய்ப் பன்
னுஞ் சின்ன ளங்ஙனமிருந்தனர். அக்காலங்கு சேனாபதிஸ்வரமென்னுங்
குமரகோட்டத்தி லெழுந்தருளியுள்ள குமரக்கடவுளுக்குச் சஷ்டித் திரு
விழா நடந்துகொண்டிருக்கு மோர் தினத்தில், அக்கடவு ளுந்சுவங்கொண்
டெழுந்தருளுஞ் சமயத்தில் வானமுழுது மேகங்கள்கவிர் திருண்டு மின்னிக்
குமுறி மழைபெய்சற் காரம்பித்தன. அப்போ தவ்வாலயத் தருமபரிபா
லனர் யாரும் வருந்திநிற்பதைக் கண்ட கூத்தர் வானத்தைநோக்கி,

வந்தமழைப்பொழியும்வானேவெஞ்சூர்தடிந்த
கந்தன்நிருவிழாக்காலத்திற்—ரொந்தனாயா
நீர்த்துனியையூற்றிவிடனேர்த்தியலமாற்றிவிடு
கீர்த்திவருநாட்டென்மொழிகேள்.

என்றோர் கவிசுறினர். உடனே மேகங்கள்யாவும் கலைந்து உற்சவம்
வெகு சிறப்பாய் நிறைவேறின. அக்காலத் தருமபரிபாலனரா லுபசரிக்கப்
பெற்ற கூத்தனார் அரசனைக்கண்டு, இனியா மகதநாடுசென்று அங்குள்ள
தலங்களையுந் சேவித்துக்கொண்டு மாசிமாத மகாசிவராத்திரிக்குள் சோழ
நாடுசென்று சேர்தல்வேண்டுமெனக் கூறி விடைகேட்டனர். அதுகேட்ட
வரசன் சற்றாலோசித்து, நமது குமாரனுக்கு வருகிற தைமாதத்தில் திரு
மணஞ் செய்துமுடிக்கப் பிரயத்தனஞ்செய் திருக்கின்றமையால், அக்கால்
தேவரீ ரிவ்வன மெழுந்தருளியிருக்கவேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்தான். அதற்
கவ ரப்படியே யாகுமென்கூறி விடைபெற்றுப் பிரயாணங்கொண்டு மகத
நாட்டிளையடைந்து திருவண்ணாமலைமுதலிய தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்
டிருக்கையில், திருவெண்ணைநல்லூரில் கிராமாதிபதியாய் மிகப் பிரசித்திபெ
ற்றுள்ள வேளாண்குலதிலகராகிய சடையப்பிள்ளையென்பவர் கம்பவாணரா
லவர்வரவை யுணர்ந்து, அக்கம்பவாணனையுந் தனது சகோதரர் முதலிய
பரிசனர்களையும் பல வரிசை விபவங்களோ டழைத்துக்கொண் டெதிர்செ
ன்று வந்தனம்புரிந்து, தேவரீ ரிந்நாட்டின்க ணெழுந்தருளியது யாங்களு
மெம்முன்னோர்களுஞ்செய்த புண்ணியப்பயன்கள்யாவும் ஒருருக்கொண்டெ
ழுந்தருளியதுபோலாம். ஆதலின் தேவரீர் கார்த்திகைத்தீப மகோற்சவ மார்க்
கழித் திருமஞ்சனவிபவ முதலிய சிறப்புக்களைத் தரிசிக்குமாறு, சின்ன ளிவ்
வன மிருத்தல்வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். அதற்குக் கூத்தனரிசை
தலும் சடையப்பிள்ளையு மவர் சகோதரர்களும் அவர்க்கு மவர் பரிசனர்கட்
குஞ் சில விநிதிமாடங்கள் தேவர்களுங்கண்டு வியக்க வினோதமா யலங்கரி
த்து விடுத்தது, ஆரா ரெந்தப்பொருளை வேண்டுமென வினாவ்னுங் காமதேனு
வைப்போ லந்தந்தப்பொருளை யாகேஷபமின்றித் தந்து நிதமொருவண்ண
மா யுபசரித்து, அந்நாட்டின்க ணங்காங்குள்ள கணிகையராயெல்லாம் வரு
வித்து ஆடல்பாடல் முதலியவைகளையும் அதிகிரத்தையாய்ச் சிறப்புறச்
செய்வித்தவந்தார்கள். அக்காலவ்வாடல்பாடல் செய்தவருங் கணிகையர்
கூட்டத்துள் திருவண்ணாமலையின்கணிருந் தவன்வந்துள்ள பிறவிக்குருடரா
ன கணிகையர் நால்வர், அரம்பை பூர்வசிமுதலிய தேவகணிகையரு நாணப்
புரியும் ஆடல்பாடல்களிற் மேர்ந்துளோர். இவர்களுள் மூதாயாயினோள்
தாள மொத்த, இவள் மகளாயுள்ளாள் மிருதங்கமொலிக்க, இவட்குப் புதல்
வியான விருவரில் மூத்தா ளிராகமிசைக்க, இளையாள் நாட்டியஞ்செய்வள்.
இவர்களை யொருநாள் சடையப்பிள்ளை யரங்கிலேற்றி ஆடல்பாடல் முத
லியவைகளைச் செய்விக்க, அவர்க ளப்பிரட்டிவினுள்ளமு மற்றையர் சிந்தையும்
பூரிக்குமாறு அவைகளைச்செய்து முடித்தபின் அவன்வந்துள்ள கூத்தனரது

தெய்வீகப் பிரபாவத்தை முன்னரே கேட்டுளோராதலால் அவரிருக்குமிடத்துச் சிலர் கொணர்ந்துவர வந்து தீர்க்கதண்டஞ்செய்து, தேவரீரிக்குருட் இப்பாலிகளை ஆட்கொள்ளவேண்டுமென் நிரந்தனர். அதுகண்ட கூத்த ரவர் கள்பா லிரக்கமுற்றி,

கூத்தாள்விழிகணெடுங்கூர்வேலாங்கூத்தாட்கு
மூத்தாள்விழிகண் முழுநீல—மூத்தாள் த
னூத்தாள்விழிகளர விர்தமாத் தாட
னூத்தாள்விழிகளிர ண்டம்பு.

எனவோர் கவிதைகூறி யெழுப்பணித்தனர். அம்மாத்திரத்தி லவர்கள் இருட்டமையினின்றும் வெளிப்பட்டவர்போலாகித் தங்கள் விழிகள் யாவும் விளங்கப்பெற்றெழுந் து, அவ்வரங்கின்கணுள்ள பிரபுக்களையெல்லாங்கண்டு நமஸ்கரித்து விடைபெற்று, இருவினையொப்பு மலபரிபாக மூண்டாய் முத்தி யின்பமடைந்தாளைப்போலத் தங்கள் வாசத்தலத்தைநோக்கிச்சென்றார்கள். அதுமுத லந்நால்வரில் மூதாயொருத்தி நீங்க மன்றையர் மூவருந் தக்க பிரபுக்களை நேசித்துக்கூடி, ஜடையாபரண தனதான்யாதி சம்பத்தடைந்து வாழ்வதாயினர். இப்பாலத் திருவெண்ணையநல்லூரின்கண் வேளாண்குலப் பிரபுக்களாற் சன்மானிக்கப்பட்டுள்ள கவிச்சக்கரவர்த்தியானவர் கார்த்தி கைத்தீப மகோற்சவத்தையும் மார்க்கழித் திருமஞ்சனச் சிறட்டையுந் தரிசித் துக்கொண்டு, “திருவருணையளவியற்றாண்டகம் - திருவெண்ணையளவழித் தாண்டகம்” என்னு மிருவகைப் பிரபந்தங்கள்பாடித் தைமாதமுதலில் தொண்டநாடுசேர்ந்து, திருக்காஞ்சிநகரி லரசியற்றுஞ் சிவராமசுந்தரதேவ னைக் கண்டுகொண்டனர். உடனே யவ்வரசன் தனது புதல்வனுக்குத் திரு மணச்சடங்குக் காகவேண்டிய காரியங்களின் முயன்று நடாத்திவருங்கால் திருமணப்பந்தலில் கூத்தனொ யழைத்துக்கொண்டு சென்று, தேவரீர் திருக் கரத்தால் இக்கல்யாணப்பிள்ளைக்கும் பெண்ணுக்கும் அறுகரிசிபெய் தாழீர் வதிக்க வேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்தான். அக்கால் கூத்தனார் சகல தேவர் களையும் அவர்கள் தேவிகளோடிருப்பதாகத் தியானித்துத் தம்பதிகளிருவர்க்குந் தனித்தனி அறுகரிசி சொரிந்து, (மாணத்தாங்கிய கையையுடையவரும்- பஞ்சாக்கரத்தையுடையவரும் - பூர்வம் பிரமனுடைய வொப்பற்ற வயவ மாகிய சிரத்தினைக்கிள்ளிய உகிராகிய வாணையுடையவரும் - உலகமெங்குந் துதிக்கின்ற பார்வதிதேவியாரைத் திருமேனியிலுடையவருமாகிய சிவபெரு மானென்னு மிவரும், சாரங்கமென்னும் வில்லைக் கையிலேந்தினவரும்- அழகிய சக்கராயுதத்தையுடையவரும் - பூர்வம் கமஸனுடைய வொப்பற்ற வுடலை நாசப்படுத்திய உகிராகிய வாணையுடையவரும் - உலகமெங்குந் துதிக்கின்ற கரிய திருமேனியையுடையவருமாகிய விஷ்ணுமூர்த்தியென்னு மிவ ரும் உங்களை யெக்காலத்தினும் இனிதாகக் காத்தருளுவார்கள்.) என்னுந் கரு த்துகளையமைத்து,

சாரங்கபாணியரஞ்சக்கரத்தர்கஞ்சனைமு
 ரைங்கங்கொய்தவுதிர்வாளர்—பாரொங்கு
 மேத்திடுமையாகினிதாயிலுந்மமைக்
 காத்திடுவரெப்போதுங்காண்.

எனவோர் கவி யிருபொருட் சிலைடையாகப் பாடி ஆசீர்வதித்தனர். இப்பா லத்திருமணச்சடங்குகள் யாவு நிறைவேறும்வரையில் கூத்தனா றங் வனமிருந்து, பின்ன ரரசனிட மரிதில் விடைபெற்றவராய் மகதநாட்டின் வழியாகச் சோழநாடு செல்லக்கருதிப் போகையில் திருவண்ணாமலையைச் சமீபித்தனர். அக்கா லங்கு தைப்பூச மகோற்சவ நடப்பதைக்கண்ட கூத்த னார் அவ்வுற்சவமுடிந் தர்த்தசாமழ்சை நிறைவேறும்வரையி லங்கன்னையிருந்து பின்னர் பிரயாணமாகிச் செல்லுகையில், திடீரென் னாகாயமெங்கு மேகங் கள் பரவி யிருண்டு மழைபெய்தற் காரம்பித்தன. அக்காலவர் பரிசுனர் யாரும் இம்மழையை நிறுத்தல் நமது கவிச்சக்ரவர்த்திக் கரிதல்லவென்று கருதி னார்கள். அஃதுணர்ந்த கூத்தர் உலகோபகாரமாகப் பெய்யற்பாலதான மழை யினைத் தேவகாரியத்தின் பொருட்டன்றிச் சுயகாரியத்தின் பொருட்டு நிறு த்தல் தோடமென்றுகூறி, அத்தருணத் தவ்விதியில் முன்னம் பிறவிக் குருட ராயிருந்து தம்மாற் கண்பெற்றுள்ள கணிகையர்விடு தோற்றக்கண்டு, அது கபாடபந்தனஞ் செய்யப்பட்டிருந்தமையால் அதைத் திறப்பிக்கச் சிலனா யேவினர். அவர்கள் விரைந்துசென்று கபாடத்தினை யுரத்துத்தட்டி, அக் கால் தலைக்கடைத்தானத்திற் றீபம்வைத்துக்கொண்டு சுயனித்திருந்த அக் கணிகையரின் மூதாயானவ ளஞ்சிப் போபோவென்று கடிந்துகூறினள். அதைக்கேட்டுணர்ந்த கூத்தனார் நகைத்துத் தாமேசென்று, (இருளை யிருளே விழங்குகின்றதென்று சொல்லும்படி மிக விரண்டு யாதோரிடத்தையுங் காணக்கூடாமல் கண்களிரலங்குங் கைக்கோலின் வழியாகவே செல்லவுண் டாகிய கங்குற்போதை யாத்திரை செல்வொர்க்கு யாதனை விளைக்குமெயெ ன்று பாராமல் அதற்கஞ்சிவந்து தட்டிக்கூவியுங் கடினசிந்தையோடு போ போவென்று துரத்திய பழைய குருட்டுக்கிழவீ! உன் வீட்டின் கபாடத்தினை நீ திறத்தற்குக் கூடாவிடினும் உன் வீட்டின்கணுள்ள யாரைக்கொண்டாவது திறந்திடாய்) என்னுங் கருத்தையமைத்து,

இருளையிருள்விழுக்கியெவ்விடமுந்தோன்ற
 திருவிழிபுங்கோல்வழியேயேக—வருமிரவைப்
 பாராது போவென்டழையகுருடகதவை
 யாராலேனுந்திறந்திடாய்.

என்றோர் கவிகுறினர். அதுகேட்ட கிழத்தாசி இடிச்சத்தங்கேட்ட காகம்போலஞ்சிக் கண்கள் பழைபடி குருடாகித் தீபவொளியையுங் காணக் கூடாதவளாய்க் கலங்கி, ஓ சுவாமி! அடியாள் தேவரீருடைய வரவென்றறி யாது செய்தபிழையினைப் பொறுத்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனள்.

அதுகேட்ட கூத்த ருளமிரங்கி, (இருளை யிருளை விழுங்குகின்றதென்று சொல்லும்படி மிக விருண்டு யாதோரிடத்தையுங் காணக்கூடாமல் சண்களிரண்டுங்கைக்கோலின் வழியாகவெசெல்லவுண்டாகிய கங்குற்போதைக் களவுமுதலிய விடர்களுக் கேதுவாமேயென்று பாராடல் யாங்ஙனா மதனை யே சியாமல்வந்து தட்டிக் கூவியும் இரக்கமான சிந்தையோடும வாவென்றழைத்த அர்ப்போலு மழைய கண்களையுடையாளே! உன்வீட்டின் கபாடத்தினை ஈதலிற்குறையாது நிறைவுபெற்றுள்ள உன்கரத்தாற நிறந்திடாய்.) என்னுங்கருத்தை யமைத்து மேற்கூறிய கவியின் பிற்பாதியை மாற்றி,

இருளையிருள்விழுங்கியெவ்வீடமுத்தோன்றா
திருவிழியுங்கோல்வழியேயேக—வருமிரவைப்
பாராதுவாவென்பகழிவிழியேகழவை
யாரார்கையாற்றிறந்திடாய்.

எனக் கூறினர். (34) அம்மாத்திரத்திலவள் தனதுசண்களிரண்டும் விளங்கப்பெற்றவளாயெழுந்தவந்துகதவைத்திறந்து வருவித்திருத்தி, தனது புத்திரிபெளத்திரிக ளாதியரால் அவரைப்பூசிப்பித் துபசரித்தனள். அம்முதாயானவள் செய்த வுப்சரிப்பிற்கும் அவள் புத்திரி பெளத்திரிகள் செய்த பூசைக்கு முயந்த கூத்தனார் அவர்களை யாசீர்வதித்து விடிந்தபின் பிரயாணமாகிச் சோழநாட்டெல்லையக் குறுகி, காவிரியாற்றின் வடகரையோரமாகவே சென்று சிதம்பரத்தலத்தையடைந்து, சில வேவுகாரரால் தமது மீட்சியையும் தாமங்கு நடத்த வுத்தேசித்திருக்குஞ் சிவாராதனைக் காகவன்டிய பொருள்களையும் ஓர் திருமுசுத்தெழுதிக்குலோத்துங்கசோழனுக் கனுப்பி, அவனால் வரப்பெற்ற வப்பொருள்களைக்கொண்டு திருவாராதனை சங்கம பூசைமுதலிபன நடாத்தித் தில்லையா முந்தணர்களுையெல்லாந் தனித்தனி பூசித்துபசரித்து அவ்வவர் விழைந்தனவற்றையெல்லா முசவி, ஏனைய வந்தணராதலர்க்களவற்ற தானங்கள் வழங்கிப் பிரயாணங்கொண்டு புலனையென்னும் பட்டணத்தையடைந்து, அப்பட்டணத்தருகிலுள்ள ஆவூரில் அரசச்செல்வத்தோடு வாழும் செங்குந்தத் தலைவர்கள் அங்குச் சபைகூடி யிருத்தலைக்கண்டு அச்சபையுட் புகுந்தனர். அச்சபையா ரிவரைக் கண்டவுடனே எதிர்கொண்டழைத்துச் சென்று உபசரித் திருக்கச்செய்து, கேசுமாதசியங்களை விசாரித்தானபின் அடியில் வருமாறு கேட்கத் தொடங்கினர். ஐயா புலவரேமே! சிலதினங்கட்கு முன் நான்காம் வருணத்தராகிய காராளருடைய குலவண்மையைப் பற்றிக் கம்பலன்னு மோர் கவிஞனவன் ஏரெழுபதென்னுமோர் பிரபந்தம் பாடித் திருவெண்ணை நல்லூரில் அரங்கேற்றியதாகவும், அதன்பின்ன ரந்நான்சாழ் வருணத் தொருபகுதியரான வன்னியருக்கும் சிலையெழுபதென்னும் ஓர் பிரபந்தம் பாடிக்கொடுத்ததாகவும் கேள்வி. நம்முடைய மரபு மற்றைய மூவருணத்தாருடைய நல்லொழுக்கங்ஙளைக்கக்கொண்டுள்ளதா யிருந்தும், மணலூர் வேந்தராகிய நீர் இம்மரபிற்கோர் மாணிக்கத்தீபம்போன்று விளங்கியும், இவ்வுலகையாளு முத்தமிழ்வேந்த

ரும் உம்மைக் கவிச்சக்ரவர்த்தியென் றழைத்துக் கொண்டாடும்படிக்குப் பிரகாசித்தும், இதுகாறு நமது சூலவண்மையைப் பற்றி ஓர் பிரபந்தமேனுஞ் செய்யாதிருத்த லழகோ? ஆனதால் நீர் சிலநாள் இவ்விடமிருந்து ஓர் பிரபந்தம்பாடி அரங்கேற்றுதல் செய்யவேண்டுமெனக் கேட்டுக்கொண்டார்கள்.

அதுகேட்ட கூத்தர் அவர்களைநோக்கி, ஓ சபையார்களே! நீங்கள் கொண்ட கொள்கை எனக்கு வியப்பைத் தருகின்றது. நமது மரபிற்கும் ஓர் பிரபந்தம் வேண்டுமா? மட்டுடத்திற்குச் சித்திரமெழுதுதல் தகுதி, பொற்குடத்திற்கும் அச்செழுதுவா ருண்டோ? முன்னமே குமரகோட்டத் தருச்சகராகிய கச்சியப்ப சிவாசாரியர் தாம்பாடிய கந்தபுராணத்தில், நமது மரபினைப் பற்றிப் பாடாந்தரங்களிலுண்டாயுள சரித்திரங்களினைத்தையும் திரட்டிச்சேர்த்து மொத்தத்திற் பன்னிராயிரஞ் செய்யுளாக முடித்திருக்கின்றனர். அவரோ வடமொழியினுந் தென்மொழியினு மிகவல்லவராய், ஆசாரியாபிஷேகம் பெற்றவராய், வேதாகமாதிகளிற் தேர்ந்தவராய் மிகப் பிரசித்தியுற்றிருந்தவர். அவர்ப்புராணத்தினைத்தம்மிச்சையாற்செய்யத்தொடங்காது, குமரகோட்டத்தடிகளின் கட்டளையால் அவர் முதலடியெடுத்துக் கொடுக்கப் பாடிமுடித்தனர். அவர்ப்புராணத்தைப் பாடிப்போது தினந்தோறு முடிக்கின்ற தூறு செய்யுட்களையும் ஏட்டிலெழுதி, அவ்வேட்டையு மெழுத்தாணியையும் அக்குமரகோட்டத்தடிகளின் திருவடிக்கீழ் வைத்துத் தமது மாளிகைக்குச் செல்லுவார். அக்கடவு ளவற்றைப் பிழையறத் திருத்திவைப்பது வழக்கம். இவ்வாறாகவே யப்பன்னிராயிரம் பாடலும் பாடித் திருத்தமானபின்பு, அச்சிவாசாரியர் அப்புராணத்தைக் குமரகோட்டச் சந்நிதியி லரங்கேற்றி, அத்திருமுறையுடனே தந்தச்சிவிகையி லெழுந்தருளி மாடவீதியை வலம் வரும் போது இருபத்துநான்கு கோட்டத்துமுள்ள வேளாளரெல்லாம் அச்சிவிகையைத் தாங்கியும், வெண்சாமரம் வீசியும், குடை கொடிகள் பிடித்தும், மங்கலவாத்தியங்கள் முழக்கியும் சென்றார்கள். வைசியர் பலவகைத் தான தருமங்களைச் செய்துகொண்டு நடந்தார்கள். அரசர் நவசந்திகளிலுமிருந்து மரியாதை நடத்தினார்கள். அந்தணர் நாற்புறத்தும் வேதகோஷம் செய்து போயினர். அக்காஞ்சி மண்டலத்துள்ள நமது செங்குந்த மரபினரெல்லாம் கந்தபுராணங்கேட்கவந்த பலவகைச் சனங்கட்கும் அன்னபானாதிகளையளித்திருந்தனர். அத்தகைய புராணத்தில் நமது பூர்வோத்தரத்தைப்பற்றிச் சொல்லியிருப்பதே போதுமன்றோ? எனக்கூறினர்.

அதற்கச் சபையார் கூத்தரை நோக்கி, ஐயா புலவர் பெருமானே! நீர் கூறியவனைத்து முண்மையே. எல்லாப் புராணங்களினும் அவ்வவ் வருணவொழுக்கங்களைப்பற்றியும் செயல்களைப்பற்றியும் விவரமாய்க் கூறியிருக்க, அவ்வவர்களு மேன் தனியே வேறொரு பிரபந்தம் செய்துகொண்டார்கள்? புராணமென்பது பொதுவென்றும், பிரபந்தமென்பது சிறப்பென்றும், புராணமென்னு மிலக்கணத்திற்குப் பிரபந்த மிலக்கியமென்றும் ஆன்றோர்கள் கூறுவது மரபல்லவா? இது தேவரீர் அறியாததா? என்றார்கள்.

அதுகேட்ட கூத்தர் புன்முறுவல் பூத்து, ஓ எனதன்பர்களே! ஆன்மாக்கள் பிரமசிருட்டியின்வயமா யுண்டானபோதே அவ்வவற்றின் குணபேதங்களால் வருணபேதங்களுண்டாய்விட்டன. அவற்றைப் பேசிப்பவருமில்லை, அவையும் பேதப்படா. அவற்றுள் தாழ்ந்த நான்காம் வருணத்தர் மூன்றாம் வருணத்தரா யுயர்வடைய முயலினும், மூன்றாம் வருணத்த ரிரண்டாம் வருணத்தராச் சிறப்படையப் பிரயாசப்படினும், இரண்டாம் வருணத்தர் முதல்வருணத்தராய் மேன்மையடையப் பிரயத்தனஞ் செய்யினும், அவ்வவ் வருணத்தினரும் அவ்வப்பிறவியில் தத்தம் வருணச்சிரம தருமத்திற் றவறுதிருந்தால் மாத்திரமே மறுபிறவியில் அம்முயற்சியும் பிரயாசையும் பிரயத்தனமுங் கைகூடுமேயன்றி அவ்வப்பிறவியிற் கைகூடா. இதை யுணராமற் பழமையாயுள்ள புராணங்களிலும் இதிகாசங்களிலும் பிரபந்தங்களிலும் தமக்குத்தாமே வரைந்து வைக்கினும் வாய்மதம்பேசினும், அடையும்பயன் யாதுமில்லை. அந்தணருட் கோளகளுகப் பிறந்த கடிபன் பின்னர்ச் சங்கம சூத்திரனால் வளர்ந்து அதன்பின்னர் சர்க்கூத்திரனும் கல்வித்தேர்ச்சி முதலியன வடைந்தோனாகையால், அந்தச் சர்க்கூத்திரன் மரபினராகிய வேளாளரைக் குறித்து, அவர்களுழவுத் தொழிலினையும், அத்தொழிலினுக் கின்றியாமையாதனவாகிய ஏர் கொழு கலப்பை முதலிய கருவிகளையும் சிறப்பித்துப் பாடினன். இஃதபிமானம்: பின்னர் சங்கம சூத்திரராகிய வன்னியரைக் குறித்து, அவர்கள் காவற்றொழிலினையும் அத்தொழிலினுக் கின்றியமையாதனவாகிய வில்முதலிய கருவிகளையும் சிறப்பித்துப் பாடினான். இஃது பொருண்மோகம்: இவ்வாறு கற்பனைவாயிலாக வந்த அச்சிறப்பிற் கண்ட வதிசயம் ஒன்றுமில்லை. இவ்வலகிற் செல்வரை வறிஞர் சிறப்பித்துக் கூறி யாசித்தல் போலத் தம்மை யாதரித்தோர் யாரேனும், அவர்களைச் சிறப்பித்துப்பாடிப் பரிசுபெறுதல் சில புலவரது கொள்கை. அந்தணர் முதலிய முதன்மூவருணத்தர்களின் ஒழுக்கங்களினைத்தையும் ஒருங்குபெற்றவராயும், கைலாய பரம்பனாயினராயும், நந்திகணத்தவரம்சத்தராயும், உபசப்பிரமணயர் மரபினராயுமுள்ள நாம் நமது குலவளத்தைப்பற்றிச் சிறப்பிக்கப் புகுதல்; இயற்கையழகிற்குச் செயற்கையழகு செய்தல்போலாம். இந்தச் செயற்கையழகோ நிலைப்பதன்று. இயல்பிற்றானே பலசிறப்போடுங்கூடிய நமது குலவண்மையைப்பற்றிப் பாடுவிக்க வேண்டில், நம்மினுமுயர்ந்த வருணத்த னொருவனாற் பாடுவித்தலழகு. நம்மிற்றாழ்ந்தோனாற் பாடுவித்துக்கொள்ளுத லழகன்று. ஆகவே நம்மை நாமே சிறக்கப்பாடிக்கொள்வது அதனினுங்குறை வன்றோ? எனக்கூறி யெழுந்து, தமது கித்திய நியம நிறைவேற்றிக்கொள்ளு மாறு அங்கடுத்த வீதியில் வசிக்கும் பூர்வம் தம தொருசாலை மாணக்கரும் அந்தண சிரேஷ்டருமான சோமீசியாண்டார் மனைக்குட்சென்று, அவருடன் சிலநேரம் வார்த்தையாடி சிவபூஜாக்கிருகத்திற்குப் போயினர்.

அக்கால் முன் சபைகூடியிருந்த செங்குந்தத்தலைவர்கள் தங்களுண் ணம் நிறைவேறுமையால் மிகவருந்தினவர்களாய்க் கூத்தரது கொள்கையை

யுணராமற் சினந்து, இப்புலவன் நமது மரபினனாயிருந்தும் நமதுமரபின் பிரபாவத்தை விளக்கவல்ல ஓர் பிரபந்தம்பாடித் தரும்படி கேட்டுக்கொண்டால் நம்மின்மேலானவனாற் பாடுவித்துக் கொள்வதே சிறப்பென்றுகூறிப் போய்விட்டானல்லவா? இனி நம்மின்மேலான வருணத்தொருவனை நமது தந்தையாகிய சிவபெருமானாற் சிருட்டிசெய்துகொள்ள வேண்டுமோலும். இவ்வுலகிற் புண்கவிகளாயுள்ளோர் வெளிப்படி அவர்களை யெனது வீரவாளாற் பொன்றுவிப்பேனென்றோர் வெற்றிக்கொடித் தம்பநாட்டித் தாண்டுகின்ற கல்வியின் மாத்திரம் அபிமானம் வைத்துள்ள இவன், தான் பிறந்துள்ள குலத்திற் சற்றும் அபிமானமில்லாதவனாயிருக்கின்றான். இத்தகையனை நாம் இவ்வுலகிலிராதபடி கொன்றுவிடுவதே சரியென்று தங்களுக்குள் நிச்சயித்துக் கொண்டவர்களாய், உடனே வளைதடி வாள் முதலிய வாயுதங்களுையேந்தி அவரிருக்குமிடத்தை நாடிவந்தார்கள். அதுகண்ட சோமாசியாண்டார் திடுக்கூறும், அவர்களதுபுகழ்த்தோடு மாயுதபாணியராய் வந்தகாரணத்தைக் கேட்டறிந்து நடுங்கி, கூத்தர் சிவபூஜாக்கிருகத்திற்குப் போயிருப்பதால் வந்தவுடனவரையனுப்புகின்றேன் அதுவரையில் சற்றிற் கிருங்களுண் நிதவாகக்கூறினர்.

அவர்க ளவ்வாறே யிருந்தபின்னர் அந்தண ரொன்றுந்தோன்றாதவராய்க் கிலேசித்து, இத்தமிழ்நாடெங்கும் கவிச்சக்ரவர்த்தியெனப் பெயர்பூண்டிருக்கும் பெரியோனை நாம் எந்தவிதங் காட்டிக்கொடுப்பதென வருந்தி, ஆயினுமப் புண்யமூர்த்தியின் பொருட்டு நமதொரு புதல்வனைத்தரிந் இசுத்திவிரவியுள்ளளவு நமக்குப் பெருங்கீர்த்தியும் பரத்திற் பண்ணவராலு மடைதற்கரிய மேலான பதவியுங்கிடைத்தற் கையமில்லையென நிச்சயித்தவராய் உடனே தமது புதல்வனை யழைத்துக் கூறவேண்டுவனகூறிச் சம்மதிப்பித்து, ஓர் பேழையுளவனை யிருத்தி மூடிக்கொணர்ந்து தலைவாயிலினிடம் வைத்து, நீங்கள் கருதிவந்த புலவர் இப்பேழையுளிருப்பதால் இதை யிங்ஙனந்திறவாது கொலைக்களங்கொண்டுபோய்த் திறந்து உங்கள் கருத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ளுங்களென்று கூறினர். அவர்களதை யவ்வாறே அங்குக்கொண்டு போய்த் திறந்துபார்த்து பிராமணச்சிறுவ னிருப்பதைக் கண்டபயந்தீ, உடனே பழையபடி யப்பேழையோடும் அச்சிறுவனை யுபசரித் தழைத்துக்கொண்டுவந்து சோமாசியாண்டாரிடம் விடுத்தி, எங்களைப் பிரமஹத்திப்பழிக் காளாக்குதல் உமக்குத் தகுதியோவென்று பெருங்கூச்சலிட்டார்கள். அத்தருணத்திற் கூத்தர் தமது பூஜாக்கிரியைகளனைத்துங் குறைவின்றி முடித்துக்கொண்டு அக்கிருகத்தினின்றும் வெளிக்கொண்டு வீதியிற் பெருங்கூச்சலுண்டாயிருப்பதைக் கேட்டு, அக்கூச்சலுக்கேதுவைச் சோமாசியாண்டாராலுணர்ந்து உடனே யவரோடு தாம் வெளிவந்து, தம்மைக் கொல்லு நிமித்தம் ஆயுதபாணியராய் வந்திருக்கும் சபையானோர்க்கு இதனைக்கூறலாயினர்.

ஓ நங்குலத்தலைவர்களா! அடியேன் புகல்வதைப் பொறுமையோடுநீங்கேண்மின்கள்: கம்பன் நல்லொழுக்க மிலனாயினு மகாகவி யென்பதற்கு மறை

யவர் குலத்த னென்பதற்குஞ் சந்தேகமில்லை. அவன் கற்றுள்ள கல்வித்திறத்தினால் வேளாளருடைய உழுதொழிற்கான கருவிகளையும் வன்னியருடைய காவற்றொழிற்கான கருவிகளையும் வருணித்துப் பாடினான். பெரும்புலவர்களாயுள்ளோர் தேவர்களையும் அரசர்களையும் தமக்காதரவாயுள்ள பிரபுக்களையும், அபிமானத்தாலேனும் பொருள்வேட்கையாலேனும் தனியே புராணங்களாயாக பிரபந்தங்களாயாக அவர்களது சரிதமுன்னிலையில் வருணித்துப்பாடுதல் மரபு. ஓர் குலத்தினே அக்குலத்தினர் வேண்டுகோளாலேனும் தன்னிச்சையாலேனும் வறிதே வருணித்தவில் யாதுபயன்? “வளம்பட வேண்டாதார்யார்யாருமில்லை - யளந்தனபோகமவரவாரற்றால் - விளங்காய்திரட்டினுரில்லைக்களங்கனியைக் - காரெனச்செய்தாருமில்.” என்னு மான் றோர் வாக்கியம் நீங்களறிந்துள்ளதே: ஆதலால் நான் நமது குலத்தை வருணிக்கமாட்டேன். தம்மைத் தாமே பாடிக்கொண்டார்களென்னும் இழிச் சொல்லையு நமதுகுலத்திற்குத் தரமாட்டேன். வேளாளர் ஏர்பூட்டாவிட்டால் வேதியராதியர் வேரற்றுப் போவாரென்றும், வன்னியர் சிலையேந்தாவிட்டால் வையகமுற்றும் வரம்பற்றுச் சிதையுமென்றுங் கற்பனைசெய்து பாடுவது எனது வழக்கமன்று. உள்ளதையே கூறியாவரும் உறுதிசொளச் செய்வேன். தங்குலத்தி லபிமானமும் பிறகுலத்தில் வைடம்மியமும் வகிப்பவன் யானன்று. எனதியல் பிவ்வண்ணமாயினும், உலாவாய்முடலாம் ஊர்வாய் மூடுத லரிது. எனக்கென முன்னோரற் கிடைத்துள்ள பிதிராச்சிதமும்சோழராஜாக்களாற் கிடைத்துள்ள சுயாச்சிதமும் எண்ணிலவாதவின், எனக்குப் பொருளாசையு மில்லையென்பதை இவ்வுலகேயுணர்ந்தும், ஒவ்வோர் சமயத்தரும் தத்தஞ் சமயத்தையே மேலெனக்கூறி வாதித்தல்போல, ஒவ்வொருசாதியருந் தத்தஞ்சாதியே மேலாகக்கூறி வாதிடுதல் வழக்கு. அவ்வழக்கு முடிவி லிழுக்காமென்பதற்குச் சான்று, அவ்வக்குலத்தினரது தொழில் விகற்பமேயாம். இத்தகைய சமயத்தையுஞ் சாதியையும் பற்றி ஓர் பிரபந்தங் கூறுமிடத்து, அப்பிரபந்தத்தால் யாதேனுமோர் அற்புதம் விளையின் அதுவே யவற்றை யெல்லாவற்றினு மேலெனக் கொள்ளற்குச் சாமியமாகுமன்றோ? ஆதலால் - அடியேன் கைலாச பரம்பரையராகிய செங்குந்தர் மரபிற் றோன்றியுள்ளேனாயினும், என்வாக்கில் சத்தியலட்சுமியும் சாரதாதேவியும் சாஸ்விதமாய்க் குடிக்கொண்டிருப்பது மெய்யேயாகில், அவர்கட்குச் சகஸ்திர நாமாச்சீனயின் பொருட்டு நங்குலத் தலைப்பிள்ளைகள் ஆயிரத்தெண்மர்கள் சிரத்தினைப் பரிசாகத்தருவினோல் நமதாயுதமாகிய ஈட்டியைச் சுட்டி, “ஈட்டியெழுபது” எனவோர் பிரபந்தம் பாடிமுடித்து இவ்வுலகினர் வியக்கச் செய்கின்றேன் என்றனர்.

அவர்க ளெக்காலத்தும் தங்கள் செவியிற்கேளாத பயங்கரமான அந்தச் சொல்லைக் கேட்டபொழுது திகெக்குற்று, இதென்ன கோரம்? “கூத்துப் பார்க்கப் போனவிடத்திற் பேய்பிடித்ததுபோலவும் - பிள்ளைவரத்துக்குப் போனவள் புருஷனைப் பறிகொடுத்ததுபோலவும்” இருக்கிறதே: இவாநம்ம

வராயிருக்கிற ரென்கிற பாத்தியதைப்பற்றிப் பாட்டுப்பாட வேண்டுமென்று சகிதமாகக்கேட்டாற் கொஞ்சமாவது இரக்கமில்லாமலும் தாஷ்ணிய மில்லாமலும் ஆயிரத்தெண்மர் தலைகளைக் கொடுக்கவேண்டுமென்றும், அவைகளும் தாய்க்குத் தலைப்பிள்ளையின் தலைகளா யிருக்கவேண்டுமென்றும் துணிந்து சொல்லுகிறாரே: இதென்ன விபரீதம்? எங்கேயாவது தலையும் கொடுப்பார்களா? இவருக்குப் பாடவேண்டுமென்று மனதிருந்தால் இப்படிச் சொல்வாரா? பாடக்கூடாதென்கிற எண்ணத்தைக் கொண்டல்லவோ “ஏடாகோடக்காரனுக்குவழியெங்கேயெனில் போகிறவன் தலைமேலே” என்பார்போல அகடவிகடம் பேசுகின்றார்: இதற்கென்ன வுத்தரம் சொல்லுகிறது என்றென்றுந்தோன்றாமல் மரம்போல அசைவற்று மௌனமாயிருந்தார்கள்.

அப்போது கூத்தர் நாம்கேட்டகேள்விக்கு நீங்களொன்றுஞ் சொல்லாமலிருக்கிற தென்னவென, அவர்கள்-ஐயா! செல்வம் சொல்லுக்கஞ்சாது என்பதற்குச்சரியாய், உமக்குக்கேட்க நாக் கூசவில்லை. எங்களுக்கு மறுமொழிசொல்ல நாவெழவில்லை. என்னசெய்வோம்? நம்முடைய மரபின் மகிமை விளங்கும்படி பாடல்பாட வேண்டுமென்று நாங்கள் உம்மைப் பிரார்த்தித்த விடத்தில், தலை கொடுக்கவேண்டு மென்கிறீர். பாட்டுக்காகத் தலை கொடுத்தவர்கள் யார்? எங்களைக்கேவல மசாத்தியத்தில் கொண்டுவந்துவிட்டீரே யென்றார்கள். அதற்குக் கூத்தர் புன்னகைசெய்து, என்னகாணும்? ஆணைமேலேறுவேன் வீரமணிகட்டுவேன் அகப்பட்ட பெயர்களைத் தலையையுடைப்பேனென்கின்ற வினையாட்டுப் பிள்ளைகளுக்குள்ள தைரியமும், ஆராவதென்னைத் தூக்கிமாத்திரம் பிடிப்பார்களானால் எதிர்த்தோர்களையெல்லாம் பிணக்காடாக வெட்டுவேனென்கிற முடவனுக்குள்ள வீரமுங்கூட உங்களுக்குல்லையே: ஆர் தலைகொடுப்பார்களென்கிறீர்களோ: நமது குமுணராஜன் காட்டிற்போயிருக்கும்பொழுது அவன் தம்பியாகிய அமணராஜன் மாச்சரியத்தால் எந்தமயன் தலையைக் கொண்டுவருகிறவர்க்குக் கோடிபொன் கொடுக்கிறேனென்று சொன்ன சமயத்தில் ஒரு வித்வான் குமுணன்மேற்கவிபாடிக்கொண்டுபோய்ப் பரிசுகேட்க, அவன் “அந்தநாள்வந்திலையருங்கவிப்புலவோ - யிந்தநாள்வந்தெனைநொந்துநீயடைந்தாய் - தலைதனைக்கொடுபோய்த்தம்பிகைக்கொடுத்து - விலைதனைமீட்டுனவெறுமைநோய்களையே.” என்றோரகவல்பாடித் தன் உடைவாளையுமெடுத்து அப்புலவன்கையிற் கொடுக்க வில்லையா? ஒரு வணிகனுக்காகப் பழையனூரில் வேளாளர் எழுபது பெயர் தங்களுயினாக் கொடுத்துச் சத்தியத்தை நிலைநிறுத்தவில்லையா? இந்தப்பிரதேசத்திலேயே கொஞ்சக்காலத்திற்குமுன் ஒளரில் நிறையேரியிலையடிக்க அதன் கரையி னொருபக்கத்தில் கொஞ்ச மண் கரைந்தோடினதை அருகிலிருந்த வேருழவன்கண்டு, இனி யிரண்டொரு கிமிஷம் சும்மாவிருந்தால் கரையுடைந்து போமென்றும், அந்த விடத்தை மண்ணை வெட்டிப் போட்டு அடைத்துப் பலப்படுத்துவோ மென்றால் அவ்வளவு சாவகாசத்திற்கு இடமில்லை யாதலால் முதலுக்கே மோசம் வருமென்று நினைத்துப் பரித

பித்துத் தன்னுடன் உழவுக்தொழில் செய்துகொண் டிருந்தவனைப் பார்த்து, நீ இந்தத் தர்மசங்கடமான தருணத்தில் முன்பின் யோசனை பண்ணாமல் என்னை வெட்டியெடுத்து அந்த வுடைவாயிற்போட்டு அடையென்று சொல் ல அவனப்படியே மண்வெட்டியினால் அவனை யிருதுண்டாக வெட்டிப்போ ட்டு அடைக்கவல்லையா? உதாரபுருஷனுக்குப் பொருளும் சத்தவீரனுக்குப் பிராணனும் திரணமாதிரந்தானே: இஃதோரதிகசயமா? தலைகொடுக்கிற தென்பது நம்முடைய குலத்தாருக் கொருவிஷயமல்லவே: நம் முன்னோர் கள் உயிரை விடுவதற் கஞ்சாத அதிருரர்களா யிருந்தார்க ளென்பதையு நீங் கள் கேள்விப்படவில்லையா? முன்னொருகால் சாலவமென்னும் தேயத்திலே நெல்லூரென்னுங்கிராமத்திலே சோமநாதரென்னுந் திருநாமம்வகித்த சிவபி ராணைக் கருதித் தவஞ்செய்து, ஐம்பத்தாறுதேயத் தரசர்களை யெல்லாம் வெல்லத்தக்கவாற்றலும் பலமாயைகள்வல்ல புஷ்பகத்தேரும் ஆகாயகாமி - பூகாமி - வாயுவேகி - மனோவேகி-என்னுங் குகினாகள்நான்கும் வச்சிரவாள்- வச்சிரதண்டம் - வச்சிரக்கவச-முதலியவைகளும் பெற்று, அனங்கவல்லி யென்னுங் கற்புடைமனைவியைக்கூடிக் காசினியாளுங் காவலரெல்லாம் தனக் கரசிதைதர வெற்றிப்புகழடைந்து, சகலராச்சியங்கட்குந் தலையாய சோழ மகாராச்சியத்திலேயே எக்காலும்வற்றாத சமுத்திரம்போல் ஒரேரியுண்டா க்கி, அதனடுவில் யாவராலு மணுகற்கரிய எழுநிலைமாடமொன்று இருப்புஸ் தம்பங்கள்மீது சமைத்து, அதன்மத்தியிலோர் எஃகுஸ்தம்பம் நாட்டி அத னுனியி லாகாயமெட்டப் படாம்வீடொன்றமைத்து, இவற்றைச்சூழ சத்தப் பிராகாரங்களும் அவற்றில் முறையே போர்வீரர்கள் - சேனாதிபதிகள் - யா னைகள்-குதினாகள்-சிங்கங்கள் - புலிகள் - செந்நாய்கள் முதலியவு மிருத்தி, நீரகழியுநெருப்பகழியு நிருமித்து, ஆங்காங்களைக விருக்கங்களும் புட்பச்செ டிகளும்வாய்ந்த சோலைகளையும் பூங்காவுகளையு முண்டாக்கி, இக்கோட்டை க்குக்காவலாகத் தூர்க்காதேவியையு மகாகாளியையும் உட்புற வெளிப்புற ங்களில் தாபித்து, தனக்கடங்கிடவா வரசர்களையெல்லாம் அவ்வவர் மனை மக்களோ டருஞ்சிறையிலிருத்தி வருத்தித் தன்னைவெல்லவல்லோர் யாண்டு மில்லையென்னுங் காரணத்தால் வல்லானென்னும் பெயரையடைந்து அள வற்ற தூர்க்கிருத்தியங்களைச் செய்துகொண்டிருந்தவனை ஐந்துநாளையில் வெ ன்று அவன் மனைவிக்கு மாங்கிலியப்பிச்சை தந்துவந்து சகல ராசர்களுக்கும் உயிர்ப்பிச்சை கொடுத்தருளிய வீரர்கள் நம்மவர்களல்லவா? (35) இவற்றை யெல்லாம் பெரியோர்கள் சொல்லக் கேட்டிருக்கு நீங்கள் புலியானது பூனை யாய்விட்டதுபோல இவ்வா றதைரியப்பட்டுப் பின்வாங்குவீர்களாகில், உங்க ளுக்குப் பாடல் வேண்டிமென்னு மிச்சையேன் உண்டாயிருக்கின்றது? ஆத லா லந்தவெண்ணத்தை விட்டுவிடுங்களைனக்கூறினர்.

இவையனைத்தையுங் கேட்ட ஆவூர்ச் செங்குந்தத் தலைவர்கள் அதிக வுற்சாகங்கொண்டவர்களாகி யாவரும் ஒருமனதாகச்சம்மதித்து, அவ்வாறே யாகுகவென்று கூறிக் கூத்தரால் ஓர்நாளைக் குறிப்பித்துக்கொண்டு விடை

பெற்றுப் போயினர். உடனே கூத்தரும் சோமாசியாண்டாரிடம் விடை பெற்று மீண்டு உரையூரை யடைந்து குலோத்துங்கச்சோழனைக் கண்டு, தாம் தலயாத்திரையா +ச்சென்று மீண்டவனாயில் நடந்துள்ள சமாச்சாரங்களை யெல்லாஞ் சொல்லி, புவினையில் ஆவூர்ச் செங்குந்த வேந்தர்க்கும் தமக்கு நடந்துள்ள சம்பாஷணைகளையும் தமக்காகச் சோமாசியாண்டார் செய்தருளிய நன்றியின் திறத்தையும் இனித்தாம் நடத்தப்புகுங் காரியத்தையும் அத்தினத்தையுந் தெரிவித்தனர். அதுகேட்ட வேந்தன் ஆச்சரிய சித்தனாகி, உடனே கருணாகரபாண்டியன் முதலிய வரசர்கட்கும் ஆங்காங்கு கிராமாதிபதிகளாயுள்ள பிரபுக்களுக்கும் மந்தைப் பெரியோர்களுக்கும் கூத்தர் நடத்த விரங்குங் காரியத்தினைச் செப்பி அத்தினத்தையுங் குறித்துத் திருமுகம் வரைந்து விடுத்து, தனதிராஜதானியைச் சேர்ந்த பலவூர்களினும் வள்ளுவனால் முரசறைவித்தான். முன்னர் கூத்தரிடத்தினின்றும் விடைபெற்றுச் சென்ற ஆவூர்ச் செங்குந்த மன்னர்கள் தங்கனையொத்த நாட்டினர்க்கெல்லாம் தாங்க ஞாந்தேசித்து நடத்தப்போகின்ற காரியம் இன்னதென்றும், அக்காரிய மித்தினத்தில் நடத்தப்படுமென்றும், அத்தினத்தி லதற்குவேண்டி வன விவையென்றும் திருமுகமுன்னிலையில் தெரிவித்தார்கள். அத்திருமுகங்களைக்கண்ட நாட்டாருள் ஒருநாட்டினரொழிய (36) ஏனையநாட்டினரெல்லாம் மேற்குறித்தினத்தில் நற்குண நற்செய்கைகளையாய்ந்த தங்குலத்தலைப்பிள்ளைகள் ஆயிரத்தெண்மர் சிரங்களை மிக வுற்சாகத்துடன் அவ்வவ்விடங்களிலேயே கண்டித்து, அச்சிரங்களைமாத்திரம் வண்டிகளில் லடுக்கிக் கொண்டு உறையூரின் கண்வந்து கூத்தருக்குத் தெரிவித்தனர்.

அவரவர்களைப் பரிந்துநோக்கி, ஓ மொழிமாறாத முதலியர்களே! நமது குலோத்துங்கச் சோழராஜனுடைய சபாமண்டபவாசலில் வீற்றிருக்கின்ற வீரலட்சுமி மகிழ நீங்கள் கொணர்ந்த சிரங்களைச் சிங்காதனம்போலடுக்கி, இரத்தப்பாவாடைவிரித்து அலங்கரித்துவைம்மின்கள் அங்ஙனம் யாம் வருவோமென்று கூறினர். அவ்வாறே யவர்கள் குலோத்துங்கச் சோழனுடைய சபாமண்டபவாசலை யடைந்து, அங்குள்ளோர் யாரும் பயந்து நடுங்கிப் பிரமித்து வியக்கும்படியாகக் கூத்தர் கட்டளையின்படி நடாத்தி அவர்வரவுக் கெதிர்பார்த்திருந்தார்கள். இவ்வாறெத்தகையருங்கண் டிழும்பூது கொள்ளும் படி செங்குந்தகுலதிலக்களாலமைத்து அலங்கரித்தழகாயுயர்ந்திருக்கும் சிங்காதனத்தின்கண் விளங்கும் தலைகளில், சில பல்லொளிகாட்டி எல்லியுமஞ்சச் சிரித்துவிளங்கின. சில புருவநெற்றியிலேற உருத்துப்பார்த்தன. சில கண்கள் சிவப்பநோக்கி அச்சத்தைவினைத்தன. சில மீசைகள் துடிப்ப நிமிர்ந்து கோபக்குறியைவினைத்தன. சில வெற்றித்தன்மையை யோதுகின்ற தருக்கோடி விழிகள் சமூல வலித்திருந்தன. சில மானவசரீரமெடுத்த பிரயோசன பின்றுகிடைத்ததென்று குரியனைக்கண்டலர்ந்த தாமனாபோல முகமலர்ச்சி கொண்டன. சில முருகக்கடவுளின் திருவருளைத் தியானித்துக்கொண்டு மௌனநிலைமையடைந்ததுபோல விளங்கின. சில வெள்ளிய மூன்றும்பிறை

யணிந்த சிவபிரானுக்கே நாங்களைக்காலு மடிமையென்பதற்குச் சாட்சியாக நெற்றிகளிலே திரிபுண்டரங்கானும்படி விளங்கின. சில பகைவர்கள்மீது கோபிப்பதுபோல வீராட்டகாசஞ் செய்துகொண்டனவென்று சொல்லத் தக்க குறியைப்படைத்தன. இத்தகைய காட்சியைப் பார்த்தவர்களினையும் இவ்வினைவக் கவிச்சக்ரவர்த்தியின் வல்லபந்தானோ? செங்குந்தவீரர்களின் மாறுபடாத வீரந்தானோ? கலைமகளாரின் சிறந்த திருவருள்தானோ? எத்தகையர்க்கு மற்புத்ததைவினைக்கும் இத்தினக்காட்சியின் புதுமை எவ்வாறாய் முடியுமோவென்னும் எண்ணங்கொண்ட மனமுடையவர்களாய் அலையற்ற சமுத்திரம்போன்று ஆரவாரமற்றிருந்தார்கள். அக்கால் குலோத்துங்கச் சோழன் தனது திருமுகங்கண்டுவந்த பாண்டியராஜன்முதலிய நண்பர்களோடும் பலபிரபுக்களோடும் அங்ஙனமடைந்து, அவ்வவர்களைத் தக்கவாதனங்களிலிருந்தித் தான் தனதாதனத்தில் வீற்றிருந்தனன். வள்ளுவனாற் பறையறைமக்கேட்டுவந்த பலஜராரும் சதுர்வேதபண்டிதரும் சகலாகமநிபுணரும் ஆசமுதலிய கவிச்சுரர்களும், தத்தமக்குவகுத்துள்ள தானங்களில் அமர்ந்திருந்தார்கள். அது சமயம் கூத்தர் தமது நித்திய கண்மானுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு, உபாசனமூர்த்தியைப்பூசித்து, அப்பூசாகோலத்தோடும் சிவிகையிலேறிப் பலவிருதுகளும் பரிசனர்களும் புடைசூழ மங்கலவாத்தியமுழங்க வெளிக்கொண்டு சபாமண்டபவாசலிலிரங்கி, அங்குத் தமக்கமைத்துள்ள சிரச்சிங்காதனத்தின்மே லிவர்த்து பதுமாசனமிட்டு வீற்றிருந்து, இனி கூறப்புகுநா லிடையூறின்றி இனிதில் நிறைவேறுமாறு இருகரங்கையுந் தமது சிரத்தின்மேற்கூப்பிக் கலைமகளாளைத் துதித்துவணங்கி, ஒருகையிற் கமண்டலமும் ஒருகையிற் புத்தகமும் ஒருகையிற் படிசுமாலையுமேந்தி மற்றொருகையிற் சின்முத்தினாதரித்து வெண்டாமரைப் புஷ்பபாசனத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் பாவனையாக அவருடைய திவ்யசொருபத்தை மனதிலே தியானித்து இரண்டு காப்புச்செய்யுள் கூறி, அவரது திருவருளைப் புகழ்ந்தும் பிரார்த்தித்தும் “சரஸ்வதியந்தாதி” எனவழங்குவதாக முப்பதுபாக்களால் ஓர்பிரபந்தம் பாடிமுடித்து, அவரதுக்கிரகத்தினால் அற்புதமாகவும் அதிசாதூர்யமாகவும் நவரசாலங்காரத்துடனே குலோத்துங்கச்சோழன்முதலிய சகலராஜர்களும் சிரக்கம்பங் கரக்கம்பஞ்செய்து வியக்கவும், வேதாகமபண்டிதர்களாகிய விப்பிரசிரோமணிகள் விம்மிதமடையவும், வைசியச்செல்வர்கள் பலர் வந்தனத்தோடு சந்தனபுஷ்பப் பன்னீராதினை அங்கு வந்துள்ளவர்கட்கெல்லாம் வழங்கிவரவும், இவர்க்குத்தாம் ஏவலராயிருந்தும் இப்பிரபஞ்சமெல்லாம் நம்மாலேதா னிருப்பதென்று மனப்பால் குடித்து வீணை வாய்மதம்பேசித்திரியும் சற்குத்திரர் யாரும் வயிமெரிந்து வாயுலர்ந்து வாடவும்; சங்கமச்சுத்திரர் யாரும் சந்தோடமடைந்தார்ப்பரிக்கவும், இடிமுழக்கங்கேட்ட நாகங்களைப்போலக் கவிவாணர்கள் ஏதந்தோன்றாமற்கலங்கவு முதலில் விநாயகர்காப்பும் பாயிரமுகூறி; பின்னர் பூர்வம் சிவபெருமானால் கைக்கோளரெனப் பெயர்தரப்பெற்ற தங்குலத்தினர் உமா

தேவியால் துஷ்ட்டஜனநிக்கிரகம் சிஷ்ட்டஜன பரிபாலனார்த்தம் கொடுக்க வாங்கிய ஈட்டியென்னு மாபுதத்தைச்சட்டி விண்ணுலகத்திலுள்ள வமரர்கள் யாரும் நீழி வாழ்க; நீழிவாழ்க; எனவாழ்த்தி எங்குஞ் சுகந்தமுண்டாகக் கற்பக மலர்மாரிசொரியும்படி எழுபதுபாக்கள் பாடிமுடித்து அப்பிரபந்தத் திற்கு “ஈட்டியெழுபது” எனப் பெயர்சாற்றித் தாமிருந்த சிரச்சிங்காதனத் தினின்று மிறங்கியருளினர்.

அந்நிமிடமே யவரீட்டும் அச்சிரச்சிங்காதனத்தைப்பார்த்து, சரஸ்வ திதேவியினுடைய திருவுருவை மனதிற நியாணித்து, (அறுபத்துநாலு கலைகளும் எங்கும் பிரசித்தமாய் விளங்கும்படி அவைகளுக்கெல்லாம் முதல்வியும் கண்கண்ட தெய்வமுமாகிய-ஓ வாணிமாதேவியே! நீசுதூர்த்தச புவனங்களிலும் பிரமாதி பிபிலிகை பரியந்தம் எள்ளுக்கு ளெண்ணெய்போல் நிறைந்திருப்பதும்; சமஸ்கிருதம் திரவிடமுதலாகிய அஷ்டாதசபாஷைகளிலுமுள்ள பற்பல கல்விகளையும் கற்றுணர்ந்து கற்பினையுடனே ஆசு மதுரம் சித்திரம் விஸ்தாரமாகிய நால்வகைக் கவிகளும் பாடவல்லவர்களான வித்வஜனர்களை உறுதியாகப் பரிபாலிப்பதும், சகலலோக சிருஷ்டி கர்த்தாவாகிய பிரமதேவருடைய நாவி லிருப்பதுபோல அக்கவிஜனர்களுடைய நாவினிடத்தில் நீங்காமற் சதாகாலமும் நீ வீற்றிருந்து வாழ்வதும் சத்தியமாமல்லவோ? அதற்குத் திருஷ்டார்த்தமாகத் துவாபரயுகத்தில் வாணசுரனானவன் தன்மேற்படையெடுத்துவந்த துவாரகாவாசனாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணசுவாமியுடனே வில்லெடுத்துப் போருக்குப்போனசமயத்தில் அவர் சக்கராயுதத்தைப் பிரயோகித்துக் கண்டதுண்டமாகச் சேதிக்க அவனுடைய ஆயிரந்தோள்களும் அறுபட்டிக் குப்பல் குப்பலாக விழுந்துபோயும் நீ யவனது நாவினிடத்தில் எழுந்தருளியிருந்த மகத்துவ பலத்தினுல்லவோ அவ்வசுரன் உயிர்தப்பிப் பிழைத்தான். இப்படிக்கெல்லாம் நீ மகிமை விளங்கிய கருணாநிதியா யிருப்பதனால், இப்பொழுது தலையையும் உயிரையும் தடையின்றிக் கொடுத்த உதாரகுணமுடைய உத்தம வீரர்களாகிய இந்தச் செங்குந்தர்கள் எனக்குப் பழியும் பாவமும் நேரிடாதபடி பெறுதற்கரிய உயிர் பெற்றெழுந்து தங்களைக்குறித்து நான் பாடிய ஈட்டியெழுபதென்னும் பிரபந்தத்தைப் பார்த்து மனமகிழும்படி கிருபைசெய்யவேண்டும்.) என்னும் கருத்தை யமைத்து,

கலைனாணி நீயுலகிலிருப்பதுவுங்கல்வியுணர்கவிவல்லோனா
நிலையாகப்புரப்பதுவுமவர்நாவில்வாழ்வதுவுநிசமேயன்றோ
சிலைவாணனாவிருந்தாயிரம்புயங்கடுணிந்துமுயர்சீவனுற்றான்
றலையாவிக்கொடுத்திடுஞ்செங்குந்தருயிர் பெற்றிடநீதயைசெய்வாயே.

எனவோர் பாடலைக்கூறித் துதித்தனர். அம்மாத்திரத்தில் சிங்காதனவுருவா யமைந்திருக்கும் சிரங்களயாவும் கூட்டங் கூட்டமாய்ப் புதைபாணமெழுவதுபோல மேலெழுப்பிச் சென்று, ஆங்காங்குள்ள தத்தமுடல்களைக் கார்தமு மிரும்பும்போல ஒட்டிக்கொண்டன. (37) கார்த்தத்திற்கு இரும்பை

யிழக்கும் ஆக்ருஷண சக்தியும், இரும்பிற்குக் காந்தத்திற்போ யொட்டும் சந்தான சக்தியும் இயல்பாக உண்டானமையால்; அவை யிரண்டு மொட்டுகெறுது ஆச்சரியமல்ல. இப்படிப்பட்ட சக்தியோ அவைகளுக் கில்லாதிருந்தும் தெய்வீகபலத்தால் ஒட்டிக்கொண்டமையால், உடனே யவ்வாயிரத் தெண்மரும் அநாயாசமாக உயிர் பெற்றெழுந்து இடி யிடித்தாற்போல உரக்கக்கூறித்து, தோள்கொட்டித் தொடைதட்டி மீசைமுறுக்கி நகைத்து, ஜெயம்: ஜெயம்: என்று யாவரு மிருந்த விருந்த விடங்களில் நின்று ஆர்ப்பரித்தார்கள். அவ்வுறையூருக் கருகுள்ளோர் யாரும் அதிவேகமாயோடிவந்து கூத்தரை வணங்கி நின்றனர். இவ்வனைத்தையும் பிரத்தியக்ஷமாகக்கண்ட கருணாகரபாண்டியன் முதலிய பல தேயத்து மன்னர்களும் இது மகாமகிமையா யிருக்கின்றதென்று அதிசயித்துக் குலோத்துங்கச் சோழனைப் பார்த்து, இத்தகைய தெய்வீகக் கவிபாட வல்ல வித்துவ சிரோமணியை ஆசிரியராகவும் அமைச்சராகவும் படைத்த உமது தவமே தவம், இவருக்குமதுதந்தை கவிச்சக்ரவர்த்தியெனப் பெயர் தந்தது ஒரு பெருமையல்ல, இவரைத் தெய்வீகக் கவியென்றே சொல்லல் வேண்டும், இவரால் நீர் இருமைப் பயனும் எளிதும் பெற்றீர், என்று கூறிக் கொண்டாடிச் சந்தோஷித்தார்கள். அப்பொழுது கவிவாணர் கூட்டத்துள் கலந்திருந்த ஓளவையார் சரேலெனத் தடியூன்றி யெழுந்து சபைக்கெதிரே வந்து நின்று,

மூவுலகையுங்கடந்துமூதண்டப்பித்திகையை
மேவியதற்கப்பாலுமின்னியதே—பூவிலென்று
மங்காத நூல்வேண்டிமாண்கூத்தற்கிட்டசிரச்
சிங்காதனத்தலைவரீசர்.

எனவோர் கவிகூறி, சிரகம்பிதங் கரகம்பிதங்கொண்டு ஆனந்த நிர்த்தனஞ் செய்தனர். உடனே புகழேந்திப்புலவ ரெழுந்து,

விண்முகத்தோர்பூமாரிவீசியதுமோர்வியப்போ
மண்முகத்தேசெங்குந்தர்மாய்சிரங்க—எளண்முகத்தஞ்
சிந்தியதத்தம்முடலைச்சேர்ந்தொட்டிக்கொண்டொலித்து
வந்தவிதமெண்ணவருங்கால்.

எனவோர் கவிகூறி, அதுகாறுந் தாம் கவிச்சக்ரவர்த்தியினிடத்திற் கொண்டிருந்த வெறுப்பனைத்து நீங்கி அவரை நீலகண்டமூர்த்தியே யென நெஞ்சுளிருத்தி, இரு கண்களினு மானந்த பாஷ்பஞ் சொரிந்தனர். அப்போதங்ஙனம் வந்திருந்த வித்வசனர்யாரும் ஒன்றாகத்திரண் டெழுந்தநின்று,

இந்தக்கைக்கோளரிசைக்கெண்கணன்படைத்த
வெந்தக்கைக்கோளரிணையாவரே—யந்திப்
பிறையணிகைக்கோளனுருப்பெற்றவன்பால்வையு
நிறையணிகைக்கோளரேநேர்.

என வோர் கவிசூறி, சிங்காதனவுருக்கொண்டு கலைந்துமீண்ட செந்
குந்தத் தலைவர்களை யெல்லா மாலிங்கனஞ்செய்துகொண்டு கைகளைக் கொட்
டிக்குதித்தார்கள். உடனே யங்குள்ள சனங்களயாரும் ஆனந்தமேலிட்டால்
தங்கள் கைகளையுங் கொட்டி ஆரவாரித்தார்கள். இவற்றை யெல்லாங் கண்
டுங் கேட்டமிருந்த ஆதிசைவ வேதியரும் சுத்தபுவனாதிகாரரும் திருமாலா
கியராலு மறியப்படாத சிவபெருமானைச் சதா தரிசிக்கும் பேற்றை வாய்ந்
தோரும் சைவர்கட்கெல்லாம் சிவாசாரியர்சளாய் அவ்வவர்கள் மாயாமலபந்
தங்களை மாய்த்தலெண்ணி விபூதிப் பிரசாதமளித் தாட்கொள்பவருமாகி
ய தில்லைமூவாயிரர் யாருந் திரண்டெழுந்து, இத்தெய்வீகக்கவிக்கினத்தரா
கிய செங்குந்தத் தலைவர்கள் முன்னர் கம்பன் சூத்திரருடைய குலவண்மை
யைக் கற்பித்து ஏரெழுபது சிலையெழுபது என்னு மிரண்டு பிரபந்தங்கள்
பாடித் தந்ததைக்கேட்டு இவரால் தாமுமோர் பிரபந்தம் பெறவேண்டுமெ
ன்று பிரார்த்தித்தது சகசமே: அதற்காகக் கூத்தனார் தலைப்பரிசு கொடுக்க
வேண்டுமென்றது தமக்குச் சிறப்புப்பெயரும், தமது குலத்தினர்க்கெல்லாம்
சிறந்தபட்டமுங் கிடைக்கவேண்டுமென்னும் அபிப்பிராயமே: அவர்களதற்
கஞ்சிப் பின்வாங்காமல் தங்களுயிர்க்குயிராகிய தலைப்பிள்ளைகளின் தலைகளைக்
கொடுத்தது சுத்தவீரத்தன்மையே: புலவர் பெருமான் பிரபந்தம்பாடி முடித்
து மற்றோர் கவியால் அவர்கள் தலைப் பிள்ளைகளையெல்லாம் உயிர்ப்பித்ததை
மாத்திரம் கேவலம் தெரியாதவர்கள் ஏதோ ஜாலவித்தையாயிருக்கின்றசெ
ன்பார்கள். சிலர் மந்திரபலத்தினால் இப்படி முடிந்ததென்பார்கள். புத்தி
மான்களுக்குள் சிலர் அறுபட்ட வறுவாயும் ஒட்டின வொட்டுவாயும் எவ்வ
ளவுத்தெரியாமல் தழும்புந்தோன்றாமலிருப்பதனால், விசல்லியகரணி-சந்தா
னகரணி-சமானகரணி-சஞ்சீவிகரணி-என்னும் பரமௌஷதங்கள்நான்கும்
இவரிடத்திலிருக்கவேண்டும், அவைகளிற்சந்தானகரணியைக்கொண்டு அற்ற
வுறுப்புக்களையிணக்கி, விசல்லியகரணியைக்கொண்டு காயத்தையாற்றி, சமா
னகரணியைக்கொண்டு தழும்புநீக்கி, சஞ்சீவிகரணியைக்கொண்டு உயிர்கொ
டுத்தாரென்பார்கள். இவையெல்லாம் சரியல்ல: வாணிகடாகூத்தினாலும், கூ
த்தனருடைய வாக்குவிசேஷத்தினாலும், செங்குந்தருடைய வீரதருமத்தினா
லும்: சுத்தியத்தினாலும் இங்ஙன நிகழ்ந்தன. ஆதலா விதுமுதல் இக்கவிச்சக்
ரவர்த்திக்கு அற்றதலையு முடலுமொட்டப்பாடியகாரணம் புலப்பட ஒட்டக்கூ
த்தொன்னும் சிறப்புப்பெயரும், இவருட்பட இவரினத்தார்க்கெல்லாம் சிரச்
சிங்காசனாதிபதிகளென்னும் விசேடப்பட்டமும் இந்நிலவுலகெங்கும் வழங்கக்
கடவன எனக்கூறினார்கள். அதற்குப் பாண்டியனாதிய மன்னர்களும் ஏனைய
வேதாகமபண்டிதர்களும் சதாஸ்து: சதாஸ்து: என்று பலகாற்கூறி, அவ்வொ
ட்டக்கூத்தர்மேல் புஷ்பங்களையும் அக்ஷதைகளையும் மழைபோற்சொரிந்தார்க
ள். கம்பர்முதலிய கவிவாணர்களெல்லாம் தாங்கள் பாடிவைத்துள்ள பிரபந்
தங்களில் அதிர்ந்தியடைந்தார்கள். அவ்வாறே பாடிக்கொண்டவர்களும் அப்
பிரபந்தங்களை வெறுத்தார்கள். வைசிய சிரேஷ்டர்கள் பலமுறை வாழ்த்துக்

கூறி, ஒட்டக்கூத்தனாயும் அவரினத்தானாயும் வந்தித்தார்கள். சங்குத்திர ராகிய வேளாளரேயன்றி அவர்களினகமடையராயுள்ளோரும் அக்கணமே யழுக்காறடைந்து, இதுமுதல் மீம்மரபைப் புறங்கூறிப் பழிப்பதே நமது கடமையென்று கையிற் கங்கணங் கட்டிக்கொண்டவர்களாய் முகங்கருகிச் சென்றார்கள். (38)

அக்கால் கவிச்சக்ரவர்த்தியார் தமதினத்தாராகிய கைக்கோளரது மூவகையொழுக்க நிலைகளையும் தமக்கவர்கள் செய்த உபகாரத்தையும் உதாரகுணத்தையும் வெளியிட வேண்டுமெனக் கருதினவராய், (பூர்வம் சீவபிரான் தேவகண்டகராகிய சூரபன்மாதியரை யதஞ்செய்ய வேண்டித் தம்பா லுதிப்பித்தருளிய ஸ்ரீ சண்முகதேவருக்குக் கலிட்டோற்பத்தி செய்து அவர்கள் மூவகையொழுக்கநிலைகளைக்கண்டு கைக்கோளரொனப் பெயர்தரப் பெற்றதற்கேற்ப அந்தண ரொழுக்கத்தினராய்த் தந்துவாய ரென்னும் பெயரேற்று வேதாக மாதிகளை யோதுதன்முதலிய பஞ்சயாகங்களை விதிமுறை நடாத்தி இப்புலியினுக்கோர் ஊறும்வாராத நிலைமையைத் தந்தவரும், அரச ரொழுக்கத்தினராய்ச் செங்குந்தனெனும் பெயரேற்று இவ்வுலகில் துஷ்ட்டஜனநிச்சகமும் சிஷ்ட்டஜனசம்ரக்ஷண முஞ்செய்து யாவருக்கும் ஒருவரை யொருவர் மதித்து நடந்துகொள்ளத்தக்க வபிமானத்தை நிலைக்கத் தந்தவரும், வைசிய ரொழுக்கத்தினராய்க் காருகொன்னும் பெயரேற்று உழுதன்முதலிய பவத்திற் கேதுவான பலதொழில்களினும் நெய்தற் றொழிற்கு நிகரில்லையென அதனையே கைத்தொழிலாகப்பெற்று அதனாலுண்டாய கலைகளை யெடுத்து இவைகளை விற்றுப் பிழைமின்களென்று வணிகருக்குச் சீவனோபாயங் கற்பித்து அவர்கள்கையிற் றந்தவரும், எத்திசையினுமுள்ள புலவர்கள் பலரும் பாடின சாத்திரக் கருத்தோடுங்கூடிய தமிழ்ப் பாமாலைகளுக்குப் பரிசாக அளவிற்ற திரவியங் கொடுத்தவரும், இவைகளெல்லாம் அதிசய மல்லவென்று நான் பாடிய ஈட்டியெழுபதென்னும் பிரபந்தத்திற்குப் பெருவிலையாகத் தங்களருமைத்தலைமைப் புதல்வர்களுடையதலையைத் தந்தவரும், முடிவிற சாமானியனாகிய பொற்கொல்ல நெருவன் தன்கையி லானமட்டும் பரும்படியாகச் செய்த பொன்னாபரணத்தைச் சமர்த்தனாகிய மற்றொருவன் தன் கைத்திறங் காட்டும்படி திருத்திச்செய்து மணிபதித்துக் குந்தனமிழைத்துத் தந்ததுபோல நெடுநாளாகச் சிறப்பி ன்றி வழங்கிவந்த கூத்தனென்னும் எனதியற்பெயரை அற்றதலையு முடலுமொட்டப்பாடிய காரணம் புலப்பட ஒட்டக்கூத்தன் என்னும் விசேஷணத்தாற் சிறப்பித்துத் தந்தவரும் இம்மகானுபாவர்களே:) என்னும் இவ்வறுவகைக் கருத்துக்களையு மமைத்து,

நிலைதந்தார்புலியினுக்குயாவருக்குமபிமானநிலைக்கத்தந்தார்
கலைதந்தார்வணிகருக்குச்சீவனஞ்செய்திடவென்றேகையில்யாண்டும்
விலைதந்தார்தமிழினுக்குச்செங்குந்தனென்கவிக்குவிலையாகத்தான்
நிலைதந்தாரொனக்கொட்டக்கூத்தனெனும்பெயரினையுந்தாந்தந்தாரோ. (39)

என்றொரு பாடல்பாடி ஆயூர்ச் செங்குந்த மன்னரைப் புகழ்ந்து மகிழ்வித்தனர். இதனைக்கேட்ட கருணாகர பாண்டியன் முதலிய வரசர்கள் அற்புத சித்தராதி, ஆலோசிக்கு மிடத்தில் பிரம்பரம்பலாயராகிய நால்வருணத்தரும் சிவபரம்பலாயராகிய விக்மைக்கோளருக்கு நிகழாகான்பது சத்தியம்: சத்தியம்: சத்தியம்: எனமுக்காற் கூறிச் சந்தோஷித்தார்கள். குலோத்துங்கச் சோழன் தலைகொடுத்த நாட்டினர்க்கெல்லாம் தண்டனைமுதலிய விருதுகளும் பல பரிசுகளும் வழங்கி, அவ்வவர்கட் கரசரிமையும் இரதகஜதுரகபதாதிகளுங் கொடுத்துப் பலமரியாதைகள் செய்தான். பாண்டியன் முதலிய பல தேயத்து மன்னரும் பலவெகுமதிகளைத்தந்து சந்தோஷிப்பித்தனர். சதுர்வேத பாரகராகிய அந்தணசிரோஷ்ட்டர்கள் பல வாசிகள் கூறிப் பெயர்ந்தனர். வையசுச்செல்வர்கள் பிரபந்தங்கேட்கவந்த ஜனங்களுக்கெல்லாம் உண்டிமுதலியன வழங்கி யுபசரித்தார்கள். ஓட்டக் கூத்தரும் ஏனைய நாட்டினரும் அப் பாண்டியனாதிப பார்த்திபரோடு குலோத்துங்கச் சோழனிட்ட விருந்தையுண்டு விடைபெற்றுச் சென்றார்கள்.

இவ்வாறு கவிச்சக்ர வர்த்தியால் விளைந்த தெய்வீகத் தன்மையைக் கண்டிருந்த புகழேந்திப்புலவர் இவையனைத்து நனவொ கனவோ எனப்பிரமித்து ஒன்றுந்தோன்றாதவராய்ப் பின்னர் தமது மனதில் அவரிடத் தச்சமுமன்பு முடையராகி, இத்தயை சற்குண நிதியாகிய பெரியோனை முன்னர் நாம் அவமதித்திருந்தது நமது பேதைமையேயன்றி வேறென்றென்றும், ஒருவன் பெரியோர்களுள்ளத்திற் பிழைப்பட வீருத்தல் பெரும்பாவத்திற் கிட மாமென்றும், நாம் செய்துள்ள பிழையை இன்னுமவ ருள்ளத்தில் வைத்து நம்மை யவமதித்திருப்பதும் அன்றியதைவிடுத்து மதிப்புற்றிருப்பதும் எவ்வித வுபாயத்தால் அறிந்துகொள்ளக்கூடுமென்றுத் தமக்குள் ஆலோசித்திருந்தனர். இவ்வாறிருக்குநாளில் ஓர் நாள் கவிச்சக்ரவர்த்தியாருக்குச் சரீரத்தில் அதியுட்டினமுண்டாகி, அவ்வுட்டினத்தால் நாவரோசகமுற்றுப் போசனாதிசுளில் இச்சையின்றி நோயுற்றவராய்ச் சின்னாள்வரையில் இராஜசபைக்கு வருதலற் றிருந்தனர். அதையுணர்ந்த குலோத்துங்கச்சோழன் ஒருநா ளவரது தேகோட்டினந்தணியும்படியாகவு நாவுக்குருசியுண்டாகவும் சில பலகார வகைகளும் பாயசவகைகளும் தக்கவர்களைக்கொண்டு செய்வித்து, தனதருமை யமைச்சர்களுள் இருவரைக்கூவி, இவற்றை நமது ஓட்டக்கூத்தரிடங்கொண்டுபோய் உண்பித்திடுமின்களைப் பணித்தனன். அவ்வமைச்சர்களு முடனே யவற்றைக் கைக்கொண்டு சென்றார்கள். அதுகண்ட புகழேந்திப்புலவர் இந்நோய் வாயிலாய் நாழ நிதமும் போய்க் கண்டுகொண்டு உபசரித்து வருவோமாகில் நம்மீதவருக்கு விசேட பட்சமுண்டாகி நாம் செய்துள்ள பிழையை முற்று மறந்துவிடுவரென் றெண்ணினவராய், உடனே யரசனை நோக்கி நானு மவர்களுடன்போய் ஓட்டக்கூத்தரைக்கண்டு வருகின்றேனென்று கூறி விடைபெற்றுப்போயினர்.

அக்கால் முற்பட்டுச்சென்ற வமைச்சர்கள் ஒட்டக்கூத்த ரரண்மனைக்க ண்சென்று, அவரை யவர்பத்தினியும் சில டரிசனருங்கடி உபசரித்திருத்தல் கண்டு, தாங்கள் கொணர்ந்த பண்டங்களை யங்ஙனம் வைத்துத் தங்களை யர சனனுப்பிய காரணத்தைத் தெரியப்படு தினர். இவர்கட்குப் பின்வந்த புகழேந்திப்புலவர் அதுகாறு மவரரண் மனைக்கண் வராதவராகையால் அவர் சயனங்கொண்டிருக்குமிடத்திற்கு ஷெளிபுறத்திற்குளே சற்று நின்று, சம யமறிந் துள்ளேசெல்லுவோமென் றிருந்தனர். அத்தருணத்தில் உட்புறத்திரு ந்த வமைச்சர்கள் தாங்கள் கொண்டுவந்த பண்டங்களின்பெயரையும் அவற் றின் சுவையையும் தனித்தனி சிறிபித்துக்கூறி அவற்றையுண்ணும்படிக்குக் கூத்தராவேண்ட, அவர் நீங்கள் கொணர்ந்த பண்டங்கள் என்னுயிரினுஞ்சி றந்த ஒரேந்தலால் அனுப்பப்பட்டனவேயாயினும் அவற்றின் சுவை நமது சமயாசாரியராகிய நால்வரால் திருவாய் மலர்ந்தருளிய அருட்பாக்களின் சுவைக்கும், கல்லாடர்முதலிய கனத்த சங்கப்புலவர்களாற்செய்துள் அருந் தமிழ்ப்பாக்களின் சுவைக்கும், பெருந்தேவனாரியற்றிய பாரதவெண்பாவுக்கி ணையாக நமதுபுகழேந்திப்புலவரியற்றிய நளவெண்பாவின் சுவைக்கும் இ ணையாகுமோ? ஒர்போது மாகா? ஆயினு மத்தகைய பாக்களில் சிலகொணர் ந்து என்செவிக்கூட்டி, நீங்கள் கொணர்ந்த பண்டங்களை வாய்க்கூட்டினல் லது தனியேபுசிக்க வென்றமன்றெனக்கூறி மறுத்தனர். இவையனைத்து மறைவி லிருந்து கேட்டிருந்த புகழேந்திப்புலவர் ஆச்சரிய மடைந்தவராகி, அந்தோ! நாம்பாடிய நளவெண்பாவின்மேல் நிர்த்தாகூண்யமாய்ப் பல பெ யருமறியப் பகிரங்கமாகக் குற்றங்கூறிவந்த விவர், இப்பொழு தந்தரங்கத் தில் வியந்து சமயா சாரியர் சங்கத்தார் முதலிய சான்றோர்களுடைய வாக்கினோடு நமதுவாக்கினையு மொன்றாகமதித்துச் சிறப்பிக்கின்றார். ஈதென்ன வதிசயம்? சகலசாஸ்திரங்களையும் சம்பிரதாயமாய் வழுவின்றிச் செவ்வனே கற்றுணர்ந்தோராகையால், புறத்தில் வியக்காவிடினும் அகத்தி லுள்ளுற நம துகல்வியினருமைகளைத் தெரிந்து வியந்துகொண்டிருக்கின்றார். “மனத்துக் கண் மாசில னை லனைத்தற-னாளு லீர பிற” என்றபடிக்கிவர்மனதில்தருமம் நிலைத்திருக்கிறது. என நிச்சயித்தவராய் இதோ “நளவெண்பா” என்றுட் புறத் தோடிவந்து ஒட்டக்கூத்தரை மாற்றுகக் கட்டியிணைத்துப் புளகாங்கி தராகி, தாம்பாடிய நளவெண்பாவில் சொற்சுவை பொருட்சுவைமுதலிய வைகள் மிகுதியாக மலிந்துள்ள சில வெண்பாக்களைக்கூறி அரசனனுப்பிய பண்டங்களைப் பலவுபசாரங்களோடு ண்பித்து, இனித் தேவரீர்பால் அடியே னல்லினும் பகலினும் வந்திருந்து தங்களுக்குச் சிச்சையான நூல்களை வாசித்து இதயங்களிக்கச் செய்வேனென் றோதி அமைச்சர்களோடு தாழும் அவர்பால் விடைபெற்று அரிதிற்பிரிந்து குலோத்துங்கச் சோழன்பால் வந்து, தாங்கள் போய்வந்த செய்தியைத் தெரிவித்தனர். அதுகேட்ட வரசன் புகழேந்தி யைநோக்கி, நீர்கொண்டிருந்த சந்தேகம் இன்றோடு நீங்கிற்றுவென்று கேட்டு மகிழ்கூடர் திருந்தனன். அதுமுதற் புகழேந்திப்புலவர் ஒட்டக்கூத்தரைத்

தமது குலகுருவினு மேலாகப்பாவித்து அவர்பால் வேற்றுமையற்றவராகி, அன்றுமுத லிராப்போதினும் பகற்போதினும் அவரரண்மனைக்கண் சென்று அவரருகிருந் துபசாரஞ்செய்துகொண்டு, அவ்வாவேளையி லெந்தநூலை விரும்புகின்றாரோ அந்தவேளையி லந்தநூலை வாசித்து அவருள்ள மின்புறம், படி நடந்துகொண்டுவருகின்றார்.

உறையூரின் கண் கவிச்சக்ரவர்த்தியாகிய ஓட்டக்கூத்தரும் புகழேந்திப் புலவரும் இருக்குநிலைமை இவ்வாறாக, திருவெண்ணைநல்லூரில் முன்னர் சடையப்பிள்ளை யென்னும் வேளாளப் பிரபுவினால் வெறுக்கப்பட்டுச் சென்ற கம்பவாணர் தனது கால நிலைமையைப்பற்றி மிகக் கலக்கமுற்றவராய் சோதிடநூல் வல்ல ஒருவனை யடுத்து, எனது காலபல மெவ்வாறிருக்கின்ற தோ அதனை யாய்ந்துணர்த்திக் கிரகசாரதோட மேதேனு மிருக்கின் அத் தோடத்திற்குப் பரிகாரமும் ஆய்ந்துணர்த்தவேண்டுமெனக் கேட்டுக்கொண்டனர். அதுகேட்ட சோதிடன் அவரது திதிநிலை கரணநிலை யோகநிலை கிரகநிலை முதலியவற்றை யாய்ந்து இவற்றினால் யாதொருதோடமு மில்லாமையறிந்து, ஆரூடசாத்திர நிலைமைப்படி ஓராகாமிய தோட மிருப்பக்கண்டு அவ்வாகாமியம் தேவகாதையில் நரஸ்துதிசெய்வதற் குடம்பட்டதே யெனவுணர்த்தி இதற்குப் பரிகாரம் சின்னஞ் சல யாத்திரை செய்து ஆங்காங்கு திருக்கோயில்கொண் டெழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமானையும் சீதரமூர்த்தியையும் சேவித்து வருவதுவே சிறப்பாமெனக் கூறினன். உடனே கம்பரானவர் தனது புத்திர மித்திர களத்திராகியரோடு வெளிக்கொண்டு அம்மகத நாட்டிலுள்ள தலங்களையும் அதற்கு வடபக்கத்திலுள்ள தொண்டநாட்டிலுள்ள தலங்களையும் அதற்கு மேற்பாரிசத் துள்ள கொங்குநாட்டிலுள்ள தலங்களையும் சேவித்துக்கொண்டு சோழநாட்டைந்து, அங்கு காலியாற்றுக்கு வடகரையிலுள்ள தலங்களையெல்லாந் சேவித்துக்கொண்டு தென்கரைக்கணுள்ள தலங்களைச் சேவித்து வருகிறார். அந்தச்சமயம் கூத்தனார் சரீரசாட்டியத்தோடிருந்த சமயமாதலால் அதைத் தனதனுக்லனயிருந்தவொருவனாற் கேள்வியுற்று, புதுக்கோயில் சமைக்கப்போய் புராதனக்கோயிலை யிடித்தவாறுபோலவும்-தன்மநெறியைச் சாரப்போய் அதன்மநெறியையடைந்ததுபோலவும் - கங்காஸ்நானஞ் செய்யப்போய் கடுந்தவர்க்குறு கருதியதுபோலவும்- இந்நோயாலேனு மிறக்கானேவென்றுகோரி, தன துபாசனப்பொருளாகிய பிரமராக்ஷசை மனதிற் நியானித்தவராய் உடனே தன் குமாரனாகிய அம்பிகாபதியால் ஏடுமெழுத்தாணியுங் கொணர்வித்து,

இன்றல்லோகூத்தனிறந்தநாளென் கவிதை
யின்றல்லோராசசபைக்கேற்றுகுநா—ளின்றல்லோ
பூமடந்தைவாழ்ப்புவிமடந்தைவீற்றிருக்க
நாமடந்தை நூல்வாங்குநாள்.

என்றொரு வெண்பா வெழுதி முடித்தார். எழுதிமுடித்த வக்கணமேதா னுமுடிந் துயிர் துறந்து அங்ஙனே சாய்ந்து விழுந்தனர். அதுகண்ட குமார

னவன் அவ்வொழுதிய வெண்பாவைப் படித்துப் பார்த்து ஒவென்றலறிய முது, ஐயோ! தலயாத்தினாசெய்து தாபமொழிக்கவந்து தந்தையைக்கொன்ற பாவத்தைத் தலைமேற் சுமந்துகொண்டதுபோலாயதே: ஒருவனால் தனக்குக் கேடுவரநேரினும் அஃதுழிந்தெய்வெண்ணிப் பொறுத்தவனறித்தானவனுக்குக் கேடுவர கினைத்தல் தகுதியோ? தன்வினை தன்னைச்சுடுமென்பதுபொய்யோ? ஓ தெய்வமே! இவ்வுலகிற் கெடுகான் கேடுநினைப்பா நென்பதிற்பயன் என்றந்தைக்கே வாய்த்ததே: என்று பிரலாபித்தவனும், ஆயினுங்கூத்தர் குணமென்னுங்குன்றறேறி நின்றோராதலால் அவரிடத்தே சென்று சரண்புகுவோமெனத் துணிந்து, உயிர் துறந்த பிரேதத்தைப் பதனப்படுத்தி வைக்கும்படிக்குத் தனது தாயைத்தேற்றித் திட்டஞ்செய்து, அதிவேகமாயோடி ஒட்டக்கூத்தர் அரண்மனைக்கண் சென்று அடியற்ற மரம்போற் கீழேவீழ்ந்து கோவென்றினாந்தழுதான். அதுகண்ட கூத்தர் தமக்குள்ள சரீரமெலிவையுங் கருதாது புகழேற்கிப்புலவரைப் பிடித்துக்கொண்டு சயனத்தினின்று மெல்ல வெழுந்து வந்து அவனை யெடுத்துத் தெற்றி யிருக்கவைத்து, உனக்கு நேர்த்தவர்பத் தென்னென்று வினவினர். அதற்கவன் மறுமொழிசொல்லக்கூடாதவனாய்த் தனதுதந்தையா லெழுதியுள்ளவேட்டை அவரெதிரிலெறிந்தான். அதைப் புகழேந்தியா ரெடுத்துக்கொடுக்கக் கூத்தர்வாங்கி வாசித்து நகைத்து, அந்தோ! இவனுக்கு நாம் என்னதீங்குசெய்தோம்? இவனிதிகாசமாகிய இராமாயணத்திற் செய்துள்ள தகரதகாரியத்தைப் பற்றித் தண்டித்தோம். அஃதான்ரோராயுள்ளோரொல்லாம் அங்கீகரிக்கத் தக்கதேயன்றி வேறன்று. இவன் நல்ல கலியாயிருந்தும் இவன்பால் நிகழும் பேதைமைப்புத்திக் கென்சொல்வது? என்று பரிதாபங்கொண்டவராய் அம்பிகாபதியை யழவேண்டாமென் றுறுதல் சொல்லித் தேற்றி எழுத்தாணி கொணர்வித்து, தமதிஷ்ட தேவதையாகிய கலைவாணியைத்தியானித்து, அவனெழுதிய வெண்பாவில் (இறந்தநாளென்பதையும் வாங்குநாளென்பதையும்) அறக்கீறித்தள்ளி (இருந்தநாளெனவும் பூட்டுநாளெனவும்) எழுதிவைத்து, ஏற்குநாளென்பதை மாத்திரம் இனியேனுயிவன் சீர்பெற்றிருக்கட்டுமென்னுஞ் சீவகாருணியத்தால் இருந்தபடி விடுத்து,

இன்மல்லோகூத்தனிருந்தநாளென் றவிறை

யின்மல்லோராசசபைக்கேற்குநா—ளின்மல்லோ

பூமடந்தைவாழப்புவிமடந்தைவீற்றிருக்க

நாமடந்தைதூல்பூட்டுநாள்.

என்று விளங்கும்படி யமைத்தவராய் அவன்கையிற்றந்து, இன்றுமுது லுன்றந்தையாவராலும் மகாகவியென் நழைக்கச் சிறந்து வாழ்கவென்று கூறி விடைதந்து தமது சயனக்கிருக்கநோக்கிச் சென்றனர். (40) இங்கேயவ்வேட்டைத்திருத்தி அவன்கையிற் றந்தபோதே அங்கே யிறந்துபோயுள்ள கம்பவாணர் உயிர்பெற்றெழுந்து, சில நாழிகைக்குப்பின் நற்காட்சியோடும் வந்த தனது புதல்வனால் நடந்த காரியங்களனைத்தையுங் கேட்டு வியந்து அவ

னை யாலிங்கனஞ்செய்து களித்து, ஓ என்னரும்பெறன் மகனே, “பெறுமவ
ற்றுள் யாமறிவ தில்ல யறிவறித்த-மக்கட்பேறல் ஸ பிற” என்னும் பொய்யா
மொழியாகிய இலக்கணத்திற்கு நீ இலக்கியமாயினேயே: இனியெனக் கென்
னகுறை? மாசற்ற கல்விகேள்விகளைக் கலனாகப்பூண்ட கூத்தருக்கு யான்செ
ய்த தீமை யானேயனுபவிக்கும்படி நேர்ந்ததல்லவா? அப்படி நேர்ந்தும் தமது
சீவகாருணியத்தினால் “இன்னஞ்செய் தானா யொறுத்த லவர்நாண - நன்னய
ன் செய்து விடல்” என்னும் நிலைமையை என்னிடத்தில் நாட்டி ஆதரித்தன
ரோ: இதற்கென்னால் செய்யத்தக்க கைம்மா நென்னவருக்கின்றது? என்றவ
ரைப் பலவாறு துதித்து, அதுமுதல் யாவராலு, மகா கவியென்று சொல்லும்
படிக்கு விளங்கிப் பாண்டிநாட்டைநோக்கிச் சென்றனர். இங்கே கூத்தரு
ரோடுமிருந்த புகழேந்தியார் கம்பர்செய்த துற்கிருத்தியத்தையும் அதற்குக் க
விச்சக்ரவர்த்தி செய்த நற்கிருத்தியத்தையும் பலகாலெண்ணி வியந்தவராய்க்
குலோத்துங்கசோழனுக்கும் ஏனையவமைச்சர் முதலாயினோருக்கும் அதனைய
றிவித்து, ஒட்டக்கூத்தர் சரீரவாரோக்கியம் பெற்று இராஜ சபைக்கு வந்தபி
ன் கம்பர் தமது மரபினைப்பற்றித் “திருக்கைவழக்கம்” என்னுமோர் நூல்
செய்ததுபோலச் செங்குந்த மரபினர்க்கும் அத்தகையதுவொன்று தாமேசெ
ய்து கூத்தனாமகிழ்விக்கக்கருதி நூற்றறுபத்துமூன்று கவிச்சீர்கொண்ட கவி
வெண்பாவார் பாடிக்கொணர்ந்து, அவரனுமதி பெற்றவராய் சோழராசன்
முதலிய பலவரசர்களும் பெரியோர்களும் தங்கள் சிந்தை களிகூர்ந்து கே
ட்க அரசங்கேற்றுதல் செய்துவருகின்றார். அங்கா லங்கு வித்வக்கூட்டத்து
ளிருந்து ஆதிமுத லந்தம்வரையிற் கேட்டுணர்ந்த ஓனைவப்பிராட்டியார்
மெல்லத் தடியூன்றியெழுந்து அரசவைக்குமுன் சென்று நின்று,

என்றும்பெருங்காட்சியென்றும்பெருங்கேள்வி
யென்றும்பெருமொழிமற்றென்றும்பெருவினையே
யென்றாலிக்கைக்கோள்கைக்கேனோர் நூலானாலு
நன்றி துநன்றி துநன்று.

என்றோர் கவிசூறிப் போயினர். அதுகேட்ட சோழராசன் முதலிய
பலவரசர்களும் பெரியோர்களும் செங்குந்தகுலதிலகரும் அனேகமாய்ப் புக
ழேந்தியாரைக்கொண்டாடிப் பலபரிசுகள்தர, அவைகளைப் பெற்றுக்கந்த புல
வச்சிரோமணி ஒட்டக்கூத்தருள்ளத்திற் கிசைந்தவராய் எங்கும் புகழ்பெருக
விருந்தனர். இங்கிவர்கள்செய் லிவ்வாறாக - முன்னர் தனதாகாமியத்தாலு
ண்டான தோடத்தை யொழித்துக்கொள்ளுமாறு தேவாலய தரிசனூர்த்தமா
கச் சென்று மகதநாடு தொண்டநாடு கொங்குநாடென்னு மிடங்களிலுள்ள
தேவரலயங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு சோழநாட்டைந்த பூர்வமோர் சிவபத்
தனைக் கொல்வான்கருதிப் பின்னரவனாலேயே அரிபிரமாதியர்க்குங்காணற்க
ரிய அமலன் திருவடியைக் காணப்பெற்ற நமனைப்போல ஒட்டக்கூத்தனாக்
கொல்வான்கருதிப் பின்னரவராலேயே மகாகவி யென்னுமோர் சிறப்புப்பெ
யர்பெற்றுப் பாண்டிநாட்டை நோக்கிச்சென்ற கம்பரானவர் அங்குள்ள

தலங்களை யெல்லாம் தரிசித்துக்கொண்டு வருகையில், அந்நாட்டின்கணுள்ள ஓர் சிற்றரசனை அம்பிகாபதி நேசித்து, அதனைத் தனது தந்தைபாற் கூறி, நானிங்ஙனஞ் சில காலமிருந்து வருகிறேனென்று சொல்லினன். அதற் றுச் சம்மதித்த கம்பீர் மற்றையரோடும் பிரயாணங்கொண்டு தனது வாசத் தலமாகிய திருவெண்ணைநல்லூரில் சென்றிருக்க, அம்பிகாபதி பல சிறப்புக ளோடும் அக்குறுநிலமன்னன் குடும்பவித்துவானாகி, அவனால் பொருள்வரு வாயுண்டாக்குக்கொண்டு மிகு கஷ்ட சீவனத்தோடிருக்கும் தனது தந்தைக் கும் அவ்வருவாயிற் பாதியதுப்பி அவ்வரசனுள்ளங்களிக்க நடந்துவருகிறான். இப்படிச் சில வருடஞ் சென்றபின் அம்பிகாபதி தன்னிடத்துப் பேதைப் பருவந்தொடங்கி வாசித்துக் கல்வியிற் மேர்ச்சிபெற்ற அவ்வரசன் மகளிடத் தில் அந்தரங்கமாய்ப் பல சரசுவார்த்தைகளுந் தொழில்களு நடத்திவந்து, அவள் பெதும்பைப் பருவத்தினளாய் அந்தப்புரத்தினின் நகன்றுவரக் கூடாத காலத்திலும் அவற்றை யொழித்திலனாதலால் பின்னரிருவரு மொருவர்க்குந் தெரியாதபடி கூடுவதும் பிரிவதுமா யிருந்தனர். இவ்வா றிவர்கள் களவுப் புணர்ச்சியிற் கைதேர்ந்தவர்களாய் நடந்துகொண்டு வரு வதை அரசன் தனது பத்தினியாலும் அவள் பாங்கியராலும் கேள்வியுற்று, இதை யெவ்வாறுகண்டு நிச்சயிக்கக்கூடுமென்று கருதி ஒன்றுந்தோன்றாதவ னாகி, ஒரு விருந்து முன்னிலையில் கண்ணிரக்கூடுமென் மெண்ணின்வளைய் அந்நாட்டினும் புறநாட்டினுமுள்ள வித்துவான்களுக்கெல்லாம் தனித்தனி திருமுகமெழுதியனுப்பி வருவித்தான். அப்போது கம்பரும் வந்தனர். அரசன் வந்த வித்துவான்களோடு அம்பிகாபதியையு மழைத்துக்கொண்டு போசனச்சாலைக்குட் சென்று, அவர்களைத் தனித்தனி ஆதனங்களி லிருக் கச்செய் திலைபோடுவித்துத் தனது மகளையே பதார்த்த வட்டிலையெடுத்துப் பரிமாறப் பணித்தனன். அவள் பதார்த்த வட்டிலையேந்திப் பரிமாற வருத லைக் கண்ட அம்பிகாபதி தன்னுடக்கக்கூடாத காமமிகுதியால் சற்று மீறி ஓர் கவிபாடத் தொடங்கி-

இட்டடிநோவவெடுத்தடிகொப்புளிக்க

வட்டில்சுமந்துமருங்கசைய-

என்றரைக்கவி பாடியவளவில், கம்பர் தன் பிள்ளையின் குண மறிந்தவ ராதலால் சந்தேகித்து, இவ்விருந்தின் காரணம் யாதாயினு மாகுகவெனத் துணிந்து அவன் மற்றதையும் பாடி முடிக்குமுன்-

கொட்டிக்

கிழங்கோகிழங்கென்றுகூறுவானாவில்

வழங்கோசையைம்பெறும்.

எனப் பாடிமுடித்து, அச்செயலைச் சற்றுமுன் வீதியில் கொட்டிக் கிழங்கு விற்றுச்சென்ற ஓர் வனிதைமேலேற்றி அரசனை மயங்கவைத்தனர். அக்காலவ்வரசன் தன் பெண்ணை உட்புறத் தனுப்பிவிட்டு, இவனவன் நந்தையாதலால் வெண்டயிர்க்கடவாள் வெண்ணெய் திரண்டெழுஞ் சமய

உருகியுட்கருகியுள்ளீறல்பற்றி
யெரிவதவியாதென்செய்வேன்—வரியரவ
நஞ்சிலேதோய்ந்தநளினவிழிப்பெண் பெருமா
ணஞ்சிலேயிட்டநெருப்பு.

வீரமுண்டோமதன்கையம்பினால்வெந்துவீழுகைக்கு
நேரமுண்டோவஞ்சினேர்பட்டகாலையினஞ்சைவிடப்
பேரமுண்டோசொலவொண்ணாதகாமப்பெருநெருப்புக்
கீரமுண்டோவையனையென்னபாவமினிச்சொல்வதே.

மைவடிவக்குழலியர்தம்வதனத்தைநிகரொவ்வாமதியேமானே
செய்வடிவைச்சிறிதடையைத்திருநகையைவேய்த்தோனைத்தெய்வமாக
வ்வடிவைப்படைத்தவடிவெவ்வடிவோயானறியேனுண்மையாகக்
கைபடியத்திருமகளைப்படைத்திவளைப்படைத்தனனற்கீமலத்தோனே.

என்னும் பாடல்களைப் பாடிக்கொண்டு வருந்துகின்றான். அப்போது
கம்பரானவர் தன் குமாரன் சிறைக்கண்டைபட்டானெனக் கேள்வியுற்று,
அந்நிமிடமே யச்சிறைச்சாலைக்கருகிற் சென்று, அச்சாலைக் காவற்காரர்களை
வேண்டித் தான் வந்திருக்குஞ் சேதியை அவனுக்குணர்த்தும்படி செய்து,
அவன் சாளரத்தின் வழியாய்த் தன் முகங்காட்டி நிற்பக் கண்டு,

இந்நாளிதுவிளையுமென்றெழுத்துத்தானிருக்க
வென்னாலேயாவதொன்றுமில்லையே—யுன்னாலே
வந்ததுதானப்பாமகனேதவிர்ப்பவர்பார்
முந்தையினீசெய்தவினையே.

எனவோர் கவிகூறியமுதனர். அதுகேட்ட வம்பிகாபதி காமவிசாரம
னைத்து மடங்கி ஒன்றுந் தோன்றாதவனாகி,

இந்நாளிதுவிளையுமென்றெழுத்துத்தானிருக்க
வென்னாலேயாவதொன்றுமில்லையே—வென்னாலே
வந்ததுகாணையாவரும்பிழையையார்தடுப்பார்
செந்தைமகதேவர்செயலே.

எனவோர் கவிகூறித் துக்கித்தனன். அதுகேட்ட கம்பர் தனக்குளொ
ன்றுந் தோன்றாதவராய்க் கிலேசித்து, இனி நாமில்லுரிலிருக்கின் முன்னர்
விருந்திட்டபோ திவன்கூறவெடுத்த பாடலின் கருத்தை அரைப்பாடலி
லறிந்து மறைத்து மற்றதைப் பாடிமுடித்த குற்றம் நம்மீதிருப்பதால் ஓர்
கால் நம்மையுஞ் சிறைக்குளாக்க நேருமே: நாமிந்நிமிடம் திருவெண்ணை
நல்லூருக்குப் போய் நமதாண்டகையிடத் திவ்வாபத்தைக்கூறின், அவர்
சகல வேந்தர்களாலு மறியப்பட்டுள்ள பிரபுவாதலின் இவனை யெவ்வாற்றூ
லேனுஞ் சிறைக்கணின்று மீட்பதற்கான வாலோசனையிற் றலைப்படுவரே:
என்றெண்ணினவராய்த் தனது கருத்தைக் குமாரனிடங் கூறி விடை

பெற்றுச்சென்று திருவெண்ணைநல்லூரையடைந்து, தன் மனைவியோடுஞ் சடையப்பிள்ளையினிடஞ் சென்று, தன் குமாரனால் நடந்துள்ள காரியத்தி னையும் அக்காரியத்தினுண்மையை யறியுமாறு அரசனடத்திய செய்கைகளை யும் அச்செய்கைகளிலொன்றால் தனதுகுமார னகப்பட்டுக்கொண்டு சிறை க்கணடைப்பிக்கப்பட்டதையும் விபரமாகக் கூறி, இத்தருணமவனை யெவ் வாற்றாலேனும் அச்சிறைக்கணின் று மீட்பதற்கான வாலோசனை செய்து தங்கள் பௌத்திரனைப் பாதுகாக்க வேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்தனர். இவையனைத்துங் கேட்ட பிரபுவானவர் இக்காரியத்தில் யான் பிரவேசிப்பது அதருமமு மபகீர்த்தியுமென்று கூறி மறுத்தனர். அதுகேட்ட கம்பர் பின்னு மவரை மன்றாடக்கூடாதவராய் மனைவியோடு மீண்டு தனது மனை புகுந்து, “வகுத்தான்வகுத்தவகையல்லாற்கோடி - தொகுத்தார்க்குந்நாயத் தலரிது.” என வானரோர் வாக்கியத்தைக் கூறித் தேறித் தன் மனைவியை யுந் தேற்றிக்கொண்டிருந்தனர். இங்கிவ்வாறாகச் சிறைக்கணிநுக்கும் அம் பிகாபதியைப்பற்றி அரசனானவனலோசித்துத் தனதமைச்சனைக்கூவி, நீர் கவிச்சக்ரவர்த்தியைக்கண்டு நடந்த காரியங்களினைத்தையும் விபரமாகக்கூறி இத்திருமுகத்தை யவர்கையிற் றந்திடுகவென்று ஓர் கவி-

கதிரவனுமம்புலியுங்காணக்கம்பன்சே

யதிவிரகேனையைக்களித்தா—னிதுகருதி

யாற்றாதகோபமடங்கக்கவிக்கரசான்

கூத்தாவென்செய்தல்லுணம்.

என்றெழுதிக்கொடுத்தனன். அதுபெற்றவமைச்சன் உறையூரடைந்து, கூத்தனார் தமதரண்மனையிலிருக்குங் காலமறிந்துபோய் அம்பிகாபதியா ல ந்தரங்கமாய் நடந்துவந்த துற்காரியத்தையும்-அதைக் கேள்வியுற்றவரசன் அதனுண்மையைக் காணுமாறுசெய்த செய்கைகளையும்-அச்செய்கையிலொ ன்று அவன் றந்தையாகிய கம்பராற் றப்பிப்போனதையும்-வேறொரு செய் கையா லவனகப்பட்டுக்கொண்டதையும் விபரமாகக்கூறி; அரசன் கொடுத்த திருமுகத்தை அவர் கையிற் றந்தனன். அதுகண்ட கூத்தர் சற்றாலோசி த்து, கோரமாதிய பல குற்றங்களினுஞ் சாரக்குற்றஞ் சாதுக்களாலுஞ் சகித் தற்கரிது. அதை யிவ்வுலகாளு மரசனது குடும்பத்திலேயே செய்தல் அதி யக்கிரமம். இத்தகைய வக்கிரமத்தை இனி வேறோரசனுக்குப் பயன்பட ற் குரியனான் கன்னிகையிடத்துச் செய்து கெடுப்பது மகா பெருங்குற்றமா கும். இவன் கல்வியில் தன் றந்தையைவிடச் சிறந்தவனான போலவே அவனது நடையினுந் தான் சிறந்தவனான போலும்? இத்தகையனுக்குக் கொலைத்தண்டனையன்றி வேறிலையென்று கருதினவராய் ஓர் திருமுகத்தில்- பணிப்பகையுந்திங்களுமேபார்த்தசெயலான

லுனக்கினியான்சொல்லுவதொன்றுண்டோ—கனத்த

வழுவதனைநின்மகட்குவைத்தானைமன்னு

கழுவதனிலேற்றக்கடன். (41)

என்றோர் கவியெழுதி அவ்வமைச்சன் கையிற் றந்தனர். அதுபெற்ற வமைச்சன் அவர்பால் விடைபெற்று மீண்டு பாண்டிநாட்டைந்து, தனதரச னிடத்தி லத்திருமுகத்தைக்கொடுத்தனன். அதனைவாங்கிப்பார்த்த மன்னன் உடனே சிறைச்சாலையிபதியை வருவித்து, அவனு லம்பிகாபதியைக்கழுவி ன்கணேற்றுவித்தனன். (42) இங்கிவ்வாறுகத் திருவெண்ணைநல்லூரில் தனதுகுமாரனுடைய நிலைமை எவ்வாறாயிருக்கின்றதோவென்றேங்கி அவலி த்திருக்கின்ற கம்பவாணரானவர் சிலரால் “ஊது குமாரன் பாண்டிநாட்டுச் சிற்றரசனொருவனால் வெட்டப்பட்டி டிற்றந்தானும்.” என்று சொல்லக்கேட்டு, இது நிச்சயமாயிருக்கலாமென்று கருதிக்கதறியழுது புத்திரசோகத்தில் மூழ்கி,

மட்டுப்படாக்கொக்கைமாணர்கலவிமயக்கத்தலே
கட்டுப்பட்டாயென்னகாதல்பெற்றாய்மதன்கையம்பினம்
பட்டுப்பட்டாயினுந்தேறுவையேயென்றுபார்த்திருந்தேன்
வெட்டுப்பட்டாய்மகனேதலைநாளின்விதிப்படியே.

பரப்போதஞாலமொருதம்பியாளப்பனிமதியந்
துரப்போனொருதம்பிபின்வரத்தானுந்துணைவியுடன்
வரப்போனமைந்தற்குத்தாதைபொறுதுயிர்மாய்ந்தனனெஞ்
சுரப்போவெனக்கிங்கினியாருவமையுரைப்பதற்கே.

என்று பாடிப்புலம்பி, தானதுகாறும் வேளாளர் முதலிய சூத்திரரை யன்றி வேறொரு வேதியரை வேந்தரை வைசியரைச் சிறிது மதியாதிருந்த இறுமாப்பனைத்துங் குன்றி, அதுமுத லவ்வேளாளர் முதலிய சூத்திரராலுந்தனது குமாரனுடைய துர்க்கிருத்திய துர்மரண முன்னிலையில் தனக்கு நேர்ந்த அவமானத்தால் சன்மான வெகுமானங்க ளற்றுக்கஷ்ட சீவனத்தோடு கவிச்சகரவர்த்தியாருடைய காலத்திற்குப் பின்னருமிருந்து, அரிய கற்பிற் சிறந்தவனான தனது பத்தினியும் அப்புத்திரசோகத்தாலும் புன் காலநிலைமையினாலு மினைத்து வருந்தி இறக்கப்பெற்று, அப்பால் தனக் கென வோரிடமின்றிப் பல நாடுகளினுங் காடுகளினுந் திரிந்துமுன்று பாண் டிநாட்டின்கண்வந்து, அங்கே தனது குமாரனைக் கழுமரத்திலேற்றிக் கொன்ற அவ்வரசன் வேட்டஞ்செய்யவெண்ணி வைகையாற்றங்கரைக்கண் வந்திருக்கையில் அவனை நேரிற்கண்டு பலவாறான துரப்பாடுகளால் நிந்தி த்து வைது, அவற்றினைக்கேட்டவரசன் தனதமைச்சரால் தன்னை யின்னா னென்றுணர்ந்து சினந்து அவன் கரத்திருந்த வில்லில் ஓரம்பினைத் தொடு த்துவிட அது தனது மார்பிலுருவிப்பாய அம்மாத்திரத்திற் மரணவேதனை யடைந்து,

வில்லம்புசொல்லம்புமேதினியில்ரெண்டுண்டு
வில்லம்பிற்சொல்லம்பேமேலதிகம்—வில்லம்பு
பட்டதடாவென்மார்பிற்பார்வேந்தாநின் குலத்தைச்
சுட்டதடாவென்வாயிற்சொல்.

எனவோர் கவிபாடி உயிர் துறந்தனர். (43) இவர் சரிதம் பின்னரிவ்வாறாக முன்னர் உறையூரின் கணரசு செலுத்தியிருந்த குலோத்துங்கசோழன் சில நாள் இடமாரியிருக்க வெண்ணம் காண்டு தனதுபஞ்சசிங்காதனப்பதிகளுள் னொன்றாகிய குடந்தையம்பதிக்கேக வுத்தேசித்து, தனதமைச்சர் முதலிய பரிசனங்களையும் தனது மனைவி மக்கண் முதலிய சுற்றத்தினரையும் ஆனை சேனையாதி பரிவாரங்களோட டங்ஙனமனுப்பி, உடனே தானும் கவிச்சக்கிர வர்த்தியாகிய ஒட்டக்கூத்தரையும் கவிராசசேகரராகிய புகழேந்தியையும் தனதருகி விருத்திக்கொண்டு இரதாருடனாய்த் தனியே செல்கின்றான். அக்கால் தனதருகிலுள்ள வவ்விருவரால் இலக்கிய விலக்கண விதிகாச புராண கலைக்கியாளுதிகளில் தனக்காவசியகமான விடயங்களைப்பற்றிக் கேட்டுச் சந்தேகவிவர்த்தி செய்துகொண்டு வருபவன், அவர்களாலேயே சற்றேறேம் அகப்பொருள் புறப்பொருட் றைகளினுஞ் சில கேட்கவிருக் குந் தனது விருப்பத்தை அவர்கட்கறிவித்தனன். அதுகேட்ட கூத்தனார் அவனையே யத்துறைகட்குத் தலைவனாக்கி,

செந்தமிழோருய்யவன் புசெய்யவந்தசோழவள்ளல்
சந்ததமுஞ்சேரநாடாழ்குழலே—வந்தனைசெ
யைங்கரணவேலவனையன்றழங்கண்வந்தவனைச்
சங்கரணவாசகியைத்தான்.

என்றோர்கவி, பாங்கிதலைவிக்குப் பகைவெல்லுந்திற முரைத்ததாகக் கூறினார். உடனே புகழேந்தியார்—

வாரிதரளஞ்சொரியமாமலையினுடுருவிச்
சேரனம்நாடளவுஞ்சேர்த்ததே—மூரிமத
னம்போடலைகின்றவாயிழைக்குநீகுதிரைக்
கொம்போகுலோத்துங்காகூறு.

என்றோர்கவி, பாங்கி தலைவற்குத் தலைவிநிலையோதியதாகக் கூறினார். இவ்வாறிருவரு மாறிமாறிக் குடந்தையம்பதிக்குப் போய்ச் சேரும்வரையில் பாடிக்கொண்டுவர, குலோத்துங்கசோழன் வைகளை மிகு விருப்போடு கேட்டுக்கொண்டெடுத்து தனதரண்மனையிற்புக்கி யிருந்தனன். இரு பெருங் கவிகளும் அங்கு தமக்கென நியமித்துள்ள இடங்களிற் போயிருந்தனர். இப் பா லரசனானவன் தனதுபரிசன பரிவாராதிகள் தத்தந் தொழில்களை நடத்தி வர மனைமக்களாதியரோடுகூடி அரசியற்றிவருநாளில், அக்குடந்தையம்பதி யிலே உத்தரவைவரென்னும் வீரமாகேஸ்வரர்வதையும் வீரசிங்காதன மடத்தி லுள்ள சங்கமர்களிலொருவர் ஓர்நாட் காலையில் திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி களருளிய தேவாரப்பதிகங்களுள்ளொன்றாகிய திருவீழிமிழலைப்பதிகத்துள், கல்லானிழற்கீழாயிடர்காவாயெனவானே—ரெல்லாமொருதேராயயன்மறை பூட்டினின்றும்பப் - வல்வாயெரிகாற்றீர்க்கரிகோல்வாசுகிராண்கல் - வில்லா

வெயிலெய்தானிடம்வீழிம்மியிலையே.” என்னுந்திருவிருத்தத்தைச் சொல்லிக் கொண்டு ஒட்டக்கூத்த ரரண்மனைக்கண் பிட்சைக்குச் சென்றார். அப்பொழுது கூத்தர் இராஜசபைக்குப் போமாறு வெளிக்கொண்டுவருகையில் அச்சங்கமர் தமதரண்மனைத் தலைவாய்தலினின்று பாடிக்கொண்டிருக்கும் அச்செய்யுளில் வழுவிருக்கக்கேட்டு, நீ யிதன் பொருள் தெரிந்து பாடுகின்றனையா அல்லது தெரியாமலே பாடுகின்றனையாவென்று வினவினர். அதுகேட்ட சங்கமர் அவர் கவீச்சரரேன் றறியாதவராகையால், உனக் கதன்பொருள் தெரியுமோவென்று உதாசினமாகக் கூறினர். அப்போது புலவர் பெருமான் மிகக்கோபங்கொண்டு, நான் பெரியோர்கள் பாடலின் பொருளறியாது பிழைபடக்கூறலாமாவென்று கேட்டால் அதன்பொருள் உனக்குத் தெரியுமாவென என்னையா கேட்கின்றாயென்று அச்சங்கமரது கன்னத்தில் தமது கையால் உரத்தறைந்துசென்று, அங்குப் பரிசனராற் கொணர்த்து நிறுத்திவைத்துள தமதுசிவிகையிலேறிக் கொலுச்சபைக்குட் போய் அங்ஙனம் தமக்கென வுள்ள ஓரறையுளே வீற்றிருந்தனர். இங்ஙனமவர் கையறைப்பட்ட சங்கமர் அவ்வறையைச் சகிக்கமாட்டாமல் கீழே வீழ்ந்து உயிர்துறந்திறந்தனர்.

இவ்வா ற்ச்சங்கம ரிறந்த செய்தியுங் காரணமும் வீரசிங்காதன மடத்திலுள்ள மற்றைச் சங்கமர்கள் கேட்டு வருந்தி, ஒல்லென்றொலித்தெழுந்து தங்கள் குருவாயுள்ள மனைய மல்லையதேவருக் கறிவித்து, அவரிடத்தினின்றும் ஓர் வாளுமுத்தரவும் பெற்றுக்கொண்டு வேறு சிலரால் அச்சங்கமப் பிரேதத்தை மடத்திற் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கும்படிக்குத் திட்டஞ்செய்தனுப்பி அரசனரண்மனைக்கண் வந்து சூழ்ந்துகொண்டார்கள். அப்பொழுதவ் வரண்மனையினின்றும் சபாமண்டபத்திற்குச் செல்ல வருகின்ற குலோத்துங்கச் சோழன் விபூதியுருத்திராக்க விலிங்கதாரணமாதிய சிவசின்னங்கள் வாய்ந்த அச்சங்கமர் கூட்டத்தைக் கண்டவனாய்ச் சற்றுகின்று, அவர்கட்கெல்லாம் சரணர்த்திகூறி நமஸ்கரித்து, நீவிரிங்கு வந்தகாரியம் என்னவெனக் கேட்டான். அதுகேட்ட சங்கமர்கள் ஒவ்வென்றிரைந்து, ஒட்டக்கூத்தரால் தம்மிலொருவர்க்கு நேர்ந்த விபத்தைக்கூறி, அப்புலவனுமது அரண்மனையின்கண் வந்திருக்கின்றனாதலால் அவனையெங்கள்வச மொப்பித்தருள்கவென்று கேட்டார்கள். அதைக் கேட்டமாத் திரத்தில் அரசன் வருந்தி நடுங்கி நெடுமூச்செறிந்து, அந்தோ! அந்தோ! என்றலறி, அரனடியார்க்கெளிவந்தருளங் குருலிங்கசங்கமமென்னு மூர்த்தங்கள் மூன்றினும் ஒவ்வொன்றே வழிபடுவோர்க்கு மிகப்பயன்நருவனவல்லவா? அம்மூன்று மொருங்கே சேரப்பெற்றுள்ள இச்சங்கம மூர்த்திகளின் மேன்மையை யாவரால் அளவிட்டுரைக்க முடியும்? ஆயிரம் பிள்வுள்ள நாக்களைப்படைத்த ஆதிசேடனது முடியாதே: அத்தகைய சங்கமர்க்கும் இத்தகைய தீங்குநேருவது அழகோ? ஆசங்கரா! எனக் கண்கலுழ்ந்து கவிழ்ந்து அச்சங்கமர்களைப் பலமுறை நமஸ்கரித்து, ஓ குருலிங்கசங்கமமூர்த்திகளே! இந்தச் சங்கமக் கொலையினால்

நேர்ந்த பழிக்குப் பரிகாரம் சிவாகமங்களிற்றேடி விரைவில் முடிக்கின்
றேன். என்பொருட்டு சுவாமிகளனைவரும் அபராத மன்னிப்புத் தருமாறு
கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேனென்று கூறினான். அதுகேட்ட சங்கமர் அரசு
னுடைய கருத்தை யுணர்ந்து, ஒ மனுகுலத்தவதரித்த மன்னரேமே! நீர்
கூறியது சரதமே: கொலையென்பது மற்ற நான்கு பாதகங்களினுந் தலைப்
பட்டது. இதற்கெந்தச் சிவாகமங்களினும் பரிகாரமேயில்லை. ஒர்கா லிரு
ந்தபோதிலும் இது சங்கமக்கொலையாதலால், அப்டரிகாரம் இதற்குப் பயன்
படாதென்று கூறினார்கள்.

அப்பொழுதரசன் மீட்டுமச் சங்கமர்களை வணங்கிநின்று, ஓ சிவசரண
ர்களே! “மனைவிசெய்திடும்பாவங்கண்மகிணருக்காகுந்-தனையர்செய்திடும்
பாவங்கடந்தையர்க்காகுந்-சினமில்சீடர்செய்பாவங்கடேசிகர்க்காகு - மனை
வருஞ்செயும்பாவங்களரசனுக்காமால்” என வானரோர் வகுத்திருப்பதால்-
எனதரசின்கீழ் நடந்த இந்தச் சங்கமக் கொலைக்கு யானே பாத்திரவானாகி
ன்றேன். என்னைக் கொன்று பழிதீர்த்துக் கொண்மின்களென்று பணிந்
தனன். அதுகேட்ட சங்கமர் அவனது ஜீவகாருண்ணியத்திற்கு வியந்து,
பூர்வம் தேர்ச்சக்கரத்தின்கீழ் அகப்பட்டிறந்த ஓராவின் கன்றுக்காகத் தமது
அரசிளங்கண் றினைக் கொடுத்த மரபிலுதித்த மன்னனாதலால் இப்பொழுது
நேர்ந்த பழிக்குத் தனதுயிரையே கொடுக்க இசைந்திருக்கின்றானென்று
ஆலோசித்தவர்களாகி, ஓ சாரதாசமேதனே! உலகிலுன்னையொத்த புண்ணி
யசீலரையுங் கொலைசெய்வாருளரோ? அவனவன் செய்த நல்வினைத் தீவி
னைப் பயன்களை அவனவனே யனுபவிப்பதன்றி மற்றைய ரனுபவிப்பதுங்
கூடுமென்னும் விதி யாண்டுகுது? தாங்கள் முன்கூறிய செய்யுளின் கருத்து
, அப்படியல்லவே: மனைவி தனையர் சீடர் குடிகள் ஆகிய விவர்கள் தீவினைச்
செய்கையுடையார்களெனத் தெரிந்தும், அவர்கள் தஞ்சொற்கடவாமற்
கீழ்ப்படிகின்றவர்களா யிருந்தும், அத்தகையரை நல்வழி போதித்துத்
திருத்தாமலிருந்ததனால் அந்தக் கணவன் தந்தை குரு மன்னன் ஆகிய
விவர்கள் அத்தீவினையைச் சம்மதித்தவர்களாக ஏற்படுதலின்; அவர்களுக்கு
மப்பழிப்பயன் அடையக்கூடுமென்று குறித்ததேயன்றி வேறன்று. ஆத
லால் - இங்ஙனம் யாங்கள் வந்தகாரியம் கொலைபுரிந்தவனைக் கொல்லவைய
ன்றி வேறில்லையெனக் கூறினார்கள். அப்பொழுது ஞாலோத்துங்கன் மீட்டு
நெடுமூச்செறிந்து வருந்தி, ஓ வீரமாகேசர்களே! இத்தினம் நீங்களனைவரு
மடாலயம் போயிருந்து நாளைவருவீரேல், உங்கள் கருத்தின்படியே அப்
புலவனைத் தருகின்றேனெனக் கூறினான். அம்மொழியைக் கேட்டமாத்
தி ரத்தில் சங்கமர்களனைவரும் கடலலைகள் போலச் சீறிக் கூக்குரலிட்டு,
ஓ ராஜாதி ராசனே! இந்நிமிடமப் புலவனைத் தந்தாலொழிய, நாங்களரும
தரண்மனை வாய்தலைவிட்டு எங்கள் மடத்திற் புகேமென்று கூறி ஆரவாரி
த்தார்கள்.

அதுகேட்டவரின் அவர்களைக் கையமர்த்தி நிறுத்தி, அருகிலிருக்குமோர் அமைச்சனையழைத்து, இப்போதேசென்று என் புதல்வனை இவ்விடத்திற் கழைத்துவரக் கடவாயென்று கட்டளையிட்டனன். அவ்வாறே யவ்வமைச்சன் அரசிளங்குமரனிருக்கும் அரண்மனைக்கண் சென்று, உமது தந்தையும்மை வரவருளினாரென்று கூற உடனேயவ் வரசிளங் குமரன் விரைந்து வந்து தந்தைதாளிற் பணிந்தனன். அரசனக் குமரனைக்கண்ட மாத்திரத்தி லெடுத்துத் தன் மார்போடனைத்து உச்சமுகர்ந்து, கண்களினின்று நீர்த்தாரைகளைச் சொரிந்து இதனைக் கூறுவதாயினான். ஓ பாலசூரியனை நிகர்த்த பாலகா! இங்ஙன நமது கூத்தனாரால் நிகழ்ந்த கரியத்தினை நியுங் கேட்டிருப்பா யல்லவா? அக்காரியத்தினைப் பற்றி இச்சங்கமழர்த்திகள் அவருயிரை வாங்க வந்திருக்கின்றார்கள். ஆனதா லவராலுண்டான பழிக்குத் தீர்வும், எனக்கிவ் வுலகுள்ளளவும் கேடிலாப்புகழும் நின்னாற்றுகவேண்டும் என்னேந்தலே யென்று கூறித் துக்கித்தனன். அதற்கிராஜ குமாரன் - ஓ என்றந்தையே! வேத சாத்திரங்களில் தாய்தந்தையர் சொல்லுஞ் சொல் எத்தகையதாயினும் தனையராயினோர் அதைத் தள்ளாதேந்தி நடத்தல்வேண்டுமென்று கூறியிருக்கின்றன வன்றோ? அப்படியிருக்கச் சூரியவமிசத்திற்பிறந்த பிள்ளைகளே தாய் தந்தையர் சொல்லையும் ஆசாரியர் சொல்லையும் கடந்தால் அக்கொடியார்க்கு இந்நானில மிடந்தருமா? அவர் கட்கு நானிலமென்பது நரகமேயன்றோ? ஒருவன் ஈனை மக்கள் தனம் கனம் இரதகஜதுரகபதாதிகள் கவிகை சிவிகை ஆரம் வீரம் இவை முதலியவைகள் சம்பாதித்தல் அரிதன்று. சற்குணசீலனென்னும் பெயரைச் சம்பாதித்தலே யரிது. இந்தச் சரீரத்தினது நிலையாமையைப்பற்றி, “உறங்குவதுபோலுஞ் சாக்காடுமங்கி-விழிப்பதுபோலும் பிறப்பு” என்றான்ரோர்கள் கூறியிருக்கின்றபடி, என்றைக்கேனு மழியவிருக்கின்ற இக்காயத்தை யொருபொருளாகவெண்ணி, அடியேன் தேவரீருடைய வாக்களை மறுப்பவனல்லேன். நமது கூத்தனாருடைய பிரபாவத்திற்குப் பழிவரலாகாதென்று நம்மில் மேலாங் குலத்தினரான ஓரந்தணருமன்றோ தாம் அரிதிற்பெற்ற பிள்ளையைப் பேழையில்வைத்துக் கொலைசெய்துவிடும்படி கொடுத்துவிட்டனர். அன்றியு மவரினத்தா ரவராலோர் பிரபந்தம் தங்கள் மரபைப்பற்றிப் பாடுவிக்கவேண்டுமென்று விருப்பி, அதற்குப் பரிசாகத் தங்களுடைய அறிவினு மாற்றலினுஞ்சிறந்த ஆயிரத்தெட்டுத் தலைப்பிள்ளைகளின் சிரங்களை அரை நிமிடத்திற் கொடுத்தது இவ்வவனீ முழுவது மறியுமே: இத்தகைய பெரியோன் காரியத்திலும் யான் பிழைத்திருத்தல் தகுதியோ? இனியவ் வங்கலிங்க சையோகராகிய சங்கமருடைய உயிருக்கு எனதுயிரை வாங்கும்விதம் யாதோ, அதனைச் சந்தோஷத்தோடுஞ் செய்யலாமெனக் கூறிப் பணிந்தனன்.

இவ்வண்ணம் தன் புத்திரன் கூறியவனைத்தையும் அரசன் கேட்டு, அமரர் விரும்பும் அமுதெனச் செவியாரவுண்டு மகிழ்ந்து, உடனே பக்கலில்

நிற்குமோர் சேனைத்தலைவனால் ஓர் மூடுப் பல்லக்கினையும் ஆட்களையுந் தரு
வித்து, அதில் தன் குமாரனையேற்றி மூடிக்கொணர்ந்து சங்கமர் கூட்டத்
தின் மத்தியில் வந்து நிறுத்தி, சிவசரண ருயிர்வாங்கிய விவனைச் சற்றுந்
திரைநீக்கி முகம்பாராமலே கொண்டிபோய் உயிர்வாங்கி விடுமின்களெனக்
கூறித் தனது சபாமண்டபநோக்கிச் சென்றனன். அம்மாத்திரத்தி லச்சங்க
மர் யாவரும் அம்மூடுபல்லக்கினையெடுப்பித்துக்கொண்டு காற்றினுங்கடுகிச்
சென்று கொலைக்களநண்ணி, சிலர் அரசனுத்தரவின்படி முகம் பாராமலே
நிசாரணரையழைத்துக் கொல்வித்திடுவோமென்றனர். சிலர் முகம் பாரா
மலே ஒருவனையுயிர்வாங்குதல் முறைமையன்றென்று மறுத்தனர். சிலர்
சிவனடியரைக் கொன்றபாவியை நமது கண்ணுற்பார்த்தல் கூடாதென்றன்
றே, அரசனின் முகத்தைப் பாராமலே கொலைசெய்யின்களென்றுத்தர
வளித்தன நென்றனர். சிலர் அரசனின்தக் கலியின்மேல் அன்புவைத்திரு
ப்பவனாதலாலும், இவனை நாம் கண்ணுற் பார்க்கவொட்டாமலே மூடுபல்
லக்கில்வைத் தனுப்பியதாலும், நமக்கும் இவனைப் பார்க்காமலே கொலைசெ
ய்துவிடும்படி உத்தரவு செய்திருப்பதாலும், அரசனிக் கவிமேல்வைத்த வபி
மானத்தினால் தானையப்பழிக் காளாகின்றேனென்று முதலிற் சொன்னத
னாலும் பலவித்ததினுஞ் சந்தேகத்திற் கிடமாகின்றது. ஆதலால் நாமின்
முகத்தைப் பாராமற் கொலைசெய்துவிட்டால், ஓர் பார்ப்பினி தனக்குச்
சகாயஞ்செய்த கீரியைக் கொன்றகதையாய் முடிந்துவிடுமென்றனர். சிலர்
இதுவே சரியெனக்கூறித் திடீரென்று திளையை விலக்கி யெடுத்து அப்பா
லெறிந்தனர்.

அப்பொழுது தரசிளங்குமரன் மேகமறைவினின்று? வெளிப்பட்ட பால
ஞரியன்போலக் காணப்படுதலும் சங்கமரனவரும் தாங்கொணாத துன்ப
மடைந்தவர்களாய் அக்குமாரனைத் தங்கள் மார்பிறுகப்புல்லி, ஓ எங்களா
சிளஞ்சிங்கமே! உன்னைக்கொல்ல உளந்துணிபவருண்டோ? என்று கடல்
போலிரைந்து கண்ணீர்சொரிந் தழுதார்கள். அத்தருணத்தி லிராஜகுமார
னவர்களைநோக்கி, ஓ தவசிலர்களே! நீங்கள் மனத்திலுன்னிவந்த காரியத்
தை மூடித்தற் கென்ன தடையென்று கேட்டனன். அதற்கவர்களவலி
த்த மனத்தர்களாகி, ஐயனே! கொடிய பாதகங்களுக்கெல்லாம் தலைமையா
னது சங்கமர்கொலை. அத்தகைய கொலைசெய்தோனை உன் பிதாவானவ
ராதரித்து, இவ்வுலகையெல்லா மனுநெறி முறைவழா தாளவல்ல வுன்னை
அவனென்று மறைத்துக்கூறியனுப்பினர். இது தகுமோ? எங்கட்கு நேர்
ந்த பழியைத் தீர்த்துக்கொள்ளப் போய், வேறொரு பெரும்பழியை வாங்கி
க்கொண்டு வந்ததுபோலாயிற்றே: அந்தோ! ஈதென்ன பாவம்? என்று கூறிக்
கிலேசித்தார்கள். அப்பொழுது இராஜகுமாரன் அவர்களைநோக்கி, ஓ சிவானு
பூதிமான்களே! அடியேன் சொல்வதைத் தயையசெய்து கேளுங்கள். என்
பிதாவும் யானும் மனதொத்துக் கூறியதைச் செய்வதில் என்னபாவம்?

எங்கள் சூரியகுலத்துதித்த பிள்ளைகளெல்லாம் தங்கள் தாய்தந்தையர் சொல்லால் இராஜரீசமுதலிய சிறப்புளனைத்தும் இழக்க நெடுநிலம் அச் சொல்லைக் கடவாது பரிபாலனஞ்செய்து, பரமபதியனுடைய திருவருளைப் பெற்றுப் புகழையடைந்தார்கள். அடியே னத்தசகைய சீலத்தைக் கடக்கக் கூடுமோ? ஒன்று மாலோசியாது என்றந்தை சொற்படி நடவுக்கொன்று கூறினன்.

இவ்வாறவ் வரசிளங்குமரன் கூறிய சொற்கள் சங்கமருடைய செவிகளில் சுறுக்கென்றேறலும் தங்கள் நெஞ்சம் கன்றியயர்ந்து நெடுமூச்செறிந்து, ஒன்றுந் தோன்றாதவராய்க் கண்கலுழந்து, இவ்வுலகிலிவ் வரசிளங்குமரனை யொப்பவரு முண்டோ? “மகன்மந்தைக்காற்றுமுதவியிவன்றந்தை - யென்றோற்றான் கொல்லெனுஞ்சொல்” என்னு மானோர்வாக்கியத்திற் கனுபவம் இவன்பாற்கண்டனமாதலால், இவனுக்கிவனையொப்பப் பிறி வேறில்லையென்று தமக்குள் மதித்து, அரசகுமாரனைத் தழுவியணைத்து, ஓ சூரியகுலத்தைவிளக்கவந்த சுடர்மணித்தீபமே! என்றும் யாங்கள் சிவபெருமானுடைய திருவருளையே நம்பி யிருக்கின்றவர்க ளாதலால், ஏதோ தற்செயலாய் உன்றந்தையின் சொல்லையுங் கடந்து திரைநீக்கிப் பார்க்கும்படி யாயிற்று, என்று கூறி அம்மூடுபல்லக்கோ டவனை யெடுப்பித்துக்கொண்டு மீண்டு, குலோத்துங்கச் சோழன் சபாமண்டபவாய்தலுக் கெதிரில்விடுத்து, ஓ இராஜாதிராஜனே! ஒருவராலு மன்னித்தற்கரிய கொலைசெய்தோனையாதரித்து அவனுக்கீடாகச் சத்தியத்திலொப்புயர்வற்ற உமது மதலையைக் கொலைக்கள மனுப்பினீரே: இப்படி யாவர்செய்யத் துணிவார்? இனியேனு முமக்கு யாங்கள் கேட்பது தருமமாயிருக்கின் அக்கவியைத் தந்திக: இல்லையேல் நீருமது வீரவாளினால் எங்களனைவரையு மாய்த்திக: என்றுகூறி மௌன முற்றிருந்தார்கள்.

அதுகண்டவரசன் அவலித்த மனத்தனாகி, அந்தோ! நமது கவிராஜ சிங்கத்தினுக்குப் பதில் புவிராஜ சிங்கத்தினை யனுப்பியும் நமக்கு நேர்ந்த ஊழுக் கொழிவுகாணோமே: இனி என்செய்வது? என வருந்தியிருக்குங் கால் மற்றோர்பாலிருந்த ஒட்டக்கூத்தர் சிலசாரணரால் நடந்த காரியங்களனைத்தையுங் கேட்டறிந்து, சரேலென்று குலோத்துங்கச் சோழராஜனிடம் வந்து, ஓ அரசரே! என்னால் நேரந்தபழிக் கென்னையே அனுப்புக வென்று கூறினார். அதுகேட்ட வரசன் சிவசிவ வென்று தன திருசெவிகளையும் பொத்திக் கண்கலுழந்து நிற்க, அதுகண்ட கூத்தர் அரசனைத்தேற்றி விடைகேட்க, அரச னென்றுந்தோன்றாதவரு யயர்ந்து, தன திருகரங்க ளாலும் ஒட்டக்கூத்தரைத் தழுவி, ஓ என்னுயிர்க்குயிராகிய உத்தமப்பொருளே! இதுகாறும் தேவரீரை எனக் கிருமைநலத்தையு மளிக்கவந்த சிவ பிரானையென் நெண்ணியிருக்கின்றேன். இது சத்தியமேயாயின் தேவரீரை இச்சங்கமரனுப்பும்படி கேட்டுக்கொள்வதாலும், தாமும் போக உடன் பட்டிருப்பதாலும், சிவிகைமுதலிய சின்னங்களுடன்போய் தேவரீர் விரை

வில் வந்தருள்கவென் றரிதிற் கூறினன். அதுகேட்ட கூத்தர் இச்சிவசா
ணர்கள் பாதசாரிகளாய்வர நாம் தனியே சிவிகையேறிச் செல்லுதல் மரப
ன்மெனக் கருதினவராய்த் தாமும் அவர்களோடு பாதசாரியாகவே செல்வ
தாயினர். அப்போது குலோத்துங்கச்சாழன் கொலுமுகத்திருக்க மனதி
ன்றி மிக வியாகூலத்தோடு முகம் வேறுபட்டு அரண்மனையை நோக்கிச்
செல்கின்றான். அந்தச் சமயத்தில் ஓளவைப்பிராட்டியார் தற்செயலாய்
வந் தெதிர்ப்பட, அரசனவரிடத்தில் கூத்தருக்கு நேர்ந்த விபத்தைக்கூறித்
துக்கித்தனன். அதுகேட்ட வம்மையார்-

நாட்டிற்சிறந்தவரெல்லாநடுங்கநராதிபர்முன்
பூட்டுசிம்மாதனத்தாயிரத்தெண்மர்க்கும்போனவுயிர்
மீட்டகவிச்சக்ரவர்த்திக்கிங்கோர்சங்கமேசனுச்சுக்
கூட்டுவதோவரிதையாகுமாரகுலோத்துங்கனே.

எனவோர் கவிதைகூறி யவனைத்தேற்றியனுப்பினர். முன்னர் பாதசா
ரியாய்வந்த ஒட்டக்கூத்தரை அச்சங்கமரழைத்துக்கொண்டு கொலைக்கள
நோக்கிப் போகும்பொழுது சூரியனைவன், இக்கவிச்சக்ரவர்த்தி நமது
குலத்தினருக் கனுகூல னாதலால் இவனுக்கு நம்மாற்கூடிய உபகாரஞ்
செய்ய வேண்டுமெனக் கருதினவனாய் மேற்கடலைநோக்கிச் சென்றனன்.
அத்தருணத்தில் கூத்தர் சங்கமர்களை நோக்கி, ஓ சுவாமிகளே! இப்
பொழுது யான் சிவபூசை செய்யுஞ் சமயமாதலால் அதுமுடித்து வருகிறே
னென்று விடைகேட்டனர். அதற்கவர்கள் சிவபூசையைக் கடக்கலாகு
மோ? எங்கட்கு மிதுவே சிவபூசை செய்யுங் காலமாதலால் யாங்களும்
அதை முடிக்கச் செல்கின்றோம், நீரு முடித்துக்கொண்டு வாரும்ென்று
த்தரவு செய்தார்கள். உடனே கூத்தர் அங்குள்ள அரிசொன்னதிக்கரையிற்
சென்று மூழ்கிப் பூசைக்குரிய பொருள்களைச் சேகரித்துக்கொண்டு, திரு
வெண்ணீறு முதலிய சிவசின்னங்களைத் தரித்து, உருத்திராக்கவடத்தைக்
கரத்திலேநிதிப் பஞ்சாக்கரத்தினைப் பலமுறை யுச்சரித்துத் தமதான்மார்த்
தமாகிய சிவபிரானை ஆகம விதிப்படி பூசித்து, தூபதீப நிவேதனமாதிய
வைகளை மானதத்தால் மந்திரலோபங் கிரியாலோபமின்றி நிறைவேற்றி,
அங்கெழுந்தருளியுள்ள முனைச்சாளம்மம யென்னும் பத்திரகாளி கோயி
லுட்சென்று கதவைமூடித் தாள்பூட்டிக்கொண்டு அத்தேவியைத் தியானித்
திருந்தனர். அப்போதச் சங்கமர் யாரும் தங்கள் சிவபூசா காரியங்களை
முடித்துக்கொண்டுவந்து, ஒட்டக்கூத்தர் பத்திரகாளி யாலயத்துட் சென்று
கதவைமூடித் தாள்பூட்டிக்கொண் டிருப்பதைக் கண்டு, அச்சங்கமருட்
சிலர் இவனை யிப்போதே கதவையுடைத்து வெளியிற் கொணர்ந்து கொலை
செய்துவிட வேண்டுமென்றனர். மற்றஞ் சிலர் இவன் கோயிலுட் சென்
றிருப்பதன்றி அந்திப்பொழுது சமீபித்துவிட்டதால், இப்பொழுதிவனைக்
கொல்லக்குறித்தல் மரபன்மென்று மறுத்தனர். இன்னஞ்சிலர் குற்றமற்ற

கலைகளை யெல்லாம் கற்றறிந்துள்ள இவன் தேவாலயத்துட்சென்று தியானஞ் செய்யுந் தருணத்தில் அதனை நாம் கலைக்கவெண்ணுதல், முன்னோர்காலத்தில் மார்க்கண்ட முனிவரனைச் சிவபூசையினின்றும் கலைத்த மறலியினியல்புக் கொப்பாமென வசனித்தனர்.

இவ்வாறவ்வவர்களும் வசனித்திருந்தபோது முன்ன மேற்றிசைநோக்கிச்சென்ற சூரியனானவன், இருதலைக்கொள்ளியினெறும்பொத்து அவலித்திருக்கின்ற கவிச்சுரனது துனிப்படலத்தைப் பணிப்படலத்தோடு நாளைவந்தொழிக்கின்றேனென்று சொல்லிப் போவான்போல் விரைவில் அம்மேற்கடலில் மூழ்கி மறைந்தனன். அக்கால் பூர்வமாயனானவன் கிருஷ்ணாவதாரத்தில் தனதுசக்கரத்தாற் சூரியனை மறைத்தபோதிலுண்டாகிய தன்மையொத்துச் செக்கர்வான் றேன்றியது. ஆகாயத்தில் புன்னையரும்புகள் புட்பித்தல்போன்று தாரகாகணங்க ளுண்டாயின. பாவலர் பெருமானுக்கு நேர்ந்த பழியைப்போல எங்குங் கங்குல்வந்து மூடியது. தாமரை முதலியவைகள் குவிந்து அல்லி முதலியவைகள் மலர்ந்தன. மயில் குயில் முதலிய பறவைக்கூட்டங்கள் யாவும் பல சோலைகளிற்சென் றெடுங்கி யுறங்கின. சரஸ்வதியினுடைய முகத்தினையொப்பச் சந்திரன் கீழ்த்திசைக்கடலி லுதயமாயினன். குலோத்துங்கச் சோழராஜனுடைய புகழைப்போல எங்கும் வெண்ணிலாவீசியது. ஆதிசேடன் தனதாயிரம் பணமுடிகளாற் சுமக்கும் இந்தப் பூமியை வீரலட்சுமி குடிக்கொண்டிருக்கின்ற தனதொருதோளாற் சுமக்குங் குலோத்துங்கச் சோழனுச்சிமேற் கவிந்து விளங்குவதான வெண்கொற்றக் குடையையொத்துச் சந்திரனானவன் தனது சோடசகலைகளோடும் பிரகாசித்தனன்.

இவ்விதச் சின்னங்களுடன் இராக்கால நெருங்கலும், சிவயோக நிலையினராகிய சங்கமரனைவரும் பத்திரகாளிகோயிலைச் சூழ்ந்துகொண்டு காவல் செய்வார்போ லிருந்தார்கள். அக்கோயிலுள்ளே தியானஞ் செய்திருந்த புலவரேறுக்கு அக்கோயிற் றலைவியாகிய முனைச்சாளம்மை தனது நிசருபக்காட்சி கொடுத்தருளி, உமக்கென்றால் யாதாகவேண்டி இங்ஙனம் வந்திருக்கின்றீர் கூறுமென்று வினவினள். அதுகேட்ட கூத்தர் - என்னம்மையே! இப்பதியின்கண் வீரசிங்காதனமடத்துச் சங்கமரிலொருவரை ஓர் காரணத்தாற் கோபித்துக் கன்னத்திலறைந்தேன். அவரவ் வறையைத் தாளமாட்டாது உயிர்துறந்தனர். அப்பழி யென்னைவிட்டகலுமாறு அவரை யுயிர்ப்பித்தருள்க. இதுவே நீ ரெனக்குச் செய்யவேண்டிய உபகாரமென்றும், இதற்காகவேதா னடியேன் உம்மை வந்தித்ததென்றுங் கூறினர். அதுகேட்ட காளி அவரைப் பரிவுடன் நோக்கி, ஓ புலவரேறே! அந்த வீரசிங்காதன மடத்தில் வீரபத்திரக்கடவுள் கொலுவீற்றிருக்கின்றனர். அவரை நீர் பாடித் துதித்தால் உமது விருப்பம் உடனே நிறைவேறுமென்றனர். அதுகேட்ட கூத்தர் அவ்வீரபத்திரக்கடவுள் தகூடியாக மர்த்தனஞ்செய்த

அதிவீரபராக்கிரமத்தை மனதிலுண்ணினவராகி, தாம் திரிகரண சுத்தியாய்ச் சந்திர சடாதாரமூர்த்திக்குச் செய்துவருந் தொண்டின் பயனைச் சோதிக்க வெண்ணியோ? அத்தொண்டை யுலகறிந்துய்யுமாறு வெளிப்படுத்தக் கருதியோ? மற்றியாது நினைந்தோ? அக்கால் தாம் பலமான சிறையில் அடைபட்டிருப்பவன்போன்றிருந்தும் தைரியத்தை விடாமல் காளியைப்பார்த்து, அம்மணி! நீர் மொழிந்தபடி வீரபத்திரக்கடவுளைப் பாடித்துதிக்க ஓர் தீபமும் ஏடுமுத்தாணியுந் தருகவென்று கேட்டனர். அவளவ்வாறே மூன்றுங் கொணர்ந்து வைக்க, ஓ முனைச்சா ளம்மையே! அடியேனவ் வீரபத்திரக்கடவுள் செய்தருளிய தகையாக மர்த்தனத்தைக்கூறித் துதிக்கப் போகின்றேன், அத்துதியை நீர் எழுதிக்கொண்டுவரின் விரைவில் முடியுமென்று கேட்டுக்கொண்டனர். அதற்குக் காளியிசைந்து, தனது கரங்கள் நான்கில் படையரசாகிய சூராயுதத்தினை யேந்த ஒரு கரமும், தீபத்தகளியை யேந்தியிருக்க ஒருகரமும், ஏட்டினைப்பிடிக்க ஒருகரமும், முத்தாணியைக் கொண்டெழுத ஒருகரமுமாகி அவரெதிரிலிருந்தனர்.

அதுகண்ட கூத்தர் வெண்டாமரைத் தவிசில் வீற்றிருக்கும் உலகமாதா வாகிய சரச்சுவதி தேவியாரை வந்தித்து, அவ்வந்திப்பா லகத்திற் காட்சியாகிய அவரது திருவடிக்கமலத்தில் தமது கண்ணினைகளை நிறுத்தி, அந்நிறுத்திய கருத்துடன் புலனைந்தையும் புறம்போகாமற் பூரணபுத்தியிற் பொருத்திப் பரணிப் பிரபந்தம் பாடி வருகிறார். இவ்வாறு பாடிவரும்போது காளிகரத்தி லேந்தியிருந்த தீபமானது யாது காரணத்தாலோ கம்பித் தசைந்தது. அதுகண்ட கூத்தர் சினந்து காளியை யுறுத்துப்பார்த்து, அடியேன் தத்துவசொருபியாகிய கடவுளைத் தியானித்து வஸ்து நிச்சயத்தை வழுத்துங்காலத்தில் சற்று மஞ்சுதலின்றித் தீபங் கம்பிதம்பட்டலையக் கரத்தை யசைப்பதேன்? என்றுகூறித் தமது கைவிரலைந்தையு நீட்டி அவள்கன்னத் தறைந்தனர். அவ்வறையைச் சுகித்த காளி என்செய்வள்? நாம் தகளிபையேந்திச் சகாயப்பட்டுத் தாடையில் அறைபெற்றோம்: ஈதென்ன பாவம்? இது முன்னொருவரை யறைந்துவந்ததற்குச் சாக்ஷிபோலும்: அடங்காரனைவர்க்கும் ஆலகாலம்பேன்ற யாமே இப்புலவர் பெருமானது விற்றழும்பும் வாட்டழம்புமேறிய கையினால் அறையுண்டுவருந்தவதானால், சாமான்யவலியினரான சங்கரப்பட்ட விதத்தைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? இவர் கலியிலும் வீரர் களத்திலும் வீரர்போலும்: எனத்தனக்குள் ஆலோசித்துக் கொண்டவளாய் இன்னொருவிசை மற்றொருதாடையும் பழுத்துவிடப்போகுதென்று பயந்து, வெகு சாக்கிரதையோடும் அசையாத படிக்குக் கம்பம்போல் தப்பித் திருந்தனர், அக்கால் கூத்தர் சினமாறிவைராய்த் தாம் பாடத்தொடங்கிய பரணியென்னும் பிரபந்தத்தை எண்ணாறு செய்யுளிற் பாடி முடித்தனர்.

அப்பொழுது சந்திரனைவன் முன்னோர்கால் நமது வமிசத்தரசனைப் பழித்தவ னிவனாதுலால், இனியவன் வெளிவரின் நம்பையும் பழிப்பனென்

றஞ்சியோடி மறைந்ததுபோல மேற்றிசைக்கடலின்மூழ்கி மறைந்தனன். உடனே வல்லிருடொலையும்படிக்குச் சூரியனாவன் கீழ்த்திசைக்கடலில் உதயமாகி, அத்தருணத்தில் கூத்தருக்கு ஊழின்வலியா லுண்டாகிய துயர்க்கடலைப் பெயர்த்தெடுப்பதுபோலத் தனது கற்றையங் கதிரெனுங் கயிற்றோடு மேலெழுந்து வீசிப் பிரகாசித்தனன். அதுகண்ட கங்குலென்னு மடந்தையானவள் காசினியெங்கும் பரவிய வெளியிருளோடு, கவிச்சரூடைய தூயமனத்தை நெருங்கியிருந்த துன்பமென்னு மகவிருளையு மழைத்துக்கொண்டு எங்குந் தலைகாட்டாது மறைந்தனன்.

அக்கால் காளிகோயிலைச் சூழ்ந்துகொண்டிருந்த மகேச்சரரெல்லா மெழுந்துசென்று புலவர்பெருமானை வெளியில் வரும்படிக்குக் கூவ, அவர் வராமலே யானிங்கெழுதிய பிரபந்தத்தைப் பார்மின்கள் இதோ வருகின் றேனென் நிதமாய்க்கூறி அக்கோயிற் கதவின்கணுள்ள புழையின் வழியாக நீட்டினர். அதையவர்கள் நல்லதென்று வாங்கி வாசித்துப்பார்த்து, இது நமதிஷ்ட தேவதையாகிய வீரபத்திரக்கடவுளுடைய பிரபாவத்தைப்பற்றிக் கூறிபிருக்கின்றதென மகிழ்ந்து, கவிச்சக்ரவர்த்தியின்மேற் றாங்கள் கொண் டிருந்த சிற்றத்தையொழித்துக் கதிரைக்கண்ட கமலம்போல அகமுமுகமு மலர்ந்தவர்களாகி, அவரைக்கொல்லக் கொணர்ந்துவந்துள்ள கத்தியை அக் கதவின் புழையுள் நீட்டி, நீரிதைக் கைக்கொண்டஞ்சாது வெளிவந்து உம துமகிமையறியா துறுகண்செய்யவந்த எங்களை மன்னித்தல் செய்யவேண்டு மெனக்கூறி யழைத்தனர். அதுகேட்ட புலவர் பெருமான் ஆச்சரியமடை ந்து, உள்ளேயிருந்தபடி அச்சங்கமர்களைக்கூவி, ஐயமீர்! அடியேனுவியற்றிய பெருங்கோறலுக்கு உள்ளநந்தோராய்க் கொல்லமுயன் றழைத்துவந்த நீங் கள் இத்தகைய தயவான வார்த்தை சொல்லுவதற்குக் காரணமென்னவெ னக்கேட்டனர். அதற்கவர்கள் ஒட்டக்கூத்தரைக்கூவி, ஓ கவிச்சரூ! எங் கள் வீரபத்திரக்கடவுள் பிரமன் குமாரசனுங் தக்கனுடைய யாகத்தை யழி த்த பிரபாவத்தைப்பற்றி நீர் ஓர் பிரபந்தஞ்செய்து தந்ததாலும், இன்னு நீரி ருந்தால் இத்தகைய பிரபந்தங்கள் எண்ணிலவற்றைப் பாடுவித்துக்கொள்ள லாமென்னு மவாவினாலும், இங்ஙனம் யாங்களுந்மைக் கொல்லக்கொணர் ந்த கத்தியை உம்மிடத்தே யொப்புவித்தோமென்றார்கள். அதுகேட்ட கூத் தர் உடனே கபாடந்திறந்து வெளிவந்து அஞ்சலிசெய்து நின்றனர்.

அவரையச்சங்கமர் யாரும் பரிந்து நோக்கி, ஐயா அருங்கலிப் புலவ ரே? பூர்வம் நக்கீரருணாத்தருளிய திருமுருகாற்றுப்படை யென்னும் பிர பந்தத்தை முருகக்கடவுளேற்றுக்கொண்டு அவரைப் பூதச்சிறையினின்றும் விடுவித்தருளியதுபோன்று, அவர்சகோதரராகிய வீரபத்திரக்கடவுளும் நீர் பாடியருளிப் பரணியென்னு மிப்பிரபந்தத்தை ஏற்றுக்கொண்டு உமக்கு நேர்த்திருந்த பழிச்சிறையை விடுவித்தருளினர்- நீ ரிப்பொழுது யியற்றித்தந்த இப்பிரபந்தத்திற்குத் தரத்தக்கபரிசு இப்பூவுலகமும் பொன்னுலகமுமேயா

பினும் தகுதியன்று, ஆனாலுமது கீர்த்தியானது திரிலோகங்களு முள்ள வரையில் நிலைநிற்குமென்று கூறினார்கள். இவையனைத்தையுங் கேட்ட புலவர் பெருமான் சங்கமக் கொலைக்குத் தளர்ந்து நொந்திருந்த சிந்தையோ மும் அவர்களை வணங்கி, ஓ வீரமாகேசர்களே! அடியேனு வியற்றப்பட்டு ள்ள பொல்லாத தீங்கு என்னைவிட் டொழியும்வகை எவ்வாறென்று வினவி னார். அதற்கவர்கள் - ஓ கவிச்சுரனே! நாமரூபக்கிரியைகளற்ற கடவுளானவர் நாமரூபக்கிரியைகளோடுங் கூடிய ஆன்மாக்களைக்காத்து, அவர்கள்பாற் பணி க்கப்பட்டுள்ள மும்மலங்களும் பொடிபடும்படியாகக் குரு லிங்க சங்கம மென்னு மூன்றுவடிவங்களோடும் அவர்களுடைய தூல சூக்கும் காரணமெ ன்னு முத்தேகங்களிலும் பொருந்தி யிருப்பர். ஒருவ னத்தகைய தேகத்தி னின்றும் ஒரு துளி யிரத்தம் கீழேவிழச்செய்வானாயின், பிரமஹத்தி சிசுஹ த்தி பசுஹத்திகளேயன்றி இரண்டுமேகாடி கருப்ப ஸ்திரீகளைவதைத்த பாவங் களினும் கோடிபங்கதிகமென்பது சிவாக்கினை யாதலால், நீ செய்த வதைக் கொப்புயர் வுண்டோ? முன்கூறிய குரு லிங்க சங்கமமென்னு மூன்றுநஞ் சிறத்தது சங்கமம். அந்தச்சங்கமரைத் திரிகரணசுத்தியோடுந் தரிசித்தவர்க்கு சிவாக்ரி கிடைக்கு மென்பது வேதநிச்சயம். நீருமிப்போ தவ்வாறு தரிசித்து வீராதலால், இனி யப்பாவ மும்மைவிட் டொழியு மென்பதற்குச் சந்தேக மில்லை மென்றார்கள்.

அப்பாலச் சங்கமர் யாரும் அவ்வரும்பெரும் புலவரை அன்போ டா லிங்மனஞ்செய் தழைத்துக்கொண்டு சமுத்திர கோஷம்போல ஆரவாரித் தெழுந்து நேரே தங்கள் மடாலயத்திற்குச் சென்று, அந்த மடாலயத்தின் மஹாசந்நிதானமாகிய மல்லையதேவர் திருவடிகளிற் பணிந்துநின்று, தாங்கள் போய்வந்த செய்தியனைத்துக்கூறி, வீரபத்திரக்கடவுள் சந்நிதானத்தின் கண் வந்து இதனை யாலோசிக்கத் தொடங்கினர். இறத்தலும் பிறத்தலும் மில்லாது, அனாதியாயுள்ள நமது வேதத்தில், இறத்தலும் பிறத்தலுமுள்ள உயிர்களுக்குள்ளே அங்கலிங்கசையோகராயிருக்கின்ற வீரமாகேசருக்கு, இற த்தலும் பிறத்தலும் அவ்விலிங்கத்தையுறுதலன்றி வேறில்லையெனச் சொல் லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆயினுமிச் சங்கமருடைய உயிரகலங் காலத்தில் ஓர் தூர்ச்செயல் முன்னிலையா யசன்றது. இஃதுவகுக் கிடர்விலாதற்குக் காரணமாகும். ஆதலா லினிப் புன்செயலாலகன்ற உயிரை மீட்டுமிப் பொருவிலுடலிற் சேர்ப்பதே சரியென்று ஆலோசித்தவர்களாய், மனமுத லிய வறுவகைக் கரணங்களுள் இட்ட முதலிய வறுவகை இலிங்கங்களை யமைத்து வைகுவோராகிய தங்களுக்கு கறிவைவிளக்குங் குருபரனுடைய அடித்துணைப்புனை யேற்றுச்சென்று, இறந்துகிடக்கும் அச்சங்கமருடைய வங்கத்திலாட்டி, உண்மாயசைகற்றும் வெண்ணீரை யுடன்முழுவதும்பூசி, நெற்றியிற் றங்கள் கரத்தைவைத்து எழுந்திரும் எழுந்திருமெனக் கூறினா ர்கள். அம்மாத்நிரத்திலவர் சுமுத்தியினின்றும் சாக்கிரத் தடைந்தவர்போ லெழுந்து, கரதலங்களை நீட்டிக் கண்களை விழித்துத் தலையை மிமிர்த்தி நாம்

நிசைகளையு கோக்கி, மெல்லமெல்லச்சென்று தமது குருநாதனுடைய திருவடித்தாமரைகளிற் பணிந்து சிவத்தியானஞ் செய்திருந்தனர். மற்றையருமானந்த பரவசராகி வீரபத்திரக் கடவுள் சந்திரியின் முன்பு அக்கினி குண்டின் சமைத்து, கவிச்சக்தரவர்த்தியாகிய ஒட்டக்கூத்தரால் அவர் பாடிய தகஷபாக பரணியை அரங்கேற்றுவித்தார்கள்.

அவ்வரங்கேற்றல் முடிந்தபின் ஒட்டக்கூத்தர் அப்பிரபந்தத்தை அம் மடாதிபதியாகிய மல்லையதேவர் கரத்தினீட்ட, அதுபெற்ற குருசுவாமியார் அவர் செய்துள்ள நூலுக் கதிசயித்தவராகி, உடனே செம்பொன் முதலிய திரவியங்களோடு பட்டுப் பீதாம்பர வாடைகளையும் பலவாபரணங்களையும் சிவிகை கவிகை முதலிய சின்னங்களையும் காகளங் கொடி முதலிய விருதுகளையும் சந்தோடமாகக் கொடுத்தருளினர். அவைகளைத் தையும் ஒட்டக்கூத்தர் அகமகிழ்வோடு மேற்று அனந்தமுறை தீர்க்கதன் டஞ்செய்து விடைபெற்று, மற்றச் சங்கம ரணைவருக்கும் சரணுர்த்திகூறி வெளிவந்து, தாம் பரிசாகப் பெற்ற பொருள்களையெல்லாம் சிலரால் எடுப்பித்துக்கொண்டு சிவிகையேறி, கொடி குடை முதலிய சின்னங்கள் விளங்க முரசு காகள் முதலிய வாத்தியங்கள் வானதிரும்படி முழங்கக் குலோத்துங்கச் சோழன் சபாமண்டபத்தை நோக்கி வருவதானார். இப்புலவர் பெருமான் வரவைத் தூதர்கூவித் தெரிவித்தல்போல முழங்கும் காகளலோசையை அவ்வரசன்கேட்டுச் சந்தேகித்து, சாரணரால் ஒட்டக்கூத்தர் வருகையெனக் கேட்டு எதிர்கொண்டு சென்று, ஐயனே! தேவரீருடைய கொலைவழக்கு எவ்வாறு தீர்ந்ததென்று வினாவினான். அதற்கவர் புன்சிரிப்போடும் ஆழாக் கெண்ணையாற் தீர்ந்ததென்று கூறிச் சந்தோஷிப்பித்து, அவனோடு சபாமண்டபத்திற்குப் போய்த் தமதாதனத்தில் வீற்றிருந்து, தாமங்கிருந்து போனதுமுதல் நடந்த காரியங்களையும் தாம் பாடிய பரணியின் வரலாற்றையும் கூறினர். அவைகளைக் கேட்ட வரசன் களிப்பு மிக்கொண்டு, முன்னர் விடுத்திருந்த அழகண்ணீரை மாற்றி ஆனந்தக் கண்ணீர் விடுத்துப் புளகாங்கிதனானான்.

அப்பொழுது புகழேந்திப்புலவர் அரசனைப்பார்த்து, ஓ மன்னர் மன்னனே! பொன்னுரைபோன்ற பலவின் சொற்களால் முன்னும் பின்னும் வணையப்பட்ட கோட்டையொத்த இப் பிரபந்தத்தின் ஒவ்வொரு செய்யுளுக்கும் மமைந்துள்ள சொன்னயம் பொருணயமுதலியவைகளில், அற்பமென்றொழிக்கத்தக்க தொன்றேனுமுண்டோ? இப்புலியின்கண் சரச்சுவதிதேவி ஆணுருவெடுத்தாலன்ன இக்கவிச்சக்தரவர்த்திக்கு வேதமுதலிய கலைக்கியானங்கட்கெல்லாம் நாயகனாகிய பிரமதேவனைத் தான் ஒப்பிடவேண்டுமேயன்றி, வேறெவரை யொப்பிடக்கூடும்? இதுநிற்க-பூர்வம் சூரடன்பனுடைய குமாரனாகிய அன்னமுகாசரனுக் குதவியாகவந்து போர் செய்த மகா காளியை வென்று அவளை யடிமையாக்கொண்டும், வடவாணியத்தில் சிவபெருமானோடு சமநிர்த்தனஞ்செய்த மற்றொருகாளியின் கைத்தாளத்தைப்பறித்து அவனா

ஹைய கர்வத்தையடக்கியும், சில காலத்திற்குமுன் அதிவீரஞ்ஞகிய வல்லா
னென்பவனுடைய கோட்டையைக் காவல் கொண்டுள்ள வேறொரு காளி
யைக் கைவசஞ்செய்துகொண்டு அவளுளவால் அக்கோட்டையுட் சென்று
அவனை வென்றுமுள்ள சுத்தவீரர்கள் வமிசத்திற்பிறந்தவ ரிவராயின்; இக்
காளியைக் குற்றேவலாகக்கொண்டு இப்பிரபந்தத்தை நிறைவேற்றினாரென்
பதும் இவருக்கொரு புகழோ? எனக் கூறிச் சந்தோடங் கொண்டாடினர்.

அம்மகாசபையிற் பின்னுமுள்ள ஆசு மதுர சித்திர வித்தாரமென்னு
நாற்கவிகளில் வல்ல நாவலர்களும், இயலிசை நாடகமென்னு முத்தமிழிற்
தேர்ந்த பாவலர்களும், எழுத்து சொல் பொருள் யாப்பு அணியென்னும்
பஞ்சலட்சணங்களிற் பாண்டித்தியமுள்ள பண்டிதர்களும், சிந்தாமணி சில
ப்பதிகாரம் வணியாபதி குண்டலகேசி மணிமேகலை என்னும் பஞ்சகாவியங்
களைப் பழுதறவுணர்ந்த கவிவாணர்களும், திருக்குறள் நாலடியார் கல்லா
டம் சங்கக்கவி கலைக்கியானங்கள் முதலியன சுற்றறிந்த கவிச்சுரர்களும்,
ஞான நூலுணர்ந்த நல்லோர்களும், புராண பாராயணரும், பல தர்க்கசாஸ்
திரிகளும் ஒருங்கூடி; ஓ உலகமாதாவாகிய சாரதாதேவியினுடைய கலை
ஞான பொக்கிசமே! ஜெயம்: ஜெயம்: வாழி: வாழி: என்றேத்திப் புகழ்ந்
தார்கள். அப்பால் குலோதுங்கச்சோழனுனவன் ஒட்டக்கூத்தருக்கு அள
வற்ற வரிசைகளை மிகமரியாதையுடன் கொடுத்தத் தனதரண்மனைக்கண்
சென்று, அந்தணர்கட் களவற்ற தானங்களையும் ஆதுலர்க்குப் பலதருமங்
களையும் தவத்திற்சிற்றந்த முனிவர்கட்கெல்லாம் எண்ணிறந்த திரவியங்களை
யும் உதவி, தன்மக்கண் முதலாயினோரையும் ஆங்காங்குள்ள பல சுற்றத்தி
னரையும் தூதரால் வருவித்து, தனதாசிரியருக்கு நேர்ந்த விபத்து நீங்கின
திற்பொருட்டுச் சந்தோடங்கொண்டாடி விருந்தளித்துக் களித்திருந்தனன்.
கவிச்சக்கிரவர்த்தியும் தனதரண்மனைக்குப்போய் ஆறுதலான சிந்தையோ
டானந்தமுற் திருந்தனர்.

இங்கிவர்கள்செய வில்வாருக-வீரசிங்காதன மடத்திலே சங்கம மூர்த்
திகளெல்லாம் தங்கள் குரமூர்த்தியின் ஆணையைக்கொண்டு, மரித்தெழுந்த
சங்கமரின் பொருட்டு வீரபத்திரக் கடவுளுக்குச் சாந்தி பூசைசெய்ய வுத்தே
சித்தவர்களாகி, அவருடைய திருக்கோயிலைப் புதுக்கிப் புட்பமாலையாளும்
தோரணங்களாலு மலங்கரித்து, சிவகங்கையா லபிடேசமாட்டி; பாலோதன
முதலிய நிவேதனங்கள்படைத்து, குரு சுவாமிகளைப் பூசித்து அவருடைய
பாதோதகத்தினை யுட்கொண்டு, சகஸ்திரநாமாச்சனை செய்துமுடித்து, மங்
களவாத்திய முழங்கும்படிச் சங்கமவாராதனை நடாத்தி யிருந்தனர். இவைய
னைத்தையுந் சாரணரால் கேட்டுணர்ந்த குலோத்துங்கச் சோழனுனவன்
அம்மடாலயத்தைத் தரிசிக்க விரும்பினவனாகி, தனது மைந்தன் முதலிய
சுற்றத்தினரும் மந்திரி பிரதானி முதலிய பரிசனரும் புடைசூழ வெளிக்
கொண்டு, நால்வகைச் சேனைகள் முன்னும் பின்னுமாகப் பல வாத்திய

கோஷம் செய்துவர மடாலய கோக்கிச் சென்று, சேனைகளை வெளியில் நிறுத்தி மற்றையரோடுள்ளே நுழைந்து, மனைய மல்லையதேவருடைய திருவடிகளில் வீழ்ந் திறைஞ்சி யெழுந்து கைகடப்பிநின்று, ஓ சிவாத்துவித சித்தாந்த தேசிகோத்தமரே! தேவரீருடைய பிரபாவத்தை அனந்தனுடைய வாயிற் றாவினாலும் தேவருருவாகிய பிரகற்பதி பகவானாலுமே சொல்ல வரிதென் றால் சாமானியனாகிய என்னும் சாற்றுதற்கெளிதோ? ஓமெய்யர் மெய்யனே! ஓ பொய்யர் பொய்யனே! ஓ தகைபெறும் வீர சைவசிகாமணீ! தேவரீ ரை யான் தரிசித்தமையால் இருமைப்பேற்றையும் எளிதி லடைந்தேனென் பதற் கையமில்லை. அடியேனுக்குச் சுவாமிகளுடைய திருவருட்பிரசாதந் தந்தருளவேண்டிமென்று பிரார்த்தித்தனன்.

அப்பார்த்திபன்மீது மல்லையதேவர் கிருபைசெய்து நோக்கி, ஓ மனுவமி சத்துதித்த மன்னர் மன்னனே! சிவபெருமானுடைய திருவடியைச்சுதா சிந்திக்கும் உமதன்பின் பெருக்கைக் கூற ஒருவரா லாவதோ? நீர் சூரிய குலத்தில் அவதரித்த சுருணாத்தலால் சிவபத்தி நெறியிற் சிறிதுங் குன்றுவீ ரல்லீர். அந்தச் சிவ பெருமானுடைய அடியார் பத்தியிலும் நீர் மிகச் சிறந் துளீர். மனுவிஞ்ஞானமென்பது உம்மிடத் தோதப்பெற்றதென ஐயமறக் கண்டனம். இவ்வுலகில் குலோத்துங்கனென்பது உமக்கே தகும். மேலு நல்லோர்களாயினோர் தம்மையொருகாற் சிநேகித்தவர் பின்னர் யாது குற் றஞ் செய்யினும், அக்குற்றத்தினாலுண்டாய பாவத்திற்கு மாத்திரம் ஒழிவு தேடுவரேயன்றி அவரை யொழிக்க நினையாரென்பதை உம்மிடத்திற் கண் டனம். இதற்குச் சான்று உமக்குப் பிரதிபிதாவும் போதகாசிரியரும் மந்திராலோசனைத் தலைவரும் சபா வித்வஜன சார்வபௌமருமாகிய ஒட்டக்கூத் தர் செய்துவிட்ட பழிக்கு, உம்முடைய பட்டவர்த்தனை யளித்தீரன்றோ? ஓ சர்வோத்தமசிகாமணியே! இம்மானிடப் பிறவியினை யடைந்தோர்க்கெல் லாம் மாயை யென்னுங் களங்க மாறாதுளவாயினும், உமக்கூடில்லையாதலால் அகளங்கனென்னும் பெயர்க்கு நீர் நுகரானீர். என்றிவ்வாறு வீரமாகேசர் பிரான் திருவாய் மலரவும் சோழமண்டலப்பிரான் மீண்டும் அவரை வணங்கி யெழுந்து, ஓ சுத்த சாட்குண்ணிய மூர்த்தீ! உமாபதியாகிய சிவபிரா ணைத் தூலமுதலிய முத்தேகத்துள்ளும் பிரதிட்டை செய்துகொண்டுள்ள தேவரீருடைய திருவடியை அடியேன் சேவித்தபோதே, அடியேனுக்குத் தொல்லையதாய்வரும் தொந்த வினைகள்யாவும் தொலைந்துபோயின. இது காறு முடிவற்ற பவக்கடலில் வீழ்த்துழன்று அதன் கரையேறமாட்டாது வருந்தி நொந்தயர்ந்த எனதின்னலை நோக்கித் தேவரீருடைய மாறாக்கருணை யென்னும் புணையை வழங்கலால், இனியக்கடலைத் தாண்டிக் கரையேறப் பெறுவேனென்பதிற் சந்தேகமென்னை? என்றுகூறிப் பல ஊர்களையும் சிர் களையும் பரிசாகத் தந்து, அக்குரு மூர்த்திக்கும் வீரபத்திரக் கடவுளுக்கும் அபிடேகாதி யாராதனைகளைச் செய்வித்து, இரதோச்சவ முதலிய திரு

விழாக்களை நடாத்தி, தன் தனையர் முதலிய சுற்றத்தினரோடும் அமைச்சர் முதலிய பரிசனரோடும் அக்குருமூர்த்தி யிடத்தினின்றும் விடைபெற்று வெளிக்கொண்டு, சதுரங்க சேனைகளும் புடைசூழ்ந்து வாத்தியகோஷஞ் செய்துவரச் தனதரண்மனையை யடைந்து அரசியற்றி யிருந்தனன். இப்படி கவிச்சுரவர்த்தியாகிய ஒட்டக்கூத்தர் சரிதங்கள் இன்னுமனேகமுள. ஒவ்வொன்று மகா மகிமையுள்ளன வாசும். அன்றியு மவர் செய்துள இலக்கண நூல்களும் இலக்கிய நூல்களும் உலா பரணி சோவைமடல் முதலிய பிரபந்தங்களும் எண்ணிலவாம். அவற்று ளொவ்வொன்றும் சொன்னயும் பொருணய முதலிய அமைந்துள்ளன வாசும்.

இவ்வண்ணம் குலோத்துங்கச் சோழன் முதலிய தமிழ்வேந்தர்கள் மூவுருங் கொண்டாடலிருந்த ஒட்டக்கூத்தர் வயோதிகதசையடைந்தவராகி, இராசசபைக்கு வருதலும் போதலு மொழித்து, அச்சோழராச னுபசரித்துவரச் சின்னஞ் சீவித்திருந்து, பின்னர் தமக்குப் பிராணவியோக மடையுங்கால நேரிடலும்; அக்காலச்சோழன் முதலிய பல அரசர்களும் பரிசனர்களும் அவரைப் புடைசூழலிருந்து, அத்தருண மவர்க் காகவேண்டிய பணிகளை நடாத்திவந்தார்கள். அப்பொழுது குலோத்துங்கச் சோழராசன் அவரைத் தனது தந்தையினு மேலாக மதித்துள்ளோனாதலால் அவருடைய பிரிவுக் காற்றினாய் வருந்தி அவரருகிற்சென்று, ஓ எனதையனே ! இதுகாறு மெனக்கும் என்னரசுக்கும் பெருந்துணையா யிருந்த தேவரீரைப் பிரிந்து யானுய்யும்வகை எவ்வகையோ வறிகிலேன். அறமாதிய புருஷார்த்தங்களை எனக் கங்கையாமலகம்போலத் தெருட்டி யாட்கொண்டருளிய தேவரீருக்கு யான் செய்யத்தகுங் கைம்மாறு யாண்டு யாதுளது ? தென்பாண்டி நாட்டில் பல சங்கப்புலவர்கள் அங்கைதோறும் ஒவ்வோரம்சமாக விருந்து விளையாடல் செய்யும் கலைமகளார், தேவரீர் கரத்தில் அவ்வம்சமடங்கலும் கொண்டிருந்து விளையாடப்பெற்ற பிரபாவத்தை இனியாவரிடத்திற் காணப்போகின்றேன் ? இவ்வுலகில் குணகடல் குமரி குடகம் வேங்கடமென்னு நாற்பாங்கெல்லைக்குள் அமிழ்கினு மினியதாய் விளங்கு மருந்தமிழ்மாதா இனிப்புகள்கவிசுப்பாற் பட்டு யாதாகுவனோ ? இதுகாறு மப்புன்கவிகளென்னும் பூடுகளை எங்குந் தலைகாட்டி வாராதபடி யடக்கிப் பூரணகவிகளை யெல்லாம் போற்றி யாதரித்தருளும் தேவரீருடைய சிவகாருண்யத்திற்கு யானாயொப்பிடலாம். ஒப்பிடவேண்டில் தம்மையடுத்த தொண்டர்களுடைய அசுத்தமாயா காரியங்களை விலக்கிச் சத்தமாயா காரியங்களை யூட்டி யாட்கொண்டருளும் சிவபிரானைத் தான் ஒப்பிடல் வேண்டும். மேலும் தேவரீர் அற்பகவி நிக்கிரகரும் அருங்கவி ரக்ஷகருமா யிருந்தமையால், துஷ்ட்டசன நிக்கிரகரும் சிஷ்ட்டசன ரக்ஷகருமாகிய விஷ்ட்டவையு மொப்பிடலாமே யன்றி வேறெவருளர்.

அன்றியு மினைமையிலேயே வெண்டாமரைத்தவசினரான் கலைமகளாளைத் தியானித்துக் களைத்து, அவரோர் பார்ப்பினியாகவந்து திருமுலைப்பாலை ஓர் வட்டிலிற்கதற் துண்பிக்க உண்டு, அவரார் சகலகலா நிலயமென்னும் புத்த கத்தினையுந் தரப்பெற்று, எங்குஞ் சாரதாபீட சம்பன்னரென் நியாவராஜ மழைக்கவிருந்த பிரபாவத்தை; இன்று மினியென்றும் தேவரீர் திருவவதாரஞ் செய்தருளிய திருமணவூர்ப் பிரத்தியக்ஷமாகக் காணும்படிக் கிருக்கின்றதே: ஓங்கால் சிவத்தலயாத்திரையாகச் சென்றபோது திருக்காஞ்சி நகரில் தேவ சேனாபதிசமென்னுங் குமரகோட்டத் தெழுந்தருளியுள்ள சண்முகக் கடவுளுக்குச் சஷ்டிவிழா நடத்துகையில், வானமுழுது மேகங்கள் பரவி மழை பெய்வதற் காரம்பித்தலையும் அதுகண்டவத் தேவாலயத் தருமபரிபாலனர் திருவிழாவை நடத்துவதற் கில்லையென்று கவலையுற்றலையுங் காரியத்தை யுநோக்கி, உடனே யோர் கவிபாடி அம்மழையைத் திருவிழா நிறைவேறும்வரையில் நிறுத்தியருளிய அற்புதச் செய்கையும்; திருவண்ணாமலைக்கண்பிறவிக் குருடராயிருந்த தாசிகளுல்வர் தமது பிரபாவத்தைக்கேட்டுவந்து தாழ், அவர்கட்கக் குருநீங்கிக் கண்டெரியுமாறு ஓர் சவிடாடி யாட்கொண்டருளிய கருணையும் இவ்வுலகுள்ளளவு மொருவரால் மறக்கற்பாலனவோ? மற்ருருகால் தேவரீர் மரபினராயுள்ள ஆவூர்ச் செங்குந்த வீரர்கள் நால்வருணத் துட்டாழ்ந்த சூத்திரருந் தங்கள் குலவண்மையைப்பற்றி ஓர் பாவலறற் பலபாமாலை சூடப் பெற்றனரென்று தாமும் பெறக்கருதி விண்ணப்பஞ்செய்ய, அப்பாவலனச் சூத்திரர்கண்மீது வைத்த அபிமானப் பெருக்கினலும் அருந்தனவிழைவினலும் அநேகமாகக் கற்பித்துப் பாடிய பிரபந்தங்கள் போலாது தலைப்பிள்ளைகள் ஆயிரத்தெண்மர்களது சிரங்களைக்கொய்து சிரச்சிங்காதனமிட்டு அதினின்று மோர்பிரபந்தம் பாடிக் குலவண்மையை விளக்கி, மீட்டுமச் சிரங்க ளவற்றி னுடலோடு சேர்ந்து உயிர்பெற்றெழுமாறு ஓர்கவிபாடியெழுப்பியருளிய தெய்வீகத்தன்மையை இம்மூவுலகங்களு மறியுமே;

வேறெருகால் முதல்வருணத்தினர்க்கு ஊழின்செயலால் முறைமாறிப் பிறந்தும் அவரோடேயே கலந்து கில்லாது கடைவருணத்தரைக் கூடி அவர்களையே கணப்படுத்தக் கற்பித்துப் பாடி அவர்களால் சன்மானமும் வெகுமானமும் பெற்றிருக்கும் கம்பனானவன், எல்லா வைதிகராலும் பூசாகாலத்தில் பாராயணஞ் செய்யத்தக்க மகாவிதிகாசத்துள் அவர்களைக் கலந்துபாடிய காரணத்தால் தேவரீர் கோபித்து அடியேனாலவனை யவமானப்படுத்த, அதையவன் நெஞ்சுளிருத்தித் தேவரீர் சரீரசாட்டியங் கொண்டிருந்த போது இந்நோயாலேனு மிறக்கானேவென்று தனதுபாசனப் பொருளாகிய பிரமரக்ஷைத் தியானித்து ஓர் கவிபாடித் தானே பிறக்க, அஃதுணர்ந்த புதல்வன் அக்கவியினைத் தேவரீர்க்குக்காட்டி எனது தந்தைக் குயிர்ப்பிச்சை தரவேண்டுமென்றிருக்க, உடனேயக்கவியினைத் திருத்தி அவனுயிர்த்தெழுச் செய்து அவனுக் கதுமுதல் வழங்குவதாக ஓர் சிறப்பு நாமமுந்தந் தாட்கொண்ட சிவகாருண்ணியத்தின் சீர்த்தியை அடியேனென்னென்று துதிக்கவல்லேன்?

பின்னோர்கால் சும்மகோண வீரசிங்காதன மடத்துச் சங்கமமூர்த்தி யால் நேர்ந்த ஒரு பெரும்பழிக்காக அம்மடத்தி லெழுந்தருளியுள்ள கங்கை வீரபத்திரக்கடவுண்மீது பிரபந்தஞ்செய்யும் பொருட்டு, ஆக்கலாதிய வெத் தொழிற்கு மதிபனாயுள்ள சிவபிரானோடு சற்று மஞ்சாமற் நருக்கி வாதாடு பவளான மகா பத்திரகாளியையுந் தேவரீர் சூழ்மேவல் செய்பவருக்கொப்ப லிருத்தி, அவளெழுதிவரப் பாடிமுடித்த அப்பிரபந்தத்தின் வரலாற்றை இவ்வுலகில் யாரறிபாதார்? இவ்வனைத்தையு மறிந்தேயன்றோ கலைமகளார மிசத்தினரான ளுளவைப்பிராட்டியார் “தாய்க்கழுது-ஞானவமுதுண்டசை வநாயகன்” எனத் தேவரீரைத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தியோடொப்பக்கூறி யதன்றி, மற்றொரு சமயத்தில் “காவலர்க்கோர் கான்மடங்குங் கற்றோர்க் கிருகாலாங்-சேவலர்க்கோ வங்கமெலாங் கேட்டியால்” என்று யானும் புகழேந்தியாரூந் தேவரீருடைய பெருந்தகைமையை யறியுமாறு விதந்து கூறி னார். இத்தகைய பிரபாவங்க ளெண்ணிலவாகப் படைத்த தேவரீரைப் போல இனிமான் காணப்பெறுவதும் உண்டுகொலோ? என்றின்னும் பல கூறிக் கிலேசித்தான்.

அப்பொழுது கூத்தர் அவ்வரசன் படுங் கிலேசத்திற் கிரங்கினவராய் மெல்லவிதினைக் கூறுவதாயினர். கேளும் எனதன்பிற்சிறந்த ஏந்தலே! கடவு ளென்பதற்குச் சகலமும் கடந்தபொருள் என்பதருத்தம். அக்கடவுளினருள் சுருத்தின்மருள் நீங்கினோர்க்கே யாம். ஆகவே யவ்வருளுருவான சிவவரு வங்கனாயுந் சத்தியருவங்கனாயுந் சிந்தையினிறுத்தித் தியானிப்போர்க்கு எந்தக்காரியங் கைகூடாததாகும்? அத்தகையர்க் கெத்தகைய பயனும் அங் கையாமலகம்போ லணுகும். இதுபற்றி நீரினி யறியற்பால தொன்றுமில்லை யாதலால் இஃதிப்படி நிற்க-இவ்வுலகின் கணுள்ள மாணிடவருக்கத்தினர்க்கு வருணபேதங்கள் பலவாம். ஆயினு மவைவெல்லாம் அவர்கட் கஞ்ஞானப் போர்வையேயன்றி வேறன்று. அவற்று ஞாயந்த வருணத்திற் பிறந்தோர் சிரேஷ்ட்டரென்றும், தாழ்ந்த வருணத்திற் பிறந்தோர் சனிஷ்ட்டரென் றும் சொல்லுவது அறிவின்மை. அஞ்ஞானமகன்ற விஞ்ஞானம் எந்தவரு ணத்தில் யாவனிடத்தில் விளங்குகின்றதோ அந்த வருணமும் அவனுமே சிரேஷ்ட்டமெனவறியும். கன்மத்தினால் வருணமல்லது ஜென்மத்தினால் வருணமில்லை யென்பது சுருதிநிச்சயம். இந்த வருணவிஷயத்தில் உயர்வு தாழ்வு பேசுவதெல்லாம் அஞ்ஞானமேயன்றி வேறன்று. இதற்குப் பெரி யோரால், “நல்லகுலமென்றுந்தீயகுலமென்றுஞ்-சொல்லவல்லாற்பொருளி ல்லை - தொல்சிறப்பி-னெண் பொருளொன்றோதவங்கல்விபாள்வினை-யென் றிவற்றானீளுங்குலம்” என்றும், “நலத்தின்கணுநின்மைதோன்றினவனைக்- குலத்தின்கணையப்படும்” என்றும் கூறியிருத்தலே சான்றும். இத்தகைய வருணத்தனைகளிற் பட்டு வாய்மதங்கொண்டு திரிவோர் பலராயினும், அவ ருள் யானொருவனாய் என்வருணத்தைச் சிலாகிக்கவந்தவ னல்லன். என் வருணமென்பது அவ்வருணங்களிற் கலவாததா யிருந்துகொண்டே அவ்வல்

வருணவொழுக்கங்களினைத்தையுமேற்றதாகிப் பிரமபரம்பரையிலுண்டான அவ்வவ்ருணங்களைப் போலாது சிவபரம்பரையில் ஒரோதன்மையதாயுண்டாயிருத்தலை விளக்கவேண்டி, அவ்விளக்கமுங் கற்பனைவாயிலாக வந்து கடைப்பட்டுப் போகாதபடி கடவுள்வாயிலாக வந்து கனம்பெற்றிருத்தற் பொருட்டுச் சிரச்சிங்காதனமிட் டோதியதெனவறிமின். அன்றியும்-ஒரு யானையே பிமவிக்குருடருக்குப் பலவாதல்போன்றது மற்றைபவருணங்களை னவும், இவ்வருண மப்படியின்றி எவர்க்கு மவ்வொன்றாகவே நின்று விளங்குவதெனவும் யாவருமறிதற்பொருட்டே அவ்வாறோதியதென்றுணர்க. அல்லாமலும் - ஆசு முசுலிய நாற்கவிகளினும் வல்லா ரெவரோ அவரே கவிச்சுரரென் றழைக்கப் படுவர். அக்கவிச்சுர ரெவ்வருணத்தோ ராயினும், அல்ல தெவ்வாச்சிரமத்தோராயினும், அவர்க்குக் காணருங் கடவுளுங் கையாற்காட்டிய வேலையைக் கருத்தாய் முடிக்குமென்றால் ஓர் காளி செய்து முடித்தலோ வரிது.

அக்கவிச்சுரத்தன்மையும் ஈச்சுரபத்தி பாசவைராக்கியம் சீவகாருண்யம் பிரமஞானம் என்னு நான்கு சாதனங்களும் தமக்குள் கூடியிருந்தால்தான் பயன்படும். இவற்றி லெள்ளத்தனை தப்பின் மலையத்தனை நாகங்கள் முன்னிற்கும். தெரியாமற் றவறினோர்க்கும் அதற்குத்தக்க தண்டனை யுண்டாவதன்றி, வண்டிலின் சக்கரம்போற்சுழன்று சென்னமரண மென்பவை யொழியா. இவையவர்க் கெக்கா லொழியுமெனின் - மேற்கூறிய சாதனங்களால் அகம்பாவ ரசித்து, ஆணவமல மகலுங்கா லொழியும். அப்போது சகல வான்மாக்களுந் தாமேயாய் விளங்குவர். சமஸ்த்த தேகாதிகளிலும் விபுவாய் விளங்கு மவ்வான்மாவோ, மிகப்பரிசுத்தம். அஃது மாயாமயக்கிலகப்பட்டு மருண்மிகிடப்பதாயது. அம்மாயா சகிதமான உடலுக்கும் மாயா ரகிதமான வான்மாவுக்கும் சற்றும் சம்பந்தமே யில்லை. இவ்விரண்டையு மொருவன் எக்கால் வேறாகக் காண்பனோ அக்கா லவலிருந்தவிடமே முத்தி. இவ்வா றிருளுமொளியு மில்லாவிடத் திருந்துபார்க்கிற் சகலமுமெளி திற்றோன்றும். இத்தகைய ஞானசொருபந் தானாகியிருக்க அதைக்கை விட்டு உலகத்தைத் தானென்மெறித்து மேற்போட்டுக்கொண்டு எத்தனை நாள் திரிகின்றனோ, அத்தனை நாள்வரையில் தன்னைத்தா னறிகின்றவறிவு அவனுக்குச் சற்றும் வராது. இவை நிற்க - முன்னமுமக்கு இளவரசு பட்டாபிஷேகஞ்செய்ய எத்தனித்த காலத்தில் யான் உமது தந்தை முன்னிலையில் இக்லோகவாழ்வினுக்குரிய புருஷார்த்தங்கள் நான்கினையு முணர்த்தவேண்டி, ஏற்றார்க்கு மாற்றுகொடுத்தலாகிய அறத்தைப் பற்றியும், அவ்வறத்தின் வழியினாலே சேகரிக்கப்படும் பொருளைப்பற்றியும், அப்பொருளின லனுபவிக்கும் இன்பத்தைப்பற்றியும், அவ்வின்பத்தினு லடையப்பெறும் வீட்டினைப்பற்றியும், வேதாகமமாதியசுருதிகளிற் கன்மகாண்டத்துட்கூறிய விதிகளின்படிக்குப் போகித்திருக்கின்றே னன்றோ? இனிப் பரலோக வாழ் வடையப் போகின்ற யான், அப்பரலோக வாழ்வினுக்குரிய புருஷார்த்தம்

கூனையும் அச்சுருதிகளில் ஞானகாண்டத்திற்கூறிய விதிகளின் படிக்குப் போதிக்கின்றேன் மனதைப் புறம்பிற் செல்லாதபடி நிறுத்திக்கேளும்.

இவ்வுலகத்தி லந்தகன்கையி லகப்படும் உயிரும், நாய் நரி கழுகாதிக ளுந் கிரையாகும் உடலும், விவேகமற்ற பாமரர் நெஞ்சிற் பொருட்படும் பொருளும், ஆகிய விம்மூன்றையும் யானென தென்னாது கடவுளுக்குத் தத் தஞ்செய்து கொடுத்துவிடெலாகிய சர்வசங்க பரித்தியாகமே அறம். இவ்வ மத்துக்குப் பலகைப்பெற்ற பிரத்தியேகாத்ம சைதன்யமான நித்தியவஸ்து வே பொருள். இப்பொருளின் வியாபகத்தாலுதித்த சர்வசாட்சியாகிய பூர ணணந்தமே இன்பம். இவ்வின்பாதீதமான அகண்டைக ரசத்தால் சாக்ஷிவா சனையாதிகளுங் கரைந்து விடுவதே வீடு. ஆதலா வின்னான்கையும் பரலோக வாழ்வினுக்குரிய புருஷார்த்தங்களெனக் கொண்டு, இப்பரம புருஷார்த்த ங்களால் சொரூபஞான நிஷ்ட்டாபரணயிருந்து, இப்பிரபஞ்ச வாழ் க்கையில் சனகராஜனைப்போலப் புளியம்பழமு மதினோடுமென்ன ஒத்தி ருந்தும் பற்றற்ற, இராச்சிய பரிபாலனஞ்செய்யும் என்றுகூறி முடித் தனர்.

உடனே யருகிலிருந் திவையனைத்தையுங் கேட்ட புகழேந்திப்புலவர் கண்கலுழ்ச்சியோடும் அவருடைய காருண்யப் பிரபாவங்களனைத்தையும் எடுத்துக்கூறித் தோத்திரஞ்செய்து, ஒ சத்தசாட்குண்யமூர்த்தியே ! தேவ ரீரை யோசிக்குமிடத்துச் சமயகுரவராகிய நால்வருமே ஒருருவாகியவதரி த்துள்ளீரெனக் கூறற்பாலதன்றி, ஒளவை யெம்மன்னைபோல ஆளுடையபிள் னையாரை மாத்திரங் கூறுதலும், அதனை நமதரசர்பெருமானெடுத்து விதந் துரைத்தலும் அழகு மமைதியு மன்று. அவை யெவ்வாறெனில் - தேவரீ ரினோமையிலேயே கலைமகளாருடைய கனதனப்பா லுண்டு, அவரார் சக லகலாநிலைய மென்னுமோர் புத்தகந்தரப் பெற்று, புன்கவிகளைக் களைந்து, பூரணக்கவிகளை யாதரித்து, அகத்தியம் தொல்காப்பிய முதலிய இலக் கணநூல்களின் குறியாத அருமையான விதிகட்கெல்லாம் வேறே நிலக்கண நூலு மிலக்கியநூல்களும் செய்து, உயிர்பிரிந் துடல்வேறு தலைவேறு யி ருந்த ஆயிரத்தெண்மரையும் அரைநொடிப்போதி லுயிர்ப்பித்து, அவர் முத லவர் மரபினர்க் கெல்லாம் சிரச்சிம்மாதனாதிபதிகளென்னும் ஓர்சிறப்புப் பெயரை அவனியுள்ளனவும் விளங்குவதாக நிறுத்திய மகிமையால்; இளைமை யிலேயே திருநிலைநாயகியம்மையார் திருமுலைப்பா லுண்டு, அதுவாயிலாய் வேதாகமாதிகளை ஒதாதுணரப் பெற்று, புறச்சமயிகளைக் களைந்து, அகச்சமயிக ளை யாதரித்து, அருந்தமிழுறுப்புக்களாகிய விலக்கணங்கட் கிலக்கியமாக அ னைகஞ் சித்திரக்கவிமுதலியன் வியற்றி, ஆருயிர்துறந் தழலினால் வெந்திருந்த வென்பினை அரைநொடிப்போதி லங்கம்பூம்பாலை யாக்கி, ஆச்சாபுரத்தின் கண் தமது திருப்பெருமணத்திற்குவந்த சகலருக்கும் ஆனந்தவீடளித்தரு

ளிப ஆளுடைய பிள்ளையாருக் கொப்பவும்; தேவரீர் சரீரசாட்டியத்தோ
முருக்கையில் அதனாவிறப்பிக்கும்படி தனதுபாசனப் பொருளாகிய பிரமரக்
கூசென்னு மோரலகையை வேண்டிக் கவிபாடித் தானேயிறந்த கம்பனென்
னும் புலவனை அக்கவியினை மாற்றி யுயிர்ப்பித்துக் காத்து, வீரசிம்மாதன
மடத்துச் சங்கமரிடநேர்ந்த கொலைப்பழிக்குப் பழியாக மன்றைச் சங்கமர்
யாரும் கொலைசெய்வான் பொருட்டுக் கைக்கொண்டு போகையில் அவர்கள்
யாரும் விம்மிதமடைந்தவர்களாக ஓர் பிரபந்தம்பாடி மீண்டு, இறந்த சங்
கமரை யுயிர்ப்பித்த காரணத்தால் அச்சங்கமமூர்த்திக ளாசிரியரால் பல
சன்மான வெகுமான விருதுகளும்பெற்ற பிரபாவத்தால்; ஒழிதற்கரிய சூலை
ளையாற்றாது மீளக்கண்ட சமணர்கள் தங்களருகதேவனைப் பிரார்த்தித்து
விடவுண்வாதினர லிறப்பிக்கமுயன்ற முயல்வுகளினின்றும் தப்பி அவர்
கட்கோ ரின்ன லுநேரக் கருதாதுவிடுத்து, ஓராணக்காலி லிடறச்செய்துங்
கற்றாணிற் பிணித்துக் கடலிலெறிந்தும் இறப்பிக்கமுயன்ற காரியங்களை அரு
மையான பதிகங்கள்பாடித் தமது சமயத்தருண்மீண்டு, பின்னர்ச் சமயத்த
ரால் சன்மானமு முபசாரமு மரியாதையும் பெற்றிருந்த ஆளுடையவரசு
களை நிகர்ப்பவும்; தேவரீ ரிருமுடவரு மிருகுருடருமான நால்வர் கவிக்கள
னப் பேர்பெற் றுய்யுமாறு அனேகநாள் கடைவாயிலிற் காத்துப் பின்னர்
கட்டளைப்படி நால்வரு நாலுக்கோடிக்குப் பாடிவர அவர்கட்கு விற்பத்திப்பத்
திரமளித் தாதரித்து, திருக்காஞ்சிநகரில் தேவசேனாபதிஸ்வரமென்னுங் கும்
ரகோட்டத்தில் சவுடமுகோந்சவ நடத்துதற் கிடை யுருய்வந்த மழையினை ஓர்
கவிபாற்றிடுத்து அது நிறைவேறச்செய்து, பின்ன ரம்மழையைப் பூர்த்தி
யாய்ப் பெய்வித்த கீர்த்தியினால்; திருவாரூரில் பரவையார் வீட்டின் கடைவா
ய்தலில் பூமாலையு மடைக்காயுமேற்றுக் காத்திருந்த கூனனுக்கும் குருடனு
க்கும் அவ்வுடற்குறையொழித்துக் காத்து, திருவையாரென்னுந் தலத்தி
னைத் தரிசிக்கவேண்டிச் செல்லுகையில் அதற்கிடையூறுகவந்த காவிரியா
ற்று வெள்ளத்தை ஓர் பதிகத்தால்விளக்கி வழிக்கொண்டு சென்று, பின்ன
ரவ்வுள்ளத்தைப் பூர்த்தியாய்ச் செல்வித்த ஆளுடைய நம்பிகளுக் கெய்ப்ப
வும்; தேவரீர் திருவண்ணாமலையிற் பிறவிக்குருடராயிருந்த தாசிகணவ்
வர்க்கு ஓர் பாலினால் கண்கள்விளங்கச் செய்து, குடந்தையம் பதியில் சிவசத்
தியி னமிசத்தளான காளிகாதேவி கையில் ஏடுமெழுத்தாணியுந் தீபமுங்
கொணர்ந் தெழுதிவர ஓர் பிரபந்தம்பாடி, அதுபாடுகையில் தீபமுன்னிலை
யால் ஓர் குற்றநேர வெகுண்டு அதனை முடித்தருளிய மகத்துவத்தால்;
தில்லைவாழந்தனா வேண்டுகோளின்படி உற்பவந்தோடங்கி யூமையாயிருந்த
ஓர் வளவர்கோன்மகனாகத் திருச்சாமுலென்னுஞ் செந்தமிழ்ப்பாக்களாற் பேச
வித்து, ஆம்பலவாணரே தமதங்கையில் ஏடுமெழுத்தாணியுங்கொண் டெ
ழுதிவரத் திருமுறைபாடி, அத்திருமுறையி னோர்சார் அவ்வம்பலவாணராற்
பிழைநேரவருந்தி முடித்தருளிய ஆளுடையவடிகளைப் போலவும் ஆர்ப்பேசத்
துணியார்கள்? ஐயனே! தேவரீருடைய பிரபாவத்தைப்பற்றிக் கலவிப்பெ

ருக்கினும், கலைஞானச்செல்வத்தினும், சமயாசாரவொழுங்கினும், சற்சனசங் கவியுத்தினும், தெய்வீகத்தன்மையினும், திண்மையொண்மையாதிகளினும், சிவபத்தித்திறத்தினும், சிவகாருண்யநிலையினும், பிரபுத்துவச்சிறப்பினும், பிர கஞானநிட்டையினுமாராயுமிடத்து; ஆந்நால்வரையன்றி வேறெவரையொப் பிடவல்லேம்? ஆதலாலினித் தேவரீரைப்போல ஒரு புனிதமூர்த்தியைக் காண ப்பெற்றாவிடினும், எங்கேனு மிருப்பதாகவேனுங் கேட்கப்பெறுவேமோ? என் நிவ்வாறு பலகூறி வியாகூல சிந்தையோ டிருந்தனர்.

இவையனைத்தையுங் கேட்டிருந்த கவிச்சக்கரவர்த்தியார் புன்முறுவல் பூத்துப் புகழேந்தியாரைக் கண்விழித்துப்பார்த்து, ஓ எனதன்புச்சணியான் வரே? நீர் கூறியவனைத்தையும் யானுபசார வார்த்தையாகக் கொள்ளத்தக்க தேயன்றி, அப்பரமாசாரியருடைய பாததூளிக்கும் பற்றாதயான் வேறெவ் வாறு கொள்ளற்பாலன்? இவ்வுலகின்க ணேருவனுடைய கல்வி கலைஞா னம் சமயாசாரம் சற்சனநேயமுதலிய யாவும், அவனுடைய வியற்கையான குணநிலைமையினால் விளங்கும். அக்குணம் சாத்துவிக விராசத தாமதமென மூவகை. இவற்றுள் ஒத்தமமாயுள்ள சாத்துவிகமே மேலானது. இராசத தா மத குணமுடையோர், சாத்திர விரோதியரும் சமரசப் பகைஞரு மாவார். அபேதமாகிய கடவுள் சத்துவகுணமுடையார்க்கே அனுக்கிரகம்பண்ணும். அக்குணத்தை வகித்தோர்க்கு எவற்றினும் பேதாபேதங்கள் தோற்றா. அத் தகையோர்க்கு மரணவேதனையென்ப தில்லை. இராசத தாமத குணத்தால் வீணே யகம்பாவங்கொண்டு வாதாடிக்கேட்டபேர், உலகர்மெச்சும் புகழினுக் காசைகொண்டு பழிபாவங்களுக் காளாகுவர். அதிகமாய்ப் பொருளைப் படை த்தோர் அதனை யெப்படி பிறர்க்குத் தோற்றாதபடி காப்பார்களோ, அப்படி க்கே சத்துவகுணமுடையவர்கள் மௌனத்திருந்து ஆயவேண்டுவனவற்றை யாய்ந்துதேறி என்றுமாராத மோகக்ஷயி டடைகுவர். உலகம்வியக்கப் பேசு கின்றவன் உத்தமரவையிலிருக்க யோக்கியனன்று. இவ்வுத்தமராகிய சாது க்கள் கன்மசாதுக்கள் தன்மசாதுக்கள் என விருவகையர். இவருள் கன்ம சாதுக்களாவார் பிறவியிலுஞ்செய்கையிலு மானவ ரம்சத்தினராகவே யிரு ந்துகொண்டு, கோப்பாபாதிகளில்லாமல் சாத்திரவிசாரமுஞ் செய்யாமல் ஒருவர் சொல்வதையுமுணராமல் வறிதே சும்மாவிருப்பவர்கள். தன்மசாது க்களாவார் பிறவியில் மானவாம்சத்தினரா யிருந்த போதினும், செய்கை யில் தேவாம்சத்தினராக விளங்கிச் சாத்திர விசாரணையினால் சாதன நான்குநம் பழகிப் பொய்யனைத்தையுமுதறி மெய்யனைத்தையுங் கை க்கொண்டு மேலான ஞானபதத்தை நாடியிருப்பர். ஆதலா விர்த்துஞான பதத்தையே நல்லுறவெனக் கொண்டு, இப்புபாலனிடத்தில் உயிருக்குயி ராய் உணர்வுக்குணர்வாய் என்னைப்போலிருந்து, மந்திராலோசனையிலும் தந்திராலோசனையிலும் தலைமைப்புலமைபெற்று இன்புற்றிருக்கக்கடவீர், நீர் பாடிய நளவெண்பாக்களிலுள்ள சொற்சுவை பொருட்சுவை முதலியவை

கட்கு ஆலகாலத்தோடுங் கூடிக்கெட்ட அமுதத்தை யொப்பிடுவ தறிவின் மையாதலால், இன்றுமுதல் உமக்கு “வெண்கவிப்புலி” என்னு நாமமும் எங்கும் விளங்கி வழங்கக்கடவது என்று கூறி முடித்தனர்.

அப்பொழுது குலோத்துங்கச் சோழராஜன் மனைவியானவள் நாமும் அப்பெரியோனைப் பார்த்துவருவோமென்னும் விழைவினால் அங்ஙனம்வந்து, தனது கமல மலர்போன்ற கரத்தினால் அவரது திருமுகத்தை மெல்லத் துடைத்து அருகில் நின்றனள். அஃதுணர்ந்த கவிராஜசிங்கம் அவ்விராஜ பத்தினியைப் பரிவோடும் பார்த்து, ஓ எனதம்மணீ! இக்காலேனும் உன்னை என் கண்ணுளிரக்கண்டு வசனித்தற்கேபோலும் இதுகாறும் என்னுயிர் நீங் காதிருப்பது. உனக்குள் பிதாவால் கொடுக்கப்பட்டுள்ள சீதனச்சொத்துக் களில் ஒன்றாகிய புலவர்கோனுக்கு யான் வேறானவனென் மெண்ணற்க. அதுவிஷயத்தைப்பற்றி நீ யுன்கணவனா லறிந்தே யிருக்கலாம். ஆனதனாலே யே நீ இப்போது என்மீது கிருபைவைத் திங்ஙனம் வந்ததுபோலும்? ஆம் மர சாரதா! ஒருவன் பெறுதற்கரிய பொருள்களுள் கற்பென்னுங் கலங்கா நிலைமைபெற்ற மனையாளினும் உயர்வாகிய பொருள் யாதானது? ஓர் மரக் கலத்தை யாதரவாகக்கொண்டு கடற்கரையேறுகின்றவர்களைப் போல, ஓர் புருஷ னில்வாழ்க்கைத்துணையாகக் கற்புடைமனையையக்கொண்டு பிரமசாரி வானப்பிரத்தன் சன்னியாசி முதலாயினோரை யுபசரித்தலாகிய அறங்களைச் செய்து மோகக் கரையேறுவன். இவ்வுலகில் மாத மும்மாரி பெய்தலென் பது, வேத மோதுவோர்க் கோருமழையும் செங்கோல் செலுத்துவோர்க் கொரு மழையும் கற்பிற் சிறந்தோர்க் கொருமழையுமென் மன்றோ வகுத் திருக்கின்றது? ஆதலால்-உன் கணவனுடைய அரசாட்சிக்கும் ஆன்மலாப த்திற்கும் ஆதரவு நீ யன்றி வேறில்லையென்று கூறி, முறையே மற்றை மனை மக்களாகிய சுற்றத்தினரும்வர அவ்வவர்கட்கெல்லாம் தக்க புத்திகளையாவும் போதித்து, அருந்தவர்க்கு மாதலர்க்கும் அன்னதான முதலியன வழங்கச் செய்து, புகழேந்திப்புலவரால் தமிழ்வேத பாராயணம் பண்ணுவித்து, குலோத்துங்கச் சோழராஜனை நோக்கி, ஓ என்னரும்பெருந் துணைவனாகிய இராஜேந்திர சோழராஜனுக்கினிய மதலாய்! இயான் குருலிங்க சங்கம மூர்த்திகளாகிய வீரமகேசருக் கடிமைப்பட்டுளோதலால், என்சரீரத்தைச் சமாதிக்கிரியையின் வாயிலாய் அடக்கம் செய்திக. என்று கூறிப் பது மாதனங்கொண்டு, சின்முத்திபாபெற்ற கரத்தராய் முத்திபஞ்சாக்கமத் தியா னத்தோடு ஆவணிமாதம் பூர்வபக்கம் உத்திராட நட்சத்திரங்கூடிய சுபதின த்தில் சிவசாயுச்சிய பதவி யடைந்தனர். இவ்வாறு கவிச்சக்ரவர்த்தியா கிய ஒட்டக்கூத்தர் தேகவியோகமான செய்தியைப் புவிச்சக்ரவர்த்தியாகிய குலோத்துங்கன் உடனே சிலசாரணரால் பலவூரின் கண் அவருக்குந் தனக் கும் இஷ்டரு மினத்தருமாயுள்ள எல்லோர்க்குந் தெரிவிக்க, அஃதுணர் ந்து வந்துகூடிய சனங்களில் அவரறிவு ஆற்றல் கல்வி செல்வம் பொறுமை வாய்மை உறுதி ஒழுக்கமுதலிய பிரபாவங்களைப்பற்றிப் பேசிப் புகழாதார்

ஒருவருமில்லை. அத்து லங்கொரு சாமகேரமளவும் சத்தமேகங்களு மொன்றுகூடிப் பெய்தல்போன்று பேரொலியாகியிருந்து, பின்ன ரவைபெய்தலை விட்டபோதுள்ள தன்மைபோன்று நிசத்த முண்டாயது. அக்கால் ஊவீச்சுரர் குழாத்தூள் வந்திருந்த கலைமகளா ரம்சத்தினரான,

ஓளவையாரீ.

நூற்றெண்பதின்சாது நூங்கூறுந்தமிழி
னேற்றமினியென்னுயிரியுமோ—போற்று
புவிராசர்யாரும்புகழுமொட்டக்கூத்தந்
கவிராசன்காட்சியிலாக்கால்.

புகழேந்தி.

என்கவிஞத்தன்மையிருந்தென்பயன்றருமே
புன்கவிஞப்பூடனெத்தும்பொங்குமே—யின்கவிஞ
ரெய்ப்பிடைவைப்பின் றியினைப்பேரகூத்தனுயி
ருய்ப்பிலதாயோயவுறின்.

கும்பன்.

இன்றல்லோராசசடைக்கென்கவிதைதேற்றுநா
ளென்றவொன்றைவைத்தாளியல்பெளிதோ—வன்றே
யிறவாநின்றேற்குயிரீவிக்கூத்தன்சீர்த்தி
மறவாநின்றயுவனோமன்.

எனவும் மூவரும்பாடி அவர்மீது தாங்களவைத்துள்ள உட்கருத்தை வெளிப்படுத்தி அவரது தேகவியோகத்தை யாற்றாராய் வருந்தி மிகப் பரிதபிக்க; புவிச்சுரர் குழாத்துட் கலந்து சம்பாஷித்துக்கொண்டிருந்த,

குலோத்துங்கன்.

ஒன்றேயுரைப்பனுயர்பாணினியுலகோகைவிட்ட
வன்றேயொழிந்தநல்லாரியச்செம்மையருளுருவக்
குன்றேயணையவிக்கூத்தனென்னோடுகுலாவல்லிட்ட
வின்றேயொழிந்தவியற்றமிழ்ச்செம்மையிருநிலத்தே.

என்று பாடிக்கிலேசித்துப் பின்ன ரொருவாறுதேறினவனாய் அவரது சமாதிக் கிரியைகளைத்தையும் சாங்கோபாங்கமாக வேதாகம விதிப்படி நிறைவேற்றி, அந்தணர்க்கு மாதுலர்க்கு மளவற்ற தானதருமங்களைவழங்கி, அங்கக்காரியார்த்தமாக வந்திருந்த புவிராஜர் கவிராஜர் முதலிய பலருக்கும் தக்க மரியாதைகள் செய்தனுப்பினன்.

இப்படி தமிழ் நாடெங்கும் பிரபலித்திருந்த கவிச்சக்ரவர்த்தியாகிய ஒட்டக்கூத்தர் தேகாவசான மடைந்த பின்னும், அளவற்றபே ரவருடைய பிரபாவங்களைக் கருதித் துதித்துத் தியானித்துத் தங்க ளிஷ்ட காமியங்கள்

நிறைவேறப்பெற்றவர்களாயினர். இதற்குச்சான்றாயிற்றைக்கேற்குறையவைஞ்ஞாறு வருடத்திற்குமுன் ஆன்றோரார் சான்றோருடைத்தென்று கூறப்பட்டுள்ள தொண்டநாட்டிற் கிராஜாநாயகன் விளங்கும் காஞ்சிமாநகரின்கண், மதுரீதிமுறையிற் தவறாதவனாய் வருணச்சிநம தருமங்கனையுஞ்சமயாசார வொழுக்கங்களையுந் தழுவினவனாய் விஜயமார்த்தாண்டனெனும் ஓர் குறுநிலமன்னவனிருந்தான். அவன் கொலுச்சபைக்கண் உத்தியோகஞ் செய்பவருள், ஒரே பெயர் வாய்ந்தோ ரிருவரிருந்தனர். அவரினொருவன் செங்குந்தன், மற்றொருவன் வேளாளன். இவரினொருவனை யாதேனுமோர் காரியார்த்தமாக அரசனழைக்குங்கால், மற்றொருவன்வந் தெதிராகுவன். இவ்வாறு பலகாலநிகழ்வதை அரசனயோசித்து, அவ்விருவரையுமொருபோதழைத்து, உங்களிடுகுறிப் பெயரையேனும் சிறப்புப் பெயரையேனும் வேறுபட மாற்றிக்கொணமின்கொனக் கூறினன். அதற்குச் செங்குந்தன் இடுகுறிப் பெயரையொன்றாயர்க்குமியலா. சிறப்புப்பெயரோனென்றால் மற்றைய மரபினர்க்குப் பலவாயிருத்தல்போல எம்மரபினர்க்கின்றி, யாண்டு மெக்காலத்தும் ஒன்றாகவே யிருத்தலால் அதனை யு மாற்றப்படாதெனக் கூறினன். இதுகேட்ட வரசன் வேளாளனை நோக்க, அவன்-இவர் மொழிந்ததில் மற்றைய மரபினரைப்பற்றிக் கூறியது சாதமேயாயினும் எமது மரபினர்க்கும் அவ்வாறின்றி, யாண்டு மெக்காலத்தும் ஒன்றாகவே யிருத்தலால் அதனை மாற்றப்படாதெனக் கூறினன். அக்காலரசனிருவரிடத்தும் சமநோக்கஞ்செய்து, இந்தச் சந்தேகத்தினை யாவரால் உள்ளபடியுணர்ந்து நிவர்த்திக்கக் கூடுமென்று வினவினன். அதற்குச் செங்குந்தன் கைலாய பரம்பரையில் வந்த சந்தானானசிரியர் நால்வருள், உபசுப்பிரமணியரான வீரவாகுதேவரமிசைபெற்றுச் சனகமகாமுனிவ ரவதாரமாய் விளங்கும் சுவேதவனப் பெருமாளென்னு மெய்கண்டேதவராஜனத்தின்கண், பூர்வமோர் சிவானுபூதிமானாய்ப் பிரசித்திபெற்றிருந்த சிற்றம்பலநாடிகளின் பிரதமமாணக்கருளொருவராய் இவ்வூரின்கண்ணே இவர்க்கு மிவர் மரபினர்க்கு மாசிரியராகி, ஞானப்பிரகாசதேசிகரென்னும் அபிடேகத் திருநாமம் வாய்ந்த ஓர் புண்ணிய சொரபியுளர். அவரை யழைப்பித் துசாவின், உள்ளபடியுணரக்கூடுமென்று சொல்லினன். அப்போதரசன் வேளாளனை நோக்கி, உமக்கிது சம்மதமாவெனக் கேட்டனன். அதற்கவன் தனக்குஞ் சம்மதந்தானென்றுகூறி, பின்னரிச் செங்குந்தர் அத்தேசிகர் சொல்லிய உண்மையிற்பிறழ்ந்து வேறொருவரை யழைப்பித்தல் கூடாதென மொழிந்தனன். அதற்குச் செங்குந்தன் ஒருபோதும் பிறழேனென்று கூறினன்.

அதுகேட்ட வரசன் உடனேயவ் வாசிரியரைத் தனதமைச்சரைக்கொண்டழைப்பித்துத் தக்கவாதனத்திலிருத்திச் சபைக்கணிகழ்ந்த சரிதத்தினைக் கூறி, இச்சந்தேகத்தினை நிவர்த்தித்தருள்கவென வேண்டினன். அதற்குத் தேசிகர் அரசனைநோக்கி, ஓ காவலனே! ஒருவன் தனது தலைபோங் காலநேருமாயினும், தனது நெஞ்சாலறிந்ததிற் பிறழாது உண்மையே சொல்லுவ

னையின், அவன் தானதருமாதிகள் செப்தவரினுந் தலையாவன். ஆதலாற் பொய்சொல்லாமைக் கொப்பாகிய புகழ்ச்சியில்லை. அந்தணர் முதலிய நால்வருணத்தருள் கடையாய வருணத்தரான சூத்திரருள்ளே யான் சற்குத்திரமரபுன்னும் வேளாளர் குலத்தில் அவதரித்தோனேயாயினும், அம்மரபினர்க்கெல்லாம் சமயத்தை முதலியன செய்வித்து அவர்களைச் சன்மார்க்க நெறிக்கண் சாரவிடும் ஆசிரியனாகி, அவர்களாற் செய்யப்படும் உபகாரத்தினாலேயே சீவிக்குந் தன்மையன். இத்தன்மையனைச் சத்தியலட்சுமி குடி கொண்டிருக்கின்ற இவ்விராஜசபைக்கண் வருவித்து, இருவகை மரபினர்க்குண்டாயுள்ள சிறப்பு நாமத்தைப்பற்றி உண்மையை விளக்கவேண்டுமென்று; சேட்டால், சாதியபிமானமும் சமயாபிமானமும் சன்னியாசிக்கும்கூடா வென்பதற்கொப்ப, அம்மரபிரண்டனுள் ஒன்றன்பற்றினனாகிய யான் அச்சாதியபிமானத்தினாலும் அதனாற் பெறும் ஊதியத்தினாலு முறைபிறழ்ந்து பொய்சொல்வேனாயின், பின்ன ரென்னெஞ்ச மென்னைச் சுடுவதோடு எரிவாய் நிரயங்களு மென்வரவுக் கெதிர்பார்த் திருக்குமன்றோ? என்னை யொத்தோர் 'நெஞ்சையொளித்தொருவஞ்சகமில்லை' என்னு மானறோர்வாக் கியத்தை மறக்கின், உலகமும் அவ்வுலகத்தையாளு மரசரும் அவ்வரசினால் நிகழ்ந் தருமமும் அத்தருமத்தினாற் பொழியு மழையும் என்னுகாநிற்கும்? பெரியோர்களுக்குப் பொய்சொல்லாமை யே பேரின்பவீடென்று வேதாசம புராணே திகாசுக்கள் முக்காலு முறையிடுகின்றதால், உண்மையேபேசுவன் சேருமென்று கூறலாயினர்.

இவ்வுலகின்கணுள்ள மானிடவருக்கத்தினர்க்கெல்லாம் நான்குவகையாக வருணபேதமுண்டான காலத்திலேயே, ஒதல் வேட்டலாதிப ஒழுக்க நிலையேற அந்தணராகிய முதன் மூவருணர்க்கும் ஐயர்முதலிய சிறப்பு நாமங்க ளுண்டானபோது, அவ்வொழுக்க நிலையின் றி அம்மூவர்க்கு மடிமைப் பிள்ளைகளாகவிருந்து ஏவல்செய்யு மொழுக்கத்தினரான நான்காம் வருணர்க்குப் பிள்ளையென்னுஞ் சிறப்புநாம முண்டாகி, அம்முதன் மூவர்க்குங் காலதேச வர்த்தமானங்களால் அச்சிறப்பு நாமங்கள் பலவாறுனமைபோல, நான்காம் வருணர்க்கும் அவை பலவாறுயினவென்பது எங்கும் பிரசித்த நிச்சயம். அவ்வாறுயினும் - அச்சிறப்பு நாமங்கள் யாவும் ஆதியிலுண்டான அவ்வப்பெயர்ப் பொருளையேதரும். இச்சபைக்கண் விவகாரமுகப்பில் நிற்கு முதலியரென்னுஞ் சிறப்பு நாமம் உவற்றை யொப்ப தன்று. அஃதரிபிரமேந்திராதி தேவர்கட்கெல்லாந் தலைவரான சிவபிரானுக்குரிய சிறப்பு நாமமாதலால், அச்சிவகுமாரர்களாகிய செங்குந்தமரபினர்க்கே எத்தேசகால வர்த்தமானங்களினும் சிறப்பு நாமமாய் விளங்கும். அதனை வேறொரு மரபினர் வகித்தல் விளக்கினொளியை மின்மினி வகுத்திருத்த லொப்பாம். மேலும் - அதன் பெருமையைத் தேவர்களில் அயனரியரென்னு முத்தேவர்கள் சொல்லல்வேண்டும். முனிவர்களில் முத்தமிழ் வேந்தராகிய அகத்தியமுனி

வரோ கூறற்பாலர். மானிடரில் கவிச்சகரவர்த்தியும் சிரச்சிங்காசனாதிபதியுமாகிய ஒட்டக்கூத்தனோ விளக்கத்தகுவர். இவ்வாறாயின் என்னையொத்தவன் அதன் பெருமையைக்கூற வல்லேனென்றெழுத லறிவின்மையேயாம். ஆதலின் - அதனைச் செங்குந்தமரபினர்க்கு மாற்றப்பட்டார். வேளாண்மரபினர்க்கோ அடிமைப் பொருளைக்காட்டும் சிறப்பு நாமங்கள் அனந்தமுளவாதலின் மாற்றிக்கொள்ளப்படுமென்று கூறி முடித்தனர். இவையனைத்தையுங் கேட்டிருந்த வேளாளன் முகங்கருகி வியர்த்து விழிசிவப்பச் சினந்து, ஞானப்பிரகாசதேசிகரை ஞுமனைப்போ லுருத்துப்பார்த்து, ஓய் தேசிகரே! அன்மிட்டார் வீட்டிற் கன்னமிட்டார் கூட்டுள் நீர் தலையாவீர் போலும். செங்குந்தமரபோர் ஒருவர்க்கே முதலியரென்னுஞ் சிறப்புநாம முரியதென்று சத்தியமாகக் கூறுவீராவென்று உரப்பிக் கேட்டனன். அதற்கத் தேசிகர் என துநாவினான் மழுவெடுத்துக் கூறுவேனென்றனர்.

அதுகேட்ட வரசன் மிகவியந்ததும் அத்தேசிகரது பிரபாவத்தை விளக்கவெண்ணியோ? அவரை யுதாசினமாகப்பேசிய வேளாளனகத்தை யடக்கக் கருதியோ? செங்குந்தன் சொல்லைத் தெளிய நினைந்தோ அத்தேசிகரைப் பார்த்து, ஐயா சைவசமயாசாரியரே! எவ்வாற்றாலேனும் இவ்விருவருங் கூறியவற்றுள் உண்மையறியவேண்டுமென்பது என்கருத்து. நீரு நாவினால் மழுவெடுத்துக் கூறவல்லேனென்று மொழிந்ததால், அவ்வாறு செய்யற்கியல்வீரோவென்று கேட்டனன். அதற்கத்தேசிகர் இப்போதே யிவ்விராஜசபையின்கண் எரிமூட்டி ஓர் மழுவையமைத்து வைத்திரும், ஒருசாமத்திற்குள் இச்சபைக்கு நேரோயிருக்கின்ற பூசாமண்டபப் பூங்காவுட்போய்ச் சிவபூசனை முடித்துக்கொண்டு வருகின்றேனென்றுகூறிச் சென்றனர். உடனே வேந்தன் தனது நண்பராயுள்ள பிரபுக்களையும் பெரியோர்களுையும் சில தூதராலடைப்பித்து, அங்ஙன நிகழப்போகின்ற அற்புதமிதுவென்று அப்பட்டண முழுவதும் வள்ளுவனைக்கொண்டு முரசறைவித்தான். அம்முரசினுஞ்சையைக்கேட்ட அந்தணர் முதலிய நால்வருணத்தினரும், சிவபிரானுடைய முகத்தினு மகத்தினுந் தோன்றினவர்களாகிய சிவாசாரியர்களும் செங்குந்தவீரர்களும், இன்னுமுண்டாள் புறவருணத்தினரும் புறச்சமயத்தினரும் அவ்விராஜ சபைக்கண் வந்து, எள்ளிட விடமின்றி எங்கு நெருங்கி நிறைந்தார்கள். அக்காலிராஜனானவன் தனதுசபைக்கு நேரேயுள்ள வெள்ளிடைவாசன் மத்தியில் ஓர் தீக்குண்டஞ்சமைப்பித்து, அதிலோர் மழவையுண்டாக்கி யமைக்குமாறு மந்திரிகட் காக்கியாபித்தான். அவர்களு மவ்வா கினைப்படி முடிப்பதின் முயன்றிருந்தார்கள்.

இங்ஙன நிகழ்வ திவ்வாறாக - அங்ஙனம் பூங்காவை கோக்கிச் சென்ற ஞானப்பிரகாசதேசிகர் அங்குள்ள சித்திரப்பொய்கையு ளிறங்கி நீராடி, மரவுரி முதலியன வுடுத்திப் பூசாமண்டபஞ் சென்றிருந்து, விபூதி யுருத்திராக்க முதலிய சின்னங்களைத் தரித்து, தமதான்மார்த்த பூசனையை விதிப்படி

கிறைவேற்றி, ஸ்ரீ சண்முகக் கடவுளுடைய திருவுருவத்தை மனதிற்கருதி அராது சடக்கர மந்திரத்தினைத் தியானித்துக்கொண்டே யோசுசெய் திருந்தனர். இவ்வாறப் பெரியோன் யோசுசெய்திருப்பதால் சூரியனுடைய கிரணவெப்பத்தை உடக்கவேண்டுமென மேகப்பலங்கள் அவன் மண்டலத்தை நெருங்கித் தழைந்துகொண்டமை போல, அப்பூங்காவிலுள்ள தருக்கள் யாவும் வெப்பந்தோன்றாதபடி நெருங்கி ஒன்றுளொன்று தழைந்துகொண்டு விளங்கின. அவ்வறவோனியற்றும் யோகினுக் கரவங்கூடாதென்றெண்ணிய வாயுவானவன், அத்தருக்களிலுள்ள தளிர்களுக்கும் அசைவுண்டாகாதபடி மெல்லமெல்ல வீசினன். மேலும்ப் பூங்காவிற்குச் சஞ்சரித்துள்ள பறவைகள்யாவும் பூர்வம் ஆலவாய்ச் சுந்தரர் முன்னிலையில் நம்பினத்தோருட் சிலர் யோகநிலையுற்றுச் சுகமடைந்த வாறுபோல நாமுமித் தபோதனர் முன்னிலையில் யோகநிலையுற்றுச் சுகமடைவோமெனக் கருதியோ? அன்றி நம்பினத்தோரை யோகிலிருத்த அக்காலவ வாலவாய்ச் சுந்தரர் எழுந்தருளிய துபோல இக்காலித் தபோரிதி எழுந்தருளியிருப்பதால் நாமும் விவோகினுக் கருகரவோமென்னும் பக்குவநிலையைக் காட்டவெண்ணியோ? அன்றி மேனாள் நம்பினத்தோருட் சிலர் இத்தவ சிரேஷ்ட்டர் செய்யும் யோகநிலையாலன்றோ நற்கதிபெற்றார். இந்நா ளத்தகைய யோகநிலைக்கு நஞ்செயல்களினால் ஊறுதர லாகாதென மதித்தோ? ஒலித்தல் பறத்தல் முதலிய செயல்களற் றிருந்தன.

இங்கே பூஜாமண்டபப் பூங்காவின்செயலில்வாறாக, அங்கிராஜசபைக்கண் மூட்டிய தீக்குண்டமானது பூர்வம் தாருகாவனத் திருடிகள் மூட்டிய யாககுண்டம்போ லோங்கி யெரிந்து நாற்புறத்தும் பற்றி ஒருவரையு நெருங்கவொட்டாமற்றதித்தது. அந்த யாககுண்டத்துட் டோன்றிய மூலவாயுதத் தைப்போலத் தீக்குண்டத்துளிப்ப இரும்பானது தசத் தகாயமாய்ப் பழுத்துப் பிரகாசித்தது. அம்மழுவைச் சிவபிரான்மீது விடுக்கவெழுந்த அவ்விருடியரைப்போலக் கொல்லக் ளவ்வெரியிரும்பை இருமுனையினுங் குறடினற் பிடித் தெடுத்துகின்றார்கள். அக்கால் ஞானப்பிரகாச தேசிகர் தமது நியமநிட்டைகளை முடித்துக்கொண்டு, சலிச்சக்ரவர்த்தியாகிய ஒட்டக்கத்தரை மனதிற்கியானித்து, அவரது பிரபாவத்தைத் துதித்து, ஐயனே ! பூர்வம் குலோத்துங்கச் சோழமகாராசனுடைய கொலுமண்டப வாயலின்கண் தமது மரபினர லமைத்த சிரச்சிங்காதனத்திருந்து “இந்திரனயன்மாரேவர்யாவர்க்குமுநன்மையாக-வந்தபான்மையினற்குலமழுப்படையத்தனார்க்கு - முந்தியநாமந்தானுமுதலியராகையாற்செங் - குந்தர்சந்ததிக்கும்பேர்முதலியரென்றுகூ ளும்,” என்றுதேவரீர்மொழிந்ததுசத்தியமேயன்றோ? இத்தகைய சத்தியவாக்கினை நம்பி இவ்விஜயமார்த்தாண்ட மகாராஜனுடைய கொலுமண்டபவாயலின்கண் யான்நடத்தப்போகின்ற பிரமாணிக்கத்திற்கு யாதோரிடையுறும் வராமல் தேவரீரே முன்னின்று காத்தருளல்வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்து, அம்மழுவையேந்துமா நெதிர்க்கந்த சிவபிரானைப்போலப் பூசா

மண்டபத்தினின்று மெழுந்தருளிப் பூங்காவின் மத்தியில் வருவதாயினர். இவ்வாறவ்ருங்கால் கொலுமண்டபத்தின்கண் அவர்வரவுக் கெதிர்நோக்கி யிருந்த அரசன் முதலியோருடைய விழிகட்கு அவருடைய தோற்றமானது வேலாயுதபாணியராகிய பாலசுப்பிரமணியக் கடவுளைப்போன்றும், அவரது திருமுகமானது களங்கமற்ற பூரணசங்கிரஹை நிகர்த்தும், அவரது திருமேனிச் சுற்றிலுந் தோன்றிய ஒளிப்பிரபையாவும் சோடசகலையையொத்தும், அவர் திருமுடிமீது கவிந்துகின்ற தருக்கன்யாவு மேகபடலத்தையுமழ்த்தும், அத் தருக்களிலவந்துள்ள புட்பங்கன்யாவும் அம்மேகபடல மத்தியிற்றோன்றுந் தாரகா கணங்களைப் பொருவியும், அம்மலர்களினின் நிறையு மகரந்தங்கள் யாவும் அந்தர வாசிகளாகிய தேவர்கள் கதம்பங்களைவாரி யிறைப்பதை யொ ப்பவும் விளங்கின. இப்படி விளங்கிய ஞானப்பிரகாசதேசிகருடைய வரவை அரசன் முதலியோர் கண்டமாத்திரத்தில் திடீரென்றெழுந்து நடுங்கி மெய் சிலிர்த்து, அரசரவென் றிருகரங்கையுஞ் சிரமேற்குப்பி, விழிகளி லானந்த நீப்பொழிந் தாரவாரித்து, பூமியிலடியற்ற பனைபோலவீழ்ந்து பணிந்தார்கள்.

அக்கால் தேசிகர் வரவரத் தமதுசுயருபத்தோடு ருண்டத்தீச்சிகைக்கு நேரே கொல்லரா லேந்தப்பட்டுள்ள மழுவுக்கெதிரில்வந்து, ஊங்காரஞ் செய் து நின்று நாவை நீட்டி யேந்தப் பாய்ந்தனர். அதுகண்ட வரசனும் பெரியோர்களும் ஆ! ஆ! வென்றொடித் தடுத்து, ஓ சுவாமி! தேவரீருடைய வாய் மையை நிலைநிறுத்தப் பிரமாணஞ் செய்யவும் வேண்டுமா? தேவரீர் தரிசன மாத்திரத்தானே இச்சபைக்கண் வந்துள்ள யாரும் யாமும் சிவானந்த வாழ்வைப் பெற்றோம்: இத்தகைய யாங்கள் இனிநரகினுக் காளராகாவண்ணம் தேவரீரை இந்நிலைக்கண் வரச்செய்த வபராதத்தினை மன்னித்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். அதற்கவர் சம்மதியாது முன் சொன்னபடி என்னாவினும் சிறிதளவேனுந் தீண்டாது விடெனென்றுகூறி யாக்கிரமித்து, மீட்டும் மழுவினெதிரே நாவை நீட்டிப் பாய்ந்தனர். அந்நாவின் பரிசு மதன்மீது பட்டமாத்திரத்தில் திருவருட்செயலால் பாராளும் பார்த்திபனுக்குப் பழிசும்பவிக்கு மென்றோ? செங்குந்த மரபினர்க்குச் சிந்தாகுலம் விளையுமென்றோ? அழல்வடிவாய்ச் சிவந்தெரிந்திருந்த அம்மழுவானது விபூதித்துண்டம்போல் வெளுத்து நீருகித் துகளுருக்கொண்டு பறந்து, அரசன் முதலியோருடைய சரீரங்களிற் சென்றுபடிந்து, அவ்வவர்கள்பா லடைந்திருந்த வெளிமாசோடு உண் மானையுந் தொலைத்துப் பிரகாசித்தது. அங்கதுகண்ட சனங்கள் ஐயஜயவென்று கூறிக் கைகொட்டி ஆர்ப்பரித்தார்கள். அந்தண ராதிய பெரியோர்கள் அக்ஷதையையு மலர்களையுந் துற்றி ஆரவாரித்தார்கள்.

இப்பர் வரசனானவன் சகல வாத்தியகோஷ முதலிய சம்பிரமங்களுடன் ஞானப்பிரகாச தேசிகரைச் சிவிகையிலேற்றித் தானும் சதுரங்கசேனைகளாகிய பரிசனங்களுடன் அவரைக்கூடி நகரியை வலமாகவந்து, அவரையவரது மடாலயத்திலிறக்கிப் பணிந்து அளவற்ற திரவியங்களைப் பரிசாகத் தந்து விடைபெற்றுத் தனதருக்கையை யடைந்தனன். அன்றுமுதலின்று

காமம் அத்தேசிகரை யாவரும் ஈவினான் மழுவெடுத்த ஞானப்பிரகாச வள்ளலாரென்னுஞ் சிறப்பு நாமத்தாற் றுதிசெய்வதாயினர். இக்காரியங்கள் னைத்துதயுங் கண்டிருந்த வேளாண்மரபினர் யாரும் அவரைச் சன்மானித் தலும் அவர்பா லுபதேசம்பெறுதலுமற்று, அழக்காறடைந்த மனத்தினராய் அகல வின்றார்கள். அதுகண்ட செங்குந்த மரபினர் அவரைச் சன்மானித் து, அவரது மடாலய விருத்திக்குக் குறைநேராதபடி காத்துவருவாராயினர். அதுபோலவே நாளதுகாறும் அம்மடாலய பரிபாலனங்களைச் செங்குந்த மர பினரே நிறைவேற்றி வருகின்றனர். இத்தகைய பிரபாவத்தையடைந்த ஞா னப்பிரகாச வள்ளலார் தம்மைச் சன்மானித்துள்ள செங்குந்த மரபினரைச் சிறப்பித்து, ஆரூயிரஞ்செய்யுளில் ஓர்புராணமும் பலபிரபந்தங்களும் இவ்வு லகுள்ள வரையில் நிகழுவதாக அருளிச்செய்தனர். அவர்க்குப்பின் அவ்வா தினக் கர்த்தராய்வந்த பெரியோர்களும் உலாபரணி பிள்ளைத்தமிழ் முதலிய பிரபந்தங்களைச் செய்து, அச்செங்குந்த மரபினரால் சன்மானிக்கப்பட்டிருந் தார்கள். இவ்வாறவ் வள்ளலாரைப் போலவே பலர் தங்களிஷ்டசித்தி யாக வேண்டி, கவிச்சக்ரவர்த்தியாகிய ஒட்டக்கூத்தரைப் பூசித்துந் தியானித்தும் அதனைப் பெற்றுப் பிரபலித்திருந்த சரிதங்கள் பலவாம்.

ஓர்கர்ணபாரம்பரியக்காதை.

இராஜேந்திரசோழனுக்கு இராஜராஜசோழன் கங்கைகொண்டசோ ழன் வீரராஜேந்திரசோழன் என வேறு மூன்று பேர்களுள் வென்றும், இவ னுக்கோர் புத்திரியேயன்றித் தனதரசினைத்தாங்க ஓர் புத்திரனில்லாமையை ப்பற்றிக் கூத்தரோடாலோசித்துக் கருணாகரபாண்டியனுக் கம்மான்மனைவி யாயுள்ள தன்பெண்ணின் குமாரனாகிய விசயதரனை அபிமானப்புத்திரனாக வேற்று அவனது நற்குணங்களை நிதானித்து அக்கூத்தர் தன்னிடம் வந்த போதுகூறிய “வாளொருகை” என்னும் வெண்பாவி னீற்றடியிற்குறித்த “குலோத்துங்கம்” என்பதையே உயர்திணை யாண்பால் விசுதிக்கட்டிக் “கு லோத்துங்கன்” என வேறு பேருமிட்டு இளவரசுபட்டாபிஷேகஞ் செய்து வைத்தனனென்றும், இவ்வபிடேக காலத்தில் தானும்வாரா தரசிறையுஞ் செலுத்தா தகங்கரித்திருந்த கலிங்கராஜனையடக்கி வெற்றிகொள்ளுமாறு இராஜராஜசோழன் வண்டைநகர்க்கரசனும் தனதுசேனாபதியுமாகிய கருணா கரத்தொண்டமாநோடு படையெடுத்துவடதிசைநோக்கிச்சென்று துங்கபத் திரிநதியுங் கிருஷ்ணநதியுங் கூடுமிடந்துள்ள கூடலசங்கமத்தில் அக்கலிங்க நாட்டரசு னேவலால்வந்து தன்னைமடக்கிய குந்தளதேயத்தரசனையும் அவ ன்நலைவனாகிய வக்கலிங்களையும் வென்று சிறைப்படுத்தி மீண்டுமவர்கள் வே ண்டவிடுத்து வந்தனனென்றும், அதன்பின்னர் குலோத்துங்கன் நடுநாட்டி னர் வேண்டுகொளால் திருவண்ணாமலை திருவதிகை முதலிய பல விடங்க ளில் வேட்டஞ்செய்யக் கருதிப் போயிருந்தனனென்றும், அதைக் காஞ்சிந

கர்க்கரசனாகிய சிவராமசுந்தரதேவனும் கருணாகரத்தொண்டமானு முணர்ந்து அந்நகர்க் கழைத்துவந்து சம்பிரமந்தொண்டாடிக்கொண்டிருக்கையில் வயோதிகனான ஜோராஜராகோழனுக்குக் காலவியோசதருண நேரிட்டதென்றும், அஃதுணர்ந்த கூத்தர் குலோத்துங்கனைத் திருமுடிவ்விட்டுத் தழைப்பித்து மரணயாத்நையிலிருக்கு மரசன்பால்விட அவனவனுக் குணர்த்தவேண்டி வுணர்த்திக் கூத்தரிடத்துங் கூறவேண்டி வு கூறி அவரையிலவனை யொப்பிவித்துயிர் துறந்தனனென்றும், அப்பாலொருருடமானபின் இறந்துபோன பெரியவரசன் கருத்தின்படி இளவரசனுக்குக் கருணாகரபாண்டியன் மகளாகிய தியாகவல்லியைப்பேசி அப்பெண்ணினது நாமப்பொருத்தமொன்று நன்னற்றிருத்தலையறிந்து சாரதாம்பாளென மறுநாமங்குறி மணஞ்செய்துமுடித்து மறுவருட முகுடாபிஷேசமுஞ்செய்து நிறைவேற்றினரென்றும்; அக்கால் பலதேயவரசர்களும் வந்து தங்களரசிறையோடு பல்வரிசைகளையுந்தரக் கலிங்கதேயத்தரசன்மாதிரம் பழைய பகையைப் பாராட்டி வராமலிருக்க அதைக் கூத்தராலுணர்ந்த குலோத்துங்கன் தன் கருத்தி லிருத்தித் தான் திக்குவிஜயஞ்செய்துவரசு சிந்தையிலெண்ணிக் கூத்தரைத் தனக்குப் பிரதிபிதியா யரசானவைத்துச் சகல சைலியங்களோடுங் காஞ்சிநகரடைந்து கருணாகரத்தொண்டமானைக் கலிங்கதேசஞ்செல்லவிடுத்துத் தான் சிவராமசுந்தரதேவ ராஜனோடு கீழ்த்திசை முதலிய முத்திசைகளினும் விஜயஞ்செய்து வடதிசைக்கணவந்து அக்கருணாகரத் தொண்டமானால் கலிங்கதேயத்தரசனைச் சிறைப்படுத்தித் தனது ஜபஸ்தம்பத்தினொட்டி வந்தனனென்றும் ஓர் கண்ணபாரம்பரியக்காதை கேட்டுளோம். இக்காதை மேற்கூறிய சரித்திரத்துள் ஐந்தாம்பக்கமுதல் இருபத்துமூன்றாம்பக்கம்வரையிலுள்ள சரித்திரத்தினுளடங்கிய விடயங்களில் ஆங்காங்கமைத்துக்கொள்ளத்தக்கதேயாம். சிலர் குலோத்துங்கச்சோழனுக்குப் பெண் கொடுத்தோன்பெயர் கருணாகரபாண்டியனென்று வரகுணபாண்டியனென்பர், அஃதெப்படியோவறியேம். ஓட்டக்கூத்தாரசரித்திரம் - முற்றுப்பெற்றது.

சோதனபத்திரம்.

இச்சரித்திரத்திற் குறித்துள்ள வெண்களுள் 29-ம் 30-ம், இரட்டித்தன. இவற்றுள் முதல்வருமிரண்டினுக்கும் கவனக்குறிப்புக்களை, அட்டவணியினந்தத்திற்காண்க.

இச்சரித்திரத் திருபத்தெட்டாம் பக்கத்தப் பதினேழாவது வரியில் 'நால்வர்' என்னுமொழிக்குமுன், "இருமு-வரு மிருகுருடருமான" என்பதனைக்கூட்டி வாசித்திடுக.

இச்சரித்திரத் தெழுபதாவதுபக்கத்தின் முதலில் "சாரங்கபாணியர்" என்னுந் கவிக்குக் கவனக்குறிப்பு, அட்டவணியினந்தத்திற்காண்க.

உ
கணபதிதுணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அவத்தாரணயதகனமென்னும்

கவனக்குறிப்பட்டவண்ண.

(1) இவ்வாறு திருமுலைப்பாலுட்டிச் சகலகலா நிலயமென்னும் புத்தகத்தினைத்தந்த நாமகளாரது கிருபையைப்பாராட்டிப் பிற்காலத் திக்கூத்தர் (ஈட்டியெழுபது) என்னும் பிரபந்தம் பாடியபோது அதன் காப்பாக வியற்றிய (சரஸ்வதியந்தாதி) என்னுந்நூலில் “உரைப்பாருரைக்குங்கலைகளெல்லாமெண்ணிலுன்னையன் நித், தரைப்பாலொருவர்தரவல்லரோதண்டராளமுலை, வரைப்பாலமுதுதந்திங்களைவாழ்விக்குமாமயிலே, விரைப்பாசடைமலர்வெண்டாமரைப்பதிமெல்லியலே” எனத்துதித்திருக்கின்றனர். இங்ஙனமிருப்பவநூல் “மகாகவியாகிய கம்பராற்செய்யப்பட்டது” எனப்புரட்டி அச்சிட்டு வழங்கலாயது. இப்புரட்டைப்பற்றி மேல்வருஞ் சரிதையில் இடம்வாய்ப்புழி விளங்க வுரைப்பாம். அன்றியு மிக்கூத்தனாருக்குப் பிற்காலத் திருந்த ஓர் வித்வ சிரோமணியும் அதற்குச் சான்றாகத் தனியொய் “காளியருளாற் பொய்யாமொழிநூல்கற்றான்-கம்பனோபிரமராக்கதனற்றேர்ந்தான், நீளவுமே யருணகிரிகுருளாய்ந்தான்- நெடுங்கூத்தன்வாணிதனப்பாலுண்டோர்ந்தான், கோளில்பரையாற்கள முகிலாசானான்- குவலயத்திலிப்படிமுன்னுளிப்பல் லோர், வாளுலவும்வரகவிகளிருந்தானின்னாள் - வழக்கவிகளிருக்குநிலைவருக் கொணாதே” எனக்கூறியிருத்தலையும், திருச்செய்ஞ்ஞலூர் - நாவினான் மழு வெடுத்த ஞானப்பிரகாசதேசிகர் தாம்பாடிய வீரநாராயணர்விஜயமென்னுந்நூலில் “கவியரசர்நாக்கடொறுங்கலையரச்செயும்வாணிகலசக்கொங்கை, நவியநறுந்திருவமுதுதரவருந்திக்கழகமெனுந்பைங்கூழ்மேற், சலிபெறத்தூவுறு முகிலிற்றயங்குபெரியோன்றுங்கன் றனைக்கூய்மன்னா, பவிப்பாருங்கைய னிற்பகையைப்பராந்தகனைமுடிக்கும்வணம்படர்தலானான்.” எனக் கூறியிருத்தலையுங்காண்க. மேலுமக் கம்பரென்னும் புலவரைப்பற்றியுள்ள பல கச்சக் காதைகளினும் கற்பனைக் காதைகளினும் அவருக்குக் கலைமகளார் தமது கனதனப்பா லளித்தனரென்னுங் காதையை இதுகாறுங் கண்டிலேம். கன்ன பாரம்பரையினுங் கேட்டிலேம். ஆயினுமிப் புரட்டும் பொய்யும், இனியிவ் ஷுவத்தாரணயத்தில் ஆங்காங்கு யாருங்கவனிக்கக் குறிக்கப்படும். இத்தகைய புரட்டுகளும் பொய்களும், இக்கலியுக முதித்த நாலாயிரத்துத்

தொளாயிர வருடத்திற்கு மேற்பட்டுத்தினவே யாம். இப்போதக் கலியினது ஐயாயிரவருடப் பிரளயம் அப்புரட்டுகனையும் பொய்களையும் பொன்றுவிக்க அடுத்து நிற்பதால், இனி யெப்படியோ?

(2) இவ்வாலய மின்று முளது. இதன்க ணெழுந்தருளியுள்ள தேவியாரை அடுத்த பலஜரின் கணுள்ளோரும் வந்து வழிபட்டுத் தங்களிட்காமியங்கள் பெற்று வருகின்றதை இன்றுங்காணலாம்.

(3) சோழமண்டல சதகம் “ஆரனாரவிலக்கண நூலேந்துமுழங்கவதற்கெதிர்தூல், பாரின்மீதுதமிழ்க்கூத்தன்பாடியமைத்தான்பயனோர்ந்தே, வீரசோழனுடனிருந்துவியந்தேவீரசோழியநூல், வாரமேறவரங்கேற்றிவைத்தார்சோழமண்டலமே.” அன்றியும்- கம்பர் திருக்கைவழக்கம் “பேரியலைச்சாற்றுமொட்டக்கூத்தன்சரசகவிசொல்லப்பா, லாற்றுநீர்காற்கொணர்ந்தவாண்மைக்கை” என விருத்த லறிக.

(4) தொண்டமண்டல சதகம் “நூலார்கலைவல்லசெம்பியன்கேட்கநொடித்துவித்வ, கோலாகலஞெட்டக்கூத்தனையன்றுதற்கோலியென்று,மேலார்கவிசொல்லிநெய்த்தானத்தேசென்றுமேவிக்கொண்ட, மாலார்களந்தைப்புகழேந்தியுந்தொண்டமண்டலமே.” எனவிருத்தறிக. இது பழைய வேட்டுப் பிரதியின்கணுள்ளபடி. நூதன வச்சப்பிரதிகளில் “விதீவ-என்பதனைமிக்க” எனமாற்றியது போதாமல் “மேவிக்கொண்ட-என்பதனை - வென்று கொண்ட” எனமாற்றினர். கூத்தர்பால் விகற்பித்து நின்ற புகழேந்தியார் “தற்கோலி” என்ற வக்கவியைக்கூறியது அவரை விகற்பமின்றி மேவிக்கொள்ளவேயன்றி வென்றுகொள்ள வன்மென்பது இதுபற்றிப் பிற்கூறியுள்ள சரித்தரம் மெள்ளிதின் விளங்கும். அன்றியு மேற்கூறிய சோழமண்டலசதகமும் இத்தொண்டமண்டலசதகமும் அவ்வம்மண்டலங்களிலுள்ள சற்குத்திரரென்னும் வேளாளர்பொருட்டுப் பாடியதென்பதற்கு அவற்றின்முதலினுமுடிவினுமமைத்துள்ள காப்புச்செய்யுளும் வாழ்த்துச்செய்யுளுமே சான்றும். இங்ஙனமாக வந்தூல்களைச் செங்குந்தகுல திலகருஞ் சிவானுபூதிமான் களுமாகிய பொய்யாமொழிப்புலவரும் படிக்காசப்புலவரும் பாடியதென வழங்குவர். அவையிரண்டு மச்சற்குத்திரர்க் கணுகூலப்பிரபந்தங்களாயிருத்தலன்றி அவற்றுள் பலவிடங்களில் அப்புலவர்கள் மரபுக்குப் பிரதிகூலமான விடயங்களும் அச்சற்குத்திரருடைய சில கற்பனைக் காதைகட்குச் சார்பாயுள்ள கவிகளும் புகன்றிருத்தலின் அவர்களாவற்றைப் பாடியதென்ப தங்கீகரிக்கத் தக்கதன்று. ஓர்கா லவர்கள் சாதிவைடம்மியமுஞ் சமயவைடம்மியமுஞ் சற்றும்வகியாத செங்குந்தமரபினருஞ் சிவானுக்கிரகருமாயிருத்தலின், அச்சற்குத்திரர் வேண்டுகோளுக் கிணங்கிப் பாடியிருத்தல்கூடும். அவ்வாறவர்கள் பாடித்தந்ததைப் பிற்காலத்துண்டான அவ்வைடம்மிய வீணரால் தங்கள்கருத்துக்குங் கற்பனைக்காதைகட்கு மிணங்க மேல் மாற்றியதுபோல மாற்றியிருக்கலாமென்பது வெளி.

(5) இச்சிறப்பு நாமமு மவர்க்கிருத்தலைப்பற்றி மனம்பொருதோர் ஓர் வைணவசமயாசாரியாகிய நாதமுனி யென்பவரால் கம்பவாணருக் கிடப்பட்டதென (ஆதியிற் செல்லனென் றழைக்கப்பட்டோனாகிய வொருவன் வின்னர் செல்லப்பனாய் அதன்பின் செல்லப் பனவர்களாய் அப்பால் மஹா ராஜராஜஸூர் செல்லப்பனவர்களைன் றழைக்கப் பட்டானென வழங்குங் காதையை யொப்ப) முதலில் கம்பனென் றழைக்கப்பட்டோராகியவவரின் னர் கம்பநாடனாய் அதன்பின் கம்பநாட்டாழ்வானாய் அப்பால் தெய்வப்பல மை சம்பநாட்டாழ்வானெனப் பெரியோரால் லழைக்கப்பட்டா ரென்பதற்கும் வேறுசில கற்பனா விடயங்களுக்கும் “அம்பராவணிசடையரனயன்முத, லும்பரான் முனிவராலயோகராலுய, ரிம்பராற்பிணிக்கருமிராமவேழஞ்சேர், கம்பராம்புலவரைக்கருத்திருத்துவாம்.” எனவும், “சம்பநாடனுமைசெவி சாற்றுபூங், கொம்பநாடன்கொழுனனிராமப்பேர்ப், பம்பநாடழைக்குங் கதைபாச்செய்த, கம்பநாடன் கழறலையிற் கொள்வாம்.” எனவும், “தராதலத் தினுள்ள தமிழ்க்குற்றமெல்லா, மராவமுரமாயிற்றன்றே-யிராவணன்மே, லம் புநாட்டாழ்வானடிபணியுமாதித்தன், கம்பநாட்டாழ்வான்கவி” எனவும், “வாழ்வார்திருவெண்ணைநல்லூர்க்குடையப்பன் வாழ்த்துபெறத், தாழ்வாருய ரப்புலவோரகவிருள் தானகலப், பேழ்வார்க்குநினுதித்ததெய்வப்புலமைக்கம்ப நாட், டாழ்வார்பதத்தைச்சிந்திப்பவர்க்கியா துமரியதன்றே.” எனவுமூர்வஞ்சில வயிபுத்தராற் பாடியதாகப் பாடிவைத்த பாடல்களோடு இதற்குமோர்பாடல் “அம்பிலேசிலையநாட்டியமரர்க்கன்றமுதமீந்த, தம்பிரானென்னத்தானுந் தமிழிலேதாலேநாட்டிக், கம்பநாடுடையகோமான்கவிச்சக்ரவர்த்திபார்மேல், நம்புபாமாலையாலேநரர்க்குமின்றமுதமீந்தான்.” எனப்பாடிவைத்தனர். இப் படி சைவப்பற்றினராகிய கம்பரை வைணவரெனச் சாதிக்கப்புகுந்த சமூக கர்க் கிதுபெரிதோ? கவிச்சக்ரவர்த்தியென்னுஞ் சிறப்புப்பெயர் கூத்தனார்க் கே யுளதென்பதற்குத் தாமோ ரமையத்திற் பாடியுள்ள “வீரபத்திரபரணி” என்னும் பிரபந்த முடிவில் “வாழிதமிழ்ச்சொற்றொடுத்தநூற்றிரள், வாழி திசைக்கப்புறத்துநாற்கவி, வாழிபதுக்கொன்பதுற்றநூற்றுவர், வாழிகவிச் சக்ரவர்த்திகூத்தனே.” எனவும், “ஆக்கம்பெருக்கம்புயத்திவாழியே, யாற் றங்கரைச்சொற்கிழத்திவாழியே, கோக்கன்றெழச்செய்குலத்தர்வாழியே, கூத்தன்கவிச்சக்ரவர்த்திவாழியே” எனவுந் தாமே பாடியிருக்கின்றனர். இச் சிறப்புநாமம் தமக்கன்றி வேறொருவர்க்கிருக்கின் இங்ஙனம் பாடப்புகாரென் பது இனிய கல்விகள்களிறிற்சிறந்தோ ரிசைந்தபடியன்றோ? இவ்வாறு கம் பர் தாம்பாடிய வெத்தகையநூலினும் எத்தகையதனிப்பாடல்களினும் இத் தகைய வல்ல தெத்தகைய சிறப்புநாமத்தையுந் தனக் குளதென்பதற்குச் சான்றாக வியற்றிவைத்திலர். அன்றியும்-ஒளவைமுதலிய சில பிரபல வித் துவசிரோமணிகளும் அக்கூத்தனரைப்பற்றிக் கூறியுள்ள சிலபாக்களில் இக் கவிச்சக்ரவர்த்தியென்னுஞ் சிறப்புநாமத்தை யாண் டெருதலை ஆங்காங்கு கண்டுதெளிக. மேலும்கூத்தர்க் கிக்கவிச்சக்ரவர்த்தியென்னு நாமமுட்பட்ட

முற்காலத்தனவும், பிற்காலத்தனவுமாய், அம்பலக்கூத்தர்-இயற்றமிழாகார்-சரசுகவிப்புலவர்-சாரதாபீடசம்பன்னர் - வரகவி - வீரகவி - தெய்வகவி - வித்துவசனகோலாகலர் - கவிரானுகண்டரவம் - சிரச்சிங்காசனாதிபதி-ஒட்டக்கூத்தரென்ப பன்னிரண்டு திருநாமங்களுள், இவற்றை மேல்வருமவ் சரிதையினன்றி அவரிபற்றியுள்ள பலபிரபந்தங்களினும், அவரைப்பற்றிப் பிற்காலத்தவர் கூறியுள்ள தனியன்களினும் பலநூல்களினும் காணலாம்.

(6) இவையனைத்தையுங் குறித்து வீரசிங்காசனபுராணத்தில் “ஆசு நன்மதுரஞ்சித்ரம்வித்தாரமான்நாற்கவிகள்வல்லவரு - மறைதருமியலுமிசையுநாடகமுமானமுத்தமிழ்கள்வல்லவரு, மாசிலாவெழுத்துச்சொற்பொருள்யாப்புமகிழலங்காரம்வல்லவரு- மன்னியசிந்தாமணியருஞ்ஞாாமணிவளையாபதிமற்றுங்,காசில்குண்டலகேசியும்வளர்மணிமேகலையெனும்பஞ்சகாவியருங்-கருதுமீரடிமுன்னாலடிச்சங்கக்கவிகள் கல்லாடம்வல்லவருந், தேசலாவியவிஞ்ஞானவீசரருந்திகழ்புராணதிவல்லவருஞ்- செப்பிலொப்பில்தாக்காதிவல்லவருஞ்செயசெயவெனப்புகழ்ந்திடுவான். வெய்யவன்குலத் துதித்திசைவிளக்கியவேந்தன், வையகம்புரந்தருளகளங்கன்வாழ்மன்றில்,பொய்யில்பாரதிபுருடன்மெய்யெடுத்ததுபோன்று, மையிலாக்கவிவரனோட்டக்கூத்தன்வாழ்ந்தனனல்.” எனக் கூறியிருத்தலைக் காண்க.

அன்றியுமிக் கூத்தர் எல்லாப்பிரபந்தங்களையு மெளிதிற்பாடவல்ல வித்தாரகவி யென்பதற்குப் பிற்காலத்தோர்கவி “வெண்பாவிற்புகழேந்திரபாணிக்கோசயங்கொண்டான்விருத்தமென்னு, மொண்பாவுக்குயர்கம்பன்கோவையுலாவாதிகளுக்கொட்டக்கூத்தன், கண்பாயகலம்பகத்திற்கிரட்டையர்கள்வசைபாடக்காளமேகம், பண்பாகப்புனைசந்தம்படிக்காசலாதொருவர்பகரொணுதே” எனக் கூறியிருத்தலையுமறிக்க. இதில் “கோவையுலாவாதிகளுக்கு” என்றிருந்ததைக்காணச் சகியாதோர் “கோவையுலாவந்தாதி” என மாற்றி வழங்கவைத்தனர்.

(7) இதை “பாடும்புலவர்புகழொட்டக்கூத்தன்” எனமாற்றிவழங்குவர், “பாடும்புலவர்ப்பணிகொண்டகூத்தன்” என்பதைப் பார்க்கச் சகியாத சில சொற்புரட்டர். அன்றியும் “பாடும்புலவர்புகழ்கின்றகூத்தன்” எனவும் பாடம். இவ்விரண்டையு மொழித்துப் புகழொட்டக்கூத்தனென மாற்றியதில் அவ்வகக்கண் கெட்ட அவ்வியப்புல்லர் காலவழு விருத்தலைக் கருதி லர் போலும்.

(8) -இப்படி நிகழ்ந்துள்ளதை மாற்றிச் சிலர் ஔவையானாயே யதன்பொருளைத் தெரித்தல் வேண்டிமெனக்கேட்ப, அதற்கவ ரவ்வாறுநாத்ததாகக் கூறுவர். இது மரபுவழு கவியுரைப்போரே யதன்கருத்தையுரைப்பது அவர்க்குக் கனமுமன்று. சிலரதன்பொருளைக் கம்பர் விளக்கியதாகவுங் கூறுவர். அரசனாயினோன் தனது சமுகவித்துவானால் விளக்கக் கூடா

தவழி அயலிலுள்ளோரை நோக்க, அவ்வாறு விளக்குதல்கூடும். இல்லையேல் அது விதிவழு.

9. இவற்றைப்பற்றி பிற்காலத்திற் சிலகவிகள் “குட்டுதற்கோபிள்ளைப் பாண்டியனில்கில்லை - குறும்பியளவாய்க்கானைக்குடைந்ததோண்டி, யெட்டனமட்டறுப்பதற்கோவிலிலியில்லை - யிரண்டொன்றாய்முடிந்ததுலையிரங்கப்போட்டு, வெட்டுதற்கோகவியொட்டக்கூத்தனில்லை - வினையாட்டாக்கவிதைதனைவிரைந்துபாடித், தெட்டுதற்கோவறிலில்லாத்துரைகளுண்டு - தேசமெங்கும்புலவரெனத்திரியலாமே” என்றும், தென்மதுரைவேப்பத்தூர்சங்கவாணர் - சிரமசைப்பச்சிதைந்தோடச்செய்யும்வீரத், தன்மைகொள்பொய்யாமொழியான்பகழிக்கூத்தன் - றுழ்கவிஞர்தலைசாய்த்துத்தக்கோர்தம்பால், நன்மையினாற்றிறைவாங்குங்கவிச்சக்ரேசு - நாமன்முதலானோரின்னாநிலத்தி, லின்மையினாலன்றோபுண்கல்விகற்றோ - ரெல்லாரும்வல்லாராயிமைக்கின்றாரே” என்றும், “கல்லார்க்குடறவீணைகவிஞரெனத்திரிவா, ரெல்லாமறிந்தவர்போலிறுமாப்பரிவர்களிடம், வல்லான்கவியொட்டக்கூத்தனைப்போற்றிறைவாங்கிடவோ, ரில்லாமையாலல்லவோவெங்குமிப்பட்டியெய்தினரே” என்றுங் கூறியிருத்தலைக் காண்க.

(10) இக்கதை நடந்தவித மிங்ஙனமாக - முன்ன ரௌவையெம் மன்னே இராஜகுமாரனை வாழ்த்துதலாக “வரப்புயர” எனக்கூறியதற்குக் கம்பர் பொருளுரைத்தாரென விதிவழுவாய்ச் சிலரெழுதிவைத்ததுபோல. இதற்கு மவ்வாறே யவிராமாயணம்பாடியரங்கேற்றியதெனக் கட்டிவைத்த ஓர் கட்டுக்கதையிற்சேர்த்தெழுதிவைத்தனர். எதிற்சேர்த்தெழுதினுமெழுதுக. அதில் “சோழராச ணீக்கம்பரானவர் வழியேபோகிற விற்றகுதையனுக்காகப்பாத்தியப்பட்டு அவன் குளறிவழிந்ததையும் பாடலாகக்கொண்டு அதற்கிவ்வளவாக நுட்பித்துப் பொருள்சொல்லிச் சமர்த்தித்ததைப்பற்றியாவது அவனைப் பெருமைபடுத்தவேண்டும்” எனமுன்னரெழுதியோர் பின்னர் “அரசன் மீட்டுமொருகா லன்றுகவிபாடிவந்த வித்துவான் வரவில்லையெயெனக் கவலைகொண்டு அவன்வாக்கைக் கேட்கவேண்டுமென்றழைப்பிப்பானாகில் அவனதுபண்டோலம் வெளிப்பட்டு நமது கௌரவத்திற்குங் குறைவு வருமென்று கம்பர் தனது கற்றுச்சொல்லிகளைவிட்டுக் கல்வியிலவனை மகாசமர்த்தனம்படி செய்துவைத்தார்” என் நெழுதிவைத்திருக்கின்றனர். இஃது முன்னுக்கும் பின்னுக்கு முரணமென்பதையறிந்திலர்போலும்: அரசனவனித்தகையென வறிந்திருந்தும் அவனை யாதுகாரணங்கருதி மீட்டுமழைப்பிக்கத் துணிவன்? அவனைக் கல்விமானுக்கக் கலசமுனியாலுங் கூடுமோ? இப்பொய்க்குப் பொருத்தமில்லை யென்பது புல்லறிவினர்க்கும்புலப்படுமே: கம்ப ரிராமாயணம்பாடியரங்கேற்றியதெனவுள்ள ஓர் வினோதக் கட்டுக் கதையைப் பற்றிப் பின்னா லிடம்பெற்றுழி விளக்குதும் ஆண்டு கண்டுதெளிக.

(11) இதை “ஒட்டக்கூத்தன்பாட்டுக் கிரட்டைத்தாழ்ப்பான்” எனக்கூறியதாக இவருக் கப்பெயர் வராமுன்னமே, “பாடம்புலவர்ப்பணிகொண்டகூத்தன்” என்றிருந்ததைப் “பாடம்புலவர்புகழொட்டக்கூத்தன்” எனத்திருத்தியதற்கொப்பக் கூறுதல் காலவழு. அன்றியு மது “ஏத்தப்பாட்டுக் கெதிர்பாட்டில்லை” எனவும், “கல்லாடம் படித்தவனோடு மல்லாட வேண்டாம்” எனவும் வழங்கும் பலவகை வழக்கச்சொற்கள் போல அவரது பாட்டின்மற்றதைக் காட்ட வழங்குமோர் வழக்கச்சொல்லேயன்றி வேறுகாரணத்தைக் குறித்து வழங்குவதன்று.

(12) சிலர் “வெண்பாவிற்புகழேந்திரபரணிக்கோசெயங்கொண்டான் விருத்தமென்னு, மொண்பாவுக்குயர்கம்பன்” எனவிருக்குந் தனிப்பாடலின்கருத்தையுணராதது, இப்பரணியென்னும் பிரபந்தத்தினைச் செயங்கொண்டானென்னுமோர் புலவரார் செய்யப்பட்டதெனக் கூறுவர். நெடுநாள் தொட்டிப்புலவரதுபேரொன்றே வழங்குகிற்பதன்றி, அக்காலவரிருந்ததாகவேனும் இப்பிரபந்த மவரார் செய்யப்பட்டதாகவேனும் யாதொரு சாதனமுங் காண்கிலம். வெண்பா பாடுவதிற்புகழேந்தியும், விருத்தம் பாடுவதிற்கம்பரும், கலம்பகம் பாடுவதி லிரட்டையரும், வசைகவிபாடுவதிற்காளமேகமும், சந்தக்கவி பாடுவதிற்படிக்காசு புலவருஞ் சிறந்தவர்களானோர்ப் பரணிப்பிரபந்தம் பாடுவதிற் செயங்கொண்டான் சிறந்தவரென்பது கருத்தேயன்றி; இவர்கள் மற்றப்பாக்களும் பிரபந்தங்களும் பாடத்தகார்களென நினைத்தல் கூடுமோ? அன்றியும் - “வாக்குக்கருணகிரிவாதவூரன் கனிவு, தாக்குக்குத்திருஞானசம்பந்த - னோக்குக்கு, நற்கீரதேவனேபண்புக்குச்சந்தரனார், சொற்பரிவுக்கப்பரணச்சொல்” என்பது மொன்று. ஆயினிவர்களு ளொருவர்திற மற்றொருவர்க் கில்லையென்பது யாங்ஙனம். இவ்விரு தனிப்பாக்களின் கருத்தை யுய்த்துணருமிடத்து, ஒவ்வொருவர்க் கொவ்வொன்றி லியற்கைத்திறமு மற்ற வற்றிற் செயற்கைத்திறமு மாமென்பது வெளி.

(13) இஃதெங்ஙனமாக - ஏதேதோ சில வங்ஙனங் கூத்தருக்கும் புகழேந்திக்கு நிகழ்ந்ததாகப் பலபிதற்றி அப்பிதற்றல்களிற் கம்பர் பிதற்றல்களெனச் சிலகலந்து வரைந்து முடிந்தபின், புகழேந்தி கூத்தரைத் தமக்குள் பலவாறாக நிந்தித்து அவரைக் கொலைசெய்யத்துணிந்து காலம்பார்த்திருந்து ஒருநாளிராத்திரி யவர் படுக்கைவீட்டில் ஒருவர்க்குந் தெரியாம லோர்பெரிய கருங்கல்லைச் சுமந்துகொண்டுவந் தொளித்திருந்தனரென்றும், பின்னரங்கே கூத்தருக்கு மவர்களைவிக்கும் போஜனைவிஷயத்தில் நேர்ந்த சம்பாஷணையால் தாமவரை விரோதமின்றிக் கலந்துகொண்டனரென்றுங் கற்பித்து வரைந்திருக்கின்றனர். இக்கற்பனை யப்புகழேந்தியாரது கனத்தைக் குறைக்குமென வறிந்திலர்போலும். அந்தோ! இவர்க ளப்புலவரிடத்தில் வைத்துள்ள வபிமானம் வெகுநேர்த்தி! வெகுநேர்த்தி! வித்துவான்களாயினோர்

ஒருவரையொருவர் வெல்லவேண்டும் அல்லது கொல்லவேண்டும் வேண்டில் தங்கள்வித்துவசாமர்த்தியத்தாலேனும், தெய்வபலத்தாலேனும், வேறெவ்வித மந்திரதந்திரங்களாலேனு மவற்றை முடிக்கின் அவர்க்குக் கனமுங் கீர்த்தியு முண்டாம். இப்படி திருட்டுப் பட்டிகள் போலப் படுக்கையறையிற்போ யொ ளித்துக்கொண்டிருந்து நித்திரைவேளையில் மலையிலோர் பெருங் கருங்கல் லைப்போடிக் கொல்வதினாலுண்டாகுங் கனமுங் கீர்த்தியும் எத்தகையவோ வறிகிலம். இத்தகைய கதையினை யெழுதியோர் “மகா பண்டிதனைச் சிறு பிள்ளை வென்றது” என்றுள்ள கதையினைப்பார்த்தேனும், அருணகிரிநாதர் பகழிக்கூத்தர் முதலாயினோர் வில்லிபுத்தூரார் வேப்பத்தூர் சங்கத்தினர் முதலானவர்களை வென்ற சரிதங்களைக் கேட்டேனு மெழுதலாகாதா? உலகா னுமரகூனோடு சமானமான தானத்திலிருந்து சகலமந்திராலோசனைகளையுங் கலைக்கியானப் பிரசங்கங்களையும் விளக்கிச் சிவிகை முதலிய பலசின்னங்க ளோடு வருவதும் போவதுமாயுள்ள ஓர்சமஸ்தான வித்துவானுடைய கர மானது சுகந்த புஷ்பங்களையுஞ் சிறந்த சாஸ்திரங்களையும் நவரத்தினக்கற் கள்பதித்த கணையாழி பௌத்திர முதலிய மோதிரங்களையுஞ் சுமப்பதல் லது, ஒருபெரும் பாரமாளதும் ஒருவன்மலையையுடைத் துயிர்போக்குவது மான கழிங்கருங்கல்லையுஞ் சுமக்கத் தகுலதோ? அன்றியும் புவிச்சக்ரவர்த் தியைப் போன்று கவிச்சக்ரவர்த்தியாயுள்ள கூத்தரது அரண்மனைவாயில் தோறும் எத்தனைகாலவாளிரிப்பர்? அதிலவர் படுக்கையறையுள்ள வந்தப் புறத்திலே ஸ்திரீசனமன்றிப் புருடர் நுழையக்கூடுவதோ? அல்லதிவ ரொ ருவரே தனித்துக் காலம்பார்த்து ஒருவருக்குந் தெரியாதபடி இராப்போதிற் சென் றொளித்தனரெனினும் ஒருபெரிய கருங்கல்லைச்சுமந்துகொண்டு பல காவல்களையுங் கடந்து செல்லத் திருட்டுப் புன்மாக்கட்கும் அசாத்தியமா யின், கல்வியினும் - செல்வத்தினும் - நாகரீகத்தினும்-பிரபுத்து வத்தினும் - பெருமையினும்-ஒழுக்கத்தினும்-கீர்த்தியினும்-தயாளத்தினும்-சீவகாருண்யத் தினும் - ஈச்சரபத்தியினும்-பிரமக்கியானத்தினும் - மற்றுமுண்டான வெல் லாமாட்சிமைகளினு மிக்காராயுள்ள இப்புலவரே றுக்குச்சாத்தியமர்மா? இத் தகைய பெருந்தகைமையர் அத்தகைய சிறுதகைமையான புன்றொழிலைச்செ ய்ய உள்ளத்தினு நினைப்பரோ? ஓ அறிஞர்களை! அவ்வாறு நினைத்துள்ளரேல் அவரென்ன கண்டகராசிகவரா? முசுடரா? மூர்க்கரா? நீசரா? நெறியிலாரா? மற்றெத்தகையரென நினைத்து இத்தகைய கட்டுக்கதையினை அவர்பொருட்டு மிக வபிமானத்தோடுங் கட்டி அவரைக் கொலைசெய்யத் துணியு மாபாவி யாக்கினர். அக்கூத்தர் புகழேந்தியின் பாடலிற்கொண்டுள்ள வியப்பைப் புறத்திற் காட்டாவிடினும் அகத்தின்கண் மதிப்புற் றிருந்தன ரென்பதும் இவரதை யுணர்ந்து வியந்தன ரென்பது முண்மையே: அவ்வுண்மை வேறு விதமாய்ப் பின்வருங்காதையிற் றெள்ளிதினவினங்கும். ஆண்டதனைக்கண் டபின் இத்தகைய கதைப்புரட்டர் முகத்தில் இனியதனைக் கையாடாதபடி ஒருமண்டல மளவுங் காறியுமிக.

(14) இவ்விருவகைக் கவிகளும் பாடியதற்குக் காதை யிங்ஙனமாக- இக்காதையை வேறுவிதமாய்ப் புரட்டிக் கூத்தர் மூன்றுமதிக்கு நான்குமதியாக வைத்துப் பாடியதி லிரண்டை யொழித்துப் “பிள்ளைமதிகண்டம்பேதைபெரியமதியுமிழந்தாளே” என மாற்றி, அதற் கெளவையார் “ஒட்டாவொருமதிகெட்டாய்” என்றோதி யவரை யிகழ்ந்ததாகச் சாதித்துத் தங்க ளறிவின்மையையு மழுக்காரையும் வெளிப்படுத்தினர். ஒட்டாவொருமதிகெட்டாயென்பதிலுங் காலவழுவிருத்தலைக்கண்டிலர். எவ்விதத்தேனுமவரையி கழ்வதேசாலுமென இத்தகைய பொய்யும் பொறாமையுமான வாக்கியங்களை நெடுநாள் விரதமிருந்து கற்றுக்கொண்டனர்போலும். என்செய்வார் பாவம்! நுண்ணறிவுடையோர் மற்றைய மூன்றழகட்கு மாற்றிய வோரடிக்கு முள்ள சொற்சுவை பொருட்சுவைகளைக் கண்டு தெளிந்து, கூத்த ரொவ்வோரடிக்கு நன்னுன்கு மதிவைத்து வேறுபொருள்படப் பாடவெனினும் ஒன்றேனுந் தவிராது பாடவல்லா ரென்பதையறியக்கடவர். ஆயினு மித்தகைய வவ்வி யப் புல்லர்க்குக் கூத்தர்மீதுள்ள வைடம்மியம் பெரிதன்றோ? அன்றியு மக்கூத்தர் “பிள்ளைமதிக்கெம்மதியுமென்றன்பேதையிழக்கும்பெருமதியே” என மூன்று மதியேவைத்துப் பாடியதாகவுங்கூறுவர். இம்மூன்றுவைக்கச் சத்தியற் றிரண்டேவைத்துப்பாடினரென்பது இனிய கல்வி கேள்விகளிற் பயிலாத ஈனர்கொள்கையென் றுணர்க.

ஓ நல்லறிவிற்குந் நண்பர்களே! இப்புரட்டலு மாற்றலும் புராதன த்தன- இக்கால் நூதனத்தனவாய் அவ்விருவகைக் கவிகளும், பின்வரும் இருவகை வெண்பாக்களும் பாடியதற்குக் காதை இரண்டுவிதமாகச் சில புல் லறிவிற்கு சிறந்த புலவர்களாற் கற்பித் தச்சிற்பிதித்து வழங்கி வருகின்றன. அவை வருமாறு—(ஒருகால் உறையூரிலே குலோத்துங்கசோழன் தன்சம ஸ்த்தான வித்வானை ஒட்டக்கூத்தனும், பட்டமகிஷியுடன் பாண்டி நாட்டி லிருந்து ஸ்ரீ தனமாகவந்த புகழேந்திப் புலவரும் தொடர்ந்துவர், பாதசாரி யாய் உலாவியும் வீதிகளி லொன்றில் ஒரு வீட்டுத் தெருத்திண்ணையில் இரண்டு கால்களையும் நீட்டிக்கொண் டிட்கார்ந்திருந்த ஓளவையார் சோழ னைக் கண்டவுடன் ஒருகாலை மடக்கிக்கொண்டனர்; அருகில் புகழேந்திப் புலவர் இருந்ததைப் பார்த்தவுடனே மற்றக்காலையும் மடக்கிக்கொண்டனர்; அவர்களை அடுத்தாப்போல வந்த ஒட்டக்கூத்தனைக் கண்டவுடனே இரண்டு கால்களையும் நீட்டினர். இதனைக்கண்ணுற்ற ஒட்டக்கூத்தன் அவமானமும் சீற்றமு மூண்டவனாய் ஓளவையாரை நோக்கி, “ஓ கிழவீ! இவ்வாறு என்னை அவமதித்தது என்னை?” என, ஓளவையார், “அரசன் கிரீடாதிபதியாதலால் அவருக்கு ஒருகாலையும், புகழேந்திப்புலவர்க்கு ஒரு மகாவித்வானாகையால் அவருக்காக இரண்டு காலையும் மடக்கினேன்; நீயோ கல்விநிறைவில்லா வீண்புல மைபாராட்டுமொருமூடனாகையால் இரண்டு காலையும் நீட்டினேன்” என்று சொல்லி, “உண்மையாகவே நீயும் புகழேந்தியைப்போல் ஓர் சிறந்த வித்வானாயின் சோழனையும் அவனாட்டையுஞ் சிறப்பித்துச் சந்திரனுக்குப் பெய

ராகும் ஒரு பதத்தை யொருபாவி னீற்றடியில் மூன்றிடங்களில் பிரயோகப் படுத்திப் பாடும் பார்ப்போம்” என்று சொன்னார்.) என்பதொன்று: (ஒளவையார் சோழனுடைய சபையினிடத்தில் தாம் இரண்டு கால்களையும் நீட்டிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருப்பர். அக்காலையில் கம்பநாடர் அங்கு வருவாராயின் அவர் வரவைக் கண்டமாத்திரத்தில் இரண்டு கால்களையும் முடக்குகிறதும், புகழேந்திப் புலவர் வருவதைக்கண்டால் வலக்காலையும், சோழனைக் கண்டால் இடக்காலையும் முடக்குகிறதும், ஒட்டக்கூத்தரைக் கண்டால் இரண்டு காலையும் நீட்டியபடி யிருத்தலும் வழக்கம். இதைப் பலமுறை ஒட்டக்கூத்தர் கண்டு, இந்த ஒளவையானவன், சிறந்தவராகிய கம்பநாடருக்கும், உனக்கும் செய்யும் மரியாதையைப் பற்றியான் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. புகழேந்திக்கு வலக்கால் முடக்குகைக்கும், எனக்கு இருகாலையும் நீட்டியபடி யிருத்தலுக்கும் யாதுகாரணம்? இதை நீ ஒளவையினிடத்தில் கேட்டறியென்று சோழராசனிடத்தில் ஒட்டக்கூத்தர் சொல்லிக்கொண்டனர். அவ்வாறு ஒளவையார் செய்வதைச் சோழராசனுங் கண்டு எம்பெருமாட்டியே ஒட்டக்கூத்தரும், புகழேந்தியாரும் ஒத்தபுலவர்களாயிருக்க, ஒட்டக்கூத்தருக்கு இரண்டுகாலையும் நீட்டியபடியிருத்தலும், புகழேந்தியாருக்கு வலக்கால் முடக்கலும் உமக்குத் தகுதியன்றே யென்றனன். நான் செய்வது தகுதிதானென்று சொல்லி, இருவரையும் அழைத்துத் தமதுகையால் சில குறிகளைக்காட்டி, இவற்றிற்கிணங்க ஒரு வெண்பாச்செய்யா யென்று ஒட்டக்கூத்தரைக் கேட்டனர்.) என்பதொன்று: இவ்விரண்டு காதையுள் ஒளவை கால்நீட்டியதினும், கவிகேட்டதினும், பிறவற்றினும் ஒன்றுக் கொன்று முரணுற்றிருத்தலை யூகித்தனிக. ஆயினுமில் விருவகைக் காதைகளும் வினோதரசமஞ்சரியினின் மெடுத்துத் தனியே அச்சிடப்பட்டனவாம்.

அவ்வினோதரசமஞ்சரி யென்னும் புத்தகமே? ஏறக்குறைய நூற்பது வருடத்திற்கு முன் சென்னைத் துரைத்தன வித்தியாசாலையில் தமிழ்ப் பண்டிதராயிருந்த- அ. வீராசாமி செட்டியார் என்பவரால் அவரவ ராவசிகமாக வறியவேண்டிய விடயங்களான தெய்வங் கொள்கை - கற்றாய்ந்தொழுகல் - கற்பு நிலைமை - செய்ந்நன்றி மறவாமை - காலபேதவியல்பு முதலியவைகளோடு வாசிப்போர்க்கு வியப்பையு நயப்பையு முண்டாக்கத் தக்கவையான சில வினோதக் கதைகளையும் ஒளவையார்-ஒட்டக்கூத்தர் - புகழேந்தி - கம்பர் - காளமேகமாதிய பூர்வ வித்துவசிரோமணிகளின் சரிதங்களையுஞ்சேர்த் தச்சிடுங்கால், சாதி வைடம்மியருஞ் சமயவைடம்மியருமாய் பொருமை புறங்கூறல் முதலிய புன்னெறிகளைப் பூண்டிள்ள சிலர் பன்னாள் பாடுபட்டு அவ்வித்துவ சிரோமணிகள் விஷயத்திற் கற்பித்தெழுதிவைத்த சில பொய்க்கதைகளையுந்தந் தச்சிட்டு வெளியரங்கமாக்கும் படிக்குத்தர, அக்காலவருள் தானுமொருவராய்த் தாக்ஷிணியந் தலைபேறப் பெற்றுக் கற்கண்டினோடு கல்லுப்பையுங் கலந்து வைத்துபோல் நிரவி அச்சிடப்பட்ட தொன்றன்றி அதிற் சில வாய்ந்துணர்ந்த வறிவுடையோரால்

அங்கீகரிக்கத் தக்கவையன்றென்பது வெட்டவெளி. இதுபற்றியே யச்சிவ வற்றைப்பற்றிக் கண்டிப்பதினால் வரும்பயன் யாது மிலையெனக்கருதி விடுக் கவிடுக்க, அவைகளைப்பின்னும் விருத்திசெய்வதற்கு அவ்வினோதரசமஞ்சரி யின்கணுள்ள கற்பிதக்காதைகளை ஆதாரமாக்கிக்கொண்டு தெளிவிலாவறிவி னராய் வித்தியாசாலகளிற் கற்குஞ் சிறுவர்களும் பிறரும்வாசித்து நம்பியுழ லுமாறு இடைவிடாதுபதித் தின்புறுகின்றனர். இவ்வீனர்தா னிவ்வாறுசெய் யவுடம்படினும் அவ்வித்தியாசாலகட்குத் தலைவராயுள்ளார் அவற்றையாய் ந்துள்ளபடிசெய்வித்தற்கேலாதோவெனின், அவர்கள் திராவிடபாடையிற்றே ராத ஆங்கிலேயர். என்செய்வர் பாவம்? அவ்வித்தியாசாலத் தலைவரும் அவர்களனுமதிபெற்று இவ்வாபாசப் பொய்க் கதைகளை வெளியரங்குஞ் செ ய்கிற வித்துவான்களும் “விளையாட்டாக்கவிதைதனைவிரைந்துபாடி-தெட் டிதற்கோவறிவில்லாத்துரைகளுண்டு - தேசமெங்கும்புலவரெனத்திரியலா மே.” என்றபடிவிளங்கியிருக்கின்றனர். என்செய்வது? இப்பொய்க்கதைகட் கெல்லாம் அக்கால் புராதனத் தாபகராயிருந்த அ. வீராசாமி செட்டியாரை கூடியமாத்திரர் திராவிடபாடையிற்றேர்ந்து அவருக்குத் தலைவராயிருந்த கனம்பொருந்திய பெர்ஸிலெல் ஐயரவர்களே கேட்காது அவரிஷ்டப்படிக்க ச்சிட வறிதேயிருந்தனரென்றால், இக்காலிருக்குங் கண்மூடிகளானதுரைகள் யாதறிவர்? இத்தகைய பொய்க் கதைகளைக்கட்டும் புலவர்க்குப் பூரணதசை தானே? அவ்வினோதரசமஞ்சரி என்னும் புத்தகத்தில் அச்செட்டியாரார் பதித்திருப்பது (ஒளவையார் நெடுநாளாகச் சோழனுடைய சமஸ்தானவித் துவானாகிய ஒட்டக்கூத்தனைப் பார்க்கிலும் சோழன் மனைவிக்கு ஸ்திரீதன மாக வந்த புகழேந்திப்புலவரே மிகச்சிறந்தவரென மதித்திருந்தான். அப்ப டியிருக்கச் சோழன் ஒருநாள் தன்சபையில் ஒளவையேநோக்கி, “ஒளவை யே! ஒட்டக்கூத்தன் புகழேந்தி ஆகிய இவ்விருவர்களில் யார்சிறந்தவர்” எ ன்று கேட்டான். அதற்கு ஒளவை தானே புகழேந்தியை உயர்த்திச்சொன் னால் சோழனுக்கு விரோதமாகத்தோற்றுமாகையால், அதைக்குறிப்பாய் எல் லோருக்கும் அறியச்செய்யவேண்டுமென்றெண்ணி, ஒட்டக்கூத்தனேநோக் கிச் சந்திரன் என்னும் அருத்தத்தையுடைய ஒருபத்ததை ஓர்பாலினீற்றடியி ல் மூன்றிடங்களில் பிரயோகப் படுத்துப்படிச் சொன்னான்.) என்பதே:இதி ல் - ஒளவையார் தெருத்திண்ணையிலேனும் கொலுச்சபையிலேனும் தமது கால்களை நீட்டிக் கேட்டதாகக் காண்கிலம். கைகளை நீட்டிச் சொன்னதாக வே கண்டினோம். இவ்வாறு கைகளைநீட்டிச் சொல்லியதில் ஒளவை கூத்தரை ப்பார்க்கிலும் புகழேந்தியே சிறந்தவரென மதித்துத் தாமே யவரீமீ திரங்கிச் சொல்லியதாக விருக்கிலும் ஒருவாறுபொருந்தும்: குலோத்துங்கசோழன் த னக்குப் பிரதிபிதாவும் - போதகாசிரியரும் - மந்திராலோசனைத் தலைவருமா யுள்ள கூத்தரை, முன்னர்தனக் கிளவரசு பட்டாபிஷேகஞ் செய்தகாலத் தில் அவர்தன்னை வாழ்த்துதலாக “ஆடுங்கடைமணிநாவசையாமல்கிலமெ ன்கு - நீடுங்குடையைத்தரித்தபிரான்” என்றுபாடியபோது ஆசிரியர் தன்

னைத்துதிப்பது அறமல்லவென்று விரைந்து “இந்தநீணிலத்திற்-பாடும்புல வர்ப்பணிகொண்டகூத்தன்பதாம்புயத்தைச்- சூடுங்குலோத்துங்கசோழனெ ன்றேயெனைச்சொல்லுவரே.” என்றவரைத் தானே துதித்துப்பாடி அதனை முடித்தபத்திமையைமறந்து, அவரெதிரிலேயே மரியாதையின்றி “ஒட்டக் கூத்தன் புகழேந்தியாகிய இவ்விருவர்களில் ஆர்சிமந்தவர்?” என்றுகேட்டன னென்றால் இது கல்வியறிவில்லா மூடரு நம்பற்குரியதா? அல்லதச் சோழ னுக்குத் தனது மனையாளின் ஸ்திரீதனப்பொருளான புகழேந்தியைச் சிறை வைத்தகாரணத்தால் கூத்தர்பால் முன்னிருந்த பத்திமை குறைந்து மரியா தையற்றுக் கேட்டனனெனினும், அஃதுணர்ந்தவம்மையார் “நாமேபுகழேந் தியை யுயர்த்திச்சொன்னால் சோழனுக்கு விரோதமாகத்தோற்றும்” என வேன் கருதல்வேண்டும்? இஃதொன்றுக்கொன்று முரணுமன்றோ? இப்பொ ய்க்கதையைப்பற்றி அ-வீராசாமி செட்டியாருக்கு அதியாவசிகமில்லையா யினும், இதைக்கற்பித்துக்கொடுத்த கயவர்தாஷ்ணியம் அவர்க்கக்கால் தடுக்க க்கூடாததா யிருந்ததுபோலும். ஆனாலவருக் கதியாவசிகமா யிருந்தவை கம் பருக்குரிய இருவகைக் கற்பனைக்காதைகளே யாமென்பதற்கு அவரவற்றிற் சித்திரித்துள்ள சிலகதைகளே சான்றும்.

இப்புராதனப் பொய்க்கதையின்றன்மை இம்மட்டில்நிற்க,மேற்கூறிய நூதனப் பொய்க்கதையிரண்டுள் முதற்காதையில் ஓளவையார் கூத்தரை நோக்கி, “புகழேந்திப்புலவர் ஒருமகாவித்துவானாகையால் அவருக்காக இர ண்டிகாலை யு மடக்கினேன், நீயோ கல்விநிறைவில்லா வீண்புலமை பாரா ட்டுமொரு மூடனாகையால் இரண்டு காலை யு நீட்டினேன்.” எனக்கூறிய தாகப் புகழேந்தியையுயர்த்திக் கூத்தரைத்தாழ்த்தியதில் அவரடைந்த பெ ருமையென்னை? இவரடைந்த சிறுமையென்னை? அப்புகழேந்தி கூத்தரால் ஆறுமாதமளவுஞ் சிறைச்சாலையி லடைபட்டு அதிலவ ருத்திரவால் நிதந்தரு மாழாக்கரிசியும் அதற்கேற்ற வுப்பும்பெற்றுச் சீவித்திருக்கச் சகியாது இது வுங் கன்மானுசாரமென்றெண்ணி அவ்வழியிற் மண்ணீர்க்குப் போகின்ற ஸ்திரீகள்கேட்க இதவான பாடல்கள்பாடி அதனாலவர்கள் கொணர்ந்து தந் த உண்டியைப் புசித்துமுன்றது மறைந்துபோமா? இரண்டாங் காதையில் “ஓளவையார் சோழனுடையசபையில் இரண்டிகால்களையு நீட்டிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருப்பார். அக்கால் கம்பநாடர் அங்குவருவாராயின் அவர்வரவைக் கண்டமாத்திரத்தில் இரண்டிகால்களையு முடக்குகிறதும் ஒட்டக்கூத்தரைக் கண்டால் இரண்டிகால்களையு நீட்டியபடியிருத்தலும் வழக்கம்.” எனவும், இதைப்பலமுறை ஒட்டக்கூத்தர்கண்டு சோழனைநோக்கி, இந்த ஓளவையா னவள் சிறந்தவராகிய கம்பநாடருக்குச்செய்யு மரியாதையைப் பற்றி யான் ஒன்றுஞ் சொல்லவில்லை. எனக்கிருகாலையு நீட்டியபடி யிருத்தலுக்கு யாது காரணம்? இதை நீகேட்டறி,” எனவும் பிதற்றியவைகளால்—அக்கம்பர் தான்பாடிய இராமாயண முன்னிலையில் கூத்தரால் சினக்கப்பட்டும், அஃது ணர்ந்த சோழராஜனு லுதைக்கவரப்பட்டும், அக்கால்வேளாளராலும் வன்

னியராலும் தான்பெற்றிருந்த விருது முதலியன இழக்கப்பட்டும், உடனே கட்டிய கோவணத்தோடே அயலுருக் காருடனுஞ்சொல்லாம லோடப்பட்டும், இரண்டொருநாள் குடிக்கத் தண்ணீருங் கிடைப்பூதரிதாகி உதராக்கினியால் வேகப்பட்டும், அக்கால் செட்டிவீட்டினுஞ் செக்கான்வீட்டினும் அவ லும்பின்னுக்குமிரக்கப்பட்டும், அவையுங்கிடைக்காது ஒருமூவன் தனக்கே னவைத்திருந்த பழங்கஞ்சி தரக் குடிக்கப்பட்டும், அவனு லிடைக்குந் தலைக் கு மிரண்டுமூழ் முண்டுகளைப்பெற் றுடுக்கப்பட்டும், அப்பாலோர் பெண்பா லுக்கு மட்சுவர்கட்டி நெற்கூலிவாங்கப்பட்டும், மற்றொரு தாசியினிடம் பா டலின் பொருட்டுப் பொன்பெற்று அவளைவஞ்சித்த முன்னிலையில் ஓளவை யால் அடா! ஆர்க்குமாகாதவவலக்கணமே: அடா! ஏமனேறுமெருமைக்கிடா வே: அடா! கலதிவாகனமாகிய கழுதையே: அடா! கூரையில்லாத குட்டிச்ச வரே: அடா! குலராமன் தூதாகிய குரங்கே: என வையப்பட்டும், பின்னர் சேரநாடு சென்று அந்நாட்டினரார் கள்ளனைப் பிடிக்கப்பட்டும், அச் சேரநாட் டரசன்செய்யும் சிரார்த்தத்தில் யாசகம் வாங்கப்போன சமயத் தும்—அந்நாடுநீங்கி மீட்டுஞ் சோழநாட்டைந்து வேளாளர்பொருட்டுத் திரு க்கைவழக்கம் பாடிப் பிரசங்கித்த காலத்தும்—அவர்க ளவையில் முன்னர் கூத்தரார் கழிக்கப்பட்ட இராமாயணத்தை அரங்கேற்றிய வேளையினும்— இன்னுமித்தகைய பலவமையத் தெல்லாம் அவ்வெளவையார் பலவாய் நிர் திக்கப்பட்டும், அவ்வேளாளர் பொருட்டு மும்மணிக்கோவைபாடி ஓர்வித்து வசிரோமணியாகிய தாசியால் அவமானங்கொள்ளப்பட்டும், இக்கூத்தரிநக்க ஓர்திமைக்கவிபாடித் தானேமாண்டு பின்னர்தன் மகனது வேண்டுகோளால் இவரார் பிழைக்கப்பட்டும், அப்பாலம்மகனாலேயே தானேரையனால் அவ மிர்த்தியு வடையப்பட்டும், இப்படியின்னும் பலவாய வெத்தினையோ தன் பங்களெல்லா மெய்தப்பட்டுமுன்ற காதையெல்லா மறைந்துபோமா: இத்த கைய பொய்க்கதைகளைக் கட்டியோர், சற்குணசீலராகிய புகழேந்திப்புல வர் கூத்தனரைக் கொல்லவேண்டி ஓர்பெருங் கருங்கல்லைச் சமந்து கொண் டிபோய் அவர்படுக்கையறையி லொளித்திருந்தனரென ஓர்போலிக்கதைகட் டிய மூடரினும் பெருமூடர்போலும். இவர்கட்கு நேர்த்தகேடென்னையோ? அந்தோ! இரண்டொன்றாய்முடிந்துதலையிறங்கப்போட்டுவெட்டுங் கோற்ற ண்டனைக்கதிகாரியான கூத்தரே கல்விநிறைவில்லா வீண்புலமைபாராட்டும் ஒருமூடரானால், இதனிலுந்தாழ்ந்த கொய்தற்றண்டனைக்குங் குட்டற்றண் டனைக்கும் அதிகாரிகளான வில்லிபுத்தூராரும் பிள்ளைப்பாண்டியரும் யா தாகுவர்? இத்தகைய தொழில்களைத் தங்களுக்கிளைத்தகவிகன்பார் செலுத்த த்தக்க அதிகாரிகளென்பதனால் அவர்கள் கவியரசின் சீர்த்திஒன்றுக்கொன் று மேலாமெனல் கருத்தேயன்றோ? இடைவிடா திதுவேதொழிலாகப் பொ ய்க்காதைகளெழுதப்புகும் புல்லர்கள், இத்தகைய சான்றுகளன்றி மேல்செ ய்யுட் சான்றோடுவரு மெய்க்காதையைக் கண்டேனும் இனியிவ்வாறானவீன

தொழில்களை தியற்ற தய்வரா? ஒருக்காலு முய்யார் அவர்கள் முடிவிலுய்யப் பெறுதல் உலவா நிரையமே. ஓளவையார் தமது கால்நீட்டி நடத்திய காதைவேறுக இவ்வாபாசப் பொய்க்கதையையே தாபிக்குமாறு இனியொரு கால் வேறொரு செய்யுட் சான்றாக ஓர் கள்ளக்கவி யுதிக்கவு நேரும். ஆயினுமக் கள்ளக்கவி யித்தகைய சான்றுகட்கு முன் நாம் தலையெடுத்த லரி தெனக் கருதி நாணி உதித்தவிடத்திற்குநே உருக்குலைந்தொழிக.

ஓ கல்வியறிவொழுக்கங்களிற் சிறந்த கனவான்களே! ஒரு பாவின் றழியில் மதியென்னும் பெயரை வேறு பொருள்பட மூன்றுவைத்துப் பாடச் சத்தியற்றவரா அற்ப கவினைக் கண்டால் இரண்டொன்றாய் முடிந்து தலையிறங்கப்போட்டு வெட்டுவர்? அன்றியும் தாழ்கவிஞர் தலைசாய்த்துத் தக்கோர் தம்பால் நன்மையினுற் நிறைவாங்குங் கவிச்சக்ரேசனாகுவார்? அவ்வாறு மூன்று மதிவைத்துப் பாடுதல் மூதறிவில்லா யோழைக்கு முற்றாத காரியமன்றே; அச்செய்யுளி னீற்றடியின் சீர்களை யூன்றிச் சிந்தித்தமாத் திரமே கல்வி யுணர்வில்லாக் காந்தையரும் இதிலொரு மதி புரட்டப்பட்ட தென உணர்வார்களே: இல்லையே லுடைந்தகலத்திற்கொட்டுவைத்துப் பற்றுவிப்பதுபோல் ஒருபதிப்பில் “பிள்ளைமதிகண்டம்பேதை” என்றும், மற்றொருபதிப்பில் “பிள்ளைமதிகண்டப்பேதை” என்றும், வேறொருபதிப்பில் “பிள்ளைமதிகண்டேபேதை” என்றும், பின்னொரு பதிப்பில் “பிள்ளை மதிகண்டெம்பேதை” என்று மொருவாறின் நிப் பலவாறாய் பிதற்றிப் பதித் தழிவதேன்? இத்தனைப் பேதையு னைம்புலனுக்ஞ்சியற்ற ஐம்பேதை யொன்றில, அதுதாமையாகலின். உள்ளதைமாற்றி இல்லதைப்புணர்த்தும் புல்லர்க் கொருவாரோ? பலவாரோ: ஒட்டா வொருமதி யென்ற பிதற்றலில், லிட்டாயென்று ஓளவை வைக்கச்சொன்ன மூன்றில் அவரொன்றை விட்டதற்கு நேராகவைத்து, ஒட்டாவொருமதிவிட்டாய் எனப்பிதற்றலாகாதா? கெட்டாயென்றால் மாத்திரந்தானே இவர்களிடற்ற விழிகுலக்கீர்த்தி எங்கும் பொங்கா நிற்கும்? ஆ நண்பர்களே! அவ்வம்மையார் “நீயோகல்விநிறைவில்லாவின் புலமைபாராட்டுமொருமூடன்” எனச்சொல்லியுளாரேல், அம்மாத்திரையிலேயே அவர் தமக்குக் கனதனப் பாலுட்டி யாட்கொண்ட கலைவாணியின மிசத்தராயினு மாகுக வென்று அவரது நீட்டிய கால்க ளிரண்டையு மீர்த்து மேலேறத்துக்கி அப்புகழேந்தியின்மேலேயே கற்பாறையீது நெற்போரைவாரி மோதுவதுபோ லன்றோ நிணமுங்குடரு நெக்குவிட்டுச் சிதைய மோதுவர்? இவர் முன்னாள் சூரபன்மன் குமாரனாகிய அங்கிமுகனுக்குத் துணைப்படையாகவந்தெதிர்த்த ஓர்வீரமாகாளினையக் கூந்தல்பிடித்தீர்த்துச்சுழற்றி ஆகாயத்தெறிந்து பின்பவளடைக்கலம்புகவிடுத்த மரபிற்பிறந்ததன் றி, அக்காளியோர்கால் தாம்பாடிவரும். பிரபந்தத்திற்குப்பணிப்பெண்ணையிருந்தபோது அப்பணியிற் குறைநேரச் சினந்து அவள் தாடைபிளக்க வறைந்த தறுகண்வீர ராதலின், அவருடைய தயாரசத்திற்கோ? மற்றோர்கால் பல

பெரியோர்களாலும் பேரரசர்களாலும் தமக்குந் தமதுமரபினர்க்கும் பொன்னுலகோர் பூமாரிபெய்யச் சிரச்சிங்காசனாதிபதிகளென்னும் பெயர்தரப் பெற்ற சிறந்தகாதையொன்றும் போதுமே; இக்காதையில் தமது மரபினர் பரிசாக வளித்த “ஒன்றிரண்டல்ல” ஆயிரத் தென்மருடைய அற்றதலைபு மூடலுமொட்டப் பாடிய காரணம் புலப்படக் கூத்தனென்னு மியற் பெயரை ஒட்டக்கூத்தனென்னும் விசேஷணத்தாற் சிறப்பித்துப் பலபெரியோர்களால் இன்று மழைக்கப்பட்டு வருதலை யாராயுமிடத்து, கல்வியறிவில்லாக் கயவரும் அவரை நினைக்குந்தோறு முள்ளமு மூடலுநிங்குவார்களே; அவரைக் கல்விநிறைவில்லா வீண்புலமை பாராட்டுமொரு மூடனென்றும் ஒட்டாவொருமதி கெட்டாயென்று மெழுத்துணிந்த உள்ளமுங்கரமு மெத்தகையவோ? அன்றியுங் குலோத்துங்க சோழன் “பாடும்புலவர்ப்பணி கொண்டகூத்தன்பதாம்புயத்தைச்சுடுங்குலோத்துங்கசோழன்” என்றாசிரிய வணக்கஞ் செய்திருக்கின்ற நென்பதையும், அப்புகழேந்தி கூத்தராணைக் குள்ளாசிச் சிதைக்க ணிருந்ததை நேரிற் கண்டுந் தனது பட்டமகிஷியின் சீதனப்பொருளானவருக்கு இங்ஙன நேர்ந்ததேயென்னு மபிமானம் சற்றுமிலனாய்க் கூத்த ராணையை மறுத்தழிக்கக் கூடாதவராயிருந்தா நென்பதையும், மீட்டுமவர் “மானிற்குமோ” என்றுபாடிய பாடலுக் கப்புகழேந்தி எதிர் பாட்டொன்றோட்டி வ்ரோதித்துப் பாடிய போது அறுசுவைக் கறியோடுகூடிய அன்னபானாதிகளை விலக்கி ஆழாக்கரி சியு மதற்சேற்ற வுப்பு மளிக்கக் கட்டினாயிட்டதற்கு முகங்கோணமல் அவருடைய வாக்கினையைத் தடுக்கக் கூடாதவனாய்ச் சென்ற நென்பதையும், தான் பகையரசர்பொருட்டேனும் பரிபாலனத்தின்பொருட்டேனும் வெளிக்கொள்ளுங்கால் தனதரசரிமைக்குக் கூத்தரையே பிரதிநிதியாகவைத்துச் செல்லும் வழக்கத்தினையும், இவையெல்லாமன்றி மேல்வருங்காதையின்படி ஓங்கால் குடந்தையம்பதியி லவருக்குக் கொலைப்பழி நேர்ந்தபோது அப்பழிக்குத் தனதரசிளஞ் சிங்கமாகிய குமாரனை அனுப்பி யிருக்கின்றன நென்பதையும் இப்புல்லரு மறிந்தபடியா யிருக்க; அத்தகைய வரசனெதிரில் கற்றறிமூடருங் களியாட் டயர்வோருமாகிய கம்பரையன்றி வேறுகவிஞரைக் கனவினும் பழியாத ளளவைப்பிராட்டியார் கூத்தரை மூடனென்று சொல்லிப் பின்னரிம் மூதுலகில் மூரிபெற்றிருக்கக் கூடுவரோ? ஆதலா லித்தகைய பெரியோனை இழித்துரைக்குமவரைக்காணில், அவர்க ளங்ஙனங்கருதுநெஞ்சினும் உரைக்கும் வாயினும் எரியிவிட்டுருக்கிய எஃகின் குழம்பை இடைவிடாதெடுத்து விடுக. அப்பா லந்தக னிருக்கின்றான்.

(15) இவ்விருவகை வெண்பாக்க ளுண்டானதற்கே திங்ஙனமாகச் சிலர் ளளவையார் மதுரைச்சங்கப்புலவரை வெல்லுநிமித்தம் அத்தகையகைகளைக் காட்டிப் பொருள்கேட்டனரெனவும், அதற்கவர்கள் “இவ்வுளவு கண்ணுடையான்” என்னுஞ் சிற்றின்பவெண்பாவால் விடையளித்தனரென

வும், பின்னர்தாமே “ஐயமிடுமின்” என்னும் பேரின்ப வெண்பாவாற் பொருள்கூறி அவர்களை யவமானப்படுத்தினரெனவும் வழங்கி வருகின்றனர். அவரோடு மச்சங்கத்தினரை யவமானஞ் செய்வான் பொருட்டுச் சென்ற இடைக்காடருந் திருவள்ளுவரு மிருக்கத் தாமே பொருள்விரித்தாரென்பது மரபுவழுவாயிருத்தலின் அதுபொருந்தாது. சிலர் புகழேந்தியைமாத்திர மவ்வம்மையார்கண்டு அவ்வாறு கேட்கவு மவர் பேரின்ப வெண்பாவாற் பொருள்வழங்கின ரென்பர். இவ்வாறவ்வம்மையார் தனியே புகழேந்தியைக் கண்டு கேட்கவும் அவரதற்குப் பொருள்கூறவு மேதொன்றுங்காண்கிலமாத லானும், சிற்றின்பவெண்பா பிரயோசனமற்றுச் சேட்சென்று நின்றலானும் இதுவும் பொருந்தாது. மேற்காதையிற் கூறியவண்ண மொருவா றுளம் வேறுபட்டிருந்த புலவர்சிரோமணிகளின் நிறத்தை அரசனுக் குணர்த்து மாறு சில சையிக்கைகள்மாத்திர மவ்வம்மையார்கெடுத்து இவைகட்குப் பொரு ளிருவரு மிருவகையாய்ச் சொல்லப் பணித்தனரென்பதும், அவ்வாறே யவர்கள் தனித்தனிச் சொல்லினரென்பதும் எவ்வாற்றினும் பொருந்தி நிற்ப தன்றிச் சிலபெரியோர்களாற் கண்ணபாரம்பரியமாகவுங் கேட்டுளேம்.

(16) இச்சிறுகாதையுட் கைக்கோளரென்பது கூத்தனார் மரபினர்க் காதியிற் சிவபிரானுற்றந்த இயற்கைப்பெயர். இப்பெயர்க்குப் பொருள் “ஒழுக்கத்தின் கொள்கையோர்” என்ப. அவ்வொழுக்கம் வைதிகவொழுக்கம் லௌகிகவொழுக்கம் எனவிருவகைப்படும். இவ்விருவகையொழுக்கத்தினையு மம்மரபினரேற்றுளோராதலால் பிற்காலத்தார் “தந்துவாயர்-காருகர்”என்னு மிருபொருளொட்டுச் செயற்கைப்பெயர்களையுங் கற்பித்துவைத்தனர். இக்கற்பிதப் பெயர்கள் பூர்வந் தாண்டவராயப்புலவ ரென்போரால் அவ்வச்சாதி யார் காலநிலைமைக்கொத்த நூதனப்பெயர்களைச்சேர்த் தச்சிட்ட திவாகரத் திலொழிய, அதற்குமுன்னுள்ள கையெழுத்துத் திவாகரத்தினும் பிங்கலந் தை நிகண்டுமுதலிய மற்றக் கருவிநூல்களினும் சுருதிமிருதியிதிகாசபுராண மாதியவைகளினுங் கிடையா. இத்தகைய நூல்களிற் கிடப்பனவெல்லாம் பி ரமபரம்பரையராகிய அந்தணர் - அரசர் - வைசியர் - சூத்திரர் - என்னுந் தவருணத்தர் பெயர்களுஞ் செயல்களும், இந்நூல்வருணத்தர் தம்முண்மா நியதன லுண்டான அனுலோமர் பிரதிலோமராதிய சங்கரவினத்தர் பெயர் களுஞ் செயல்களு மன்றிச் சிவபரம்பரையரைப்பற்றி யாண்டும் யாதுமில. இச்சிவபரம்பரைய ரென்போர் ஆதிசைவராகவிளங்குஞ் சிவாசாரியர்களுஞ் செங்குந்தர்களுமே, வேறெவருமலர். இவருட் சிவாசாரிய ரந்தணப்படிவத் தராயுந் செங்குந்த ரரசப்படிவத்தராயும் விளங்குவர். இவர்கள் தேவப்பிரா மணர் தேவகூத்திரியரெனவு மழைக்கப்படுவர். கைக்கோளர்க்குச் செங்குந் தரென்னு நாமம் ஆதிய லுமாதேவியாரளித்த குந்தப்படையால்வந்தது. இக் குந்தங் கைக்கோளருக்கெல்லாம் பொதுவாயினும் அவருளரசப்படிவமேற்

றோர்க்கே சிறப்பாம். பூர்வங்கைக்கோள் இலக்கத்தொன்பது தேவகூத்திரியர்களாயிருந்து பின்னர் தமது சேட்டபிராதிருவாகிய சுப்பிரமணியக்கடவுளாஞ்ஞையால் மனுகுலத்தில் மானவ கூத்திரியர்களாகி அக்குலத்திலக்கடவுள்கட்டளையாவதறித்த தேவமாதர்களைத் திருமணஞ்செய்துகொண்டு தங்கள்வழித்தாய் ஆயிரத்துத் தொளாயிரவரைத் தந்தனரென்பதும், அவ்வாயிரத்துத் தொளாயிரவர் சந்ததியோரே அக்கைக்கோள் ரல்லது செங்குந்தரென்பதும் புராணசித்தாந்தம். இவர்களுள் தனித்தனியந்தன ரரசர் வைசியரென்னும் வேறுபாடின்றி அவர்களிருவகை யொழுக்கங்கோயு மொற்றுமை யோடுமேற்றுச் சாதிசமயாசார நிலைகளிற் றவிருளுது நிற்போரைச் சகசவினத்தரென்றும் தவிர்ந்து நிற்போரைச் சங்கரவினத்த ரென்று மழைக்கப்படுவதன்றி, அனுலோம பிரதிலோமாதிய வருக்கங்கள் கிடையா. ஆதலின் வேதமோதி வேள்விபுரியுந்தகைமையரைத் தந்துவாய்க் கைக்கோளரெனவும், படைபயின்று புலிபுரக்குந்தகைமையரைச் செங்குந்தக் கைக்கோளரெனவும், மறங்கடந்து வணிகஞ்செய்யுந்தகைமையரைக் காருகக் கைக்கோளரெனவுங் கூறினும்: இஃதிங்நனமாகச் சிலவறிவிலிகள் “கை” என்பதற்கு ஒழுக்கமெனவும் “கைகோள்” என்பதற்கு ஒழுக்கத்தின்கொள்கையெனவுங்கூறிப் பின்ன நுயர்திணைப் பன்மைவிகுதிசேர்த்துக் “கைக்கோள்” என்னுங்கால் ஒழுக்கத்தின் கொள்கையோரெனப் பொருள்படுத்தாது, நெய்வாரி லோர்சாதியாரெனப் பொருள்படுத்துவர். கைக்கோள் ரென்னுமிப் பெயர் முதனிலைதிரிந்த தொழிற்பெயரடியிற்பிறந்த கோளரென்னும் பெயர்ப்பகுபதங் கையென்னும் பலபொரு ளொருபெயர்ச்சொல்லோடு இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகைநிலையாய் வைதிக நல்லொழுக்கத்தைக் கொண்டோரெனப் பொருள்பட்டுச் சந்தித்தவழி அந்தணர்க் கொப்பாகவும், ஈட்டிமுதலிய படைவகுப்பைக் கொண்டோரெனப் பொருள்பட்டுச் சந்தித்தவழி அரசர்க்கொப்பாகவும், ஏழாம்வேற்றுமைத் தொகைநிலைத் தொடராய்க் கையின்கணெழுந் தொழிற்பயனையே கொண்டோரெனப் பொருள்பட்டுச் சொல்லெச்சப்புணர்ச்சியாய்ச் சந்தித்தவழி வைசியர்க்கொப்பாகவு நிற்குமென்ப திலக்கணவிதி அன்றியுமிக் கைக்கோள் ரென்பதற்கு உபசுப்பிரமணிய ராகிய வீரவாகுதேவர் மரபினரென்னும் பொருள் தோன்ற, வீர-வாகு-என்பவற்றில் “வாகு” என்பது கையெனவும் “வீரம்” என்பது கோளெனவும் இவ்விரு கூற்றும் புணர்த்திய தொடர்மொழியில் “அர்” என்னு முயர்திணைப் பன்மைப் பலர்பால் விகுதிசேரக் கைக்கோள் ரென்னும் பெயர் மருவியதென்பது மற்றொருவிதி. இவ்விதிகளு நெதனையுநோக்காது உழுதற்றொழிலினைப்போல நெய்தற் றொழிலுஞ் சிறுபான்மை வைசியர்க்கும் பெரும்பான்மை சூத்திரர்க்குமே யுரித்தாய் கைக்கோளருட்சிவர் சீவனூர்தம் அறத்தாற்றற் தொழிலென வங்கையேற்றிருப்ப நெய்வாரி லோர்சாதியாரெனப் பிதற்றுவரேல், வணிகர் - வேளாளர் - வன்னியர் - சாலைவர் -

செம்படவர் - மறவர் - குறவர் முதலாயினோருள் எந்தச்சாதியார்? இவர்கள் யாருந் தந்தஞ் சாதித்தொழில்களோடு இந்நெய்தற்றொழிலினையுங் கையாடிவருகின்றன ராதலின். நெய்வார்க்கு நிகண்டில் “பொருந்தரேவேதகாரர் போற்றுகாருகர்நெய்வார்பேர்” என்றிருப்பதன்றிக் கைக்கோளரென்றிருப்ப யாண்டுங்காண்கிலம்.

முன்னோர்கா லுணதேயத்தரு மிந்துதேயபாடைகளிற் நேர்ந்தோரு மாகிய வீரமாமுனியென்பவர் திவாகரம் நீகண்டு பிங்கலந்தைமுதலியகருவி நூல்களைக் கொண்டுசெய்த ஓர் சுத்தத் தமிழ்ச்சுதரகராதியானது டலவித்து வசிரோமணிகளாற் கொண்டாடிக் கையாடப்பெற்றிருக்கச் சின்னாட்கு முன் சாதித்துவேஷிகளுஞ் சமபத்துவேஷிகளுமாயுள்ள சில போலிவித்துவான்களால் தங்கள் கொள்கைக்கிணங்கப் புரட்டிய பெயர்க்களையும்பொருள்களையுஞ்சேர்த் தச்சிட்டுவழங்குவதும் பேரறிவற்ற பேதையருங்கண் டேளனஞ்செய்யத்தகுவதுமான மற்றோரசுத்தப் பேரகராதியில் கைக்கோளரென்னும் பெயரைச்சேர்த்து அப்பெயர்க்கு நெய்வாரிலோர் சாதியாரெனப் பொருள்படுத்திப் பதித்திருப்பதை நோக்கிய விவேககுனியருட் சிலர், சிறுவோரா லோதப்படு நூலாதாரமுதலிய சிறுபுத்தகங்களினும் டெரியோரா லோதப்படும் பாகவதமுதலிய பெரும்புத்தகங்களினும் ஏனைய பல நவீன நூல்களினும் நிரேனுவாய்க் கைக்கோளரென்னும் பெயரைப்புணர்த்தி, நெய்வாரெனப் பொருள் விரித்து, அந்நெய்வார் தீண்டப்படாதோரென வரைந்து தங்கள் வெள்ளறிவின்றன்மையையும் தங்களின்சாதிச் செயல்களையும் வெளிப்படுத்தவர். இதற்குச்சான்று சிவக்கியான சுவாமிகளால் தமிழிற் செய்யுள்ள ரூபமாக மொழிபெயர்த்துள்ள காஞ்சிப்புராணத்தை வசனரூபமாகச் செய்வான் றொடங்கிய ஓர் புன்கவி தனதறிவின்மையினாலோ அல்லதப் புல்லியர்போரெனிக் குட்பட்டோ-தலவிசேடப் படலத்தில் “விப்பிரர்கண்முதலால்வார்சங்கரர்நெய்தொழிலர்மயிர்வினாஞ்செக்கார், செப்பிடையர்தச்சர்கொல்லர்பொன்வினாஞ் தேவகணிகையர்களுட்தர், விப்புருவப்பரத்தைமுதலோர்தெருக்கள்கலப்பின்றிவெவ்வேறாகிப், பொற்பீண்டகன்றொழுங்காய் மதிக்கணிசெய்கதிர்களைன்பொலியுமாங்கண்” என்னுஞ் செய்யுளின்கணுள்ள “நெய்தொழிலர்” என்னும் பதத்திற்குக் கைக்கோள ரெனப் பொருள்படுத்தி யச்சிட, அதுகண்ட வம்மரபினருட் சிலராலவர் பன்முறை பாதகாப்புத் தாடனஞ் செய்யப்பெற்றுப் பின்னரது பதித்துள்ள வேடுகளிற் செலவானவை போக மற்றையவேடுகளையெல்லாங் கிழித்தெறிந்து புதுக்கிச் சேர்த்தனரெனக் கேட்டுளோம். அன்றியும்-மற்றோர் பெருங்கவி யப்புராணத்திற்குப் பதவுரையெழுதி யச்சிட்டுவெளியிடுங்கால் அந்நெய்தொழிலரென்னும்பதத்திற்குக் “காருகர்” எனப் பொருள்படுத்தி யிருப்பவுங் கண்டுளோம். இப்பெருங்கவிக்கு மப்புன்கவிக்குமுள்ள தாரதம்மியத்தை ஆய்ந்துணர்ந்த வறிவினையுடையோரே யறியத்தக்கது. இத்தகைய புன்றொழில்களைப் பலகால் நானுதலின்றிச் செய்துவரும் புன்குல மாக்களையும் புன்கல்விச் செருங்

ரையும் “கூர்த்தநாய்கவ்விக் கொளக்கண்டுந்தம்வாயாற், பேர்த்தநாய்கவ்வி
 னூர்ங்கிலை - நீர்த்தன்றிக், கீழ்மக்கள்கீழாய்சொல்லியக்காற்சொல்பவோ,
 மேன்மக்கள்தம்வாயான்மீட்டு” என்னும்பெரியோர்வாக்கியத்தினைப்பாராட்
 டிவிடுக்கவிடுக்க, என்செய்வார்பாவம்! “பெறுவதொன்றினியும்பெற்றோ
 னேபோலக், கறுவுகொண்டேலா தார்மாட்டுங் - கறுவினாற், கோத்தின்னாகு
 றியுரையாக்காற்பேதைக்கு, நாத்தின்னூல்லகனைத்து” என்றபடி தங்கட்
 கியற்கையாயுள்ள அவ்விழிதொழிலினின்று மொழியார்கள். இத்தகையகய
 வர்க்கு என்சொல்லியென்னும்? இக்கைக்கோண்மரபினருட்பெரும்பாலார்
 சூரிய வயிச்சத்தரான சோழராஜ பரம்பரை யொடுங்கவுந் தங்களரசுமாண்
 மையு மோய்ந்து குறும்பரசுங் கொடுங்கோன்மையு மோங்கி மழைகுன்றி
 விளைவாஃகி வறுமை மேலிட்டமையால் ஒழுக்கம் வீரியம் சல்லி செல்வ முத
 வியன குன்றி “உடைப்பெருஞ்செல்வருஞ்சான்றோருங்கெட்டுப், புடைப்
 பெண்டிர்மக்களுங்கீழும்பெருகிக், கடைக்காறலைக்கண்ணதாகிக்குடைக்கால்
 போற், கீழ்மேலாய்சிற்குமுலகு” என்றபடிக் கிருக்கு மிக்காலத்து இக்கால
 வேற்றுமை யெவ்வெத் தெய்வமுத லெவ்வெவ் வுயிர்களுக்கு நேருவதும்
 பின்னர் நீங்குவதும், உடைமை-வறுமை-பெருமை-சிறுமை - மெய்ம்மை-
 பொய்ம்மை-நன்மை-புன்மை-முதலியன எச்சாதியருள்ளு மெச்சமயருள்
 றுங் காலநிலைமைக் கொத்தபடி யமைவதும் பின்னர் ரழிவதும், கடவுள்பே
 தங் கலாபேதஞ் சமயபேதஞ் சாதிபேத முதலியன பலவாயினும் அவற்று
 ளொவ்வொன் றொவ்வோர்கா லுயர்வதும் பின்னர்தாழ்வது மியற்கையென்
 றுணராது இவ்வாறு சாதிவைஷ்ணவியமுஞ் சமய வைஷ்ணவியமுங்கொண்
 டழிகின்றனர். இவர்கட்கு நேர்ந்தகே டென்னையோ? பூர்வமிக் கைக்கோள
 ருட் சிலவேழைகள் தமது சீவனூர்த்தத்தின் பொருட்டுஞ் சிவதரும பரிபால
 னத்தின் பொருட்டுஞ் சுகிர்தமானதோர் கைத்தொழில்பெறக்கருதித் தங்கள்
 சேஷடபிராதிருவாகிய முருகக்கடவுளை வந்தித்தபோது, அக்கடவுள் மற்றை
 ய் தேவர் கணங்களை யு முனிவர் கணங்களை யு நெய்தற்கருவிகளாகவுஞ் சிவ
 கணங்களை நெய்வரராகவுங் கொண்டு அவர்கள் வசிக்கு மடவளாகத்தின்க
 ணெழுந்தருளி அத்தொழிலையக்கணங்களாற் செய்வித்துக்காட்டி, இத்தொழி
 லொன்றே யெல்லாத்தொழிலினும் பவமற்றதும் பலன்றருவதுமானதொழி
 லென்றுகூறி யாட்கொண்டன ரென்னு மைதிகத்தை நாளதுகாறும் அம்
 முருகக்கடவு ளாலயங்களுட் சிலவற்றில் “பாவோடுமுற்சவம்” எனப்பாரு
 ளோ ரறியச்செய்யும் விழவின் விபவத்தையேனு மேன்கண்டதெளிந்திலர்?
 அன்றியு மிந்நெய்தற்றொழில் கைக்கோளர்க்குரிய சாதித்தொழிலாயின்
 உழுதற்றொழிலுங் காவற்றொழிலும் வேளாளர்க்கும் வன்னியர்க்கு முரித்
 தாய சாதித்தொழிலெனக் கம்பவாண “ரத்தொழில்களையு மவற்றிற்குரிய
 கருவிகளையுஞ் சிறப்பித்து “ஏரெழுபது - சிலையெழுபது” என்னு நூல்களைச்
 செய்ததுபோலக் கவிச்சசரவர்த்தியாகிய கூத்தர் அந்நெய்தற் றொழிலையும்
 அதற்குரிய கருவிகளையுஞ் சிறப்பித்து - “தறியெழுபது” என்றொரு நூல்

செய்யாது கைக்கோளரென்போர் செங்குந்தரென்னுஞ் சிறப்பு நாமத்தனை யுடையோரென்றும், அச்செங்குந்தர் தேவமானவ கூத்திரியர்களாய்ச் செவ்வேளுக்குஞ் செம்பியர்க்குஞ் சுற்றத்தினரென்திச் சேனைத்தலைவரு மாவரென்றும், அவர்க்குத்தொழில் பகைகளைந்துலகோம்பலென்றும், அதற்குக் கருவியாயுள்ளது குந்தமாகிய வீட்டியென்றுங் குறிப்பித்து அவ்வேரெழுபதுஞ் சிலையெழுபதம்போல வறிதே கற்பனைவாயிலாயொழியாது வானுளோருங் கண்டதெயித்து மலர்மாரிபெய்துவாழ்த்தச் சிரச்சிங்காதனமிட்டுச் சாரதா தேவிமுன்னிலையிற் சத்தியவாக்காய் ஏன் “ஈட்டியெழுபது” என்னும் பெயரால் ஓர்நூல்செய்து; இந்நூலேனைய தெளிவில் நூல்போலாது தெய்வீக நூலென நிலைக்கவும், இருகூறு யிறந்துகிடந்த சிங்ங்கரு முடல்கரு மினிதி னென்றியெழவும், ஏன் மீட்டி “எழுப்பெழுபது” என்னுமோர் நூலினையு மியற்றி யருளினர்? இவையனைத்தையு முய்த்துணராதவர்களாய் அழுக்காறு கொண்டழியுமப்புல்லர்க்கு இக்கொள்கை பூர்வங்கூத்தர்மீது மாத்திரமன்றி அவர் மரபின்மீதுங் கொண்டுள்ள வைடம்மியமென்பதைப் பின்னா லிடம் பெற்றழி விளக்குதும்.

இம்மரபினர் சிவகுமாரர்களாய் அவராற் கைக்கோளரெனப் பெயர் பெற்றன ரென்பதையும், பின்னருமாதேவியால் “அயில்” அல்லது “ஈட்டி” என்னுங் குந்தப்படைபெற்றுச் செங்குந்தரென ஓரேதுப்பெயருமடைந்தன ரென்பதையும், அக்கால் தேவகூத்திரியராக விருந்த விவர்கள் பின்னர் தங்கள் பிராதிருவி னுஞ்ஞையால் மானவகூத்திரியராகிய மனுகுலத்தவரோடுங் கலந்து அம்மனுகுலத் தவதரித்திருந்த தேவமாதர்களை மணந்து பல புத்திரப்பேறடைந்து அம்மனுகுலச் சம்பந்தர்களாய் விருந்தன ரென்பதையும், அப்புத்திர வருக்கத்தினரோ நாளதுகாறும் தனியே யோர் சிவபரம்பரையராய்ப் பிரம பரம்பரையான அந்தணராதிய முதன் மூவருணத்தினரது வைதிகலெளகிகத் தொழிலேற்று ஆதிசைவவந்தணரைப் போன்று ஆதிசைவ கூத்திரியர்களாய் விருக்கின்றன ரென்பதையும், “உதிதருமித்திற ல்வீரரரியனைமேலம்மையுடனுறைந்தநாதன், பதமலர்கள் பணிந்தெழலுமவர்க்கண்டொர்ப்பதியைப்பரிவாரனோக்கி, மதியுமிகுதி மூமெழின் மானமுங்கையெனப்பெறுநம்மைந்தரின்னோர், புதியரல்லந்திதனிக்கணத்தவரென்றஞ் சுருதிப்பொருளாய்நின்றான்.” எனவும் - “தேவியதுகேட்டுமைந்தர்க்கயிலருளவவர்க்கெல்லாஞ்சிவன்வெவ்வேறு, தாவில்சுடர்வாளுதவிவியர்ப்பில்வருமோரிலக்கத்தனயரோடு, நீவிற்குருமொன்றிநுங்கட்கிரைவனாகியசேயை நீங்கலின்றி, யேவவவன்பணித்தனசெய்தொழுகுதிரென்றனவருமிசைந்துதாழ்ந்தார்.” எனவும் - “ஆனகாலையிலாறுமா முகமுடையமலன், கோனவன் நனக்கருருவான்மஞ்சைமேல்கொண்டு, தானைவீரனுமெண்மருமிலக்கருஞ்சார, வானுளோர்களுங்கணங்களுஞ்குழுவறவந்தான்-வந்துதோன்றலுமன்னவர்மன்னவன்மகிழ்ந்து, கந்தவேளடிபணிந்தனன்கைதொழுதப்பரவ, வந்தமில்

பகல்விரதங்களாற்றினையதனா, லெந்தநல்வரம்வேண்டினையதுபுகலென்ற
ன். என்றகாலையின்முசமுசமுடையவென்தாய்நன்றுபாரெலாமெனதுசெ
ங்கோலிடைநடப்பான், வென்றிமொயம்பினனாதிதாய்வீரரையெல்லா, மொ
ன்றுகேண்மையிற்றுணைவரத்தருதியென்றுரைத்தான். மன்னனிவ்வகை
வேண்டிகோள்வினவுறுவள்ள, லன்னவாறுனக்குதவுவென்றருள்புரிந்து,
மின்னல்வாட்புடைவீரமொயம்பன்முதல்விளம்புந், தன்னுதானையந்தலைவ
ரைகோக்கியேசொல்வான், நோற்றல்கூடியமுசமுசனும்மினுமெம்பா, லேற்
றமேதகுமன்பினெனமுகடற்புவியும், போற்றவைகுவானீவீர்களாங்கவன்பு
டையே, யாற்றல்சான்றிடுதலைவராயிருத்திரென்றதைந்தான். முழுதருட்
புரிதருங்கடவுள்சொல்வினவியேமுடிவதில்லாச், செழுமதித்தன் குடைச்சூர்
குலத்தனையடுத்திறலினேங்கள், பழிபடப்பானுவின்வழிவருஞ்சிறுமகன் பாங்
கராசி, யழிதொழிற்புரிசிலோமெனமறுத்துரைசெய்தார்யாரும்வீரர். ஞான
நாயகனவரமொழிதனைக்கேட்டுநம்முமைமறுத்தீ, ரானதோர்பான்மையானீ
வீர்மானுடவராயவனிமன்னன், ஞானநாயகருநன்றுணைவருமாதிர்பின்றலைவ
னாக, வானுளோர்புகழவேநோற்றுநம்பக்கவிலவருதிரென்றான். ஐயன்வா
ய்மொழிபினுல்வீரமொயம்புடையவனாதிதானோர், துய்யமானிடவராய்த்
தொல்லோனாளுடையதோர்சதனமேற்று, மெய்யெலாம்வியர்வுறப்பதைபதை
த்தேங்கியேவிழுமமிச்சுப், பொய்யரேம்பிழைபொறுத்தருடியாலென்றுபொ
ன்னடிபணிந்தார். கமலமார்செய்யசேவடியின்மேற்றூழ்துகைதொழுதுபோ
ற்றிச், குமரவேள்விடைதனைப்பெற்றுமானவரெலாங்கொற்றமன்னன், நம்
ர்களாயொழுகினோர்மேயிம்படையுடைத்தருமழூர்த்தி, யமரர்கோனிளவலா
யாங்கவன்பின்செலுமமைதியேபோல். இன்னமவரொழுகுறலுமெம்பி
றையுலகிறையைநோக்கா, நின்னுறும்பெயரின்மற்றிவருறும்வேற்பெயர்நிறு
வியாண்டுஞ், சொன்னயம்பெறமுசுநூந்தவேந்தாகெனச்சொற்றிநன்றா, யெ
ன்னநின்றான்மறைதன்னினும்பன்னொணுவியல்பினின்றான். ஆயதோர்காலீ
யின்முசமுசத்திறையவனாடல்வேற்கை, நாயகன்பொற்பதம்வந்தியாநிற்பநல்
லருள்புரிந்தே, பாயபொன்சுடர்மணித்தோகையம்புரவியும்படைகளாகு,
மாயிரும்பூதருந்தானுமநிலைதனின்மறைதலுன்றான். மறைந்தனன்குமரனே
கமன்னவன்மகிழ்ச்சிகொண்டு, சிறந்திகெருவூரென்னுந்திருநகரரசின்மே
வி, யறந்தருமாடவீதியளப்பிலுபுரிவித்தாங்கே, நிறைந்திடுவீரர்தம்மைநிலை
பெறவிருத்தினே. ஆயவர்தங்கட்கெல்லாமரும்பெறலாக்கமுள்ள, தேய
முங்கரிதேர்வாசித்திரள்களும்வரிசைமுற்றுந், தாயபல்சனங்களாகுந்தொகு
தியுமுதவித்தண்ட, நாயகமுதல்வராகநல்கின்னஞாலமன்னன். அன்னதோ
ர்காலந்தன்னிலரம்பையரவனியாளு, மன்னவர்தம்பாற்றோன்றிவளர்தலும்
வாகைமொயம்பின், முன்னவன்முதலோர்க்கெல்லாமுசுநூந்தவேந்தனந்தக்
கன்னியர்தம்மைக்கூவிக்கடிமணமியற்றுவித்தான். அந்தமில்வன்மைசான்ற
வாடலம்புயத்தோன்புட்ப, கந்தியென்றுரைபெற்றுள்ளகன்னிகைதன்னிலை
ட்டுச், சிந்தையின்மகிழ்வாற்சேர்துசித்திரவல்லியென்னும், பைந்தொடிதன்

னையன்பாற்பயந்தனன்பதுமமின்போல், அத்தகுபொழுதிற்பின்னையனகளை
சனகனென்னும், புத்திரர்தம்மைநல்கிப்புவனியான் முசுருந்தற்குச், சித்திர
வல்லியென்னுஞ்சீர்கெழுபுதல்விதன்னை, மெய்த்தகுவதுவைரீராவ்விதிமுறை
வழாமலீந்தான். ஏனையவீரர்தாமுமியல்புளிவழாமல்வேட்ட, தேனிவர்குழ
லாரோடுஞ்சிறந்தவிவ்வாழ்க்கைபோற்றிப், பானலங்குதலைச்செவ்வாய்ப்பால
ரைநிலவேற்கண், மானனையாரைநல்கிமனுகுலத்தொன்றியுற்றார்.” எனவும்-
“துங்கமிருமுசுருந்தன்றொல்கயிலையடைந்தபின்ன, ரெங்கன்விறன்மொய்ம்
பினனுமில்லக்கருடனெண்மர்களுந், தங்கள்சிறுர்தமைவிளித்தத்தத்தமதுசிற
ப்புநல்கி, யங்கிவன்மன்பாலிருத்தியரியதவமாற்றினரே. மாதவமெண்ணில
வியற்றிமானுடத்தன்மையைநீங்கி, யாதிதனிலடலெய்தியருண்முறையாலனை
வர்களு, மேதகுசீர்க்கந்தகிரிவிரைந்தேகிவேற்கடவுள், பாதமலர்பணிந்தேத்
திப்பத்திமைசெய்துற்றனரால். நூரெழியீராயிரினுவலுமுவர்ச்சிறுமறை
யோ, நூறுமுமுன்மூவருணரறுதொழிலேற்றநூலிற், கூறுநெறிபிறழாக்
கைகோளரெனச்சிறந்தனரா, லீறில்சிவன்முகத்துதித்தவிருங்குரவீர்ட்டம்
போல்.” எனவும்வருங் கந்தபுராணத்திருவிருத்தங்களாலுணர்க. இக்கந்தபுரா
ணமோ? அதனையச்சிடுங்கால் சில சீர்ப்புரட்டுஞ் சொற்புரட்டு நடந்திருப்ப
தோடு, பாப்புரட்டும் படலப்புரட்டும் பலவாதலின் அதுலுதவுவன சில:
உதவாதவைபல. இவ்விரண்டற்கும் பூர்வமே கந்தநாத னருட்டிறத்தாற்
செய்த அத்தெய்வீகநூலை வழிநூலாகக்கொண்டு கவிச்சக்கரவர்த்தியாகிய கூத்
தனார் கலைமகளா ரருட்டிறத்தால் இக்கைக்கோள் மரபினரார் சமைத்த
சிரச்சிங்காதனத் திருந்து கடவுளர் கற்பக மலர்மாரிசொரியச் சார்புநூலாகச்
செய்துள்ள மற்றொரு தெய்வீக நூலாகிய “ஈட்டியெழுபது” என்னுந்
லெங்
கும் பிரசித்தமாயுள. தாதலால், அதனை முறையே வாசித்துணர்க.

இவையன்றி மேற்குறித்துள. மூவகைக் கைக்கோளருள் தந்துவாயர்
கல்விநூல் பயிலும் வாயராகிய அந்தணவகுப்பின ரென்பதற்கும், செங்குந்
தர் படைப்பின் நூலகோம்புவோராகிய அரசவகுப்பின ரென்பதற்கும்,
காருகர் பவமற்ற தொழிலாகிய நெய்தலையேற்ற வைசியவகுப்பின ரென்ப
தற்கும், இந்நெய்தற் றெழிலைக் கந்தநாத னருட்டிறத்தாற் கைப்பற்றிச் செ
ய்தன ரென்பதற்கும், ஏனைய வழவுமுதலியன பவமுற்றதொழி லென்ப
தற்கும், ஈட்டிக்குமேருக்குமுள்ள தாரதம்மிய மிற்றிற் றென்பதற்கும், ஈட்
டிப் படைவகித்த கைக்கோளர்குல மெல்லாக் குலங்களினு மேலானதென்
பதற்கும், ஒவ்வோர் காலவேற்றுமையால் கடவுளாதியர்மாறி மேல்து கீழாய்
கீழுதுமேலா யமையுமென்பதற்கும் உதாரணம். “மறைநூலதாகியனவதிக
நூலினுமாசில்பல, முறைநூலநாகுமிலெளகிகநூலினுமுத்திநெறி, யறை
நூலதாகியவத்விதநூலினுமாயறத்தின், சிறைநூலதாகியவெந் நூலுந்தேர்ந்த
வர்செங்குந்தரே. தாயரும்பன்னநன்மாணுக்கர்யாருந்தழைந்துவர, நேயரி
னெண்ணிமுகமேயகமேநெடிதலர்ந்தே, யாயருநூல்பலவாய்கொண்டுரைத்

தலினுன்றதந்து, வரயரென்றோர்பெயர்பூண்டனர்செங்குந்தர்மண்டலத்தே. சமையவிசேடநிருவாணதீக்கைதரித்தலுட, னமையபிடேகமும்பெற்றங்கவ ர்குலத்தாரியரா, யிமையமுதற்கொடுசேதுவரைக்குமினிதுறைந்து, சிமைய விளக்கெனயாண்டும்விளங்குவர்செங்குந்தரே. மேவும், பிறவியினுடேகுலச் சீர்பேணியிருமைப், பிறவியினுடொல்காப்பெருங்கை-மறைமுதல, வோது வித்தகத்தொழிலையுற்றுமடைந்தார்க்கவற்றை, யோதுவித்துமந்தனைச்சீரொ ன்றுங்கை - பூதமுறும், வேட்டுவித்தகத்தொழிலேவேட்டுமடைந்தார்க்கவற் றை, வேட்டுவித்துநல்லிசைகொள்வேதனக்கை- செட்டமுறு, முத்தரச்சை வத்தீக்கையோடுசமயாதியவா, முத்திறத்தீக்கைப்பரவுமுத்திரைக்கை-யொ த்துவரு, மாதலர்பாலீதலறப்புரிந்துமற்றவர்பா,லேதுகொடேற்றேந்தல்கொ ளுமேகக்கை-போதுகொடு, வாதுவரெந்தைமணிவாசகமுன்னாயதமிழ், வே தபராயனஞ்செய்விற்பண்கை- யோதுபுறச், சட்டமயம்பாறவெணில்சார் சமயம்வீதலுற, வுட்சமயமாறினையுமோம்புங்கை -தட்சணமென், பின்னங் கையுமணியீடுறநீரூதிசிவச், சின்னங்களைவிருத்திசெய்யுங்கை- மன்னுபரற், போற்றுசரிமையுமும்பொய்தீரொழுக்கமெனச் - சாற்றுகிறநான்கினுளுந் தாழ்விற்கை - தேற்றமுறு, நேமங்களாற்றேவர்நேர்தேசிகர்முன்னு, நாம ங்களையணிந்தநான்மறைக்கை.” எனவும் - “துலையினுமிஞ்சுநிறையுடையா ரொருசொல்லுடையார், மலையினுமிஞ்சியமன்னர்பகைக்கினுமற்றவாரம், பு லையினம்போர்த்தபல்புங்கமென்கோடிபுகினுந்தங்கள், சிலையினிறகைவைக்கு முன்னையொழிப்பரிச்செங்குந்தரே. நேரானகுந்தஞ்சமதாடுநேரிசீள்கரி கை, கூரானகுரிசந்தராயுதஞ்செய்யம்புகோல்வடிவே, லேரானுநேமிகமுழு ளெஃகேதியிணையிலசி,சீராமுன்னம்பதினெட்டாயுதத்தருஞ்செங்குந்தரே. அங்கமருணமவந்திசுவலீரமொடாந்தரமெழிற், நெங்கணம்வங்கங்கலிங்கங்கு டகந்திகழ்துளுவங், கொங்கணமச்சமலையாளமாளவங்கோதில்சிந்து, சிங்கள மாதியபல்தேயம்வென்றவர்க்கெங்குந்தரே. வாமலிருக், கோதிவேட்டாருல கையோம்பிப்பகைகளேந்து, நீதியரசச்சீர்நிறுத்துங்கை-மாதவர்பா, லோரொ ன்பான்புண்ணியங்களையாதியற்றியமர்க், கீரொன்பானாயுதங்களேந்துறு கை - சாருங், குடைகொடிதேர்பீலிநரைகொள்தோரணமுன், படையுடை யுஞ்செம்மையிற்கொள்பைங்கை -யடையலந்தங், கோரக்கலிக்குளத்திற்கூறு புலித்தண்டையோடு,வீரக்கழற்கால்கொள்வெற்றிக்கை - நேரு, மறமாதிரா ற்பொருளுமாய்கலனாப்பூண்டு, மறமாதியவொழிக்குமாக்கை - திறமாக்கோ, பாலெட்டுங்கண்ணோட்பார்த்தருளிரம்பதைக்கோர், நாலெட்டுமாந்தரும் நாட்டுங்கை - சால, வேருணச்சீரமெனமெய்யோம்பியாண்டும், வருணு ச்சிரமமதிவான்கை - தெருணடாத், துட்டசனரெப்பாலுந்துன்னாழித்தகம் றிச், சிட்டசனரைக்காக்குஞ்சீர்சால்கை - யுட்டதிக்குந், தேறுமன்னரென் பெயருந்தேர்தலைவரென்பெயருங், கூறுமுறையாலணிசெங்குந்தக்கை.” என வும் - “கனத்தாலுங்காருகச்செய்தொழிலாலுங்கணிக்கரிய, தனத்தாலுந்த ங்களுக்கீடுமுண்டோவிர்த்தத்தாரணியின், மனத்தாலும்வாக்கொடுகாயத்தினு

ஹமுன்மற்றொருவர், சினத்தாலுந்தங்களினத்தாரைக்காப்பவர்செங்குந்தரே பட்டுக்குதூல்கொண்டிழைத்தோடித்தோய்ந்தபற்பாவைநெய்தே, மட்டிட்டு மாறும்வியாபாரத்தான்முன்மலரவனைக், குட்டித்தலையிட்டகோலாகலக்குக னென்ருமரசு, செட்டிக்கினையந்செட்டிகளாவரிச்செங்குந்தரே. வானம்வ ளரும்பசுக்கள்வளருமகம்வளருந், தானம்வளருந்தருமம்வளருந்தமிழ்முத ல, ஞானம்வளருஞ்சிவஞானபோதநலம்வளரு, மானம்வளர்க்கின்றசெங்குந் தரெங்கும்வளர்தவினே. பேறுதரு,வேதமொடுவேள்விவிழைந்துபொருளீட் டியா, னீதமொகொத்தீதனைருங்கை-பாதகநேர், வெய்யதொழிலாமுழுதல் வேண்டாததம்வளர்க்குந், துய்யதொழிலாநெய்தரேயுங்கை - யுய்யநித, மு க்காற்பெறுநியம்முட்டாவகைநிறுத்தி, யெக்காலுமெய்ப்பிறொழிலேற்குங் கை - சொக்கை, யுரியார்க்குமேனையுறுகணுளர்க்குந், சரியாநெறித்தொழி லுட்டாழ்கை - கரியாய்வீ, யுனங்காக்கும்முயிரையோம்புதொழினுணவபி, மானங்காக்குந்தொழிலேமன்னுங்கை - யீனமுறு, தீண்டார்தநேயச்செறிவி ன்றிமெய்புறவு, பூண்டாரோடாடுதொழில்பூணுங்கை - சேண்டருதி, வெய் யின்மழைபனிகால்வீசான்மெலியாமே - துய்யநிழறொழிறேய்சுத்தக்கை-யை யமில்சீர்க், கல்விபெருங்குளவிகனந்தனந்நுறதன்மம், வில்லிஞானஞ்செ ய்தொழின்மேவுங்கை - புல்சருகா, லங்கிகொளலன்றியுயிர்க்கண்ணுநிற்கோ டெறிந்துண், பொங்கிகொளலாந்தொழிற்புங்கக்கை- துங்கமில்புன், கூழ் மாந்துவோர்க்குங்குறைவிலாக்கொற்றவர்க்குந், சூழ்மானக்காவறொழிற்குழு ங்கை - தாழ்வின்மிகு, கட்பணத்தினுஞ்சசியாற்காண்டணமேமிக்கதெனப், பெட்பினெடுமேற்றதொழில்பெற்றுயுங்கை - நட்பிலுறு, தென்புலத்தராதி யர்க்குச்செய்மகமோரைந்தினைத்த, மின்புகொடுசய்தேயிமைக்குங்கை-து ன்பில், தயாவிருத்தியெட்டாற்றகுபோகமெட்டும், வியாதமின்றியோங்குவி மலக்கை - நியாதமுறு, நற்குணமோர்பத்தினையுநாடிமற்றோர்பத்தாகுந், துந் குணத்தைநாடாததொன்மைக்கை-நிற்கு, முபகாரமீரேழுயிர்க்குடற்குமோ ம்பி, யபகாரமியாண்டுமெணவங்கை-சுபகார, மொய்செயற்சீர்மாறாதமொய் ம்புகொடோர்பத்தாகும்,வைசியச்சீர்மாறாதவண்மைக்கை-மெய்சிரவ,ரேத்து முதலியரென்றேதலைமைநாமத்தாற், நேற்றியெணந்திக்கினுஞ்சொல்செட் டிமைக்கை.” எனவும்- “செங்கண்மாலுந்தியந்தாமரையினூல்வாங்கிதிங்கள் வட்டத்திழைத்துத் - தேவரலகாகவேசிலமுனிவர்பாவோட்சேர்ந்தவிழைவி முதுதோய்ந்து, பங்கயன்றன்முகம்படமரமதாகவேபச்சைமால்முன்றண்ட தாய்ப்பரிவாலகத்தியன்விழுதுகோலணியதாய்ப்பணிசேடன்வலசயிறதாய், வெங்கட்சடாமுனிவிசைக்கோலதாய்வேதவிண் முனிமிதிப்பலகையாய் - மே லானமகதிமுனிநாடாவினோடமுன்விரித்தபாவதனைநெய்து, சங்கரன்மதலை யிப்பவமிலாத்தொழிலைச்சமைத்துய்மினெனவிண்ணுளோர்,சயசயெனவாழ் த்தக்கையேற்றுகெகக்கோளர்சருவகாலமும்வாழியே. மின்னேய்ந்த, கூர் வேற்கைப்பெம்மான்செங்குந்தர்க்கதம்விளங்க, யேர்வேட்கையோடுமெழுந்த

ருளிப் - பேர்வேட்கை, பாவோடுகின்றதெனப்பாவனையிற்செய்திடுமப், பாவோடுமுற்சுவமும்பார்த்திலரே.” எனவும் - “பூதலத்தீரெளவையும்வள்ளுவரும்ற்றைப்புலவோருமுழுதொழிலைப்புகழாராகில், தீதுபலசேர்தலினாற்றீண்டார்நேயஞ்செறிதலினால்வெயில்பனிகான்மழைமுன்னாலோர், போதும்வயர்செல்லலுறாரேரைப்பூட்டார்புன்செய்பயிர்நன்செய்பயிர்போற்றார்யாரு, மாதலினாலன்றோபூவசியர்தம்பாலடிமைவேளாண் குடிமேலாக்கினாரே. வானத்தைநோக்கிப்பல்லீனத்தையோம்பிவளர்த்திடினு, மூனத்தைநாடுமுடல்சீச்சுவேறோருழைப்பிற்கையா, லானத்தையுன்நெல்லாடையைச்சுற்றியசுத்தமின்றி, மானத்தைக்காப்பதன்றோமக்களுக்குள்ளமாட்சிமையே. மாற்றற்கரியவளமார்மயிலையில்வள்ளுவன்றா, னேற்றற்குலகிடையெத்தனையோதொழிலெண்ணப்பட்டு, மாற்றற்கணிகலைநெய்தல்கொண்டேரையலங்கரித்தான், சோற்றுக்கலையுந்தமக்கைக்குக்கோபஞ்சரக்குமென்றே. பானலச்செந்காப்புலவன்செங்குந்தரைப்பார்த்தபின்னர்க், கானலம்வாசினலங்காணநெஞ்சங்ககிந்துருகி, நூனலம்பாநலமோடேகலைநலநோக்கியதன், மேனலமென்றபொருணலந்தேர்துவிளங்கினனே. செய்யுந்தொழிலினத்துஞ்சீர்நூக்கிப்பார்க்கில்கலை, நெய்யுந்தொழிற்குநிகரில்லையென - வையமிசைத், தெள்ளுமறைநூற்பொருளைச்செந்தமிழினால்விரித்த, வள்ளுவனார்கொண்டதல்லவா. ஏரையேடேனே லுன்றெனண்சாணுடல்வாடிப், பாரைநக்கிப்போவாய்பதறாதே - பாரிலிழைக், கையிலேடேனே லுடுக்கக்கந்தையற்றுன்மானமும்போ, யையவுயிரிருந்தென்றும். உண்ணாதுரெங்குமுலாவித்திரியலாங், கண்ணால்நமதிருப்பைக்காண்பாரார் - அண்ணு, உடுக்காதுள்ளுநினிலுமொன்றியுலாவ, வடுக்குமோவார்மதிப்பவர். ஓவாம, லுய்தொழிலேதென்னவுயர்குறள்சொல்வள்ளுவற்குச், செய்தொழில்கற்பித்தமைத்தசேட்டக்கை.” எனவும் - “ஈட்டியிசைபாடினன்கூத்தன் - ஏரினிசைபாடினன்கட்பன், ஈட்டிவளமூவுலகுசெலும் - ஏரின்வளமண்ணுலகுசெலும், ஈட்டிக்கெதிரேற்றினினிருப்பன் - ஏருக்கெதிர்கூற்றுவனிருப்பன், ஈட்டியிறைகள்கரத்திலகும் - ஏரார்குடிகள் கரத்திலகும், ஈட்டிதிறைகொண்டலகோம்பும்-ஏரத்திறைதந்துடலோம்பும், ஈட்டிதெய்வீகம்வினைக்கும் - ஏர்திங்காதிதமைவினைக்கும், ஈட்டியாருந்தொழற்குரித்தாம் - ஏர்மண்ணுழற்கேயுரித்ததனால், ஈட்டியிசைக்குநிகராமோ - ஏரினிசையிலவுலகிரே.” எனவும் - “உலத்தினிற்புட்பராக - மொளியினிற்கதிராமெந்து, புலத்தினிற்கருங்கண்வாவிப் - பூவினிற்கமலஞ்சொல்லங், குலத்தினிற்செய்யகுந்தங் - குன்றினின்மேருக்குன்றற், தலத்தினின்மதுரைமேலாந் - தரமெனுந்தகைமைத்தம்மா. கோக்களையின்னனாரைத் - தவத்தரைக்குலத்திலவேத, மாக்களைச்சிசவைக்கொன்றான் -செய்ந்நன்றிமற்றநானாசா, னாக்கமதழித்தான்பாவ-மனைத்துஞ்செங்குந்தர்வீதி, தேக்கிடப்பிச்சைவாங்கியுண்டிடத்தீருமன்றே.” எனவும் - “மேலாயமறைகளைலாங்காலமாநி - மெலிந்துமறைந்தப்பான்மீளுதலுமுண்டு, மேலாயதெய்வமெலாங்காலமாநி - மெலிந்துமறைந்தப்பான்மீளுதலுமுண்டு, மேலாயசாதியெலாங்காலமாநி - மெ

லிந்துமறைந்தப்பான் மீளுதலுண்டாமே. எண்ணில்பலதூல்கள்நால்வேத த்துள்ளு - மெழுமேனும்வ்வவற்றுளொன்றேமேலாம், எண்ணில்பலதெய்வ நாற்றிசையினுள்ளு - மெழுமேனும்வ்வவற்றுளொன்றேமேலாம், எண்ணி ல்பலமதங்கணற்சாதிபுள்ளு - மெழுமேனும்வ்வவற்றுளொன்றேமேலாம், எண் ணில்பலமரபுகணுல்வருண த்துள்ளு-மெழுமேனும்வ்வவற்றுண்மேலொன் றுமே. எத்தனையோபார்ப்பாரிவ்வுலகமெல்லா - மிருந்தாலுங்குலப்பார்ப்பா ரிலக்கத்தொன்றே, எத்தனையோவரசரிவ்வுலகமெல்லா-மிருந்தாலுங்குலவரச ரிலக்கத்தொன்றே, எத்தனையோவணிகரிவ்வுலகமெல்லா-மிருந்தாலுங்குலவ ணிகரிலக்கத்தொன்றே, எத்தனையோவேளாரிவ்வுலகமெல்லா - மிருந்தாலு ம்குலவேளாரிலக்கத்தொன்றே. எம்மரபினுளுஞ்செங்கோல்வேந்தருண்டு- எம்மரபினுளுங்கொடுங்கோல்வேந்தருண்டு, எம்மரபினுளுங்கற்றகவிகளுண் டு - எம்மரபினுளுங்கல்லாக்கயவருண்டு, எம்மரபினுளும்பெரியோர்சிறியரு ண்டு, எம்மரபினுளுஞ்செல்வர்வறியருண்டு, எம்மரபினுளும்புனிதர்புலையரு ண்டு-எம்மரபினுளுங்கற்புங்களவுமுண்டே.” எனவும் செங்குந்தர்மாலை, செங் குந்தர்மரபுவிளக்கம், செங்குந்தர்திருக்கைவழக்கம், தனியன்கள், மதுரைப் புராணம், தேவகீதைமுதலியவற்றுள் கூறியிருத்தலைக் காண்க.

இதுகாறுங் “கைக்கோளர்” என்பதற்குப் பொருள் இதுவென்று பல வனுபவங்களை யு மேற்கோள்களையுங்காட்டி விவகரித்து வந்ததால், வைதிக வினைகட்கும் லௌகிகவினைகட்கும் இன்றி யமையாத “ஒழுக்கக்கோட்பாட் டினர்” எனப் பொருள்படுத்தாது “நெய்வாரிலோர்சாதியார்” எனப் பொரு ள்படுத்து மறிவிலிகள்வாயில் அயவாப்பேறக் கடாவப்பட்டது.

(17) இக்கம்பருடைய பிறப்பின் வரலாறும் இவர் கல்வியிற்றேர்ச்சி யடைந்த விதமு மிவ்வாறாகச் சிலர் - ஓர் வடநாட்டரசனுக் காண்மகவுண் டாக அம்மகவிருக்கிற் பிறந்த குடியு நாடும் பாழாமெனச் சோதிடர்கூற அது கேட்டவரச னக்குழுவியைப் புறங்காட்டிற் கிடத்துவித்தா னெனவும், அதனை யவ்வோச்சன் கண்டெடுத்துத் தனதிட்டதெய்வப் பெயராகிய ஏக ம்பனென்பதனைப் பெயராகவிட்டு வளர்த்துவரச் சற்றே பெரியனயகாலத்து அவ்வோச்ச னிறத்தலும் அவன் மனையாள் பிழைப்பின்பொருட்டுச் சடை யப்பிள்ளை யென்பவர் சார்பிற் சென்றிருந்து காலத்தைக் கழிக்க அக்கால் சிறுவர்கள் விளையாட்டால் ஏகம்பனென்பதைக் கம்பனென்னு மாத்திரத் தானே யழைக்கப்பட்டிருந்தன ரெனவும், இதனாலேயே யிவர் பிறப்பில் கூடித்திரிய குலத்தராகவே கொள்ளவேண்டும் அல்லாக்காற் சாவினுக் கஞ் சாத் தறுகணுண்மையும் அரசரை யெதிர்க்கும் வீரமுடைமையும் ஏனைய சாதிக்குள் நிகழாதெனவுங் கூறுவர். அரசரொழிய வந்தணராதிய மூவரு ணத்தருள் ஒருவரு மவனியையாண்டு மடுபோர்புரிந்து மிருந்திலர்போலும். சில ரிக்கம்பனைச் சைவ வேளாளரெனவும், அல்லாக்கால் கூடித்திரியராயி னோர் இவரோடு சமபந்தி போசனஞ்செய்ய விசையாரெனவுங் கூறுவர்.

ஆனால் வைதிகவொழுக்கமற்றுத் தம்மிலிழிஞரையுங் கல்வி செல்வ முதலிய விருக்கின் கனப்படுத்தித் தம்மினத்துட் சேர்த்துக்கொள்ளுந் தகைமையராகிய நான்காம் வருணத்தரோடு அஃதேம் றொரேதகைமையராகிய இரண்டாம் வருணத்தர் சமபந்திபோகனஞ் செய்வாற்போலும். ஆ! ஆ! இஃதற்புத மற்புதம்!! அந்தோ! காசிகாண்டத் தில்லறதருமங்கூறிய வத்தியாயத்தில் “கட்டிலிந்தீந்தனிலிருந்தருந்தல்சுப்பரைதனிலுணலாகா, வுட்டெளிமறையோரளித்தசோறமிர்தம்வேந்தர்சோறுவந்தபாலடிசி, லெட்டியரளித்தவடிசினல்லடிசில்பின்னவரினிதிமோரல், கொட்டியருருதியாதலாற்பின்னோரிடத்துணல்குறிப்பினுமாகா” என்றிருத்தலையும், “துறந்துளோர்மகளிர் புனர்முலைப்போகந்துய்த்திடினளப்பருங்கால, மிறந்துழிமலத்திற்புழுவதாய்நரகினெய்துவர்பின்னவரிடத்தி, னறம்பயில்விஞ்சைகற்றுளோரவர்பாலரும்பொருளேற்றுளோரவர்பாற், பெறும்பொருளதனல்வேள்வியாற்றுனர் கள்பிழைப்பருநரகிடைச்சேர்வார்” என்றிருத்தலையும், பிற்காலத்தவராய்கூறியுள்ள தனியன்களி லிதைப்பற்றியும் அவ்வேளாண்மாக்களுடைய சுபாவநிலைகளைப் பற்றியும் “அன்னமளிப்போர்வேளாளரடைதருவோர்வேளாளர், முன்னையோர்தம்பணியனைத்துமுயன்றுமுடிப்போர்வேளாள, ரின்னியங்கள் புரிந்தீட்டியெழிலான்காப்போர்வேளாள, ரென்னிலிவர்பாலுணலாகாதேற்றலாகாதெனலென்னே” என்றும், “பூதலத்திற்பரத்தையரேசரீரோபகாரரெனப்புக்கல்வர்மேலோ, ராதெனத்தஞ்சாதிபுகுமவர்க்கெல்லாமுபகாரராஞர்வேளா, ரீதலவோகீர்த்தியழலெவற்றினைத்தன்பாற்றெயினுமெய்தித்தன்போ, லாதல்செயுஞ்செயலிவர்பாலுளததனல்வேதியென்றுமறையலாமே.” என்றும், “தாதையிவரென்றுணர்கிலராய்த்தந்தையிவரென்றறிகிலரா, யோதுமாபொன்றுற்றிலராயுடனுற்பலித்தார்நட்டுவருந், தீதில்கோயிற்றாசியருமாகச்சேர்ந்தார்தாமுநிதி,யாதிபுனர்ப்பாலகமடையராய்ப்பின்வேளாண்மாக்களென்பார்.” என்றும், “வீறுசமணைக்கழுவேற்றுமேனாளிரிந்துகொண்டைகட்டி, நீறுபூசியாடையுடஇநிகழ்ந்தகிலவர்போன்றீழங், கூறுசென்னையாதி யினிற்குலவும்விலியிச்சருதி, தேறியவராய்ப்பின்சைவத்திறத்தவேளாளரும்பலரால்” என்றும், “மண்ணிடிக்குமொட்டராய்மயிர்கழிக்கும்வினைஞராய்மறலியென்னவழிமறிக்குமறவராய்வெங்குறவராய்ப், பண்ணெடுக்குநட்டுவப்பரதராய்மீன்வலைஞராய்ப்-பாணராய்வண்ணாரராய்ப்பணித்தசெய்யுமாளராய்ப், புண்ணெடுக்கும்வளுவராய்ப்பொருந்துமின்னபேரெலாம் -பொருள்படைத்துவேடமாறிப்பூமியின்கணைருவருந்,கண்ணெடுக்கவரியராய்க்காராளரோடேராளமாய்க்-கலந்துதம்மையொப்பவர்கலிக்குளில்லையென்பரே. “என்றும், “ஷண்ணரியவிலக்கியமுமிலக்கணமுங்கற்றோ - மெப்பயனுமடைந்தறியோந்தப்புலழக்கதனிற், கண்ணதனாக்கண்டாப்போற்பொய்சாக்ஷிகூறக் - கற்றறியோங்கணிகையர்பாற்றாதெனினும்போகோ, மண்ணுமுதுபிழைக்கும்வேளார்குலத்திற்பலரை - மாட்டுவிக்குந்தரகிரியாய்மருவிமுடிபோடோம், பெண்ணதனாலுக்கூலிவாங்கியுணத்தெரியோம் - பிழைக்கும்வகையெப்படி

காண்பெரும்புலியுரானே” என்று மின்னும் பலவா யிருத்தல்களை யேன் கண்டு தெளிந்து இத்தகைய பிதற்றல்களைப் பேசுவதில் நின்று மொழிந்திலர். இவையனைத்து மிவ்வாறாகப் பின்னு மிக்கம்பரை வேளாளரே யென மற் றொரு விதத்தாற் சாதிப்பர். அதாவது:—“செங்குந்த மரபினராகிய கூத்தர் தமது மரபினர் வேண்டுகோளுக்கிணங்கித் தமது மரபுக்குரிய கருவியாகிய ஈட்டியைச்சட்டி ஓர் பிரபந்தம் பாடியதுபோல, வேளாண் மரபினராகிய தாமும் தமதுமரபினர் வேண்டுகோளுக்கிணங்கித் தமது மரபுக்குரிய கருவி யாகிய ஏரைச்சட்டி ஓர் பிரபந்தம்பாடினர்.” என்பதேயாம். ஆயின் கூத்தர் தமது மரபின் கீர்த்தியைத் தாமேபாடுவதிற் குறைவுண்டாய் பயனற்றொழி யுமெனக் கருதியன்றோ தம்மை வேண்டினோரைக்கொண்டு சிரச்சிம்மாதன மிடுவித்து அதன்மீ திருந்து பாடி அப்பாடல்கள் சத்தியமென் நிவ்வுலகின்க ணிலைபெற அறுபட்டிருந்த பல சிரங்களுமுடல்களு மொட்டியெழ ஓரற்பு தத்தை விளக்கி அக்காரணத்தால் தாமும் ஒட்டக்கூத்தரென்னுஞ் சிறப்பு நாமத்தினைப் பெற்று ஒரு குறைவுமின்றிப் பயனடைந்து தமது மரபினர்க் கும் அப்பயனடையச் செய்தனர். அவ்வாறிவர் விளக்கியடைந்த பயனுந் தனதுமரபினர்க் கடையச்செய்த பயனு மென்னை? இவர் மரபிற் கத்தகைய தோர் அற்புதம் விளக்கவேண்டுமென தாவசியக மின்றெனின், தன்னைத்தனது மரபினர் வேண்டலும் தான்பாடலும் ஆவசியக மின்றும். ஆகவே-ஓர் கார ணங்கருதிப் பிற மரபினரா லன்றோ பாடுவிக்கவும் பாடவும் வேண்டும்? அவ்வாறு பாடுவதினும் பாடுவோர்பாடப்பெற்றோராகிய இருவரன்றி ஏனைய மரபினர் யாரும் வியந்து இதுசத்தியநூலென நம்புமாறு ஓரற்புதம் விளக் காவிடின், அவ்விருவரு மந்தூலா லடையப்பெறும் பயனென்னை? ஆதலால் சாதிதூல் சமயநூலென்னு மிரண்டினையும் இவ்வுலகினர் சத்திய நூல்க ளென நம்புமாறு தாபிக்கப்புகுவோர் அவ்வவற்றிற்கோ ரற்புதம் விளக்காவி டின் பயனற் றொழியுமென்பதை ஏனாகித் துணர்ந்திலர்?

இம்மாத்திரந்தானோ? சிலரிவர் கம்பநாட்டிற் பிறந்ததாற் கம்பநாட் றென்று வழங்கியதென வுரைப்பர். அக்கம்பநாடென் றொருநாடு எக்காலத் தினு மிருந்ததாய்த் தெரியவராமையின் அதுபொருத்தமுடைத்தன்று. சிலர் கம்பநாடரன்று, கம்பநாடாரென் றிருத்தல்வேண்டு மென்பர். அந்நாடா ரென்ப தோர்சாதிக்குச் சிறப்புப்பெயராதலின், இவரைச் சாதியிற் (சாணுன் சாண்டான்) என்று கூறல்வேண்டும். அச்சாணுராயினோர் தேவகோட் டத்தின்கண்ணு மரசவைக்கண்ணு மணுகற்குரிய ரல்லாடையானும், இவ ரிவ்விரண்டிடத்தும் பன்முறை யிருந்துளாரெனக் கதை வழங்கலானும் அதுவுங் கொள்ளத்தக்கதன்று. சிலரிவர் முதற்காலத்தறிவு சிறிது மின்றித் தன்பேர்சொல்லவும் வகையறியா திருந்தமைபற்றித் தென்னாட்டில் “கொ ம்பு” எனற்பாலதாய மரக்கிளையைக் “கம்பு” எனவழங்குவதா லப்பேரிட்டு வழங்கினரென்றும், சிலரக் கம்பினை யிவர்கையில் வைத்திருந்தமையால் அப்பெயரிவருக் காயதென்றுங் கூறுவர். இவ்விருகூற்று மேற்போந்த “நா

டர் - நாடார்” என்னு மிருகூற்றுக்கும் விரோதமாதலறிக. இவையனைத்து மிங்ஙன மிருப்பச் சிலரிவர் கம்பங்கொல்லையெ இளமைப்பருவத்துக் காத்ததாம் கம்பரென்று வழங்கியதெனக்கூறி, (பாலியதசையில் வயிரபுரமென்னுங் கிராமத்தின்கணுள்ள தினைப்புனத்தை உபாத்தியாயரேவலாம் காத்துவந்து ஓர்நா ளப்புனத்தை மேயந்த காளிங்கராயனென்னு மதிகாரியின் குதிரையைத் தமக்கு வித்தியா வரப்பிரசாத மருளிய காளிகாதேவி யனுக்கிரகத்தால் “வாய்த்தவயிரபுரமாகாளியம்மேகேள், காய்த்ததினைப்புனத்திற்காலையைத் துச்-சாய்த்துக், கதிரைமாளத்தின்றகாளிங்கராயன், குதிரைமாளக்கொண்டுபோ.” எனப்பாடி யதையிறப்பித்துப் பின்னரவ் வுபாத்தியாயர் வேண்டு கோளால் “குதிரை மீளக்கொண்டுவா” என வதையேமாற்றிப்பாடி யக்குதிரையை யுயிர்ப்பித்தவர் பொய்யாமொழிப் புலவராயிருக்க) அக்கதையை யிவருக்காக்கித் தினையொன்றையே வெள்ளிடை மலைபோற் குறித்துள்ள வெண்பாவிருக்க அத்தினையோடுங் கலந்த கம்பங்கொல்லையென வேறுபொருள்படுத்திச் சற்றுநாணமில்லாது நாப்பறை கொட்டுகின்றனர். இவர்கட்கிவ்வாறு கதைகளையுங் கவிசையு மாற்றலும் புரட்டலும் என்று மாறாத்தொழிலேபோலும். இவையனைத்தையு முய்த்துணரு மிடத்துக் கம்பர் மகாகவியாயும் இதிகாசங்களு ளொன்றாகிய விராமாயணத்துள் தங்கள் மரபைப்பற்றிப் பலவிடங்களிற் சிறப்பித்ததன்றித் தனியேயும் ஏரெழுபது முதலிய நூல்களை யிப்பற்றியோராய் மிருத்தலின், இவருக் கியற்கையாகச் சன்மத்தின்கண்ணுஞ் சன்மித்தபின் பயின்ற சாதியின்கண்ணு மிருந்துள்ள விழிவை மறைப்பான் கருதிய வேளாளரும் வைணவருஞ் செயற்கையாற் கற்பித்து வைத்த கட்டுக் கதைகளெனவே கருத்ததக்கனவாம். அன்றியு மிக்கம்பரது பிறப்பினைப்பற்றிப் பிற்காலத் தோர்கவி வினோதார்த்தமாக “அண்டர்போற்றிடமாயனிவ்வுலகனைத்துமுண்டவனாதலா - லந்தலங்கையுமரக்கர்சேனையும் வன்வயிற்றினிலல்லவோ, தெண்டிரைக்கடல்சூழவோங்குமத்தென்னிலங்கையில்ராவணன்- சீதையைச்சிறைவைத்துளானெனத்தேறியெப்படிசெப்புவான், பண்டிராவணன் ராமவாளியாற்பத்துமாமுடியற்றிடப்-பார்த்ததார்சொலக்கேட்டதாரதைப்பகரும்பாவலன்நன்னையான், - கண்டதுண்டமதாக்கு வேன்கவிசொன்னவன்மலைகண்டிலேன் - கம்பவாணனென்கும்பவாணனோ கள்ளச் சூளையின்காளையே.” எனவிருத்தலையுங் காண்க. மேலுமிக் கம்பருக்கித்தகைய விழிதகவு பிறப்பினால் நேருமென்றறிந்துளரேல், கபிலதேவர்த மதகவலில் “பறையர்வீட்டில்வள்ளுவர்வளர்ந்தனர்.” எனக்கூறியிருந்ததைத் “துள்ளுவர்வீட்டில்வள்ளுவர்வளர்ந்தனர்.” என விக்கால் மாற்றியதற் கொப்ப வக்காலே அப்பறையருக்குத் தமக்குமுள்ள சுபாவப்படி வேற்றுமையின் றி அவரைத் தம்மினத்துட் சேர்த்துக்கொண்டதன்றித் தமது மரபிலோர் பெண்ணுங்கொடுத்துச் சன்மானித்ததுபோல இவரையுந் தம்மினத்துட்சேர்த்துப் பெண்கொடுத்துச் சன்மானித்துக்கொள்ளுவர். இப்போ தென்செய்

வர்பாவம், ஒன்றுத்தோன்றாமல் தட்டுக்கெட்டுத் தடுமாறி மிரளமிரள விழிக் கின்றனர். எத்தனையோவகையாய் எண்ணியெண்ணி வகைகின்றனர்.

(18) சைவப்புற்றினராகிய விக்கம்பரை வைணவரெனச் சாதிக்கப் புகுந்த வம்மத்தார் “கம்பநாட்டாழ்வான்” என மாற்றியதற் கொப்ப, இவர் குமாரனுக்குரித்தா யின்றும் வழங்கிவரும் “அம்பிகாபதி” என்னும் பெயரை “அம்பிகாவலன்” எனமாற்றி வழங்கவு மாயினார்.

(19) இவ்வேரெழுபதென்னு நூலைச் சற்றேறக்குறைய ஐம்பது ருந டத்திற்கு முன் அச்சிடப்புகுந்த வேளாண்குல திலகரும் வித்துவசிரோமணி யுமாகிய - சாரம் - குமரப்பக் கவிராயரென்பவர் இந்நாட்டினுந் தென்னாட் டினு மிருந்து அளவற்ற யேட்டுப் பிரதிகளை வரவழைத்துச் சரிபார்த் தச் சிட முயன்றபோது, இரண்டு செய்யுள்க ளெந்தெந்த விடயத்தைப்பற்றியுள் ளனவோ அவை யெந்தப்பிரதிகளினு மில்லாமலே யிருந்தமையாற் கிடைத்த அறுபத்தெட்டுச் செய்யுள்களையே பதித்து வெளியிட்டனர். அவர்க்குப் பின் - நல்லூர் - ஆறுமுகநாவலர் முதலியோர் பதித்த பதிப்புக்களினும் அவ் வறுபத்தெட்டுச் செய்யுள்களுக்கு மேலில்லையாக, கடைமுறை யிதுகாறு மியாண்டுங் கேட்டிராத (கச்சித்தலைச் செங்கோட்டத் துறுவன் மகனார் திருநாகந்தையராற் செய்யப்பட்ட ஏரெழுபதுரை) எனவிளக்கி, (இவ்வுரை யைப் பொருள்கொடுத்தெழுதுவித்தோரையும் அப்பொருள்வரவா லல்லும் பகலுங் கஷ்டப்பட்டு டெழுதியோரையும் இவ்வாறெழுதுவித் தெழுதுங்கால் அருகிருந்து கண்டோ ரின்னுமாருயிருடனிருப்ப) வேறேருரையாசிரியனைச் சில நூற்றாண்டின்மு னிருந்தவரென அவன் சரிதத்தோடும் வரைந்து, இவ் வுரையு மூலமுஞ் சில பதினாண்டின்முன் பல பிரதிகள் தேடி யாய்ந்தச் சிட்ட வித்துவசிரோமணிகளுக்குக் கிடைத்தலின்றி இப்போது கிடைத்த தென வோதிச் சூத்திரருட் டலைமையராய வேளாளரை வைசியரெனத் தாபிக்கப்புகுந்து வைசியரை மூன்றாம் வருணத்தராக முறைமைப்படி பாடி யுள்ள பாடல்க ளொவ்வொன்றுக்கும் பல பாடபேதங்கற்பித்து அச்சிட்டு வெளிப்படுத்திய - தொழுவூர் - வேலாயுதப்புவர் தனது பதிப்பில்; ஐம்ப தாவது செய்யுளுக்குமேல் (அரிவாட்சிறப்பு - அறுப்பறுத்தற்சிறப்பு) என விரண்டு விடயங்களை நூதனமாகவெடுத்தப் பாடிச் சேர்த்து அந்நூற்குறையை நிரப்பினர். இவ்வாறு நிரப்பவேண்டுவது அச்சுலத்தருந் கவிசுருமாயுள்ளோர்க் காவசியகமாக, அவ்விரண்டு செய்யுளுங் கம்பரே பாடியதென்றும் இத்தகையசுத்தப்பிரதி யில்வுரையோடு தென்னாட்டிலொன்று மிந்நாட்டிலொன்று மிப்போது கிடைத்ததென்றும் அப்புலவர் தாமெழுதிய தாகவுள்ள முகவுரையில் வெளியிட்டனர். இனி யப்பரடல்கள் கம்பரது வாக்கே யாயினுமாக, அல்லது வேறுவாக்கே யாயினுமாக, எமக்கதனற்போந்த வா தாவியங்க ளொன்றுமில்லை யாதலால் இது நிற்க - அக்கச்சித்தலைச் செங்கோட்டத் துறுவன்மகனார் திருநாகந்தையா ரென்னும் இரண்டுமுழப் பேரு

டைய போலியுரைக்காரர்ஐயனூரிசனார்வெண்பாமாழையுள் வேளாண்வாகையென “மேன்மூவருமனம்புகலவாய்மையான்வழிமொழிந்தன்று - மூவருநெஞ்சமரமுற்றியவரவ, ரேவவெதிர்கொண்டுமீண்டுரையா-னேவல், வழுவான்வழிவின்றுவண்டார்வயலு, ஞ்முவானுலகிற்குயிர்” எனக்கூறிய வெண்பாபொருளானுமரபானுந் தம்முண் மாறுபடுதலால் அது பொருந்தாதென மறுக்கவெனவும், “செறுதொழிலிற்சேணேங்கியானறுதொழிலுமெடுத்தரைத்தன்று - உழுதுபயன்கொண்டுறுநிரையோம்பிப், பழுதிலாப்பண்டம்பகர்ந்து - முழுதுணர, வோதியழல்வழிப்பட்டோம்பாதவீசையா, ஞிவணிகர்க்கரசு” என்ற வாணிகவாகையொழுக்கமே இன்று மவ்வேளாண் மரபின்கண் வழங்கி நிற்கல் காண்டு மன்றி அவ்வேளாண்வாகையெண்பாவினுட்கூறியவழக்கியாண்டுக் கண்டிலமாதலின் சான்றோர் செய்யுட்கண்ணே பல பாடபேதம் வந்தாற்போலுமெனவும், பிற்காலத்தள்ளாரிற் சிலரழக்காற்றி னிங்ஙனம்வரைந்து வழக்கினரென்னினு மிழுக்காதெனவும், ஆகவேசுதூர்த்துரிமையை வேளாண்வாகையுட்கூறல் போலிக்கூற்றென் றொழிகவெனவும், தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரத்து நச்சினூர்க் கினியார் அதத்திணையியன் முதலிய பலவிடங்களினு மரபியற் சூத்திரத்தும் அகப்பாட்டுஐங்குறு - கலித்தொகை முதலிய பிறாண்டுங் வேளாண் மாந்தரைச் சுதூர்த்தரெனவே வகுத்துரையெழுதிராலோவெனின் பிறிதொடுபடாஅன்றன்மதங்கொளலாய் வேதவழக்கு மிருதிவழக்கு முரணினு முரணாக தாம்பிடித்தது சாதிப்பதே துணிவாகக் கூறுத லவரியற்கையாமெனவும், அவருரையார் பொருளதிகார மரபு பலவரம்பழிந்தன வாதலின் அவ்வுரை போலியுரையென் றொழிகவெனவுங்கூறித் தானே வரம்பழியா துரைவரைய- உள்ளபடி பல பாடபேதங்கற்பிக்க - அழுக்காறின்றி மரபியலைக்கூற-எவர்க்கு மியாண்டு மெக்காலத்து மகப்படாத நூல்களையு முரைகளையுஞ் சம்பாதிக்க- மரபுநிலை திரியாத பல கதையினைவரைய என்னிற் பெரியாரிலையெனத் தருக்கியதன்றி; அந்தணராதிய நால்வருணத்தரும் பிரமனுருவிற்கேற்றியதனலவன்மக்களாயிருப்ப அவருள் காராளரென்னும் வேளாளரைக் கங்கை மக்களென்ற தென்னெனின் ஆண்டு மறைகூறியது முதற்படைப்பின் றேற்றத்தினையெனவும், ஈண்டிநூல் கூறியது கங்கையின் வரமக்களென்னுங் கற்பபேதத்தினை யெனவும், மண்மகள் புதல்வ ரென்பது மதுவெனவும், இவரேகங்கை மக்களான வைங்கரற்கு மறுமுகற்கு மொப்பாரெனவும், இவரே யெல்லாமரபினருளு மேலான வைதிகமரபினரெனவுங் கூறினர். இவற்றாலு மெமக்குண்டாகு மிலாப மொன்றுமில்லையாதலி னிதுவுநிற்க - அப்பிரமன் பதத்துதித்த சூத்திரரு ளொரு வகுப்பினராகிய வேளாளரைக் (குலவையிய ரில்லாத விக்கால்) வையியரு ளொரு வகுப்பினென்றும் சூத்திரராவார் குலாராதியரென்றுங் குளரி, அச்சூத்திரரென்போர் முதன்மூவர்க் கேவல் செய்வோரும் உழுதல் நெய்தல் பசுக்காத்தல் குயிலுவஞ்செய்தலென்னும் வினைகளினும் பொருளீட்டுவோரு மாவாரெனத் திவாகரமுதலிய பல கருவிநூல்

க னெங்கெங்கும் பறைசாற்றி யியம்பு மியற்கையையும் பூர்வமோர் சோழ
ராசன் தனக்கு வேளாளக் கன்னிகைகளிடத்தினின்று முதித்த மக்கள்மேல்
வைத்த வபிமானத்தால் குயவர் நாவீதர் முதலாயினோரைப் பதினெண்குடி
பூக்களாக வகுத்து இவர்கட்கு வேளாளரைத் தலைவராக்கிச் சற்குத்திர
மென நிறுத்தி இச்சற்குத்திரராம் சன்மானிக்கப்படாத தனது மக்களுக்கின
த்தர் துறவதேயத்துப் பல சூலமக்களைக் கூட்டித் தொண்டமண்டலத்து
ளிருத்தி யாட்கொண்ட செயற்கையையுந் துறந்து வேளாளரென்போர் யா
ரும் வைசியரேயன்றிச் சற்குத்திரருமன்றெனச் சாதித் துரைவரைந்தனர்.
இச்சாதனையைக்கண்ட இலைவணிகருங் கம்மாளரும் வன்னியருஞ் சாண்
டாரு முறையே செங்குந்தரும் வேதபாரகரும் புவிவேந்தருமெனச் சாதித்
துக் (சூலவேந்தர் குன்றியவிக்கால்) டல நூல்கம்பித் தச்சிடுவாராயினார்.
அம்மம்ம!! ஈதென்னகொள்ளையோ வறிகிலம்.

அன்றியு மிக்கொள்ளையோடு கொள்ளையாய் - ஓ நல்லறிவிற் சிறந்த
நண்பர்களே! கைக்கோளரென்போர் திருக்கைலாய பரம்பரையரும் - சிவ
நந்திகோத்திரரும் - கௌரி புத்திரரும் - காங்கயன் சோதரரும் - மனுகுல
வேந்தர் வரப்பிரசாதரு மாவரென்பதற் கெடுத்துக் காட்டாகக் காந்த முத
லிய நூல்கள் கையாமலகம்போன் றிருந்தும், இக்கால் யாதினுங் கேள்வி
யற்றுச் சாதுக்களாயிருப்போர் அக்கைக்கோளரென நினைந்தோ மற்றியாது
கருதியோ பூர்வமோர் பெரியோனா லுபகாரார்த்தமாய்ப் பலசுருதிமிருதிகளை
முதனூலாகக்கொண்டாய்ந்து உள்ளபடி சுருக்கிப்பாடியுள்ள சாதிநூலொன்
றுபழையவேட்டுப்பிரதியாக இன்னுமெண்ணற்றன விருக்க அதையச்சிடத்
தொடங்கிய வவ்வற்பசாதியர் அதிலவர்களைப் பற்றிச் “செட்டியர்கன்னிதன்
னைத்திருமறையாளன்புலக் - விட்டமாய்வருங்கைக்கோளரிருங்கொடிக்கயி
றுபின்னிச் - சிட்டராலயத்துக்கேற்றதிருக்கொடியாடைநெய்வார் - நட்டுவர்
தாமுமாவார்நாடகத்தொழில்கள்பூண்டு.” என்னுங் கவியை நூதனமாகப்
பாடிச்சேர்த்து, (சிறியோரால் வாசிக்கப்படு நூலாதார முதலிய சிறுநூல்களி
னும் பெரியோரால் வாசிக்கப்படும் பாகவத முதலிய பெருநூல்களினும் அவர்
களைத் தீண்டப்படாத பஞ்சமரு ளொருவகுப்பினரெனப் பிதற்றிய புன்குல
மாக்கட்குப் பிராதிருக்களாய்) அச்சிட்டதன்றிச் சென்னைக் கலாசாலையினு
மொன் றதனைப்போற் கடிதப்புத்தகத் தெழுதிவைத் திருப்பதை இன்றுங்
காணலாம். அன்றியும் சற்றேறக்குறைய நாற்பது வருடத்திற்கு முன் இய
ற்றமிழாசிரியராகிய திருத்தணிகை - விசாகப்பெருமானையர் முதலிய பிரபல
வித்துவான்களால் பரிசோதித் தச்சிற் பதித்துள்ள “தனிப்பாடற்றிரட்டு”
என்னுமோர் புத்தக மின்றுமிருப்ப அதிலிச்சாதிவைடம்யமுஞ் சமயவைடம்
யமுங் கொண்டுள்ள புல்லர்கள் “கம்பரால் பாடல்பெற விரும்பிய ஒரு கைக்
கோளன்மனைவி தன் புருஷனை யொளித்து வைத்துக் கம்பரைத் தன்னி
டத்து வரும்படி செய்தனள். கம்பர் வீட்டில்வருதலும் அந்தக்கைக்கோளன்
ஒரு குறுந்தடியைக் கைக்கொண்டு கம்பரை அடிக்கவரும்போது அவர்பாடி

யது” எனவோர் கதைகற்பித்து, “மய்க்கிணையானவிழிக்கிணைகொண்மெருட்டியிருட்டறையில், பொய்க்களவாகப்புகுந்ததுமுண்டிபுணர்ந்ததுமில்லையடா, கய்க்கிணைவானகுறுந்தடிகொண்டுகழுத்தைநெரிக்கவருங், கய்க்களவாவென்றங்கையடாவின்ரூரமடாவிடடா.” எனவோர் செய்யுளைப் பாடிச்சேர்த்து மறுபதிப்புக்களில் பதித்து வருகின்றனர். கல்வியிற்பெரியன் கம்பனென்பதற்கிணங்கப் பலவிலக்கண விலக்கியங்களிற் தேர்ந்து மகாகவியெனச் சொல்லவிளங்கு மிவருடையவாக்கில் இத்தகைய வாபாசப் பதப்பிரயோகங்கள் இரந்தெடுத்து வைக்க முயலினும் எய்துவனவோ? இவரித்தகைய விழிதொழிலுக்கிசைந்து ஓர் தூர்த்தினையொப்பக் களவியலிற் நிருட்டிப் பட்டிக ள்போன்று சென்றனராயின் இவரைப்பற்றி வெகுபிரதாபத்தோடு “கம்பர் சரித்திரத்தொளருபகுதி - கம்பரிராமாயணம்பாடியரங்கேற்றியது.” என்றுள்ள காதைகளின் கதி என்னகா கிற்கும்? ஓர் வித்வானாற் பாடல் பெற விரும்பி வரவழைப்போர் வந்தபின் ஓர் குறுந்தடியைக்கொண் டடிப்பித் துத் தானே தாமப்பாடல் பெறவேண்டுவது? இஃதெத்திசையி லெவ்வூரி லெக்குலத்தில் நடக்கின்ற சம்பிரதாயம்? ஆனால் செட்டிகள் கன்னிகைக் கும் திருமறையாளனுக்கும் பிறந்த குலத்தினளாகிய அக்கைக்கோண்மாதா தான் தாசிகளில்வேறான வேசியும் தனது கணவன் கட்டுவனுமாய் கொழிக் கயிறு பின்னலும் கொடியாடை நெய்தலுமாகிய இழிதொழிலைச் செய்யு மினத்தின ளாதலின், அவளுக்கு மவன் கணவனுக்கு முள்ள இயற்கையறிவுக் கேற்றவண்ணஞ் செய்தனர். ஈதே யவர்க ளெத்திசையினு மெவ்வூரினு நடந்துகொள்ளுஞ் சம்பிரதாய வொழுக்கம். இத்தகைய வொழுக்கத்தை யுடையவர்க ளானபடியாற்றான் “ஒழுக்கக்கொள்கையோர்” எனப்பொருள் படுவதான கைக்கோளரென் றவர்களுக்குச் சாதிப்பெய ருண்டான தன்றித் தீண்டப்படாதோ ரெனவும் பேசப்படுகின்றனர். இதிற் கேள்வியென்னே? என்ற லவர்க ளரித்தகைய விழிகுலத்தரு மிழி தொழிலினருமாய்த் தீண்டப் படாராயுள்ளவரென் றுணர்ந்துள்ள கம்பர் தன்னை வருவித்தால், தீண்டப் படுவோராகிய பஞ்சமரோடு திரிபின்றிப் பழகுந் தாயாதிகள் நேயராகிய விவர் எவ்வாறு வரற்குத் துணிந்தனர்? இக்கம்ப ரெப்பொழுதாயினு மெவ்விடத்திற்கேனும் போகவரச் சம்பவித்தால் தனியே கால்நடையாய்ப் போகாமல் சோழராஜன் விரும்பிக்கொடுத்த பட்டுபீதாம்பரங்களை யுடுத்தி, மாணிக் கத்தாலாகிய சங்குசக்கரக் கடுக்கனும் நவரத்ன கண்டியும் வச்சிரப்பதக்க மும் ஆணிமுத்து மாலையும்அபரஞ்சிக் காப்பும் கல்யாணக்கொலுச மணிந்து, பாண்டியராஜ னபிமானித்துக்கொடுத்த தந்தப்பல்லக்கிலேறி, குடக தேசாதிபதி கொடுத்த யானைகளும் மாறுவாடி தேசாதிபதி கொடுத்த ஒட்டகங் களும் சிந்து தேசாதிபதி கொடுத்த குதிரைகளும் ஆந்திர தேசாதிபதி கொடுத்த கண்டவாள யெருதுகளும் பெருங்கூட்டமாக ஒரு ராஜாவின் தண்டு வருவதுபோல் தன்னைச்சூழ்ந்துவரும்படி, சிலர் சுவேதசத்திரம் கவிக்க சிலர் சாமரம்வீச சிலர் திருச்சின்னமூத சிலர் மற்றும் பலபல விருதுகள் பிழக்

கக் கட்டியக்காரர் “புவிச்சுக்ரவர்த்திகள் போற்று தெய்வீகக் கவிச்சுக்ரவர்த்தியாங் கம்பநாட்டாழ்வா ரவர்கள் வருகின்றார் பராக்” என் மெழுச்சி கூறி முன்னே ஈடக்கப் பிரயாணங் கொள்வது வழக்கமாகுமே: இவையனைத்தையுமெங்கே நிறுத்திவிட்டு என்னகோலமாய் வந்தனர்? ஆனால் “பொய்க்கள வாகப்புருந்ததுமுண்டு” என்றபடி யோர்புல்லிய தூர்த்தகோலங்கொண்டு குறுந்தடியினடிக்காக் கூவாது வந்தனர் போலும். ஆ! ஆ! ஆ! இது வியப்பினும் வியப்பு விபரீத வியப்பு: ஓ நண்பர்களே! இதையுஞ் சற்றாகித் துணர்மின்கள். அந்தோ! இவர்கள் தம்மைத்தாம் குலசிரேஷ்டரெனக் குளறிக்கொள்வதோடு நில்லாது ஏனோ வயற்குலத்தவரை யிப்படி யவதூறுபேசியழிகின்றனர்?

இன்னுமல் வேறெழுபதென்னு நூலுக் கப்போலியுரைக்காரர் கற்பித்தெழுதிய விற்பன வுரைக்கணுள்ள வற்புதங்களை விரிக்க விரிக்க இங்ஙனம் பெருகுமாதலி னிம்மட்டில் நிறுத்தி, இனி யந்நூலினதப் போலியுரையைப் பற்றியும், அந்நூற் றலைவரான வேளாளர் அயன்மக்க ளென்றுள்ள வருமைகெடக் கங்கைமக்க ளென்றதைப் பற்றியும், அக்கங்கைமாக்கள் கௌரிமாக்கள் போலாத கணிகைமாக்களென்பதைப் பற்றியும், அக்கணிகைமாக்களே கங்கா குலத்தரான வேளாளர் அல்லது காராளர் ஏனைய குலாலர் முதலாயினோர் சூத்திரரென்பதைப் பற்றியும், ஆதிகாலத் தொன்றாயுதித்திருந்த சூத்திரரே பிற்காலத் தோரையனால் சற்சூத்திரருஞ் சங்கரசூத்திரரு மானரென்பதைப்பற்றியும், தொண்டமண்டலத் துயர்துருவவேளாள ருண்டானதைப் பற்றியும், இவ்வேளாளர் செய்தவரு மாறுபாட்டால் இவரி லுட்பிரிவினர் செய்தவரு மிழிதொழிலைப் பற்றியும், அன்றியு மிம்மரபினர் கைக்கோளராகிய செங்குந்தமரபினரைத் தங்களழுக்காற்றினாற் புறம்பழித்துத்திரிவதைப்பற்றியு முற்காலத்துமிற்காலத்துமிருந்த சிலகவிகளாற் கூறியுள்ள தனியன்கள் முறையே, “உச்சிக்குடியுமாபதியு முபமன்யுவுமுன்னுரைத்ததென, வைச்சுத்திகழ்தொண்டர்க்கைதக்காம்வழி நூலனைத்துங்கழி நூலாய்க், கச்சித்தலத்துச்செங்கோட்டத்துறுவன்மகனேரெழுபதுக்கு, மெச்சிச்செய்தவுரையாலேவெறும்பொய்யாகிமெலிந்தனவே.” எனவும் - “கண்ணகன் றஞாலத்தேகங்கைக்குக்காராளர், நண்ணுமகாராயின் மிகுநாவல் - ரெண்ணுமர, னார்க்கோவருணனுக்கோநாலிலமாள் சந்தனுக்கோ, வார்க்கோபிறந்தாரவர்.” எனவும் - “நால்வகைவருணத்தோர்க்குநான் முகன்றாய்நிற்பக், கால்வழிவந்தோமென்றோகங்கைதாயென்பர்வேளாளர், மேல்வருமுவர்நம்மில்வேருகிவைதிகத்தின், பால்வலுத்திடக்கீழாயென்பதுங்கல்நாமென்னல்போலும்.” எனவும் - “கங்கைமக்களெல்லாங்கனவைதிகுர்போல், பொங்கிவழிகின்றபுதுமையென்னே-யெங்கு, மிழிகுலத்தோரெல்லாமிருங்குலத்தராய்த்தம், பழியுணராதோதுவதைப்பார்.” எனவும் - “ஐங்காளைச்செவ்வேனையன்றான்பாற்கௌரிதாக்க், கங்கைமகாரென்றியம்புங்காதையென்னே-யிங்கொருவன், வைப்பாட்டியாட்டிதருமைந்தனைத்தன்சேயெனல்போ, லொப்பாரிக்காதையெனவுன்.”

எனவும் - “கங்கைமகார்புமுன்னவரோகௌரிமகார்புமுன்னவரோ, யெங்கி
தனைக்கேட்கில்விடையெய்தலாஞ் - சங்கரற்குக், கௌரிமுனோகங்கைமு
னோகார்த்தபுராணதிகளைச், செளரியத்தோடாயத்தரும்.” எனவும்- “கௌரிசு
லத்தோர்கைக்கோளர் - கங்கைகுலத்தோர்காராளர், கௌரியரணைமணற்
துள்ளாள் - கங்கையரணைக்கலந்துள்ளாள், கௌரிக்காரணேபதியாவன் - கங்
கைக்கணைகர்பதியாவர், கௌரியரற்குக்கார்த்தையென்ப - கங்கையரற்குக்
கணிகையென்ப, கௌரியரற்கேமகப்பெறுவன் - கங்கைபலர்க்குமகப்பெறு
வன், கௌரியரத்தாரொழுபுரை - கங்கைமறத்தாரொழுபுருதிரை, கௌரி
யபின்னையரற்காவன் - கங்கைபின்னையரற்கதனாள், கௌரிசுலத்துக்கிணை
யாமோ-கங்கைகுலமில்வுலகீரே.” எனவும்- “பஞ்சமர்செய்வேளாண்மைபா
வமெனவோர்ந்துமென், மஞ்சமெனக்கொண்டார்சதுர்த்தரே - புன்செய்மு
னாந், தானியப்போராவலினாற்றிய்போலறங்கடந்தா, ரேனிதனைக்கேட்பதினி.”
எனவும்- “ஆதிகாலத்தயன்பதத்திலண்மியுதித்தோர்குவாலர்முனாந், நீதிகூன்
மூவருணருந்நேர்ந்துபணிசெய்குத்திரரே, லோதுகற்பமொன்றுருநுத்திர
னாகணிகைக்குதித்தவரெவ், வேதுகொடுசற்குத்திரரென்றிமைப்பாரவரேசங்
கரராம்.” எனவும்- “ஆண்டாண்டென்னவெத்தனையோவாண்டாய்வேதநெ
திரின்றே - னப்பாலென்னாலாகாமேயண்டிப்பிழைக்கவுலகதனி, னீண்டா
ரெவரேயெனப்பலவாய்நேடித்திரிந்தேன்குத்திரரே - நிலைத்தாரவருளொரு
வனையானேசித்தேற்பான்சென்றடைந்தே, னீண்டேன்வந்தாய்முன்னோனே
யென்றான் பின்னோனானென்னோ - டியைந்தகுலத்தோரிருவோருயில்லா
தொழிந்தாரென்குறையைத், தோண்டாதேயென்னலும்வார்த்தைத்தொழி
லோனெனையேற்றிடுத - றாய்மையலவேயெனவிக்காறுய்மையிதுவென்
றேனுழவ, னேண்டாயிடறிவீழ்ந்திட்டாயென்னிலிதுவோர்கரடியென - வி
சைப்பான் போன்றாய்பறையோண்டேர்காப்பேன்பாலுறலாமோ, வேண்
டாம்விதியன்மெனயானில்விதியின்னாட்கெம்விதியாக- விதித்தான்விதியென்
றேன்வேளானெனக்கோர்விதியோதுகவெனயான், பூண்டேபூணூல்பள்ளி
யரும்புலேச்சான்றருஞ்சத்திரியப் - பொருவில்சுலத்தோரெனவாதுபுரிவார
தைக்கண்னையாம், றுண்டாதேமற்றதில்வசியர்தாமேயாமென்றுரைத்தியெ
ன்றேன் - மப்பாமேகாராளனதிற்றித்தானெனையும்பரித்தானே.” எனவும்-
“பாரதனிற்பறைகொழுத்தாற்பள்ளியென்பார்-பள்ளிமிகக்கொழுக்கில்படை
யாட்சியென்பார், நேருமிவர்கொழுக்கிலகமடையராகி - நிமைப்பின்மெல
மெலவேளாண்குடியாமென்பா, ருருளிவர்பூவசியரெனவேயெங்கு - முளறி
பெயிற் பெருங்குலத்தோருளரோவென்பார், சோரரிவர்செயுமலேவோகோடா
கோடி-சுருதியெலாம்புரட்டிவிடத்துணிவுர்தாமே.” எனவும்- “பண்ணிகரிக்கா
ல்வளவன்சோனாட்டிவேளாண்பாவையரை, மண்டுமுறையாற்குத்திரர்மூவா
றுண்மேலாய்மன்னவிடுத், தண்மெக்கட்கினந்துருவத்தாய்ந்துகட்டவவர்பல
ருந், தொண்டநாட்டுருயர்துருவவேளாரென்னச்சொலவாழ்ந்தார்.” என
வும்- “தொண்டமண்டலவரிசைமூவாறுகுடிமக்கடொல்லேநாண்முதலாகவே

துங்கமிகுநாவிதன்ருயவன்வண் னுனோலெசொன்னபழிகாசணக்கன், கண்டகம்மாள்வகையைவர்வாணியர்மூவர்கந்தமலர்மாலேசாரன் - கலைமீதுசரடோட்டுபாணன் றலைக்கடைக்காவல்புரிபள்ளிவலைஞன், பண்டுமுதலுரான் னறிக்குமிடையன்வீருதுபாடியாடெறியுமோச்சன் - பதினெண்மர்குழுமக்களனைவருங்காராளர்பணிசெய்துபலமுறைமையும், கொண்டபரிவட்டமுங்கட்டியேவருவரிக்குவலயமதிக்கவேதான் - கூறரியசச்சிவாமேழகம்பராலயக்குமுதத்திலிட்டலியே.” எனவும் - “சூத்திரருக்குள்ளேசற்சூத்திரரென்றேதியே, ரேத்துமவரெவ்வாறையுய்தினர்கான் - மாற்றிலிழிப், பொன்போன்றுசங்கரர்தாம்போந்திலரேலெத்தொழிலு - முன்போந்தவர்க்கேமொழி.” எனவும் - “சாற்றுமுடிமக்களும்பின்சார்ந்தவருமுன்னவரோ - டேற்றமுறவெய்திலிழிவென்னே - தோற்றுறுங்கா, லவ்வவருந்தாமாகியவ்வத்தொழிலேற்றிங், கெவ்வமறச்செய்தாரெவர்.” எனவும் - “மனுமுறையாலுலகோம்புமன்னரெண்ணை - மாய்ந்தாரோவன்றேயெம்மரபுமறி, யினமதிலாச்சங்கரரெண்டிக்கும்பொங்கி - யிருந்தனத்தாற்கீழினைத்துமேலாயோங்கிக், கனமதுறநீன நூல்கழறிச்சென்னைக் - கலாசாலைதனிலேற்றிக்களிப்பரின்றோர், நனிசொலவன்னியர்சாண்டார்சிற்பர்வேளார் - நடுவிலிலைவணிகரென்பநாடுங்காலே.” எனவும் - “காசினியிற்கண் னுளராவாரெல்லாங்-கலைபயிலந்தணர்தாமாய்க்கத்தாநிற்பர், நீசமுறுசாண்டார்வன்னியர்தமிழ்ப்பார் - நீட்டிச்சத்திரியரெனநேர்சாதிப்ப, ரேசலெழவிலைவணிகர்முழுமோசத்தா - லெங்குந்தாஞ்செங்குந்தரென நூற்செய்வர், கூசலறவசியர்தாமெனவேளாளர் - குரைத்தெழுதிவிடுப்பர்கலிக்கூத்திதாமே.” எனவும் - “மொபெருக்கிற்பசவாமோபூனையோங்கி - வளரின்வயவரியாமோமதயானைக்கு, வரையென்றிப்பினுமெருமைநிகரோமாக்கு - வாலேபமொப்போவண்டிலவீர்வேத, வுரைதெரிபந்தணர்க்கோவர்நேரோசாண்டா - ரொடுங்காவற்பள்ளியர்கோமாக்கட்கிடோ, தரையிலிலைவணிகர்குந்தர்க்கெதிரோவேளார் - தாளாளர்க்கிணையோநீர்சாற்றுவிரே.” எனவும் - “காராளராயுள்ளாரகைக்கோளரைக்கண்டால், நேரார்போற்பின்னேசிறிப்பதே - னோராவான், கூத்திமகன்கால்வந்தார்கொண்டான்பால்வந்தாரைச், சூத்தின்பினேசாரோசொல்.” எனவும் - கைக்கோளர்செங்குந்தரென்றற்காராளரெலா, மெக்கோளினுமழுக்காறெய்துவதேன் - பொய்க்கோண், மடுக்கென்றுமாய்ந்துதங்கண்மங்கையர்பொற்றாலி, படுக்கென்றறுமெனல்பாக்கு.” எனவும் வருவனவற்றாலுணர்க.

இதனால் பூர்வங் கம்பராலியற்றப்பட்டுப் பலவாண்டுகட்கு முன் பல வித்துவான்களாற் பல பிரதிகளைக்கொண்டாய்ந் தச்சிட்டுள்ள ஏரெழுபதே சரியென்றும், இப்போ சில வாண்டுகட்குமுன் பதில் தம்மை நான்காம் வருணத்தரெனவுள்ளதற்கு நாணியோருடைய வேண்டுகோளால் பலபாட பேதமுதலியன கற்பித்து வேளாளராவார் மூன்றாம் வருணத்தரென்றுங் குலாலராதியோரே நான்காம் வருணத்தரென்றுங் குளறுபிடிசெய்துள்ள வுரை போலியுரையென்றும், கச்சித்தலைச் செங்கோட்டத் துறுவன்மகனாற்

திருநாகத்தையாரென்னு மோருரையாசிரியர் முக்காலத்து மீலையென்றும், இப்போலி யுரையாசிரியருக்குச் சிறப்புப்பாயிரமளித்த திருத்துருத்தி பொன்னிசூழ்க்கிழாரு மற்றானவரேயென்றும், சற்றேறக்குறைய பதினாண்டுக்கு முன்புதான் இவ்வுரையெழுதி யச்சிடப்பட்டதென்றும் பல பிரமாணத்தோடு ந்தாபித்து; இவ்வுலகி லந்தணராதிய வைதிகவொழுக்கமேற்ற உயர்வருணத்தரொழிய சூத்திரரென்னும் ஏனையவிழிவருணத்தர்யாருங் கல்விசெல்வமுதலியவற்றார் பெருகப்பெருக வருணநிலைகளினும் பெருகுமாறு முயலுதலியல்பாதலால் அவ்வளவில் கில்லாது கற்புடைப்பெண்டிரிடத்தும் பல களங்கத்தினை நிருமிக்குங் கணிகையரைப்போல மேற்கூறிய வைதிகவொழுக்கத்தினரை யொத்துநின்ற கைக்கோளரென்னு மரபினர் காலவேறுபாட்டால் தங்கள் கனங்குன்றிக் கலக்கமுற்றிருக்குமிக்கா லவர்களைப் புறம்பழிக்கு மற்பமாக்கட் கறிவுறுத்தியுதென வறிக.

(20) அக்கந்தபுராணமுங் கம்பராமாயணமுஞ் சாதிப்பற்றையுஞ் சமயப்பற்றையு மேற்கொண்டு பல பிதற்றித்திரியுஞ் சமூகர்களால் தட்டுக் கெட்டுத் தடுமாறியுள்ளன. இவ்விரண்டுள் சாதிப்பற்றையுடையோர் கந்தபுராணத்தின்கணுள்ள துணைவர்வருபடலத்தில் “உதிதருமத்திரமல்வீராரியணமேலம்மையுடனிருந்தநாதன், பதமலர்கள்பணிந்தேழ்நுமவர்க்கண்டு பார்ப்பதியைப்பரிவாளுக்கி, மதியுமிகுதிருவெழின்மானமுங்கையெனப் பெறுநம்மைந்தர்” என்றதில் “கை” என்னுமோர்பதத்தைக் கணவான்கருதி “மதியுடையார்திருவெழின்மானவருங்கலக்கனார மைந்தர்” எனவும், “தேவியதுகேட்டுமைந்தர்க்கயிலருளவவர்க்கெல்லாஞ்சிவன்வெவ்வேறு, தாவில் சுடர்வாளுதவி” என்றதில் “ஆயில்” என்னுமோர்பதத்தை யகற்றக் கருதி “தேவியதுகேட்டுமைந்தர்க்கருள்புரியவவர்க்கெல்லாஞ்சிவன்வெவ்வேறுதாவில்சுடர்வாளுதவி” எனவு மாற்றிய வண்ணம் பல செய்யுள்களை மாற்றியதல்லாமல்; கந்தவிரதப்படலத்தில் 33-வது செய்யுளுக்குப்பின் “இன்னணம்மவரொழுமுறவெம்மிறை” என்றதையும் 126-வது செய்யுளுக்குப்பின் “தூரெழியீராயிரராய்நுவலுமவர்க்கிறார்” என்றதையு மடியோடெடுத்தொழித்ததுபோலப் பல செய்யுள்களை இருந்தவிடந் தெரியாதபடி கொத்தோடெடுத்தொழித்தும், இப்படலத்திற் கப்பாலிருந்த திக்குவிசயப்படலந்திசாபாலனப்படலமுதலியவைகளை உருவில்லாமற் சிதைத்தும் 10346 செய்யுள்களாக்கி அச்சிட்டு வழங்குவாராயினர். இவ்வாறச்சிட்டு வழங்குங்கால் அதற்கு முன்னரே வேறோர் பிரபல வித்துவானும் சிவானுபூதிமானுமாயிருந்த பெரியோனால் டல்பரதிகளைக்கொண்டாய்ந் தச்சிட்டுவெளிப்படுத்திய தொண்டமண்டல சதகத்துள் “அந்தப்புரமுமறுநான்குகோட்டசத்தாருமொன்றாய்க், கந்தப்புராணம்பன்னீராயிருஞ்சொன்னகச்சியப்பன், நந்தப் பல்லக்குஞ்சிவிகையுந்தாங்கியச்சன்னிதிக்கே, வந்தப்புராணமரங்கேற்றினார் தொண்டமண்டலமே.” என்றிருந்த வோர்செய்யுள் இன்னுமிறவாதிருப்ப அனதிரண்டாமடியை “கந்தப்புராணம்பதினாயிரஞ்சொன்னகச்சியப்பன்”

எனத் தங்களுட்குக்காற்றினுக்கிணங்க மாற்றவுமாயினர். இதுபோலவே சமயப் பற்றையுடையோர் கம்பராமாயணத்துள் திருவவதாரப்படலத்தின்கண்ணே “சுடுதொழிலரக்கராற்றொலுந்தவானுளோர், சுடுவமர்களனடிகலந்துகூறலுழ், படுபொருளுணர்ந்தவப்பரமன்யாமினி, யடுவதில்லெனமறுத்தவனாயே வினான்” எனவிருந்த செய்யுளினீற்றடியல் “மறுத்தவரொடேகினான்” எனவும், “எழுந்தனர்கடகளிற்றிறையுந்தாமரைச், செழுந்தவிசுகந்தவத்தேவும்” என்றதை- “எழுந்தனர்கறையிடற்றிறையுந்தாமரைச், செழுந்தவிசுகந்தவத்தேவும்” எனவு மிப்படி யனைக்குச்செய்யுள்களைத் திருத்தியுஞ் சில செய்யுள்களை முதலறவொழித்துங் கெடுத்ததுபோதாமல்; ஆளுடையபிள்ளையார் “தேவியைவவ்வியதென்னிலங்கைத்தசமாமுகன், மூவியலும்முடிபொன்று வித்தபழிபோயற, வேவியலுஞ்சிலையண்ணல்செய்தவிராமேச்சர, மேவிய சிந்தையினர்கடம்மேல்வனைவீடுமே” என்றும் - ஆளுடையவரசுகள் “முற்றினுளாகளென்றுமுடிப்பதேகாரணமா, யுற்றவன்போர்களாலேயுணர்விலாவரக்கர்தம்மைச், செற்றமால்செய்தகோயில்திருவிராமேச்சரத்தைப், பற்றிரீபரவுருஞ்சேபட்சடைய்சன்பாலே” என்றும் திருவாய்மலர்த்திருப்பதன்றி இன்னும், பல பெரியோர்களாற் கூறியுள்ளனவற்றையும், ஓர்தனியன் “கரைசெறிகாண்டமாறுகதைகளாயிரத்தின்மேலாம், பரவுறுசமரம்பத்து படலநூற்றொருபாறே, யுரைசெயும்விருத்தம்பன்னீராயிரமிராமகாதை, வரமிகுமப்பன்சொன்னவண்ணமாமென்பமாதோ.” என்றிருப்பதையும், இவைகட்கிணங்க தூர்வாசராமாயணம் - போஜசம்பு - இரகுவமிசம் - மகாவீரசரித்திரமெனச் சில உபநூல்களிருப்பவைகளையு முணராமல்; பிரமகத்திப்படலம் - திருவிராமேச்சரப்படல முதலியவற்றை எங்குமில்லா தொழித்து ஏறக்குறைய 10511 செய்யுள்களாக்கி அச்சிட்டு வழங்குவாராயினர். அந்தோ! அன்னியதேசவாசிகளாய் இங்கிராஜீசுங் செய்யவந்துள்ள ஆங்கிலேயர்களால் பாண்டியராஜசமஸ்தானத்தினின்றஞ் சோதித்தெடுத்த சில சாசனங்களை யாராய்ந்து சற்றேறக்குறைய என்பதுவருடத்திற்குமுன் (கர்னல் - மக்கின்சி) என்பவரைக்கொண்டு தொகுத்தெழுதுவித்து (அக்ஸ்போர்ட்டு) என்கிற பட்டணத்தில் சமஸ்கிருத பாஷைக் குபாத்தியாயராகிய (ஹோரெஸ்ஹோமென்-வில்ஸன்) என்பவர் முன்னிலையி லச்சிட்டு வெளிப்படுத்திய (பாண்டியதேசத்தின் சரித்திரம்) என்னும புத்தகத்தில், “இராமரானவ ரிலங்காசயம் பண்ணின பிறகு மன்னாருக்கெதிரே யிருக்கிற ஒரு சின்னத்திலே ஒரு லிங்கத்தை ஸ்தாபித்து அந்தத் தீவுக் கதுமுதல் (இராமேசுரம்) என வழங்குவதாகப் பேர்கொடுத்து அந்தலிங்கத்தையு மாலயத்தையும் ஆதி சேதுபதியினுடைய விசாரணைக்குள்ளே யிருக்கும்படியாகவும் மேற்படி தலத்திற்கு வரப்பட்ட பெரியோர்களை விசாரணை பண்ணிக்கொள்ளும்படியாகவு மொப்பித்தார். ஆதி சேதுபதியென்கிறது சேதுவுக்கு முதல்ராஜாவென் றர்த்தம்.” என்று பதித்திருப்பதையேனும் பார்த்துத் தங்கள் மதத்தில் வைத்த செருக்கையொழிக்க நினையார்களா? கொடியர் கொடி.

யர்! மகாகொடியர்! ஸ்ரீ குமரகோட்டத்தடிகள் கிருபையால் கச்சியப்ப
சிவாசாரியசுவாமிக ளருளிச்செய்த கந்தபுராணத்திற் கையிட்டுக் கெடுத்த
கடம்பாதகரினுங் கொடியர்.

இவ்வுலகின் கண் வித்துவசிரோமணிகளா யுள்ளபேர் ஓர் நூலை நூதன்
மாகச் செய்யுமிடத்துஞ் செய்துள்ள நூற் குரைசெய்யுமிடத்தும் அல்லத
வைகளையாய் தச்சிபி மிடத்தும் அவைகட்டுச் சம்பந்தமான உபநூல்களி
னும் பாடாந்தரங்களினு முள்ள சங்கதிகளையுந் தேடியாராய்ந்து சேர்த்துப்
பின்னும் விருத்தி யாக்குவதை யொழித்து, உள்ள சங்கதிகளைக் களைந்து
வேறு சிலவற்றைப் புணர்த்தலும், களையச் சத்தியன்றிக் களைந்ததற்கீடுசெய்
தமைக்கச் சத்தியற்று விடுத்தலும், அவைகட் காதாரமாயுள்ள நூல்களை
வேறுபடுத்தலும், வேறுபடுத்தக் கூடாதவை யாயின் அவற்றை யாண்டும்
வெளியாகாதபடி மறைத்தலும், ஏதேனுமோர் நூல்களுக்கு முரைகளுக்கு
மாக்கியோன்பெய ரில்லாவிடின் அந்நூல்களையு முரைகளையுஞ் செய்தது
தாமேயென வச்சிட்டுச் சாதித்தலும், பூர்வமிருந்த வித்துவான்களில் பெரு
நூல்கள் பல செய்து பிரபலித்திருந்த சிலவர் வேறு சாதியராயும் வேறு சம
யத்தராயு மிருந்தும் அவர்களைத் தஞ்சாதியரென்றுந் தஞ்சமயத்தரென்
றுஞ் சொல்லிப் பிரசங்கித்தலும், எவரேனும் பொதுவாய்ச் சாதியைப்பற்றி
யுஞ் சமயத்தைப்பற்றியுஞ் செய்துள்ள நூல்களிற் தஞ்சாதியழிவையுந் தஞ்
சமயவழிவையு முயர்த்திப் பிறசாதி யுயர்வையும் பிறசமய வுயர்வையுந் தா
ழ்த்திச் சேர்த்து வெளிப்படுத்தலும், பிறசாதி நூல்களையும் பிறசமய நூல்
களையும் அவைக்குரியா ரவற்றைக் கவனியாதிருத்தல் கண்டு அவைகளிருக்கு
மிடந் துருவிச்சென்று கைக்கொண்டு அவற்றைமீட்டும் வெளியிற் றலேகாட்
டாதபடி யிறப்பித்தலும் இக்கலிகாலத் தன்மையே யன்றி வேறன்று.
இங்ஙன மேற்கூறியவற்றிற் கெல்லாந் தனித்தனியே திருட்டாந்த மெடுத்
துக் காட்டுவமெனின், அத்தகையவான செயலினருட் பலரிக்கால் இறந்து
ளோரு மின்னு மிருந்துளோருமா யிருத்தலின் அதனா லெமக்குண்டாகு
மூதிய மொன்றுமில்லை யாதலால் இவ்வீனச் செயல்களைக்கண்டு மனநொ
ந்த சில பெரியோர்களாற் செய்துள்ள தனியன்கள் - “தென்றமிழ்நாட்டி
டைக்கருவி நூலாயோங்குந் - திவாகரம்பிங்கலந்தைநிகண்டாதியோடு, துன்
றுபுராணங்கள்பிரபந்தங்கள்மேலோர் - சொலும்பெரியகதைகள்சிறுகதை
கள்யாவு, மென்றுசமயத்துஞ்சாதியுளும்பொல்லா- வினப்புரட்டர்தோ
ன்றிமிகவோங்கினரோ, வன்றுமுதற்றொன்மைநிலைமா றிவிட்ட - தப்பப்பா
யினியவற்றையொணுதே” எனவும்- “ஈதென்னகொள்ளையோவறியேன்மு
ன்னா - ளெத்தனையோபுலவர்நால்வருணத்துள்ளும், பேதமறவிருந்துபலநூ
ல்கள்செய்தார் - பெருநூலுக்குரையுமிகவரைந்துவிட்டா, ரோசவற்றிற்பேர்
காணுநூலையெல்லா - மொக்கவேதாஞ்செய்ததென்னச்சில்லோர், காதலொ
டும்வெளியாக்கிப்பேருளாரைக் - காராளரெனக்கதையுங்கற்பிப்பாரே.” என
வும் வருவனவற்றா லுணர்க. இஃதிம்மட்டில் நிற்க-கம்ப பிராமாயணத்தை

வடநூலினின்றுத் தமிழில் மொழிபெயர்த்துத் தனதாண்டகையாகிய சடையப்பிள்ளை பல முறை நினைப்பூட்டிவர நிதமேறக்குறைய ஐம்பது பாக்களாகப் பதினைந்து மாதத்திற் பன்னீராயிரம் பாக்களிற் பாடி முடித்தனமென்ப ஓபரியோர்களாற் கன்ன பாரம்பரையாய்க்கேட்டுளேம். இஃதிங்ஙனமாக வதிற் றாங்கள் களைத் தொழித்துவிட்ட பாடல்கள் போக நீக்கிருப்பன வாகிய 10511- பாடல்களை நித மெழுநூறுகப் பதினைந்து தினத்திற் பாடியதெனக் கற்பித்ததன்றி அதற்கொத்தபடி யக்காலத்தோ ரபியுத்தராம் செய்யப்பட்ட தென, (கம்பநாடனென்பதற்குங் கம்பநாட்டாழ்வா னென்பதற்குங் கவிச் சக்கிரவர்த்தி கம்பநாட்டாழ்வா னென்பதற்குந் தெய்வப்புலமை கவிச்சக்ர வர்த்தி கம்பநாட்டாழ்வா னென்பதற்குந் தனித்தனி கள்ளக்கவிகள் பாடி வைத்ததற் கொப்ப) ஓர்பாடல்- “கழுந்தராயுன்கழல்டணியாதவர்கிற்றணி முடிமீதே, யழுந்தவாளிகடொடுசிலையிராகவவபிரயகவிநாதன், விழுந்தஞாயி றதெழுவதன்முன்மறைவேதியருடனாராய்ந், தெழுந்தஞாயி றுவிழுவதன்மு ன்கவிபாடினதெழுநூறே” எனப் பாடிவைத்தனர். எத்தேசகாலமும் கற்ப னைக் கதைகளோடு அவைக்கேற்ற கள்ளக் கவிகளும் பாடிக்கொண்டு காலங் கழிக்குங் கயவர்க்கு என்னாகா நிற்கும்.

(21) இஃதிங்ஙனமாக - சைவப் பற்றினராகிய கம்பர் மகா சைவ ராகிய இராமபிரானது சரிதத்தைத் தமிழிற் செய்யுட் காவியமாக வியற்றப் புக்கி அவர தவதாரமுத லணிமுடி புனைதல் வரையிலுள்ள சரிதங்களை வரன்முறைப்படிப் பாடி முடித்திருக்கத் தேனெழுஞர் துழாயலங்கற் றீர்த் தனுக் கன்புடையார்போற் றிரியும் வஞ்சமான முடையாராகிய பஞ்சராத் திரியரிற் சிலர் அக்கம்பரையு மவர்பாடிய வக் காவியத்தலைவனாயும் வைண வத்துட் சேர்த்து அச்சேர்க்கைக் கிணங்க வக்காவியத்துட் கிடந்த பல பாக் , களையும் படலங்களையும் அச்சிடு முன்னே சிலவு மச்சிட வாரம்பித்த பின் புலவு மாக மாற்றியு நீக்கியும் வரம்பழித் தொழித்தது போதாடல், “கம்ப ரிராமாயணம்பாடியாங்கேற்றியது” எனவொர் கட்டுக்கதை மகா திட்டத்து டனுண்டாக்கி அதிற்றங்கள் கொள்கைக் குறித்தாய் நிரப்பவேண்டிய உனைத் தையும் “இராமாயணம்பாடக் கம்பரைச் சடையப்பிள்ளை கேட்டுக்கொண் டதாக வாரம்பித்து அவரைதப் பாடி யாங்கேற்றி அதன் முன்னிலையி லவர் பலவரசர்களாலும் பெரியோர்களாலுஞ் சதூரங்கசேனை முதலிய பல வெகு மாணங்களும் விருதுக்களும் பெற்று அவரவ் வெகுமான விருதுகளோடும் வெளிக்கொண்டு செல்லுகையினு லுண்டாகு நஷ்டங்களைத் துரைத்தனத் தார் வருஷவாரியில் தங்களுக்குவரு மேல்வாரத்தில் (கம்பர் போனவழி கண்டு கழித்த திவ்வளவு) என்று கழித்துக் குடிகளுக்குக் கொடுப்பது வழக் கம் என்பதாக முடித்தள்ள வரையில்” ஆங்காங்கு சந்தர்ப்பத்திற் கேற்ற படி நிரப்பியுள்ள கற்பனைக்காதைகளும் அக்காதைகளுக் கொத்த கள்ளக் கவிகளும் இக்கால் கல்விபறிவில்லார் பலர்க்கும் அஃதுள்ளார் சிலர்க்கும் உறுதிக்காதைகளு முண்மைக்கவிசுளுமாய் நம்பும்படி விளங்குவனவன்றோ?

அத்தகைய பல காதைகளில் “ஈசானமுகத்திலெவற்றையும்படைத்து - மெண்ணியதற்புருடமுகத்தாற்றிதித்துங், கூசாதவகோரமதாற்சங்கரித்துங்- குளிர்வாமமெனுமுகத்தாற்றிரோபவித்து, நேசமுறுசத்யோசாதத்தினுலே-நி கிலமெலாமனுக்கிரகித்துநின்றபின்னர், மாசிலதோரிசாக்ஷமாதியான - மா மு கத்திலாதிசைவமரபைத்தந்தார். அனாதிசைவசுத்தபுவனத்தராகு- மத்தஞர் தமைப்பூசைபுரியும்வண்ணர், தனதுவமிசத்தர்களாமாதிசைவர் - தமக்காதி பத்தியத்தைத்தாமளித்து, மனாதி யொருங்கறுவகைகீக்கையும்புரிந்து-வளர்த ருமாசாரியபீடத்திருத்தி, யெனாதுதொழிலைந்தையும்பெற்றுலகமெல்லா-மிப் பற்பத்தாலளிப்பீரென்னவீந்தே. கற்பமெனுமிப்பூதியதனையிந்தக்-காசினியி லெவ்வகையாச்சிரமத்தோர்க்கு, மொப்பாகநீரளிக்கின்றயாமளித்த-வுண்மைய தாஞ்சத்தியஞ்சத்தியமுரைத்தோம், பொற்பானவிதன்பெயர்கற்பானுகற்பம்- பொருந்துமுபகற்பமிவைபோகம்வீடு, தப்பாமலளிக்குமிதுவேதத்துண்மை- தனியாகமத்திருக்குஞ்சாரந்தானே” எனச் சிவலிங்கோற்பவ மான்மியுத்தி லும் “ஆவாரிவரவரியாவடி தில்லையம்பலத்து, மூவாயிரவரவணங்குகின்றோ ன்” எனத் திருக்கோவையாரிலு மருளியபடிச் சிவசம்பந்தராய் பல சைவர் கட்கெல்லாஞ் சிவாசாரியர்களாய் அவ்வவர்களுடைய மாயா மலபந்தங்களை மாய்த்தலெண்ணி விபூதிப் பிரசாதமளித்து ஆட்கொள்பவராயும், சுத்தபுவ னாதிகாரிகளாயும், விண்டு வாதியராலு மறிப்பப்படாத திருவடிசைச் சதா தரிசித்திருக்கும் பேற்றின யுடையவராயுமுள்ள தில்லை மூவாயிரவருடைய வரம்பில் ஞானமுடைமை-வரம்பி லாற்றலுடைமை முதலிய சபாவகுணங் களைத் தமக்கியற்கையாகவுள்ள வரம்பி லஞ்ஞானமுடைமை- வரம்பி லமூக் காறுடைமை முதலியவற்றினால் இழித்தல்செய்யக் கருதி, கம்பர் திருவா ங்கத் தந்தன ருத்தரவின்படி தான்பாடிய வக்காவியத்திற்குக் கையொப்பம் வாங்குமாறு அம்மூவாயிரவரு மொருங்குசேரு மற்றநோக்கி யிருந்தனரெ னவும், அது விரைவிற்பெருததா லவர்வருந்தித் துயிலுறுங்கால் அவரதுசொ ப்பனத்தில் தில்லை கோலந்தராஜரெழுந்தருளி அவர்க ளொருங்குசேரு மற் றந்தெரிவித்தன ரெனவும், அஃதுணர்ந் தவர்கெல்லுங்கால் மூவாயிரவரும் விடநாகந் தீண்டியிறந்த தம்மகவுக்காக ஒன்றுசேர்ந் திருந்தார்க ளெனவும், அதுகண்ட கம்பர் தனது வரவின் காரணத்தை யவர்கட்குத் தெரிவித்துப் பின்னர் தானவர்கள் வேண்டுகோளால் இறந்துள்ள மகவை யிம்மூன்று வெண்பாக்கள்பாடி யுயிர்ப்பித்தா ரெனவும், அதுகண்ட தில்லைமூவாயிரர் கம்பரை யுள்ளபடி தம்மினுஞ்சிறந்த மகாத்மாவென மதித்துப் பயந்து உட னே யவரை யுபசரித்துத் தலையில் நெருப்பு விழப்பட்டவர்களைப் போலப் பரபுரப்பாக வந்து அவரிடத்திருந்த காவியத்தை வாங்கிப் பார்வையிட்டு இவருக் கொப்பர்ன் வித்வானும் இவ்விராமாயணத்திற் கொப்பான காவிய மூ முண்டோவென ஸ்ரீ சிவபெருமானையு மவர்செய்தருளிய சிவாகமங்களை யுமே யன்றி ஏனைய தேவர்களை யு மாகமங்களை யுஞ் சொப்பனத்துளஞ் சிறிது மதியர்தவர்களான தாமனைவரு மிகவியந்து மதித்துத் தங்களுக்குள்ளே பிர

மானந்த மடைந்தவர்க ளாயினும் (குணத்தைமாற்றக் குருவில்லை) என்பதற் கேற்பத் தங்கள் சுபாவகுணம் போகாமல் ஏதேதோ சில வவரைக்கேட்க அதற்கெல்லா மவர் தக்க விடையளித்த பின் அக்காவியத்தின் பாயிரக்கவி னொரு ளொன்றாகிய “நாடியபொருள்கைகூடும்ஞானமும்புகழுமுண்டாம்; வீடியல்வழியதாக்கும்வேரியங்கமலேநோக்கும், நீடியவரக்கர்ச்சேனை நீறுபட்டழியவாகை, சூடியசிலையிராமன்றோள்வலிகூறுவோர்க்கே.” என்னுங் கவியு ளடங்கிய பொருள்களைப்பற்றிச் சில கேட்க அவைகட்கு மவர் தக்கவிடை யளிக்கவும் “நீடியவரக்கர்ச்சேனை நீறுபட்டழிய” என்றதற்கு நீர் வேறெதைச் சொன்னாளுஞ் சொல்லிக்கொள்ளும் அந்தராக்கதச்சேனை யெங்கள் சுவாமியினது நீறுபட்டுத்தானழிந்ததென்று “அப்பெரியோரறிவில்லாப்பேதையர் கொள்கையராய்ச்” சாதுரியத்தோடுஞ் சொல்லிச் சரிசரியென் றொப்புக்கொண்டு கையொப்பஞ் செய்தன ரெனவும் பிதற்றி யுள்ள பல பிதற்றல்களில்; அவ்வெண்பாக்கள் மூன்று மரவந்தீண்ட விறந்த தில்லை மூவாயிரர் மகவை யுயிர்ப்பிக்கப் பாடிய வெண்பாக்களெனச்சாதித்தது மெய்யா? அல்லதக் கம்பரே தான்பாடிய வேளாளரது திருக்கைவழக்கக் கவியடிகளி னென்றில் ஏரெழுப தரங்கேற்றுகையி லவ்வரங்கத்திற்கு வர வெளிக்கொண்ட சடையப்பிள்ளை வழியி லரவால் தீண்டப் பெற்று வந்து மூர்ச்சையடைந்தபோது பாடிய வெண்பாக்க ளென்பதற் கடையாளமாகப் “பாவலர்தா - மேரெழுபதோதியரங்கேற்றுங்களரியிலே, காரிவிடநாகங்கடிக்குங்கை.” எனப் பாடிவைத்தது மெய்யா? இதனுக் கெடுத்துக்காட்டி யாகத் தொண்டமண்டலசதகத்துள் “அழுவதுங்கொண்டுபுலம்பாதுநஞ்சுண்டதுமறைத்தே, ரெழுபதுங் கொண்டுபுகழ்க்கம்பவாணனெழுப்பவிசை, முழுவதுங்கொண்டொருசொற் பேசுநெய்யின்முழுக்கிக்கையின், மழுவதுங்கொண்டுபுகழ்க்கொண்டதாற்றொண்டமண்டலமே” எனவுங் கூறியிருப்பதா லிவையனைத்தையுங் கல்வி யறிவிற சிறந்த கனவான்க ளாய்த்துணர்ந்து இத்தகைய வாபாசப் பொய்யர் முகத்தி லவ்வாபாசப் பொய்க்கதையைக் கிழித்தெறியக் கடவர்.

ஒட்டக்கூத்தர்சரித்திரச்சுருக்கமெனமுன்னரொருவாறச்சிறப்பித்தோர் மேற்கூறிய மூன்றுவெண்பாக்களைக் கம்ப ரிராமாயணம்பாடித் திருவெண்ணைநல்லூரி லரங்கேற்றத் தொடங்குகையில் அவ்வரங்கேற்றுங்களத்தை நாடிவந்த சடையப்பிள்ளைக் கிவ்வாபத்து நேரிட அப்போது பாடியதாகப் பதித்திருக்கின்றனர். அஃதவர் பாடியுள்ள திருக்கைவழக்கத்திற்கு முரணாயிருப்பதையறிந்திலர்போலும்.

(22) இச் சிலையெழுபதைக் கம்பர் (வேளாளரைப் பாடிய வாயால் வேறொருவரைப் பாடேன்) என்னுங் கோட்பாடுடையவ ராதலால் அவர் செய்திலரெனச் சிலர் கூறுவர். அதனைச் சிலர் தடுத்தி, (வேளாளரைப் பாடிய வாயால் வேந்தரைப் பாடேன்.) என்பதே யவர் கொள்கை யென்றும், அதற்கவர் பிற்காலத் தோர்கவி “வேளாளரைப்பாடிவேந்தரைப்பா

டேனென்றான், வாளார்கவிக்கம்பன்வாய்மையே-கேளா, யவைதிகரைப்பா
முயவாயாலவரைப்பாடி, னவைதருமென்றோர்ந்தநலம்.” எனக்கூறியிருத்த
லே சான்றென்றும், வைதிகரொழிய மற்றைய கன்றர் வண்ணு மம்பட்டர்
முதலியோரு ளெவரேயாயினுந் தனக்குப் பொருள்தர ‘வல்லராயின் தடை
யின்றிப் பாவை தவரது வழக்கமென்றும், அதற்கவர் பிற்காலத் தோர் கவி
‘காசுக்குக்கம்பன்கருணைக்கருணகிரி, யாசுக்குக்காளமுகிலாவனே - தேசு
பெறு, மூழுக்குக்கூத்தனுக்கப்புகழேந்தி, கூழுக்கிங்கெளவையெனக்கொ
ள்.” எனக் கூறியிருத்தலே சான்றென்றும், அவ்வாறே யவர்பாடிய தனி
யன்களிற் சில முறையே “ஆழியானுழியயனெழுத்தாணியென்பார், கோழி
யான்குன்றெறியவேலென்பா - னூழியா, னங்கைமழுவென்பானுள்பெரிய
மாவண்ணீர்ச், சிங்கனுலைக்களத்திற்சென்று.” எனவும் - “சிரம்பார்த்தானீச
னயன்றேவிதனைப்பார்த்தான், கரம்பார்த்தான்செங்கமலக்கண்ண - னுரஞ்
சேர், மலைவெருத்ததிண்புயத்துவண்ணன்சீராமன், கலைவெருத்தநேர்த்தித
னைக்கண்டு.” எனவும் - “ஆரார்தலைவணங்காராரார்தங்கையெடா, ராரார்
தன்சத்திரத்திலாராதார்-சீராரந், தென்புலியூர்மேவுஞ்சிவனருள்சேரம்பட்
டத், தம்பிபுகான்வாசலிலேதான்.” எனவு முள்ளவைகளே சாக்ஷியென்றும்
வற்புறுத்திக் கூறுவர். இச்சரித்திரத்தினை யெழுதியோரு மிவ்வனுபவங்களை
யெல்லா நோக்கியே சூலையெழுபதையு மவர் பாடியிருப்பெனச் சேர்த்துக்
கொண்டனர் போலும்.

(23) இவ்வுலகறியப் பஞ்சமரென்னும் பண்ணையாட்களோடு வேளா
ளரு ளாடவரும்பெண்டிரும் வித்தியாசமின்றிக் கலந்துண்டு வாழ்வென்ப
தற்கு அவ் வேளாண்ருலத்துள் நடக்குஞ் சுபா சுபங்களில் நாடெடுத்துக்
கூறுங்கால் “பறையரோடுண்டநாட்டார்” எனக்கூறியழைத்தலன்றிச் சுப
ங்களில் விருந்து முதலிய மரியாதைக்கும் அசுபங்களில் சூதக முதலிய
கன்மங்கட்கும் அப் பண்ணையாட்களு முரியாரென்பதை இன்றுங் காண
லாம். இதுபற்றிச் கம்பரவ் வேளாளர்மேற் பாடிய திருக்கை வழக்கத்தில்
“பூரறிய, வீறுபெரும்பறையன்வீயாமலோர்கரத்திற், சோறுபிசைந்துண்ட
சுடர்மணிக்கை” எனக் கூறியதன்றிப் பிற்காலத்தோராற் செய்யப்பட்டுள்ள
தொண்டமண்டல சதகத்துந் தனியன்களினும் “தரையார்மழையுந்தபன
னும்போலத்தடையுமின்றி, யுரையாதுநீசனெடுண்டமையாலுமொருநயி
ன்றித், திரையார்புவியிற்புகழேபடைத்துத்தினந்தினமும், வரையாதுவள்ள
ன்மைகாட்டுவதாற்றொண்டமண்டலமே.” எனவும் - “வந்தவுயிர் தனையளித்
தான்கிடங்கிலவேந்தன் - வயலுழானமடங்காதெனவுரைத்தான், செந்தமி
ழோர்கிளைவளர்த்தான்வேலுர்மன்னன் - செம்பியன்முன்வயிநிடந்தான்பே
ரையூரா, னந்தமுளநாணளித்தான்வீரோதி - யடையாதவாசலானிடையா
லத்தா, னந்தனுடனமுதண்டான்பேராவூரா-னடைப்பரியாயிரங்கொடுத்தா
ளுறையானே” எனவும்- “அன்னாளிற்சுமுணன்மன்சிரசையீந்தா - னகளங்
கச்சோழனொருபிள்ளையீந்தா, னொன்றொருந்தமிழ்க்கூத்தன் கவிதைக்காக -

வொராயிரஞ்செங்குந்தர் முதற்றலையையீந்தார், பைன் னாகமணிகொடுத்தானெருவேளாளன் - பறையெனொடொக்கவுண்டானன்னைசோம, னின் னொளிவழிபொறுத்தான் பிமராய - னீன்றகலியுகராயாயினியமாலே.” எனவும் - “வெறும் பிறையரோடுசிலவேளாண்பறையர், குறும்பொடுவெள்ளாடெனக்கூட்டுற்றார் - திறஞ்சொலக்கேள், காக்கையுருவிரண்டிங்கண்டகண்களாலுற்று, நோக்கியழைத்துதுவல்” எனவும் - “மாங்காட்டுவேளாண்மகளைமணமகன்பாற், போங்காட்டிற் பண்ணுபுணர்ந்தான் கா - னாங்காணு, மக்கண்மெய்தீண்டலுடற்கின்பமற்றவர், சொற்கேட்டலின்பஞ்செவிக்கு” எனவும் - “களளாலடவோர் பறைவெறியீறியுன் காதலியாடையுரி இத், தள்ளாநின்றலுமேயடவோடிதடுத்தீர்த்தனனேடா, கொள்ளா னாதலடாவடலேசெங்குந்தனென்றோர்தியடா, வெள்ளாளாவடாவடவவ்வெள்ளாட்டியைக்கேள்விடா.” எனவும் - “காய்த்தாடு தெற்கெனக்கொங்கையயாட்டியென்கண்ணெதிரே, நீய்த்தானெற்குற்றலுநீண்டதென்கோசநெடுங்கணக்கன், போய்த்தாவென்றோதியவப்பணமாரதுபோடியுனைச், சாய்த்தானவோழ்க்குநீவார்த்தானகழ்க்குஞ்சரிப்பட்டதே.” எனவும் - “செங்குன்றார்வேளாண் சிறுமியரேனோபறையோ, டங்காடிக்கண்வந்தலெகின்றார் - தங்கொழுநர், போதாமளவுநன்செய்புன்செய்க்குழைத்துறங்கு, மேதாலிடிப்பவரற்றே.” எனவும் வருவனவற்றா லுணர்க.

(24) இச்செய்யுளைக் கூறியதற்கே திங்ஙனமாக - இதனதீற்றடியிற் குறித்துள்ள பெயரைக் களைந்து பொதுவாக்கி ஓரூரும் பேருமில்லாத வித்வான் குலோத்துங்கச் சோழராஜன்மேல் பாட்டுப் பாடி வந்தானெனவும், (ஓர் சமூக வித்வானைப் படைத்துள்ள எத்தகைய இராஜசபையின்கண்ணும் வேறொரு வித்வான் யாதேனுமோர் பாடலையேனும் பிரபந்தத்தையேனும் பாடிக்கொண்டுவரின் அச்சமூகவித்வான் பார்வையு முத்தரவுமின்றி இராஜனது சன்மானமும் வெகுமானமு மவனுக்குக் கிடையாதாக) அப்பாடலுக்கவன் வியந்து பல வெகுமதியோடு குடைகாள முதலிய விருதுகளுங்கொடுக்க வுத்தேசித்தா னெனவும், அப்போது கூத்தர்கண்டு மனம்பொறாாய் இச்செய்யுளைப் பாடித் தடுத்து அன்றுமுதல் கவிபாடி வருபவர்களை யெல்லாம் வேறே ரேதுவின்றிப் பிடித்துச் சிறைச்சாலையி லடைப்பித்துச் சயலட்சுமி - சம்பத்துலட்சுமி - சகலகலாலட்சுமிகளின் மனச்சத்தினளான தேவி கொலுவீற்றிருக்கின்ற நவராத்திரி காலத்தி லவர்களைவெளிப்படுத்தி இவ்விருவராகக் குடியியோடு குடியி முடிபோட்டு இறங்கிநிற்க நிறுத்திப் பிடாரிக்குச் சோடுகடா வெட்டுவதுபோல (அப்பிடாரியினுங் கொடியாளாகிய வத்தேவிக் குமுன்) சற்று மிரக்கமென்ப தில்லாமல் அவர்கள் தலைகளைப் பதைக்கப் பதைக்க வெட்டி வழக்கமாய்ப் பலி செலுத்தி வருவ துண்டெனவும், அது பற்றிக் கூத்தரைக் குறித்துப் பிற்காலத்தார் “இரண்டொன்றாய்முடிந்துதலையிறங்கப்போட்டுவெட்டுதற்கோகலியொட்டக்கூத்தனில்லை” எனப் பாடியிருக்கின்றன ரெனவும், இவ்வழக்கப்படி புகழேந்திப் புலவர் சிறைச்சாலையின்க ணிருந்தகாலத்தினும் அனேக வித்துவான்களைப் பிடித் ததிலடைத்து

வைக்க அதை யவரறிந்து- ஐயோ! சண்டாளன் பாவமென்பதும் பழியென்பதும் பாராமல் தண்ணிப்போன்ற புலவர்களை இவ்வாறு சிறைப்படுத்திவெட்ட மனந்துணிந்தானே? என வியசனங் கொண்டவராய் அச்சாலையிற் பலவகைக் குற்றவாளிகளா யடைபட்டிருப்பவர்களுக்குள் தாழ்ந்த குலத்தரான் அம்பட்டன் - குயவன் - வண்ணன் - கருமான்-தச்சன் - தட்டான் - வேளாளன் - இவர்களைத் தெரிந்தெடுத்து அச்சிறை யிருப்பிலேயே சம்பிரதாயத்துடன் இலக்கிய விலக்கணங்கள் பயிற்றி அதிக சமர்த்தர்க ளாம்படிச் செய்தா ரெனவும், பின்னர் நவராத்திரி சமீபித்தபோது பத்தாநாளாகிய விசயதசமியின்று தேவி சன்னிதிக்கு முன்னே இரண்டு பக்கங்களினும் போடப்பட்டுள்ள நாத்காலிகளில் சோழராச னென்றிலுங்கூத்த ரொன்றிலுங் கத்தியை யுருவிக் கையிற் பிடித்தவண்ணம் எதி ரெதிராக வுட்கார்ந்திருந்தன ரெனவும், அக்கால் கூத்தர் முந்தி சிறைச்சாலைய திகாரியைநோக்கி உன் வசத்துள்ள படித்த கடாக்களைப் பிடித்துவாவென்று கட்டளை யிட்டன ரெனவும், அவ னதிக வியசனத்துடன் போய் சிறைச்சாலைக் கதவைத் திறந்து அங்கடைபட்டுள்ள வித்துவான்களை யெல்லாம் வெளியில் வரும்படியழைக்க வவர்கள் - ஐயோ தெய்வமே! இன்றைக் கேறக்குறைய நூறுபேர் வரையில் நூறுங்கி யிறக்கும்படிச் சம்பவித்ததே? என வயிறுகலங்கிக் கண்ணீர்விட்ட டடிதுகொண்டே வெளியில்வர அப்போது புகழேந்திப் புலவர் மனங்கலங்கி-அந்தோ! இவர்களிற் பெரும்பாலார் சொற்பக் கல்வியைக் கற்றவர்களா யிருப்பதனால் அந்தக் காலாந்தகன் கேட்குங் கடின கேள்விக்கு உத்தரஞ்சொல்லத் தெரியாமல் விழிப்பார்களே? அதுகண்ட பாதக னனியாயமாய்ப் பதைக்கப் பதைக்க வெட்டி யெறிவானே: என்னுரினைத் தவர்களை யெல்லாம் பின்னே நிறுத்தித் தம்மிடத்திற் சந்தேக விபரீதமறக் கல்வி பயின்ற அம்பட்டன் முதலிய வெழுவரை ஒருவன்பி னொருவனாய்க் கூத்தர் முன்னே போகும்படி திட்டஞ்செய் தனுப்பினரெனவும், அவர்க ளவ்வாறே சென்று அவர்கேட்ட கேள்விக்கு அவமதிப்போடுங் கூடிய பல தூடணப் பாக்களால் விடை கொடுத்தார்க ளெனவும், அதனாற் கூத்த ரவமானமடைந்து வெட்கி அக்கினிதேவனுக் கபிடேகம் பண்ணியவாராய் முகங்கருகி அது காறு மவரைப் பிடித்திருந்த அகங்காரமாகிய துஷ்டப்பேய் விட்டுத் தொலைந்த தெனவும் (அக்கூத்தனார் கல்வியிற் நேர்ச்சியில்லாது கவிகளென வெளிவருவோர்க் கச்ச முண்டாகுமாறு தமது வெற்றிக்கொடித் தம்பத்தின்கணெழுதிக் கட்டியுள்ள பட்டயத்தின் கருத்தையும் அக்கருத்துக் கிணங்கப்பிற்காலத்தொருவர் அக்கூத்தனா ரு பராக்கிரமம் விளங்குமாறு பாடியுள்ள ‘குட்டுதற்கோ’ என்னுங் கவியினையுமே வாதாரமாகக்கொண்டு) ஒரு பொய்க்கதை கட்டி யதற்கேற்ற சில கள்ளப்பாக்களும் பாடிவைத்து மகிழ்ந்தார்கள். அக்காலத்திற்றானே யதையுணர்ந்து கண்டிப்பவரின்மையால், அச்சியந்திரசாலை ஞண்டாகிய விக்காலத்தில் பலவகைப் புத்தகங்களினுங் கற்றுவல்லோருங் கற்றுவுல்லோ ரல்லாரும் உண்மையென்று நம்பத் தக்கதாக மனங்

கூசாது பதித்து வருகின்றனர். கூத்தர் கவிச்சக்ரவர்த்தியாதலால் கல்வியைக் கசடறக் கல்லாமுன்னே கவிகளென வெளிவருவோர்க் கெல்லாம் இத்தகைய கமித்தண்டனை யுண்டாமென ஓர் பட்டயமெழுதிக் கட்டியதல்லாமல், அத்தகைய கமித்தண்டனையை யாரிடத்திலேனுஞ் செலுத்தியதாக யாதேனுமோர் சாதனமுண்டோ? மேலும் கூத்த ரிளமையிலேயே பல பெரியோர்களால் வித்வசன கோலாகலவென்றும் - சாரதாபீட சம்பன்னவென்றும் - வரகவியென்றும் - வீரகவியென்று மழைக்கப்பட்டு, இன்னும் தெய்வகவி முதலிய பல சிறப்பு நாமங்களால் யாவருங் கொண்டாடித் துதிக்க விரி கவிகளா யுள்ளோரெல்லாம் தமக்கடங்கித் திறைத்து டணிசெய்ய அதிகவிரியத்தோடு மிருந்ததின லன்றோ இவ்வல கனைத்துக்கு மேசச் சக்ராதபதியா யரசியற்றுவோனாகிய குலோத்துங்கச் சோழமகாராஜனும் “பாடும்புலவர்ப் பணிகொண்டகூத்தன்” எனவும், அவரது “பதாம்புயத்தைச்சூடுங்குலோத் துங்கசோழனென்றேயெனைச்சொல்லுவரே” எனவுங் கூறித் துதித்திருக்கின்றான். இயற்கையிலேயே - ஈசரபத்தி - சீவகாருண்ய முதலிய சாதனங்களைத் தமக்கங்குமாகப் பெற்றுள்ள கூத்தனரை இவ்வா றிழித்துரைக்கு மிழிகுலப் பாவிக்கு என்ன நிரையமோ?

இத்தகைய கொடுஞ்செய்கைக்குக் கூத்தன ருடம்பட்டிருக்கினுஞ் சூரிய வமிசத்தனு மனுகுலத்தவனுமாய் மன்னுயிரனைத்தையுந் தன்னுயிர்போற் பாதுகாத்துச் சிவாலயப்பிரதிட்டைமுதலிய சிவபுண்ணியங்களை இடைவிடாதோம்பி நீதிமுறைமையிற் கோடாது “ஆடுங்கடைமணிநாவசையாமலகில மெங்குநீங்குடையைத்தரித்தபிரான்” என்றதற்கிணங்க வரசு செலுத்துவோனாகிய சோழராசனு மொத்திருந்தனனென்றால், இதனை நம்பத்தக்கவர யார்? அல்லது சோழராசரம்பனாயில் இந்தக் குலோத்துங்கச்சோழராசன் மாத்திரந்தான் கொடுங்கோல் செலுத்தினனென யாதேனுமோர் திருட்டாந்தமுளதா? இந்தச் சோழராசனு லோர்கால் சினக்கப்பட்டு நிந்தித்துச் சென்ற கம்பரும் அந்நிந்தனைக் கவியுள், “என்றுமடைந்தாணாக்கொல்லும களங்காதுங்கா” என்னுது “என்றுமடைந்தாணாக்காக்குமகளங்காதுங்கா” என வவனியல்பையெடுத்த துரைத்தாடோ: அன்றியு மக்காலத்திருந்த பல பெரியோர்களவனை யருட்சொருபியெனத்துதித்துப் புகழ்வதல்லாமல் வீரசிங்காசனமடத் தாசாரியவபிடேகம்பெற்ற வோரருந்தவரேறுமன்றோ “ஆத வக்குலத்தினிலவதரித்தரு, ளேதமில்சிவநெறியிறையுங்குன் றிலாய், மாதவர் பத்தியுமனுவிஞ்ஞானமு,மோதியதுன்னிடத்துண்மைகண்டனம். மாணிட ப்பிறப்பினைமன்னினோர்க்கெலா, மூனமதற்றிடுமொன்றுநிற்கிலே, யானதை யுணர்ந்தகளங்கனென்னும்பேர், தேனலர்தாரினாய்சிவனளித்தனன்” எனக் கூறி நேரிற்புகழ்ந்து கூத்தனாரையும் “அருங்கவிப்புலவநீயறைந்தசெய்யுளுக், கிருங்கடலுலகமுமேமநாடுமே, தரும்பரிசாயினுந்தக்கவாகுமோ, நெருங்கு நின்புகழ்நிலைநிற்குமென்றுமே.” எனத்துதித் தவர்கவித்திறத்தினைக் கொண்

டாடினாரே: இதுபோலவே பிற்காலத்திருந்த பெரியோரும் “கும்பமுனி வரன்கொண்டகுண்டிகையிற் பிறந்தேகி, யிம்பர்நிலந்தனைவிளக்குமெழில் கொளுங்காவிரியிருபா, லம்புவியையரசானுமரசர்கோண்டற்செல்விக், கும் பர்புனைமணிமகுடமொத்திலங்குபுயமலையான். வேல்கொண்டவிழிவாணிவீ ற்றிருக்கும்வியனுவான், மால்கொண்டமலர்மாதுவாழ்ந்திருக்குமணிமாற்ப ன், கால்கொண்டகழலரனுக்கன்பாகுங்கருத்தாவா, னூல்கொண்டநெறியி னர்க்குநோன்மைதிகழ்தருவாவான். அருளிநழியடலுக்குராமனே, மருளி லாமையில்வாழ்த்துசனகனே, பொருள்குபேரனதழ்ந்தியிற்பொன்னனே, யுருள்கொடேரினனெண்டமிழ்க்கும்பனே. தராதலங்குடைத்தண்ணிழற்கா த்துவின், பராவுவாசவப்பண்பின்னையகத், தராசராசனெனும்பெயரா களங், கராவசற்குணத்தாலகளங்கனே.” என்றவ் வரசனே விதந்து கூறிய தன்றிக் கூத்தனையும் “வெய்யவன்குலத்துதித்திசைவிளக்கியவேந்தன், வை யகம்புரந்தருளகளங்கன்வாழ்மன்றில், பொய்யில்பாரதிடருடன்மெய்யெடுத்த துபோன்று, மையிலாக்கவிவரனொட்டக்கூத்தன்வாழ்ந்தனனல்.” என்றிது முதலிய பல பாக்களால் விதந்து அவர்கீர்த்தியைச் சிறப்பித்திருக்கின்றனரே: மேலும் புவிச்சக்கிரவர்த்திகளாயுள்ளோர் தமக்குக்கீழாய் வரசனாயடக்கி யாண்டு அடங்காநாயக்கணமே சிறைப்படுத்தித் தண்டிக்கு முறைமையைத் தமது பட்டயத்தி லெழுதிவைத்தல்போலக் கவிச்சக்கிரவர்த்தியாகிய கூத் தர் தமக்குக்கீழாய் கவிகளை யடக்கி யாண்டு அடங்காநாயக்கணமே சிறைப் படுத்தித் தண்டிக்கு மியல்பினராகலின் அத்தண்டனையைப் பொதுவாக அவர் பட்டயத்தின்க ணெழுதிவைத்தபடி பிற்காலத்தார் “குட்டுதற்கோ” என்னும் பாடலிற் குறித்துவைத்தனர். அப்பாடலுள் முறையே பிள்ளைப்பா ண்டியனாயும் வில்லிபுத்தூராராயுங் கூத்தனாயுமொத்து “குட்டுதற்கோ பிள்ளைப்பாண்டியனின்கில்லை-குறும்பியளவாய்க்காதைக்குடைந்துதோண்டி, யெட்டினமட்டறுப்பதற்கோவில்லியில்லை - யிரண்டொன்றாய்முடிந்துதலை யிறங்கப்போட்டு, வெட்டுதற்கோகவியொட்டக்கூத்தனில்லை” எனப்பாடிய தென்கருதியோ வெனின், கிராமாதிபதி - தேசாதிபதி - புவனாதிபதி - என்னு மூவரு முறையே அடித்தற்றண்டனை - அறுத்தற்றண்டனை - ஆருயிர்த்தண் டனை - என்னு மூவகைத் தண்டனைகள் செய்யற்குரியரா யிருத்தல்போலக் கவிவீரராகிய பிள்ளைப்பாண்டியனார் குட்டுதற்றண்டனையையுங் கவிராசரா கிய வில்லிபுத்தூரார் கொய்தற்றண்டனையையுங் கவிச்சக்கிரவர்த்தியாகிய கூத்தனார் கோற்றற்றண்டனையையுஞ் செய்யற்குரியரா யிருந்தனரென்பதை விளக்குவான்கருதிப் பாடியதேயன்றி இம்மூவரு ளொருவரு மத்தகையதண் டனைகளைக் கையாடியதாக யாதொரு சரிதமு மிதுகாறு முளதெனக் கேட்டி லம். ஆனாலிவர்கள் கல்வியின்கண் முறையே அற்பவீரமும் - அதிவீரமும் - அதிதீரவீரமும் படைத்துளாரென ஆன்றோராலு மவ்வவர் செய்துள அரும் பாக்களாலு மறிந்துளோம். ஆனதினாலன்றோ விவர்களிருந்தகாலத் தம்பகவி களை யாய்ந்துதேடினுங் கிடையாராகி இக்கா லளவிலராயுளரென்பதற்குச்

சான்றாக “விளையாட்டாக்கவிதைதனைவினாந்தபாடித், தெட்டுதற்கோவறிவில்லாத்துரைகளுண்டு - தேசமெங்கும்புலவரெனத்திரியலாமே.” எனக்கூறியப்பாடலை முடித்தனர். மேலு மரசர்களுக்கோதியிருக்கு நீதிநூல்களில் மூதா - பிதா - குரு - புரோகிதர் - புராணிகர் - வேதப்பிராமணர் - தபசிகள் - வித்வசனர் - விகடசவிகள் - சத்தவீரர் - தானாதிபதிகள் - தூதர் - சுற்றத்தார் - பிணியாளர் - வறியர் - பாலர் - அடைக்கலம்புகுந்தோர் - போகமாதர் - என்னு மிப்பதினென்றமும் பகைவரானாலுங் குற்றஞ்செய்யினும் இவர்கள்பாற் கோறலென்னுங் கடுந்தண்டினையைச் செலுத்தலாகாதெனச் சொல்லியிருக்கின்றதே: அந்நீதி நூல்களையுண்டாக்கிய மனுகுலத்தவனான சோழராசன் அவ்விரண்டிலொன்று மில்லாதவர்களாய்ச் சிறையிருப்பினின்றும் வந்த ஏழைக்கவிகளைக்கொல்ல மனந்துணிவனோ? இத்தகைய கொடுஞ்செய்கையை யெண்ணவெண்ண இதயம்புழுங்கிடுங்குமாயின், இதுவேயுளதாகக் கற்பித் தெழுதிவைத்த பாவிகளிடயம் இரும்போ? கல்லோ? மரமோ? உற்றியாதோ வறிகிலம். இயற்கையிலேயே கொடுங்கோல்செலுத்துங் சூனியில்லா வரசனே யாயினுங் கற்றோரிடத்திற் கடுந்தொழில் செய்யக் கனவினுநினையானே.

அன்றியுங் குலோத்துங்கச்சோழனுக்குக் கூத்தர் பிரதிபிதாவும் - பிரதிநிதியும் - போதகாசிரியரும் - மந்திராலோசனைத்தலைவரும் - சமுகவித்துவானுமாயிருக்க அவரையவனெதிரி லம்பட்டன்முதலிய விழிகுலத்தருஞ் சிறையிருப்பினின்றும் வந்தவருமான வெழுவர் அவர் கேட்டகேள்விக்கடங்கி யுத்தரஞ்சொல்லித் தப்பித்துக்கொள்ளாது சற்றுமஞ்சா தெதிர்பாடி அவர் மிக வாட்டமுங் கலக்கமுங் கிலேசமுங் கொள்ளவைத்து அவமானப்படுத்தினார்களென்றால், அரசன் கொடுங்கோலனாய்க் கத்தியேந்திய கையுடனிருத்தலின் அவர்களையு மவர்கட்குக் கல்விகற்பித்தவாசிரியனையும் உடனே கண்டதண்டமாய்ச் சித்திரவதையல்லவோ செய்வன். அப்படிச்செய்யா தவர்கள்பாடிய கலிகட்குச் சந்தோஷித்துக் கூத்தரிடத்தவமதிப்பையாகொள்ளுவன்? மேலு மக்கூத்தரால் முன்னர் பாண்டியராச சமஸ்தானவித்துவானாயிருந்து பின்னர் சோழராசமகிஷியின் சீதனப்பொருளாய்வந்த புலவர் சிரோன்மணியாகிய புகழேந்தியே அச்சோழராசனறியப் படாதபாடுபட்டுப்பின்பவன் மனைவி முன்னிலையி லொருவாறு தப்பிக்கொண்டனரென்றால், இவ்வந்தர்களவருக்கு மவர்கொல்லக்கடவாதசோழராசனுக்கு மெம்மாதிரம்? அந்தோ! உமாதேவி - இலக்குமிதேவி - சரஸ்வதிதேவியென்னு முத்தேவிகளினம்சத்தளாய் வைதிர்களான வந்தணராதியோர் வேதாகம கோஷத்துடன், வந்திப்ப வெழுந்தருளு முழுமுதற் றேவிக்குமுன், மாணப்போன்று துள்ளி நிலைபெறாதலையு மனதொன்றையே பலிகொடுப்பதல்லாது துரியவடிவாகிய வச்சாந்த தேவதைக்கு நரபலியுங் கொடுப்ப துண்டோ? இந்தவிதி யெந்த வாகமத்துளது? இத்தகைய பொய்க்கதைகளைக்கட்டிப் புறவருணத்ததைத்துவிக்கும் புலையர்கட்குள்ள புத்தி யென்னபுத்தியோ? இவர்களோ டொருகலத்

துண்ணும் பெரும் புலையர்க்கும் இப்புல்லியபுந்தி பொருந்தாதே: இப்பொய்க் கதையி லம்பட்டன்முத லெழுவர் பாடியதாகக்கூறிய கவிகளில் தட்டா னுக்கும் வேளாளனுக்குமமைத்த கவிகளிரண்டனுள் கூத்தனுக்குப் புகழே ந்திப்புலவர் சிறைக்கணின் றுநீங்கியபின் அளவற்றநாள்க்டந்துபாடிய “ஈட்டி யெழுபது எழுப்பெழுபது” என்னு மற்புதப்பிரபந்தங்கள் முன்னிலையில் பல பெரியோர்களாலும் பேரரசர்களாலும்வாய்ந்த ஒட்டக்கூத்தரென்னுஞ் சிற ப்புப்பெயரை முன்னர் “பாடும்புலவர்புகழொட்டக்கூத்தன்” என்பதி லும் “ஒட்டாவொருமதிசெட்டாய்” என்பதிலும் “ஒட்டக்கூத்தன்பாட்டுக் கிரட்டைத்தாழ்ப்பாள்” என்பதிலும்வைத்துக் கெட்டதுபோலச் சற்றாலோ சியாது வைத்துக் கெட்டனர். என் செய்வர் பாவம்! உண்மைக் கவிகளாயி னுள்ளபடி விளங்கும். கள்ளக்கவிகட்குக் காலமேது கணக்கேது. மேலு மம்பட்டனுங் குயவனும் பாடியதாகக் கூறங் கவிகளிரண்டு மேற்கூறிய தெய்வீகநூ லிரண்டு முண்டானபோது கம்பரா லபிமான முன்னிலையினு மரும்பொருள் முன்னிலையினும் பாடி யுண்டாயிருந்த “ஏரெழுபதும்-சிலை யெழுபதும்” இழிந்து சிதைந்தொழிந்த காலத்தில் இந்நூல்களுக் குரியோர் மனம்பொருராய் அக்கூத்தரைப் புறம்பழிக்க வேண்டிச் செய்துவைத்த பூர் வக் கவினென நம்பலாம், அவ்விரண்டும் வினவும் வீடையுமாக விருத்தலின். மற்றையவைந்தும் பிற்காலத்தில் வந்த சில பேதைகளாற் பாடிவைத்தன வெனத் தெள்ளிதின் விளங்குகின்றதன்றோ? இனிச் சிலநானோக்குள் ஓச்சன் - நீச்சன் - வலைஞன் - புலைஞன் - மறவன் - குறவன் - ஒட்டன் - இரட்டன் முதலியோர் பாடியதாகச் சில கவிகள் வெளிப்படும் போலும், இத்தகைய கள்ளக் கவிகட்குங் கற்பனைக் காதைகட்குந் தனிப்பாடற்றிரட்டும் பரீகைத் புத்தகச்சாலையும் வைப்புச் செப்புகளா யிருத்தலின். இவ்வுலகின்க ணொரு வனுக்குக் கலைமகளாருடைய கருணையி லனுவளவேனு மில்லாது கல்வியிற் பயிறல் நேரா. இத்தகைய கல்வியைச் சிறிதளவேனுங்கற்றுக் கவிகளாயிருப் போரைச் சிறைக்க ணிருத்திக் கொலைசெய்யுங் கூற்றன் கூத்தராயின், அவ ரிடத்தி லறுபட்டிறந்த வாயிரந்தலைகள் அக்கலைமகளாருடைய கிருபையால் மீள வொட்டிப்பிழைத்தெழுவும், ஓர்கால் தம்மாலிறந்த சங்கமருயிர் வீரபத் திரக் கடவுளருளால் வியப்பவந்து கூடலும், அருட்சத்தி யம்சத்தினராகிய மகாகாளி தூர்க்கை முதலிய தேவதைகள் அவரிட்ட வேவலைத் தட்டின்றி நிறைவேற்றலும், அவதானங் கண்டசித்தி முதலிய வினோத வித்தைகளை அணுவினு மெளிதாய் நடாத்தலுமாகிய தெய்வீகத் தன்மை எளிதில் விளங் குமோ? இவற்றையேனுங் கல்வி யறியில்லாரொழிய வேனைய ருய்த்து நோக்கி இத்தகைய புன்றொழில்லைக் கைவிடாரோ? அன்றியும் புகழேந் திப்புலவர் சிறைக்க ணிருந்த காலத்தை வரையறுக்கப் புகில் சற்றேறக் குறைய நாலெந்துமாத காலமே: இந்த நாலெந்துமாத காலத்துள் கல்வியுணர் ச்சி சிறிதுமற்ற ஆம்பட்டன் முதலிய வெழுவரை அச்சிறையிருப்பிற்றானே கல்வி கற்பித்துச் சாம்பிரதாயத்துடனே இலக்கிய விலக்கணங்களைப் பயி

ற்றுவித்து அத்தகைய கவினைப் பாடத்தக்க சமர்த்தர்களாம்படிச் செய்தனரென்றால், இது நம்பத்தக்கதா? புளுகவேண்டிப் பொருந்தப் புளுகுக வெனப் புல்லியரும் புகலுவார்களே: இன்னு மிப்பொய்க்கதையைப்பற்றி யெழுதப்புகின் மிகவிரியுமென்றஞ்சி இவ்வளவில் நிறுத்தினும். இனியேனும் நற்குலத்திற்பிறந்து நல்லொழுக்கம் பூண்டோர் இவ்வனைத்தையு மூகித்துணர்ந்து “எரியாற்சுடப்படினுமய்வுண்டாமுய்யார், பெரியார்ப்பிழைத்தொழுவுவர்” என்னும் பொய்யாமொழியைக்கருதி இத்தகையபொய்க்கதைகளைப் பொறியாப்பொறியிற் பொறித்துவைத்தலினின்று மொழியக்கடவர். இழிகுலத்திற்பிறந்து இத்தகைய விழிதொழிலினையே தமதொழுக்கமாகக்கொண்டிள்ள கடைகேட்டுக் கயவர்க்கு என்சொல்லி யென்னும்? “கப்பிகடவதாகக் கலைத்தன்வாய்ப்பெயினுங், குப்பைகிளைப்போவாக்கோழிபோன் - மிக்க, கனம்பொதிந்த நூல்விரித்துக்காட்டினுங்கீழ்தன், மனம்புரிந்தவாமேறிகும்” என்பதும்-“பொற்கலத்தூட்டிப்புறந்தரினுநாய்பிற, ஞ்ச்சிற்சுமையாதுபார்த்திருக்கு - மச்சர், பெருமையுடைத்தாக்கொளினுங்கீழ்செய்யுங், கருமங்கல்வேறுபடும்,” என்பதும் பெரியோர்வாக்ககன்றோ? இவையிம்மட்டுநிற்க-கூத்தளைப்பழிப்பான் கருதிய வக்கயவர், அவர் கம்பளைப்பற்றிப் பாடிய “பத்துக்கொண்டனதிக்கும்” என்னுஞ்செய்யுளி னீற்றடியில் அக்கம்பரது பெயரையு மவர்கற்றுள்ள கல்வியினியல்பையுங் குறித்துக் “கூழைக்கம்பன் மமிழ்க்கேன்” எனவிருந்த சீதைத் தாங்கள் கற்பித்த விக்கட்டுக்காதைக் கிணங்கக் “கூழைத்தண்டமிழ்க்கேன்” எனமாற்றிக்களித்தனர். அம்மாற்றலிற் கூழைத்தமிழுக்குத் தண்ணென்னும்டை தகுதியற்றிருத்தல் என் குறித்தற்கோ வறிகிலம். ஆனலிவ்வாறு மாற்றமுயன்ற வக்கயவர்க்கு அக்காலக்களியாடலில் மதிமயக்குற்றதுபோலும். அந்தோ! “சலம்பற்றிச்சால்பிலசெய்யார்மாசற்ற, குலம்பற்றிவாழ்துமென்பார்.” என்னும் பெரியோர் வாக்கியத்தையேனு நற்குடியிற்பிறந்தோர் நன்கு கருதி, இனி யித்தகைய விழிதொழிலினின்று பிறங்கு இப்பொய்க்கதையினை பேல் தலையெடுக்காவகை தீயிலிட்டுத் தீய்ப்பார்களாக.

25. இவ்வெண்பாக்கள் மூன்றனுள் முதல் வெண்பாவின் மூன்றாமடியைக் “கொல்லிமலைத்தேன்சொரியுங்கொற்றவாரீமுனிந்தால்” எனவும், நான்காமடியை “இல்லையோவெங்கட்கிடம்” எனவுங்கொண்டச்சிட்டவேழங்குவர். கொல்லிமலை சேரராசனுக்குரியதாகலானும், இக்கம்பரொருவரே சோழராசனற் சினக்கப்பட்டவராகலானும் அவ்விரண்டும் பொருந்தா. அரசராயினோர் பகைநிறை கவர்தற்பொருட்டுச் சூடுவது குல்லைமலராகலினனும், இக்கம்பரொருவரே தனித்துச் சோழராசன்பாற் சென்றனராகலினனும், “குல்லைமலர்த்தேன்சொரியுங்கொற்றவாரீமுனிந்தால்” எனவும், “இல்லையோவேறோரிடம்” எனவு மிருத்தல்வேண்டும். அன்றியும் “குல்லைமலர்த்தார் புனையுங்கொற்றவா” எனக்கூறுவாருமுளர். சிலர் தமிழ்வழங்கு நாடுகள் மூன்றற்குஞ் சோழனே பேரரசனாகலின், நேரிமலையோனாகிய வவனைப் பொ

தியமலையோனென்னிங் கொல்லமலையோனென்னி மிழுக்காதே யென்பர். ஆயினு மித்தகைய சந்தர்ப்பத்திற்கு சிறவாமையறிக. இரண்டாவது வெண்பாவின் முதலடியை “மன்னவனுரீயோவளநாடுமுன்னதோ” எனக்கொண்ட்சிட்டுவழங்குவர். சோழராசன் தமிழரசருள் முதல்வனுஞ் சோழநாடு தமிழ்வழங்குநாட்டிள் முதன்மையுமாகலான், அவ்வாறு வழங்குதலிற் சிறப்பின்மையும் உரிமையாட்சிப்பிறழ்வு முண்டாகலின் எவ்வாற்றினும் பொருந்தா. “மன்னவரீயேயோவளநாடுலாமுனதோ” என்பதே சரியானபாடமென்ப. முன்னையதால் ரீயுமோரசனோ இந்தநாடுமுன்னதோ என்றருத்தமாதலறிக. அன்றியு மிவ்வெண்பாவில் “என்னை” என்னுந் தனிச்சீர் முதல் வெண்பாவி னந்தத்துள்ள “எங்கட்கு” என்பதற்கு முரணுதலையு மோர்க. இவையனைத்தையு மாலோசிக்கப்புகின் “எழுதினவனெட்டைக்கெடுத்தான் படித்தவன்பாட்டைக்கெடுத்தான்” என்பதற்கினங்கப் பாடபேதம்வந்தாற் போலும். மூன்றாவது வெண்பாவின் முற்பாதியைமாத்திரம் “கம்பர்சரித்திரத்துளொருபகுதி” எனவுள்ள வேரார் கட்டுக்கதையிற்கலந் தச்சிட்டுவழங்குவர், அதன் பிற்பாதியால் அக்காதையின் கீர்த்தி கழியுமெனக்கொண்டி போலும். ஆயினு மவ்விருபாதியுந் தனிப்பாடற்றிரட்டிற் றன்மைகெடாதிருத்தலே சாலும். இஃதிவ்வாறாயினு முற்கூறிய வெண்பாக்களிரண்டையு முறைமைப்படி திருத்தி யச்சிடலாகாதா? எக்காலத்து மெந்தக்காதையைக் கட்டி விடுவோம், எந்தக்கவியைக் கற்பித்தெழுதுவோம், எந்தச்சாதியைப் புறந் கூறித்திரிவோம், எந்தச்சமயத்தை நின்றதெசெயமுயல்வோமென இதுவே பெருந்தொழிலாய்க் கைக்கொண்டுமுலுந் சமூகர்க்கு அதன்கண் கருத்து செல்லுமா? ஒருக்காலுஞ் செல்லாதென்ப துண்மை.

26. இம்மூன்று வெண்பாக்களையுங் கம்பர்பாடியதற்கே திங்ஙனமாக- “கம்ப ரிராமாயணம் பாடிய ரங்கேற்றியது” எனவோர் கற்பனைக் காதையை மிகவிற்பனத்தோடு மெழுதிவைத்ததுபோல், எத்தனையோ பகுதிகளும் விசுவகவிஞராய் விரிந்துள்ள சரித்திரச்சம்பன்ன சரம்பிராச்சியராகிய வக் “கம்பர் சரித்திரத்து னோர்ப்பகுதி” என வேறோர்கட்டுக்காதையை மிகதிட்டத்தோடு மெழுத்ததுணிந்து வரைந்துவைத்ததில், ஓர்நா ளந்திவேளையில் குலோத்துங்கச் சோழராஜனுங் கம்பரும் பூங்காவிற்போ யுலாவுகையில் அச் சோழராசன் (பித்தம்பிடித்த மத்தனாலால்) தற்செயலாய்க் கலகலவென்றுடல்குலுங்க நகைத்தானும். அதுகண்ட கம்ப ரவனைப்பார்த்து (சன்மத்தினுஞ் சாதியினு மதிசிரேஷ்டரான தனக்கு அவன்சகோதரி குமாரனுந் தானவனது சமுகவித்துவானுமாதலால்) ஓமருமானே! ஏன் சிரித்திரென்றாராம். சோழராசனதற்கு (பூர்வம் விறகுதலையுனையிருந்து பின்பு வேந்தனானே னாதலால் தனக்கு வாய்ந்துள்ள பேர்பகாக்கியத்தைத் தானே மதித்து) அம்மானே! இந்தராச்சியமு மிதிலடங்கியபிராசைகளு நமக்கைக்கமல்லவோ வெனச் சிரித்தேனென்றானும். அதுகேட்ட கம்பர் (கடவுட்டன்மையுடையோராதலால்) உமக் கவையெல்லா மைக்கமாயினும் எனக்கு நீ ரைக்கமல்ல

வோ வென்றாராம். அப்போது சோழராசன் திகைத்து (கம்பர் தன்னினு முயர்ந்த மண்டலாதிபதியாதலால் அவரைக்கடிவதற்குப்பயந்து படைமுகத்திற் புறங்காட்டி யோடுவானைப்போல) ஒன்றும்பேசாமல் திட்டிவாசலால் ஸுழந்துபோய் மஞ்சந்திற்பிடுத்துத் தனது மனைவியாற்கொணர்ந்த சிற்றுண்டியைப்புகியாது வியசனத்தோடிருந்தானாம். பின்னர் (தமதநலத்தை விலை கொடுப்பவர்க்கெல்லாம் விற்பதல்லது அதற்காவா ராகாதாரென்னும் வித்தியாசம் பாராத தாசிகள் நேச னாதலால்) அவன்வைப்பாட்டியாகிய பொன்னியென்னுந்தாசி அவனைத்தேற்றியுண்பித்து (இயற்கையிலேயே தாசிகுட்கெல்லாந் தனதுபிள்ளையுந் தானுமாயடிமைப்பட்டுள்ளோராகிய) அக்கம்பரைத் தனதில்லின்கணழைப்பித்து ஓர்சூருறவா லவரிடத்தினின்றும்படிமைப்பத்திரம்வாங்கி அரசன்கையிற்கொடுத்துச் சந்தோஷிப்பித்தாளாம். மறுநாள் சோழராசன் (அறிவில்லாச் சிறுப்பிள்ளைத் தன்மையோ னாதலால்) தனது சபநுண்டபஞ் சென்றிருந்து கம்பர் வந்தவுடனே பலர்முன்னிலையில் அப்பத்திரத்தைக்காட்டி (அற்பரிடத்திலு மரும்பொருள்வாங்க வெட்கமில்லாது வீண்கவிபாடித் திரியுமவனா)உமக்கு வெட்கமில்லையாவென்றானாம். அதற்கவர் “தாசிப்பொன்னிக்குக்கம்பனடிமை” என்றதிலுள்ள தன் கையொப்பத்திற்கு வேறுபொருள் கூறினாராம். அதனாலரசன் (கல்வியறிவில்லாதவனாகையால்) தான்கொண்டிருந்த விறுமாப்புந் தலைதெரியாத சந்தோஷமு மறவாடி அணி லேறவிட்ட நாய்போ லவனா யேறவிறங்கப்பார்த்து (அவைதிகராகிய சூத்திரரிடத்தொழிய மற்மெந்த வைதிகரிடத்துஞ் சன்மானமும் வெகுமானமுங்கண்டறியாராயிருக்க) நானும்க் கிதுவரையிற் கொடுத்திருக்கின்ற ஆடையா பரணங்கனையும் விருதுகளையும் வைத்துவிட்டு எனது தேசத்திராமற் போய் விடுமென்றானாம். அக்கா லிம்மூன்றுவெண்பாக்களில் இரண்டு பூர்த்தியாகவு மற்ரென்று (தன்னை யுதைக்கப் பத்தடிதூர நடந்துவந்ததாக விருத்தவின்) பாதியாகவும்பாடி இதோபாரு மும்மைவிட்டுப் போகும்பொழுது கட்டினகோவணத்தோடேபோய் (படையிழந்துள்ள பகைவனைப் படைச்செருக் கொடும்வரச் செலுத்தச்செல்லு மரசனைப்போல் அவரைமீண்டும் வரச்சொன்னதாஃ?) திரும்புங்கா லுமக்கு மேலானவனுப் உம்மிடத்திற் கப்பம்வாங்கி வருகிற சக்ரேஸ்வரன் எனக்கடைப்பைக்காரனாய்த் தாம்பூலமடித்துக்கொடுக்கத்தக்க நிலைமையுடனே வருகிறேனென்று பிரதிக்கினைசெய்து சென்று (தமிழ்வேந்தர்மூவருள் தலைமையானவனும், முச்சுடர்வமிசத்தில் முதன்மையானவனும், மனுசூலத்தினு மேலானசூலத்தவனும், நாடுநகர்முதலியவங்கங்களில் மிகச்சிறந்தவங்கங்களை யுடையவனும், நாகரீகம் - செல்வம் - கல்வி - போகம் - பிரதாபமுதலியவைகளை மேன்மேலாகப்படைத்த பிரசைகளையுடையவனும், அரிச்சந்திரன் - நளன் - முசுருந்தன் - புருகுற்சன் - புருரவன் - கார்த்தவீரியன் - சிபி முதலானவர்களைப்போல ஐம்பத்தாறு தேயத்தையும் வென்று தனதானைக் குட்படுத்தியுள்ள சக்ரேஸ்வரனும், “நீரெலாஞ்செற்றுநாற்றநிலமெலாங்கல்லுமுள்ளு, மூரெலாம்பட்டித்தொட்டியுண்பதோகம்

பஞ்சொறு, பேரேலாம்பொம்மன் திம்மன்பெண்களோநாயும்பேயுங், காரு
 லாங்கொங்குநாட்டைக்கனவினுநினைக்கொணாதே” என் றோர்கால் தானே
 பாடியபடிக்குள்ள மகாமேன்மையான கொங்குமுதலிய நாடுகளைத் தனக்கி
 ராஜதானியாக வுடையவனுமாகிய) சேரமகாராஜனிடஞ்சேர்ந்து (அரசு
 ரைப்போலக் கருமாதிசாரர் - கடைகாப்பாளர் - மருத்துவக்கலைஞர் - நிமித்
 திகப்புலவர் முதலிய குழுஉக்களையுடைய) கம்பருக்குத் தானடைப்பைக்கா
 ரனெனக்கூறி அத்தொழிலிலிருந்தாராம். அங்கச் சேரராசனிடத்துள்ள வி
 த்வசனர்செய்யும் பிரசங்கத்திற்குமேல் தானதிகப் பிரசங்கஞ் செய்துவந்த
 மையால் அரசுனதெய்தித்துத் தனக்கவ ருயிருந் தானுடலுமாக வெண்ணி
 அன்னியோன்னியமாய்ச் சினேகித்து (கோளகப்பார்ப்பானாகவேனு மிரா
 மல் சூத்திரருட்கலந்து வாழ்பவரான அக்கம்பரைப்போற் றானுமொருவனா
 தலால்) தன்னுடனேயிருந்து சமபந்திபோசனம் பண்ணும்படி மற்றவித்வா
 ன்களினு மவரைப் பதின்மடங் கதிகமேன்மையாய் வைத்திருந்தாராம். அது
 கண்ட வித்வசனர் (சோழராச்சியத்தினின் றுந் துரத்தப்பட்டுச் சேரராச்சிய
 த்திற்சேர்ந்து எத்தனையோநாள் கொங்குவேளாள ரிடத்தும் பள்ளியர் ப
 டையாட்சியர் கவுண்டர் சவுண்டர் முதலாயினோரிடத்தும் இரந்துண்டு கிடந்
 தவரையவர்களறியார்களா?) அவரிடத்திற் பொறாமைகொண்டு ஓர்நத்திரயு
 க்தியால் தங்களரசனுக்குச் சுவரஞ்செய்யும் அம்பட்டனுக்கவர் பங்காளியெ
 ன மெய்ப்பித்தார்களாம். அதையுணர்ந்தவரசன் வெட்கிச் சில வேவுகாரரை
 யனுப்பிச் சோதனை செய்ததினாலும் அவ்விருவரும் பாரீகத்தெழுதிக்கொண்
 டெவந்து காட்டித் தன்பாற்செய்யுமுழியத்திற் பாதிகேட்டதினாலும் அம்பட்
 டனென்ப துண்மையெனநம்பி (கூத்திரியர் குலத்தினு மவர்கள் தலையைத்
 தொட்டு மயிர்கழிக்குஞ் சிரஞ்சீவியர்குல மேலானதே நாமிவனோடு சமபந்தி
 போசனஞ்செய்ததிற் குற்றமில்லை எனவொருவாறுதேறி) உங்களிஷ்டப்படி
 யாகட்டுமென்றானும், பின்னர் கம்பர் தன்னிடத் தரசனேற்றுள்ள வவமதி
 ப்பைக் களையக்கருதிக்கலைமகளாரா இடதுகாற்சிலம்பு தருமாறு தியானிக்க
 வும் (முன்னர் சோழராசனாலுணையுண்டு தன்சீரையெல்லா மிழந்தகாலத்தி
 னும், பின்னரவ்வரசனாணைக்கஞ்சி யவ்வுணாவிட்டோடி இரண்டொருநா
 ள் பட்டினியிருந்த போழ்தினும், ஓர் பெண்பால்தரு நெற்கூலிக்காக இடுப்
 பொடியத்தக்க பெருங்கஷ்டத்தோடு மண்ணெடுத்துச் சுவர்கட்டியவேளையி
 னும், கோழுட்டிவீட்டினுஞ் செக்கானகத்தினும் பார்ப்பானகாரத்தினும்
 பசியாலுந் தாகத்தாலு மெலிந்து அவலும் பிண்ணாக்குந் தண்ணீருந்தரும்படி
 பிச்சையெடுத்த சமயத்தினும், அக்கலைமகளாரம்சபூதரான ஓளவையார் தன
 து துர்நடத்தைக்குக்கோபித்து-அடா விவேகமற்றவவலகூணமே! அடா ஏம
 னேறு மெருமைக்கடாவே! அடா மூதேவிவாகனமாகிய கழுதையே! அடா
 கூறையற்றகுட்டிச்சுவரே! அடா குலராமனது தூதுவன் வார்க்கத்திற்பிறந்த
 குரங்கே! என்றுபலவாரும் வைதநிலையினும், இன்னுமவராலும் வேறுசில
 வராலும் பலமுறை பலர்கூடியுள்ள சபைக்கணெல்லாம் அவமானமடைந்த

சந்தர்ப்பங்களினும், முடிவிலோர் சிற்றரசனால் பின்னையுந் தானுமாய்த் துர்மரணமடைந்த பதத்தினுமுதவாத) அத்தேவியாரது கிருபையினால் அஃதவரக்கிட் சந்தில்வந் திருந்ததாம். அதையவர் சேரராசனுக்குக்காட்டி அது முன்னிலையிலவன் தன்னையின்னானென் றறிதல்செய்விக்க, அப்போதவ்வரசு னிர்தச்சிலம் புமக்கெவ்வாறு கிடைத்ததெனவினவ, இதனையணிபவர் கலைமகளா ராதலால் அவரை நீர் தரிசிக்கவேண்டில் இதோ வருவிக்கிறேனென்றுகூறித் தியானிக்க, அம்மாத்திரத்தி லவர்வந்து சேரராசனதுயர்காணும்படி நிர்த்தஞ்செய்து (தமதுகணவனாகிய பிரமதேவனைக்கொண்டோர் அல்லது தாய்வீட்டுச் சீதனமாகவோ இவ்விரண்டுமின்றித் தாமே கஷ்டப்பட்டோ சம்பாதித்துக் கிடைத்திருந்த வப்பொருளை ஒருகாலவர் மீட்டுந்தராமல் வைத்துக்கொண்டா லென்செய்வோமென்னுங் கருத்தால்) எங்கடாகம் பா சிலம்பென்றுகேட்டுப் பெற்றுக்கொண்டு போய்விட்டாராம். கம்பரிவ்வாறங்நுனியிருப்ப - முன்னரவரைக் கடிந்து துரத்திய சோழராசன் (அவராற்பட்ட வவமானத்தையும் அவராற்கேட்டதுஷணவார்த்தைகளையும் இலச்சையற்றவனாதலால் மறந்து) பிறிவாற்றாய் வருந்தி ஒற்றைக்கொண் டிலகெலாந்தேடுவித்து(தனக்குமேலானவனாகிய) சேரராசனிடமிருப்பதறிந்து உடனே தயைசெய்தனுப்பும்படிப் பிரார்த்தித்துத் திருமுகமெழுதினாம். அதனாற் கம்பர் பலவைபவங்களோடு சோழதேசம்போய்ச்சேர்ந்து அங்ஙனஞ் சேரராசனைவருவித்துத் தனது பிரதிக்கினையை நிறைவேற்றினவரா யவனை யனுப்பிவிட, அப்பிரதிக்கினையை நிறைவேற்றவந்த வச்சேரராசனை (பலகாலுடனிருந்து பழகியுள்ள) சோழராசன் (குருடனாகையால்) கண்ணெராது (ஏது முணர்த்தக்கரிய குழந்தைப்பருவத்தளாய் கொலுச்சபையில் வீனையாடல்செய்திருந்த) தன்மகளுணர்த்தவுணர்ந்து கம்பனாக்கூவி ஏனுமக்குத்தாம் பூலங்கொடுத்திருந்த சேரமகராசனை யனுப்பிவிட்ட ரென்றானாம். அதற்கவர் (தான்பாடிய வேரெழுபதென்னுஞ் சாதிநூலில் அச்சோழராசனைக்குறித்து “முடியுடையமன்னவரின்மூவுலகும்படைத்துடைய, கொடியுடையமன்னவரிற்குலவுமுதற்பெயருடையான்” எனப்பாடியதையும் - அவனாற்பின்னர் சினக்கப்பட்டுத் தனதாடையாபரணங்களோடு விருதுகளையுமிழந்து ஊரை விட்டோடி ஓர்தாசமீது பொருள்விழைவால் பாடல்பாடிய காலத்தினும் எல்லாநதிகளினுஞ் சிறந்தது காவிரிநதியே : எல்லாவரசரினுமேம்பட்டவன் சோழராஜனே: எல்லாமண்டலங்களினுந் தலையானது சோழமண்டலமே : என்னுங்கருத்தையமைத்துத் “தண்ணீருங்காவிரியேதார்வெந்தன்சோழனே மண்ணாவதுஞ்சோழமண்டலமே” எனப்பாடியதையு மறந்து, உமக்கு மேலாயிருந்தும்மிடத்திற் கப்பம்வாங்கிவருகிற மன்னர்மன்னன் உமதருகில் தனது பரிவாரங்களை விட்டுத் தனியே வீந்திருக்கையில் அவனை நீர் (இராசநீதியறி யாத கொடுங்கோன்மன்னனாதலால்) பிடித்துச் சிறைப்படுத்தி அவனுடைய (எல்லாவிதத்தினு மும்முடையதிற்சிறந்த) ராச்சியத்தை (எல்லாவிதத்தினுந் தாழ்ந்தராச்சியத்தையுடைய)நீர் கைப்பற்றிக்கொள்வது எளிதென்றல்லவோ

வனுப்பிவிட்டே னென்றாராம். அக்கம்பருடைய சூட்சுமபுத்திக்குச் சோழ ராசன் மெச்சினனும். இவ்வாறாக முன்னமக் கம்பர் பலகற்பனைகளைச் சிந்தா மணி முதலிய பலகாவியங்களினின்றும் பொறுக்கித் தான்பாடிய இராமகா தையிலமைத் தலங்கரித்ததுபோல், அவருக்கென் றொருகாதையை யவ்வாறெ ற்தக் கட்டுக்கதைகளினின்றேனும் பொறுக்கிப் பலகற்பனைகளையமைத் தலங் கரித்து வைத்தல் மரபெனக்கருதிக் கேட்பாரில்லாமையால் தங்கள்மனம்போ னபடிக்கெல்லாம் வரைந்து வைத்தனர். இதனுள் கூர்ந்த புத்தியை யுடையோர் குலோத்துங்கச்சோழன் தன்னிச்சையாய் நகைத்ததுமுதல் அவ்வரச னக்கம்பனா மெச்சியவரையிலுள்ள கற்பிதங்களை யுய்த்து நோக்கின், முதற் கோணல் முற்றுங்கோணலான காதையாய் முடிவுபெறுமென்பதற் கைய மெண்ணே? இஃதெவ்வாறாயினு மிதனுள் கூத்தனாபப்பற்றிய தூடணங்க ளொ ன்றுமில்லை யாதலால் இதனைப்பற்றி யின்னுமெழுத்து விரித்துரைக்கமனமி லம். ஆயினு மடங்காக்களியனோ டவனியாளுங்காவலனை யொப்பாக்கிக் க தைகட்டப்புகின் எவ்வாறொத்துவரும்? குளிக்கப்போய்ச் சேற்றினைப்பூசிக் கொண்ட கதையாமன்றோ.

அன்றியு மிக் கட்டுக்கதையி னட்டநடுவே (சரஸ்வதியந்தாதி) என்னு மோர் நூலைப்பற்றிய சூட்டிக்கதையானது கூப்பிடுவாரின்றி, இரண்டாட்டி லூட்டிய வோர் சூட்டியாட்டைப்போல மிரளமிரள விழித்தபடி குந்திக் கொண்டிருக்கின்றது. அதனையெழுத் தாட்டுவிப்போமெனில் - சற்றேறக் குறைய வைம்பதுவருடத்திற்குமுன் ஓரந்தணக்கவி யதனை யச்சியந்திரத்திற் கிடத்தி வெளிப்படுத்த முயன்றபோது ஆக்கியோன்பெயரிற் சந்தேகங்கொ ண்டு பலரை வினாவ, கம்பரினத்தரான சூத்திரருட் சிலர் - கம்பர் தனது சிறு பருவத்தோர் பிரமராக்கதனால் நாமகளார் திருமந்திரத்தினை யுபதேசிக் கப்பெற்றுத் தியானித்தபோது அவர் காட்சிதர வக்கார்பாடியதெனவும், சிலர் - கம்பர் சோழராசனோடு பிணங்கிச் சேரராசனோடு கலந்திருந்தகாலத்து அவ்வரசன் வேண்டுகோட் கவராவருவித்தபோது பாடியதெனவும், இவை கட்டுசுச் சான்று யெம்முன்னோரார் கஷ்டப்பட்டெழுதிவைத்த காதைகளே யெனவுங் காட்டி அவருள்ளத்தை மயங்கவைத்தனர். கூத்தரினத்தரான செங்குந்தர்-பூர்வங் குலோத்துங்கசோழராசன்முதலிய பல வரசர்கள் பெரி யோர்கள் வித்வசனர்களாதியர் முன்னிலையில் எங்கள் மரபின் சீர்த்தியை யவர் விளக்கவேண்டிச் சிரச்சிம்மாதனமிட்டு எங்களையுதமாகிய வீட்டியைச் சுட்டி ஈட்டியெழுபதென்னுமோர் பிரபந்தம்பாடத் தொடங்கியபோது முத லில் தமக்கிளமையிற் நிருமலைப்பாலூட்டிச் சகலகலாநிலையமென்னும் புத்த கத்தினைத்தற் தாட்கொண்ட கலைமகளாரைத் தியானித்துத் தாமுத்தேசித்த காரியத்தில் ஓரிடையூறு நேராதபடிக்கும் அப்பிரபந்தத்தைத் தமது நாவி னின்று நிறைவேற்றுவிக்கும்படிக்கும் பாடியதாகக்கூறி, இதற்குத் திருட்டா ந்த மப்பிரபந்தத்தின்கண் காப்புச்செய்யுள்களாகவுள்ள “ஆயகலைகளுப த்துநான்கினையு, மேயவுணர்விக்குமென்னம்மை-தூய, வருப்பளிங்குபோல்

வாளென்னுள்ளத்தினுள்ளே, யிருப்பளிங்குவாராதீர். பழக்கிறமும்பவ ளச்செவ்வாயும், கடி கமழ்பூந்தாமரைபோற்கையுந் - துடியிடை யு, மல்லும் பகலுமனவரதமுந்துதித்தாற், கல்லஞ்சொல்லாதோகவி” என்னு மிவ்வெண் டரக்களும் அந்நூலினிடையில் “உணர்ப்பாருணாக்கும்” என்பது முதலான சில கவித்துறைப்பாக்களுமென்றும், பின்னரச்சிரங்கள் தத்தமுடலோடொ ட்டி யெழுமாறு எழுப்பெழுபதென்னுமோர் பிரபந்தம்பாடத் தொடங்கிய போது அதற்குக் காப்புச்செய்யுளாகக் “கலைவாணிகீ” எனவெடுத்தச் “செ ங்குந்தருயிர் பெற்றிடவுந்தயைசெய்வாயே” என முடித்தவோர் செய்யுளுமெ ன்றுந் தெரித்து விளக்கினார்கள். இவ்வாறு விளக்கியுந் கம்பரினத்தவர் கூறிய காதைகளில் கலைமகளா ரவருக்குத் திருமுலைப்பால்தந் தாதரித்தது முதலான வருட்டிறங்கள் யாண்டுங் கேட்டிலராயிருந்தம் அவ்வேதியரென் செய்வர் பாவம்: ஓர் பூங்காவிலருமையாயு மதிவினோதமாயுமுள்ள புட்பச் செடிகளினும் அநேகமாயு மற்பமாயுமுள்ள புழ்புகள் எங்கும் பெருகியிருப் பதுபோல, இப்புமியின்க ணரியராயு மதிவைதிகராயுமுள்ள முதன்மூவ ருணர்செயலேற்ற செங்குந்தர்களினும் அநேகமாயு மவைதிகராயுமுள்ள நான் காம்வருணர் எங்கும் பெருகியிருப்பதால் அப்பெருங்கூட்டத்தினர் சொல்லு க்குமுன் இச்சிறுகூட்டத்தினர் சொல்லேறாது சிதைந்தது. இக்கலிகாலத் தன்மை கைதவர்க்கே யுரித்தாயிருக்கின்றமை கருதிக் கடைந்த கீராயிற் புல் லாய்வாராப்போல் இனியக்குட்டியையெடுத்தாட்டுவிப்பதிற் பிரயோசன மில்லையென யாமும் விடுத்தாம்.

27. இக்கம்பர் பாட்டொன்றுக் காயிரம்பொன்றின் பாடுவோமென அதற்கவர் தன்னிடத்துள்ள வைஞ்ஞாறுபொன்கொடுத்து அணாப்பாட்டுப் பெற்றதாகப் பெருமைபாராட்டிக் கூறுவர், இவ்வாறு கூறுவதி லிவருக்குச் சிறுமையே யெய்துமென் றுள்கிலர்போலும். ஆயினிவர் திலவணிக ரிலை வணிகர் கலைவணிகராதியர் போன்று கவிவணிகரோ? இவ்வுலகிற் கவிவாணர் சரித்திரமெனக் கணக்கிறந் துள்ளனவற்றில் இத்தகைய கவிவியாபாரியைக் கண்டதேயில்லை, அல்ல திதுகாறு மொருவர் சொல்லக் கேட்டதுமில்லை. ஒரு பொன்னென்பது செம்பொன்னேயாக, அன்றி வெண்பொன்னேயாக, இவ ற்றி லொருபொன்னெனுங் கிடைப்பதரிதாகி உண்டாட்டுக்குத் திண்டாட்டங் கொண்டு திரிந்தவிவர் ஒருபாட்டுக் காயிரம்பொன் கேட்டாரென்பதையோ சிக்கப்புகின் விசித்திரத்தை விளப்பதன்றோ? இக்கம்ப ரேனைய கவிவாணர் களைப்போலாது “காசுக்குக்கம்பன்” என்னுந்தனியன் கருத்துக்கோப்பயாவரி டத்துந்தாக்ஷணியமின்றிப் பொன்னுக்கே பாடுவோரெனப் பெயரெடுத்திரு ப்பினும், கிடைத்தமட்டிலன்றிக் காற்பொன்னுக்குக் காற்பாட்டிம் அணாப்பொ ன்னுக் கணாப்பாட்டுமாகப்பாடுவதி லிவருக் கென்னசிறப்பு? ஒருவனாற் றனக் குக் கிடைத்தது முந்திரிகைப் பொன்னுயின் முந்திரிகைப் பாட்டிம் இம்மிப் பொன்னுயி னிம்மிப்பாட்டுமே பாடுவார்போலும். ஓர் பிரமராக்ஷசால் கட் டப்படுந்தோறு மிடிந்துபோவதான மட்கவனாக்கட்டித் திரும்புகையில் மீ

ட்டுமுன்போ லஃதிடியத்தொடங்குவதைப்பார்த்து அஃதிடியாது நிலைத்திருக்குமாறு தான்பாடிய முழுப்பாட்டுக்கு வேலியென்பவளிடத்தி லெத்தனைப் பொன் பெற்றார்? ஓர்போ துணவுக்கான நாழி நெல்லேயன்றோ? தனது நலத்தை விலைகொடுப்பவருக்கெல்லாம் விற்றுப் பொருள் சம்பாதிப்பவளான ஓ ரேழைத்தாசி கவிகளாயுள்ளோர்க்கெல்லாங் கலைமகளாரது கிருபையிருக்குமென்றும், அத்தகையருள்ளத்தில் கருணைவிளங்குமென்றும், அவ்வள்ளத்தோ டொருவரை வாழ்த்துதலாகப் பாடுவராயின் வறுமைநீங்கி மிகுதியான செல்வமுண்டாமென்றுங் கருதியல்லவோ இவரைத் தன் பொருட்டோர் பாட்டுப்பாடும்படிக்குப் பிரார்த்தித்தான். அதற்கிவர் தாசிகளிடத்திலதிகபொருளிருக்குமாதலால் அதனைக் கவரவேண்டுமெனக்கருதி நடத்திய காரியத்தை யோசிக்கப்புகின், அக்கலைமகளாருடைய கிருபையுங் கருணை விளங்கு முள்ளமுமற்றுத் தனக்கு வித்தியாதானஞ்செய்த பிரமராக்கதனைத் து ளொருவனென்றே மதித்தல் வேண்டுமன்றோ? அப்பிரமராக்கதனும் பொருள்மிகத்தரு மாணுக்கமைதித்து அவர்கட்குக் கல்வியைக் கசடறக்கற்பித்து, அப்பொருளிற் சிறிதளவுந்தரச் சத்தியற்று நெடுநாள் தன்ணையடுத்து வழிபாடுசெய்திருந்த ஏழை வேதியனான மாணுக்கனொருவனை யவமதித்துக் கல்வியைச் சிறிது மோதுவியாது அவனது சாபம்பெற்றுழன்றாளுதலின். பொதுவிற் கவிகளாயுள்ளோர் செல்வரை வருணித்துப்பாடி அவர்களாற் பொருள்முதலிய பரிசில்களைப்பெற்று வாழுதல் வழக்கு. ஓரேழைத்தாசி தனக்கச் செல்வம்விளையுமாறு இவரையோர் பெரியோனென நம்பித் தனக்கு வருணனை முதலிய விச்சியாது வாழ்த்துதலாக வோர் பாட்டுப்பாடவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்துக் கேட்டுக்கொண்டால், அவள் பின்னர் குருதக்ஷணையா யாதேனுங்கொடுத்தாலல்லது தன்னிச்சையா லிரக்கமின்றி இவ்வாறு கேட்குந் தறுகண்பாலியுந் தராயின்கணுண்டா? முன்னரிவர் நெற்கூலிக்குச் சுவர்கட்டி யச்சுவர் மீட்டு மிடியத்தொடங்குவதைக்கண்டு “விற்கொண்டபிறைதுதலாள்வேலிதருங்கூலி, நெற்கொண்டுபோமளவுநில்லாய்நெடுஞ்சுவரே” என்று பாடியதை யாலோசிக்கின், அந்நெடுஞ்சுவர் கூலிநெல் வாங்கிப்போமளவு நின்று பின்னரிடியினு மிடுகவென்னுந் துரோகசிர்தைகொண்டே பாடியதன்றோ? இத்தகையதைத் தறுகண்பாவி யென்பதற்குச் சந்தேகமென்னை? இவரவ்வாறு துரோகசிர்தையைக்கொண்டப்பாடலைக் கூறினாரேனும் அச்சுவரை யென்றுபிடியாது நிலைத்திருக்கச்செய்தும், இவர் வித்தியாதானமீ பெற்றபோது தன்பால் குருதக்ஷணையின்றி வருந்தியதைநோக்கி வடமொழிக்கணுள்ள சீராமன்கதையினைத் தென்மொழியுட் கூறுவதே எனக்குக். குருதக்ஷணையாமென்று கூறியுமுள்ள பிரமராக்கதன் இவரினுமேல்போலும், இரண்டன்மாட்டிந் துரோகசிர்தையற்றிருத்தலின். அவ்வேழைத்தாசி யிவர்கேட்டபடி கொடுக்கச் சத்தியின்றி, ஐஞ்ஞாறுபொன்னோ? அல்ல தைந்துபொன்னோ? தான் பலநாளாகப் பலர்க்கு மனங்கொடுத்து மிதிழ்கொடுத்து மபிமானந்தனைக்கொடுத்து மருவிரண்டு தனங்கொடுத்தும்

வருந்திச் சம்பாதித்துவைத்திருந்த ஆடையாபரண முதலியவைகளை விற்றுப் பொன்னாக்கி இவ்வளவுதான் என்னுடன் கொடுக்கக் கூடுமென்று கூறிக் கொடுத்ததற்கு அப்பொன்னுக்குத் தக்கபடி யணைப்பாட்டே பாடினரென்றால், கலை முதலானவற்றைக் கையாடாமலாகும்போற் பெற்றுள்ள தெய்வப்புலமைக் கம்பாட்டாழ்வாரென்னுள் கவிச்சக்கிரவர்த்தியின் பிரபாவ மிகநன்று: மிகநன்று: அந்தோ! அவ்வணைப்பாட்டினாலேனு மவளடைந்த சுகமென்னை? பின்னரவள் புதுவெள்ளம்வந்து பழையவெள்ளத்தைப் படித்துக்கொண்டு போனதுபோன்றும், வயிற்றுப்பிள்ளையை நம்பிக் கைப்பிள்ளையை நழுவவிட்டாற் போலவும், கையிலிருந்த பொருளெல்லாம்போய்ப் பணத்தைக்கொடுத்து வறுமையைவாங்கிக் கட்டக் கந்தைக்கும் உண்ணச் சோற்றிற்குமே வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாளெனில், ஐயையோ! ஈதென்ன பரிதாபம்!!

28. இச்செய்யுளுக்குக் காதை (கம்பர் சேரராசனுடைய பத்தினிவசிக் குக்கும் அந்தப்புரத்திற்கென்று அங்கவ்வரசனுடைய சால்வையைப்போர்த்துக்கொண்டு அவன்சயனிக்குங் கட்டிலின்மீது படுத்துக்கொண்டிருக்கையில், அதுகண்ட வச்சேரராசபத்தினி அவரைத் தனதுநாயகனென்றெண்ணி அருகிற்சேர்ந்து சயனித்திருந்தனள். அக்காலங்கு தற்செயலாய்ச் சேரராசன்வந்து நோக்குகையில் அவர்பாடியது.) எனவெழுதிய்ச்சிற்பதித்து வழங்குவர். ஓரண்பார்களே! இஃதிவ் வவத்தாரண்யத்து ளெடுத்துக்காட்டும் பலவாபாசக்கதைகளுள் மிகநல்லகதைதான், ஆனால் நீட்சிமாத்திரந்தானில்லை. ஆயினுநாமாவ திவரது கனத்திற்குங் கீர்த்திக்கு மேற்கச் சிறிதுநீட்டுவோம், அதைச் சூழ்ந்துகித்துணர்மின்கள். அரண்புரம் - அந்தப்புரம் - என்னுமிவ்விரண்டுள், அரண்புரமென்பது அரசன்வசிக் கு மில்லமும் அந்தப்புரமென்பது அரசன்மேலிவசிக் கு மில்லமுமாம். இவற்றுள் - அரண்புரத்தை அரமனையெனவும் வழங்குவர். அந்தப்புர மெனப்பாலது, இராகியத்தானமெனினும் ஏகாந்தத்தானமெனினும் பொருந்தும். இத்தகையதான இராணிவாசத்தானத்தில் பாங்கிகள் பாடினிகள் முதலிய ஸ்திரீசனமன்றிப் புருடசனங்களில் வாலிப்ப்பருவங்கடந்த அவள்புதல்வருங்கூடப் புகுதற்குரிய ராகாரென்றும், ஓர்கா விராசனுக்கு மிராணிக்கும் யாதுமுன்னிலையிலேனும் ஊடன்முதலிய கலக்கங்கள் நேருங்கால் அவைகளைத் தணித்தற் பொருட்டு அரசர்க்குறுதிச் சூழ்ந்ததினராகிய அந்தணை ருருங்கவிப்புலவர் முதலாயினோர் அவளுணைவாயிலா யங்ஙனம் புகுதற்குரிய ராவரென்றும், அவ்வகை யாங்காலத்தும் அங்ஙனங் காவல்கொண்டுள்ள சேடியர்களால் இராணிசமுகத்திற் கறிவித்து அவளுத்திரவுபெற்ற பின்னரே உட்புறஞ்செல்லக் கூடுமென்றும், அவ்வாறுகூடியபோதும் அங்ஙனமச் சேடியர்களால் விடப்பட்டுள்ள ஓர் திரைச் சீலைக்குப் புறம்பிலிருந்தே தங்கள்வீரவின் காரணத்தை இராசமகிஷிக் குணர்த்தவேண்டுமென்றும், இவ்வுணர்த்தன் முன்னிலையிலேனு மற்றெவ்வகைக் காரணத்தாலேனும் அவ்வுறுதிச்சூழ்ந்ததினருளொருவன் இராக்கினியை நேரிற்கண்டு பேசியதாக இராசனுக்குத் தெரியவரின் அவன் தண்டித்தற்குரிய

னல்லாவிடத்து உடனே யவளவனூல் மறுமலை சூட்டப்படுவளென்றும், அவன்மண்டித்தற்குரிய ஞாயவிடத்து அவள் பட்டத்துத் தேவியே யானபோகிலும் “பத்தினி” என்னு முரிமைப்பாட்டினைப் பரிச்சேதமிழ்ந்தாளாவளென்றும் பல மிருதிகளினும்/பகரப்பட்டுள்ளன. இதற்குச்சாட்சி சதாகாலமும் ஆண்கலையொன்றையே பாடுவோனாகிய ஓர்வண்ணக்கவிப்புலவன் ஓரசன்மே லதனைப் பாடிமுடித்துப் பின்னரவனானையால் பெண்கலையும் பர்ட்து தொடங்கி அண்ணாத்தல்செய் தாலோசிக்கையில் அவனது வண்ணப்பாவிசையைக் கேட்டுவந்து ஓர் சாளரத்தின் சார்பாய் நின்றுகொண்டிருந்த அவ்வரசன்றேவியை யவன் கண்ணுற்றனனெனவும், உடனே யவன்பாடிய பெண்கலையில் முன்ன ராண்கலையாடியபோது அரசன் தவயவலக்ஷணங்கள் யாவும் மமைந்தாற்போல அவள தவயவலக்ஷணங்கள் யாவும் மமைந்தனவெனவும், அதுகேட்டவரசன் நிகழ்ந்தகாரியமுணர்ந்து அப்புலவனாலவனுக்கு மறுமலை சூட்டுவித்தனனெனவும் ஓர் சரிதையுண்டாகி; அதற்கத்தாணியாக லித்தமிழ்காடெங்கும் அப்புலவன்பாடிய வவ்வண்ணத்திற்கு (மறுமலை சூட்டியவண்ணம்) எனப்பெயருண்டாய் வழங்குவதன்றோ? இவ்வாறுலகாளு மரசரது அங்கிசவிதியு மதுபவநிலையும் அங்கையாமலகம்போ லிருப்ப, இக்கம்பவாண ரெந்தவரசனுக்கேனும் உறுதிச்சுற்றத்தினருளொருவரா? உறுதிக்குழுவினருளொருவரா? அல்ல துறுதித்துணைவருளேனு மொருவரா? எதினும் யாதொரு பற்றுமின்றி நடுத்தெருப்புலவராய் நான்காம்வருணத்தனையே நாப்பிளக்க வருணித்துப்பாடிப் பிழைப்புற்றழலுமிவர் அரசன்றேவிவசிக்கு மந்தப்புரத்தில் ஓரருக்கில்லாமற் சென்று, அவ்வரசனுடைய சால்வையை அலக்ஷியமாகவெடுத்துப் போர்த்து, அவனுமவன்றேவியுஞ் சயனிக்கு மஞ்சத்தின்மீது அஞ்சுதலின்றிப் படுத்தி, இராணியானவள் தன்னை யாலிங்கனஞ்செய்து சேர்தற்குரியனான அருங்காதலனென்றெண்ணித் தனதருகில்வந்து சயனித்தபோதும் அகமுமாக்கையு நடுங்காததிமகிழ்வோடிருந்தனரெனில் இஃதெத்தகைய மித்தையென் றெண்ணத்தக்கது. அந்தோ! இது மித்தையல்லவே: ஏன் வீணாபக் கதையை நீட்டுகின்றீர். (கம்பர் சரித்திரத்து ளொருபகுதி) எனவோர் காதை சற்றேறக்குறைய முப்பதுவருடகாலமாய் முரசுபோல முழங்கி வழங்கிவர நீர் கண்டிங்கேட்டு மிருப்பீரன்றோ? அதிலச் சேரரசனுக்கும் இக்கம்பருக்குமுள்ள நட்பென்ன திணையளவா? ஓர்பெரும் பணையளவாமே: அக்கதையி லவனிவருக்கு அடைப்பைக்காரனாயிருந்து இவர் சோழராசனோடு பிணங்கிச் சொல்லிவந்த சபதத்தினை நிறைவேற்றி இவனாக் கவுரவப்படுத்தினனெனில், அவனுக்கு மிவருக்குமுள்ள சுதந்திர,நட்பு எத்தகையதோ வதைநீரே யோசித்துப்பாரும். ஆராலுஞ் செல்லற்கரிய அந்தப்புரத்துள்ள கட்டி லொன்றுதானா? அரமணியிலு மெத்தனையோகட்டில் அங்கங்கு மிருக்குமே: அதிலொன்றி லிவர்படுத்திருந்தாலாகாதா? அன்றியு மிதிகாசங்களுளொன்றாகிய மகாபாரதக்கதையில் துரியோதனமகாராசனானவன் தனது நண்பனாகிய கர்னனோடு தன் பத்தினி சொக்க

ட்டானாடித் தோற்குஞ்சமயத்தில் வர, அதுகண்டவ ளஞ்சியேழ, அக்கால் கர்னனவன் முன்றானையை அதிற்கோர்த்துள்ள முத்துக்களுதிரப்பற்றியீர்க்க, அரவக்கொடியோன் சிரித்து அவனையவ்வாட்டத்திலிருத்தி முற்றவித்துக் கர்னானைச் சந்தோஷப்பித்த கதை இவ்வுலகனைத்தமறியுமே: நீர்மாத்திர மறியாததென்ன? இனிய நட்பாளராயுள்ளாரிருவரில் ஒருவன் நன்மையல்லாத காரியத்தை மற்றவனுக்குச் செய்யினும், அதனால் தாம் கொண்டுள்ள நட்டினை விடுவரோ? ஒருக்காலும் விடாரென்பதற்கு “இறப்பவேதீயசெயினுந் தன்னட்டார், பொறுத்தற்குவதொன்றன்றோ - நிதக்கோங், குருவவண்டார்க்குமுயர்வலாநாட, வொருவர்பொறையிருவரட்டி.” என்றுள்ள வானரோர் வாக்கியஞ் சான்றன்றோ? ஆ! ஆ! ஆ! ஷபாஸ்! நீர் சொல்லிய சரிதமுமதற்குச்சான்று மிக நன்றாயிருக்கின்றது. இனி யிக்கம்பளைப்போ லொருவன் தனது நண்பன் பத்தினியோடு கட்டிலின்மீது படுத்திருந்த சரிதையும், இன்னுங் கேட்கிற கலவி செய்துமுடித்த சரிதையுங் கழறுவீர்போலும். நீர் முன்புகூறிய சரிதைக்குச் சான்றுகூறிய வானரோரே, “மடிதிறைத்திட்ட வான்கதிர்முத்தங், கடுவிசைநாவாய்க்காயலைக்குஞ்சேர்ப்ப, விடுதற்கரியாரியல்பிலரேனெஞ்சுந், சுடுதற்குமூட்டியதீ.” எனக் கூறியிருக்கின்றனரே: இதற் கென்சொல்லக்கடவீர்? இதைப்பற்றி யின்னும் வாதிக்கப்புகின் மிகப் பெருகுமாதலின் இம்மட்டில் நிறுத்தினும். இனியொருபதிப்பில் சேரராசனுடைய பத்தினியோடு கம்பர் கலவியெய்திருந்ததாகவே பதித்துக்கொள்ளும், இதனாலெமக்குண்டாகு நயநஷ்டங்க ளொன்றுமில்லை. ஆனால்வளவு சுதந்திரத்தோடுஞ் சயனித்திருந்த கம்பவாணர் சேரராசனைக்கண்டவுடன் இச்செய்யுளைக்கூறியது, அச்சுக்கொண்டா? அன்புபாராட்டியார்? அன்புபாராட்டிச் சொல்லியதானால் “தேனையார்செவ்விளநீர்தேராப்பழிசுமப்பர், நாரியார்தாமறிவார்நாமவரைந்தாரை” என்றே நைச்சமுற்றுச் சொல்லல்வேண்டும்? அவ்வரசனுக்கு மிவருக்குமுள்ள நட்பு எட்பிளவளவு மிளையாததானால், இவர்கெய்கை யவனுக்குப் பழியாவதெங்ஙனம்? அன்றியுமிவர் செய்கையைக் கண்டு தகாததா யெண்ணி யார் சேரராசனிடஞ்சென்று சொன்னது? அவ்வாறு சொல்லினுந் தனதான்மார்த்த நண்பராகிய இவர் செய்கையை இனிதா யெண்ணியிராது, ஏன் மிகு சினத்தோடு மதைக்காணவந்தனன்? இவ்வாறு சிலர் சொல்லவும் தானதைக்கேட்டுச் சினந்து வரவு நேராவிடில், “கோனாவாய்ப்பொன்சொரியுங்கொல்லிலைநந்நாடா, ளுனாவாய்மூடவுலைமூடிதானிலையே.” என்றேன் சொல்லி யழுதனா? இக்கம்பர் சயனித்தது அந்தப்புரக் கட்டிலில்லல்ல அரமனைக் கட்டிலிலென்றால், அபத்தினிக ளாதியோர் குழு உக்கொண்டிருக்கு மத்தானத்தில் சுபத்தினிவரக்கூடுவதோ? ஓ நண்பர்களே! இச்செய்யுளின் கணமைந்த கருத்துக்கு மேற்சரிதையிற் கூறியவண்ணம் சேரநாட்டுப் பெண்டிரல்லாது சேரராசன் பத்தினியே சம்பந்தப்பட்டவளாயின், உடனேயவ னவளையு மிவளையு மொன்றாகக்குத்திவெட்டிச் சித்திரவதையல்லவோ செய்வன், இப்படி நாகரீகமற்ற நபஞ்சகனுங்கூட நண்பனைப்பாரா

ட்டி நானொழிந்துபோவனோ? ஐயா! நீரேன் வீணாய் நெஞ்சலாந்துபோக நெக்கிநெக்கிப் பேசுகிறீர்? இத்தகைய காதைகட்கெல்லா மாதாரம் எந்த முத னூலின்கணுளது? முதனூல்களை யாதாரமாகக் கொண்டுள்ள முன்னையோ ர்காதைகளில் எத்தனையோ காதைகள்மாறி இயல்பற்றுச் சிதைந்தன. ஒன்று மற்ற விக்கதைக்கென் உயினாயொட்டி வாதாடுகிறீர்? உள்ளதை யில்லதாக வும் இல்லதை யுள்ளதாகவுங் கற்பித்துச் சாதிக்கு மிழிகுலமாக்களுடைய கொள்கை யாதெனில், உலகெல்லா மச்சியந்திரசாலைகள் உவட்டெடுத்தோ ன்கின, அவற்றிற்பதிக்குங் கடிதவகைகளோ அதிமலைவோடு மகப்படுகின்றன, அப்பதிப்புக்கூலியோ மதிப்புக்குக் குறைந்துகூலி மல்லாடுகின்றது, நமக் கெது கடினம்? அச்சிற்பதித் தவனியெங்கும் பரவச்செய்யலாம், அப்பாலனு பவமு மாதியுமே பெரிதாம், இது பொய்யா மெய்யாவெனக் கேட்பாரார் அதற்குச் சொல்வாரார் என்பதே: ஆயினு மெல்லாவற்றுள்ளும் உண்மையறி ந்துள வுத்தமார்க்கு உள்ளதுள்ளதே: இல்லதில்லதே: ஏனைய கயவர் கொள் கையைப்பற்றிக் கருதிக்கருதிக் கத்துவதினால் வரும் பயனென்னே? இவ்வுல கினர்க்குள வில்லொழுக்கவிதிகள் பலவுள் “பூப்பதுகண்டபுனைமனைக்கிழத்தி யை, நீராடியபினீராறுநானும், கருவயிற்றுறாஉங்காலமாதலும், பிரிவுறப்பெ ருன்பரத்தையிற்பிரிவோன்.” எனவோர் விதியுளது. இவ்விதியுள் வரைய ருத்துள்ள பன்னிரண்டு நாட்களுள்ளும் தாமுற்பவித்தவாரம் - திதி - நட்சத் திரம் - விரதநாள் - அமாவாசை அல்லது பூரணை - என்னு மைந்து நாள்கள் போக மற்றைய வேழுநாட்களே தமது மனைவியரைக் கூடவேண்டு நாட்க ளெனவும், இவ்விதி யார்க்கும் பொதுவாயினும் வருணநான்கனுள் வைதிக ராகிய முதன்மூவருணர்க்கேகிறப்பாமெனவும், அம்மூவருண த்தருள்ளு மத னை முக்கியமாகக்கொள்ளற்குரியார் நடுவருணத்தமெனவும், அந்நடுவருணத் தர் நானிலமான்வோராய்ப் பல போகபாக்கியங்களை யறுபவிப்போராகலின் அக்கால் கலவியி லிச்சைநேரின் கணிகையையான் றிக் காந்தையரைக் கருத்திற் கருதலு மாகாதெனவுங் கலைவலோர்கூறுவர். ஓர்கா விவர்கள் வேறோர் காரி யார்த்தமாய்த் தங்கள் காந்தையர்வசிக்குங் கந்தவாரத்துட் செல்லவேண்டின் தங்களுரிமைப் பாங்கர்களால் அவர்களுரிமைப் பாங்கிகட் கறிவித்து அவர்க ளக் காந்தைய ருத்திரவுபெற் றறிவித்தபின்னரே அங்ஙனஞ் செல்லவேண்டு மென்பதும், அவ்வாறு சென்றவிடத் தும் அயலவரைப்போற் றிரைச்சிலைக்கு வெளிப்புறத்திருந்தே அவர்களோடு வசனித்தல் வேண்டுமென்பதும் இரா ஜவமிச பாரம்பரியவிதி. இத்தகைய வந்தப்புரத்தில் அவ்வரசர்கட்குமவர் கள் காந்தையர்க்கு முரித்தான உடைகள் முதலியவற்றை வேறோராடவர் தொடத்தான் றகுவரோ? அல்லது பார்க்கத்தான் றகுவரோ? அற்றன்று- இக்கம்பருக்கு மாத்திரம் இராசமகிஷி யுத்தரவின்றி அந்தப்புரஞ்செல்ல வும், அங்ஙனமுள்ள பல பொருள்களையெடுத் தனுபவிக்கவும், அவள்தன் றலைவனோடு சயனிக்குங் கட்டிலில் தானேறிச்சயனிக்கவுஞ் சுதந்திரமுண் டெனினும்; இராசமகிஷி யிவனாத் தனது தலைவனென்றெண்ணிக் கூடச்

சயனித்தாளென்ப தென்ன விபரீதவசங்கதம்? கவிச்சக்ரவர்த்தியாகிய கூத் தனாக் கொல்லப் புகழேந்தியார் கருங்கல்லைச் சமந்துகொண்டு அவர் படுத் திருக்கு மந்தப்புரத்திற்போ யொளித்திருந்தனரென்றும், அப்புகழேந்தியார் இறைக்கணிநுந்த லாலேந்துமாதகாலத்துள் அம்பட்டன்முதலிய விழிசூலத்த வர்க்குக் கல்விபயிற்றிக் கூத்தனாயெதிர்த்துப் பாடச்செய்து அவரை யவ மானப்படுத்தி வைத்தனரென்றும், ஒளவையா ரிக்கம்பவாணரிடத்திற்கொ ண்டுள்ள அருவருப்பு மலகதியமும் அருந்தமிழ்நாட்டினர் யாரு மறிந்தனவா யிருக்க அவரிவரைக் கண்டமாத்திரத்தில் நீட்டியகாலிரண்டையு மடக்கி மரி யாதைசெய்வது வழக்கமென்றும், இக்கம்பராற் பாடல்பெற விரும்பிய ஓர் கைக்கோளன் தன் பத்தினியைக்கொண்டழைப்பித்து ஓர் குறுந்தடி யேந் திச்சென் றச்சுறுத்தி அப்பாடல் பெற்றனனென்றுங் கற்பித்துள்ள எத்தனை யோ கற்பனைக்கதைகளில் இக்கதையெம்மாத்திரம்? கல்வியறிவற்ற கலன்க ழிமகளிருங் காதிறுக்கேட்டவுடன் காரிக்காரியுமிழத்தக்கதான இக்கட்டுக் கதையினைப்பற்றி இன்னும் வீணை விவகரிப்பதற் பிரயோசனமின்மையறிக.

29. இராமாயணத்தைக் கூத்தர்பாடியதற் கேதுவும்விதமு மிங்ஙனமாக ச்சிலர் குலோத்துங்கச் சோழராசன் கம்பர்செய்த வக்காவியம் அவைதி கச்சம்பந்தத்தால் அசுத்தமாயதென வெறுத்துக் கூத்தனா யச்சம்பந்த மின்றிச் சுத்தகாவியமாக வேறென்று பாடும்படி கேட்டுக்கொள்ள, அவர் பாலகாண்டமுத லுத்தரகாண்டம்வரைக்கும் பதினெண்ணுயிரஞ்செய்யுளிற் பாடிமுடித்து அவ்வரசனது சபைக்க ணரங்கேற்றி வைத்தனரெனக் கூறு வர். இவ்வாறவர் பாலகாண்டமுதலாக அக்கம்பரைப்போ லகலமாகப்பாடியு ள்ளாரேல் கடைக்காண்டமாகிய உத்தரகாண்டத்திற் பாயிரங்கூறார். சிலர வரைப்போல் கூத்தரு மகலமாகவே வேறேரிராமாயணம் பாடியதனற்றான் அவர்பாடியதற்குக் கம்பராமாயணமென அவரபிதானத்தா லதுவழங்கப்பெற் றதென்றும், கம்பரக் கூத்தரிடத்தினின்று முத்தரகாண்டத்தை வரங்கிய பின் அவரோ மற்றெவரோ அவர் பாலகாண்ட முகப்பிற் பாடிவைத்துள்ள பாயிரத்தை ஆய்ந்தெடுத்துச் சேர்த்து மற்றதைப் பரிகரித்தனரென்றும் வற் புறுத்திக் கூறுவர். இதற்குக்காரண மென்னென யூகிக்குமிடத்து, “கம்ப ரி ராமாயணம்பாடி யரங்கேற்றியது” எனவுள்ள கற்பனைக்காதையில் இனிப் பின்னூல் சாதிக்கப்படும் வேறோர் காரியார்த்தமாகக் கட்டிவைத்துள்ள ஒரு பொய்க்கதையை நம்பியே அவ்வாறு கூறுதல்போலும். அன்றியு மவர் பால காண்ட முகப்பிற்பாடிய பாயிரத்தை யாவரோ ஆய்ந்தெடுத்துச் சேர்த்துக் கொண்டதாயின் அவர்பாடிய பதினெண்ணுயிரஞ் செய்யுள்களில் உத்தரகா ண்டத்திற்குரிய வாயிரத்துநூறு செய்யுட்கள்போக நீக்கிப்பவனவற்றிற் சில மற்றையராற் கண்டெடுக்கப்பட்டு நூற்றுக்கொரு செய்யுளாகவேனும் ஆயிரத்துக்கொரு செய்யுளாகவேனும் (நாரையூர் - கம்பியாண்டார் நம்பி கள் காலத்திற்குமுன் தேவாரத்திருமுறைகள் எந்தநிலைமையி லுவகில் வழங் கிவந்தனவோ அவ்வாறு) வழங்கி வரல் வேண்டுமன்றோ? கூத்தர் கம்பன்ச

விக்கு முன் நமதுகவி சிமவாதென்னுங் கருத்தால் அக்காவியத்தை யுருவியெ
றியத் தலைப்பட்டவர் தீயிலிட்டுச் சாம்பராக்காமையின். இக்கேள்விகள் பின்
ன லெழுத் தலைப்பிமென்றுணர்ந்துளரேல் அக்கம்பராற் கைப்பற்றப்பட்ட
உத்தரகாண்ட நீங்கலாக மற்றவையெல்லாந் தீயிலிட்டே கொளுத்திவிட்டன
ரென அக்கற்பனைக் காதையிற் கைவைத்திருப்பர். உத்தரகாண்டத்துள்ள பா
யிரத்தையுங் கையாடாதுழிப்பர். இப்போ தென்செய்வர் பாவம் : இவ்வ
னைத்தானுங் கூத்தர் கம்பரைப்போல் அகலகாவியமொன்று செய்துளாரெ
ன்னுங் கூற்று ஓர்வாழைக் கிரண்டுருளையுளவென்பார் கூற்றேயாம். ஓர்கால
ரையன் வேண்டுகோளுக்கிணங்கிக் கூத்தர் பாடவியைந்து முடித்துளரேல்
பாரதத்தைப் பெருந்தேவனாரும் வில்லிபுத்துராரும், நளசரிதத்தை அதிவீர
ராமபாண்டியரும் புகழேந்தியாரும் பாடியதைப்போலக் காதையொன்றே
யாயினுங் கவிகள் வேராகவமைத்துப் பாடுதல்வேண்டும். இஃது கச்சியப்ப
சிவாசாரிய ரியற்றிய கந்தப்புராண மகலமாயிருத்தலின் சிலர் வேண்டுகோ
ளால் உபாசனார்த்தமாகச் சம்பந்த சரணலயர் அதைச் சுருக்கிப்பாடியதுபோ
லப்பாடியதென்பதே எமதுகொள்கை. அச்சுருக்கத்தினுக்கவர் உபாசனராமா
யணமெனப் பெயரிட்டிருக்கச் சிலநூற்புரட்டரும் பேர்ப்புரட்டரும் “கம்ப
ராமாயணக் கருப்பொருள்” என வதன்பெயரை மாற்றியதல்லாமல் அதை
யாக்கியோன்பெயரையு மாற்றிக் கம்பரே சிலர்வேண்டுகோளாற் பாடியதெ
னத்தாபித்து வழங்குவதாயினர். என்செய்வது ? ஊர் - சீர் - உற்றார் - பெற்
ற்றார் - மாதர் - மகார் - சாதி - சமயம் - தருமம் - கருமம் - பாடை - பாடன் மு
தலிய பொருள்களெல்லாந் தம்மதென் றபிமானித்துக்காக்குந் தலைவரில்லா
வழி இயற்கை திரிந்து கெடுமென்பது யாவரு முணர்ந்தபடியன்றோ ? இவ்
வுபாசன ராமாயணமுடிவில் இராமபிரான் முடிபுனைந் துலகாண்டதைக்கூ
றிய செய்யுளை முழுமோசஞ் செய்தனர், அதிலரசருக்கு முடி சூட்டுவோர்
அவைதிகரான நான்காம் வருணத்தரெனக் கம்பரைப்போலக் குறித்திராம
யின். அஃது - “சுத்தியபெரியோர்தாயர்துணைவர்வேண்டிடவிசைந்தே, பத்
திராசனத்திறேவிபங்கனயப்பரிதிவேந்த, ரொத்தணிமுடிவசிட்டனெண்
கையாற்சூட்டச்சூடி, யித்தனாயாவுமோம்பியினிதுவீற்றிருந்தான்ராமன்”
எனவிருப்பக் கையெழுத்துப் பிரதிகளிற் கண்டாம்.

30. இராமாயணத்தி னுத்தரகாண்டங் கம்பருக்குக்கிடத்த திங்ஙன
மாக-திருவெண்ணைநல்லூர் சடையப்பிள்ளையென்பவர் கம்பரைநோக்கி வட
மொழிக்கணுள்ள விராமாயணத்தைத் தமிழில் மொழிபெயர்க்குமாறுகூறியும்
அதிலவருக் குறைப்பு மக்கறையும் பிறவாது அநேகநாளாய்க் காலஹரணம்
பண்ணிக்கொண்டு வந்தாரென்றும், அதையப்பிள்ளை குலோத்துங்கச் சோ
ழராசனுக்கறிவிக்க அவனக்காரியபத்தி விருவ்வைவிடுக்கின் ஒருவர்க்கொருவர்
துரிதத்தில் முடிக்கவேண்டுமென்னு மெண்ணத்தால் விராவிலது நிறைவே
றுமென்னுங் கருத்தைக்கொண்டு கூத்தனாயுங்கம்பரையு மழைப்பித்து இரு
வரையு மதனைத் தனித்தனிபாட வாக்கியாபித்தனென்றும், இவருள் கூத்த

ரவ்விராமாயணத்துக்குரிய வேழகாண்டங்களுள் ஐந்துகாண்டங்களைப் பாடி முடித்து ஆராவதுகாண்டத்தினைத்தொடங்கிக் கடல்காண்டபடவம் பாடும்வரையில் கம்பர் காப்புச்செய்யுளும் பாடாதிருந்தனரென்றும், இப்படியவநிருப்பதுணர்ந்த சடையப்பிள்ளை வேண்டுகோளால் அரசனவரை யழைப்பித்துக் கேட்டபோது கடல்காண்டபடலத்துக்கப்பால் சேதுபந்தனப்படலம்வரையிற் பாடியிருக்கின்றேனெனப் பொய்பேசி அப்படலத்தைமாத்நிரமெழுபது செய்யுள்களாற்பாடி முடித்துக்கொண்டெவந்து பிரசங்கித்தனரென்றும், அவற்றுளோர் செய்யுளில் (துமி) என்னும் பதத்தைப்பற்றிக் கூத்தராகேஷபிக்க அதற்குக் கம்பர் கலைமகளாரைத் தியானிக்க அவரவர்பொருட்டி டிடையர்சேரியி ல்டைச்சியாகவந்து மோர்கடைய அங்கரசனையுங் கூத்தரையு மவரழைத்துப்போய் (துமி) என்னும் பதத்தைப்பற்றி யுண்டான வாகேஷபினையை யொழித்தனரென்றும், அதன்பி னேறக்குறைய வாறுமாதத்திலு் கூத்தர் மற்றிரண்டுகாண்டங்களையும் பாடிமுடித்துக் கலைவாணியருள் பெற்ற கம்பர் கவிக்குமுன் நமது கவி மகிமைப்படவில்லையென்று வெறுப்புண்டாகித் தாம்பாடிய வக்காவியத்தைச் சஞ்சிகைசஞ்சிகையாகவுருவிக்கிழித்தெறிந்துகொண்டிருந்தனரென்றும், அக்காலங்ஙனம் தற்செயலாகச் செல்லலுற்ற கம்ப ரதைக்கண்டு ஏன் வருந்திப்பாடியதைக் கிழித்தெறிக்கின்றீரெனக் கேட்டதற்கு வரகவியேகவி மற்றைக்கவி யென்னகவியென்றுகூறிக்குறையுங்கிழித்தற் கெத்தனிக்க அப்போதவர் கையிலிருந்த வேட்டை யவர் வாங்கிப்பார்த்து உத்தரகாண்டமாயிருக்கக்கண்டு (நாமாறுகாண்டமாத்நிரம் பாடி ஏழாவதற் கிதனை வைத்துக்கொள்ளின் யாதொரு வருத்தமுமின்றி நித மாயிரமாயிரமாகப்பல விலகூதணந்தொணிக்கப் பாடும் நமது வாக்குக்கு மிவர்வாக்குக்குமுள்ள தாரதம்மியம் உலகத்தாருக்குத் தெரியவருமென்னுங்கருத்தால்) அதனைமாத்நிரம் தருமாறு கேட்டனரென்றும், அவரப்படியே செய்யுமென்றுதர வோர்நல்லநாட்டுகொண்டு இராமாயணம் பாடத்தொடங்கிப் பதினைந்துபகலில் நிதமெழுநூறுகப் பதினாயிரம்பாடலில் முடித்துவிட்டனரென்றும் ஓர் கட்டுக்கதை யெட்டுத்திக்கும் பட்டப்பகல்போற் பிரகாசிக்கின்றது. இக்கட்டுக்கதையிற் கம்பரானவர் தனக்குத் தந்தையையொப்ப அன்னமாதிகளைத்தற் தாதரித்துக் கல்விகற்பித்து மணவினையாதிகளை முடித்து ஆபத்துக்கெல்லா மருந்துணையாகவிருந்துகாத்த சடையப்பிள்ளையின் விழைவைச் சட்டைசெய்யாதவராயிருந்ததனித் தனக்கு வித்தியாதானஞ்செய்த வேதியகுருவாக்கையுங் கடந்துநின்றபோதே “எந்நன்றிகொன்றார்க்குமுய்வுண்டாமுய்வில்லை, செய்ந்நன்றிகொன்றமகற்கு” என்னு மிலக்கணத்திற் கிலக்கியமாயினர். இஃதிங்ஙனமாக - அச்சடையப்பிள்ளை சோழராசன் முன்னிலையிற் சொல்லுவித்தும் அதனையுங் கடந்தவராய்ப் பின்னரிருவரு நேரிலழைத்துக் கேட்டபோது “தன்னெஞ்சறிவதுபொய்யற்கபொய்த்தபின், நன்னெஞ்சேதன்னைச்சுகமும்” என்பதைத் தானோதியிருந்தும் பேசியபொய் “பொய்மையும்வாய்மையிடத்தபுனாதீர்ந்த, நன்மைபயக்குமெ

னின்” என்றபடி யீர்க் கென்னதீங்கை யொழித்து நன்மையைத்தந்தது? அப்பொய்யால் பிறருக்கொரு கலமில்லாதபோதே தனது சுயநலத்தைக்கரு திக்கூறிய பொய்யாகித் தன்னையே சுடுமென்பதற் கையமென்னை? இதனா லன்றோ தேவர் “உள்ளத்தாற்பொய்யாதொழுகினுலகத்தா, ருள்ளத்துளெல் லாமுள்ளன்” என மீண்டும் வற்புறுத்திக்கூறினர். இத்தகைய செய்ந்நன்றி மறக்கும் பொய்யனுக்குக் கலைவாணியின் சுடாக்ஷ மிருப்பதென்ப தியாங்ந னம்? அன்றியு மரசனக்காவியத்தை வினாவிற் பாடிமுடிக்கக் கம்பரையுங் கூத்தரையு நியமித்தானாயின் அதனைப் பப்பாறியாகப் பகிர்ந்துதந்து, (கந்தப் புராணச் சப்தகாண்டங்களையுங் கச்சியப்பசிவாசாரியருங் கோனேரியப்ப நா வலருங் காஞ்சிப்புராண வுபயகாண்டங்களையுங் சிவஞானசுவாமிகளுங் கச்சி யப்பமுனிவரும் பகிர்ந்துகொண்டு பாடியதுபோலப்) பாடச்செய்தல் விதி. அவ்வாறின்றித் தனித்தனி பாடச்செய்தானென்பதற்குக் காரணம் யாது. அப்படிக்குச் சோழராச னிருவரையுந் தனித்தனி பாடச்செய்திருப்பனேல், கூத்தர்பாடி முடித்ததைப்போலச் சத்தகாவியமாகவன்றோ விருத்தல்வே ண்டும். அதிலவைதிகச்சம்பந்தங் கலந்திருத்தல் கூடுமோ? கம்பர் தான் பேசிய பொய்க்கிணங்கப் பாடிவந்த சேதுபந்தனப்படலத்தி னோர்பாட்டில் (துளி)என்னும் பதத்திற் காகுபெயராய்த் (துமி)எனப்பிரயோகித்திருப்பதில் கூத்தனா யைங்கொண் டாக்ஷபித்தனரென்றால், இத்தகைய பிரயோகங் கள் பல விலக்கிய நூல்களில் எதுகையின்கண்ணு மோனையின்கண்ணு மின் னும் பல சீரின்கண்ணு மெத்தனையோ கண்டுந் தாமே கையாடியுமிருக்குமவ ருக்கு அதிற் சந்தேகமவந்தது மிக வாச்சரியமே: அன்றியு மித்தகைய விகற் பங்கள் தானேதியுள்ள சிந்தாமணிமுதலிய காவியங்களிலேயே செப்பரிதா யுள்ளன. இவைகட்கு விதியோ வெல்லாவிலக்கண நூல்களினு மெண்ணி லவாயுள். அவற்றையெல்லா மீண்டுவிரிப்பிற் பெருகுமன்றே: அற்பகவிக ளாயுள்ளோரு மறிந்தனவாய் திவாகர நிகண்டு முதலிய கருவிநூல்களினுந் தெளிவா யுளவாதலின். இத்தகையவோ ரற்பகாரியார்த்தமாய்க் கலைமகளா ரோரிடைச்சியா யிடையர்சேரியின்கணைமுந்தருளி அச்சந்தேகத்தினைத் தீர் த்தது அதனிலு மிக வாச்சரியமே: இத்தமிழ்நாட்டின் கணுள்ள விலக்கியநூல் களில் இத்தகைய பிரயோகங்களுக்கெல்லாங் கலைமகளார் வந்துதான் கண்டி ருக்கவேண்டும் போலும்.

அன்றியு மக்கம்பரென்னுங் கவிஞர் அருணகிரிநாதர் காளமேகப்புல வர் முதலானவர்களைப்போல் வரகவியா? அவதானங் கண்டசித்தி முதலிய வைகளை நடத்த வல்ல சரகவியா? பொருளடி பாவணிமுதலியன கொடுத்து மற்றொருவன் பாடுக வென்றவுடனே பாட வல்ல ஆசகவியா? பொருட்செ ல்வஞ் சொற்செல்வந் தொடை தொடைவிகற்பஞ்செறிய உருவகமுதலிய வலங்காரத்தோ டின்னிசைத்தாய் அமுதமுற்பாடுவோனாகிய மதுரகவியா? மாலைமாற்று - சுழிஞளம் - ஏகபாதம் - எழக்கூற்றிருக்கை - கூடசதுக்கம் - கோமூத்திரி - சித்திரப்பா - விசித்திரப்பா - சருப்பதோபத்திரம் - திரிபங்கி-

சத்தபங்கி - நவபங்கி - இரதபந்தம் - அஷ்டநாகபந்தம் - முரசுபந்தமுதலிய
 மிறைக்கவி தெரிந்து பாடத்தக்க சித்திரகவியா? பிள்ளைக்கவி - பரணி - கல
 ம்பகம் - அகப்பொருள் - புறப்பொருள் - உலா - உலாமடல் - வளமடல் -
 இசை - கூத்து - செவியறிவுறூஉ - வாயுறைவாழ்த்து - புறநிலைவாழ்த்து -
 இயன்மொழிவாழ்த்து - ஆற்றுப்படைமுதலிய விரித்துப்பாடும் பெருமிதம்
 வாய்ந்த வித்தாரகவியா? அல்லது வேறெந்தக் கவிகளின் சிறந்தவர்? “விரு
 த்தமென்னுமொண்பாவுக்குயர்கம்பன்” என்றபடி விருத்தம் பாவெதற் சிற
 ந்தவர். அதுவுஞ் சிந்தாமணிமுதலிய பஞ்சகாவியங்களினின்றும் பொறு
 க்கிப் புணந்த போலிவிருத்தப்பாலே: இத்தகைய போலிவிருத்தப்பாக்க
 னைப் பிரமராக்கதென்னு மோரலகையின் றுணையாற் பாடுங் கம்பரைத்
 தேவவருளாற் பாடும் வரகவியெனக் கருதி யஞ்சிக் கூத்தர் தாம் பாடிய
 விராமாயணத்தைக் கிழித்தெறிந்தனரென்றால், இப்புலியி விதுகாறு மெத்
 துணையோ வரகவிகளிருந்து பாடிய பாக்களைக்கண்டு பயந்து எத்தனைபே ரெ
 த்தனைப் பிரபந்தங்களைக் கிழித்தெறிந்தார்கள்? இடையில் வெறிபிடிக்கப்
 பட்ட வித்துவானுங்கூடத் தான்பாடிய பாக்களைக் கிழித்தெறிய மனங்கொ
 ள்ளானே: அப்படி யவருண்மையாய்க் கடல்காண்படலம்வரையிற் பாடியிரு
 ந்து கம்பரதற்குமேல் சேதுபந்தனப் படலம்வரையிற் பாடியுள்ளேனெனப்
 பொய்சொல்லிப் பின்னர் பாடிவந்த வப்படலத்தில் தாம் (துமி) என்பதற்
 குப் பொருள்தெரியாது மயங்கி அது முன்னிலையிற் கம்பர் கலைவானியி
 னருள்பெற்ற வரகவியெனத் தெரிந்துகொண்டாரேல், அப்போதேயன்றோ
 தாம் பாடியவரையிற் கிழித்தெறிதல்வேண்டும். அப்பா லாறுமாதம்வரையிற்
 கஷ்டப்பட்டு முன்பாடிய வைந்துகாண்டச் செய்யுள்களுக் கிரட்டியானுஞ்செ
 ய்யுள்களைக் கொள்ளற்பாலனவாகிய மற்றை யிரண்கொண்டங்களை ஏனவர்
 வீணை பாடல்வேண்டும். அந்தோ! இவைகளையெல்லா மறிவின்மிக்கார்
 யோசிக்குமிடத்து நம்பத்தக்கனவாமா? இத்தமிழ்நாட்டின்கண் கவிகளென
 வெளிப்படுவோ ரெத்தகையராயினும் இலக்கிய விலக்கணங்களில் தாம் கே
 ட்டகேள்விக் குத்தரஞ்சொல்லச் சத்தியிலராயின் அவர்களை யிவ்விருவராகச்
 சேர்த்து வெட்டியெறியும் வீரகவியெனவும், வெட்டுப்பட்டிறந்தவர்களை
 மீட்டு முயிர்பெற்றெழப் பாடவல்ல தெய்வகவியெனவும், இன்னும் பல பிர
 பாவங்க ளெண்ணிலவாகப்படைத்த கூத்தரோ தனதாயுள்வரையில் இரா
 மாயணமொன்றேயன்றி வேறோ ரரிய அல்லது பெரியதூலுஞ் செய்தறியாத
 கம்பரது போலிக்கவிக்குஞ்சுவர். ஏறக்குறைய நூறாண்டுக்குமுன் உப்புரா
 ணங்களுளொன்றாகிய பார்க்கவமென்னும் விநாயகபுராணத்தைத் தமிழில்
 மொழிபெயர்த்த கச்சியப்பமுனிவர் அப்புராணத்தை யிச்சென்னையின்க
 ணுள்ள பிரசன்ன விநாயக ராலயத்தின்கண், பல பெரியோர் கவிவாணர்
 பிரபுக்க ளாகியராற் கூடப்பட்டிருந்த ஓர் மகாசபையி லரங்கேற்றத்தொட
 ன்கி நடாத்திவருங்காலத்தில், அப்புராணத்தோர்படலத்துள் விண்டு விநாய
 கரை யுபாசித்த தரத்தைப்பற்றிச் சிலவைணவக்கவிகள் துராக்ஷெஞ்செய்து

அங்வாக்கேதனைக்கு மேற்கோளாகக் கம்பராமாயணத்துட் சில செய்யுளை யெடுத்துக்காட்டவும், அம்முனிவ ரச்செய்யுள்க ளொவ்வொன்றுக்கும் எண்ணிலவான குற்றங்களைக்கூறி ஏட்டின்கண்ணு பெழுதுவித்துச் சாதித்தது இத்தமிழ்நாட்டினைத் து மறியுமே: இவ்வாறெழுதப்பட்டுள்ள வவ்வேட்டுக்குக் (கம்பராமாயணச் சங்கோத்தராதிகை) எனப்பெயரிட் டிக்கா லச்சிடப் பட்டு முளசன்றோ? இதனை யக்கட்டுக்கதைப் புலவ ரறிந்தலர்போலும். அன்றியுங் கம்பர் கூத்திராமாயணத்தின் கடைக்காண்டமாகிய உத்தரகாண்டத்தை நமதிராமாயணத்தோடு சேர்த்துவைக்கின் நமது வாக்குக்கு மிவர் வாக்குக்குமுள்ள தாரதம்மியம் வாசிப்போர்க்கு நன்குவிளங்குமென் நெண்ணி அதனைமாத்திரங் கிழிக்க வொட்டாது வாங்கிச் சேர்த்துக்கொண்டா ரெனில், இப்படியவர் சேர்த்ததினால் விளங்குவது கம்பரிாமாயணக் கவியடங்கலு மேற்குறித்தபடி சிவகசிந்தாமணிமுதலிய பஞ்சகாவியங்களின் சொன்னடை - பொருணடை - கற்பனை - கருத்து - சுவை - ஓசைமுதலானவைகளைப் பொறுக்கிப் புனைந்து அவைதிகவருண சம்பந்தமுங் கலந்துபாடிய அசுத்தப் போலிக்கவிகளெனவும், கூத்திராமாயணக் கவியடங்கலும் இத்தகைய வாபாசங்களின்றித் தாமே சுயவல்லபத்தாற் புனைந்துபாடிய சுத்தச் சிலக்கவிகளெனவு நன்கு விளங்குகின்றதேயன்றி வேறென்ன விளங்குகின்றது? கம்பரது கவிக்கெதிரோ நமது கவி கவின்கெய்யமாட்டாதெனக் கிழித்தெறியத் தலைப்பட்ட கூத்தர் “நா னாறுகாண்டமே பாடியேழாவதற்கித்னைவைத்துக்கொள்ளுகிறேன்” என வவ்வுத்தரகாண்டத்தை யவர் கேட்டபோது அப்படியே செய்யுமென்று கூறிக் கொடுத்தாரெனில், தமது கவியவர் கவிக்குமுன் தாழ்ந்துபோமென்றுள்ளினவர் எப்படி யந்லொரு கவியேனுங் கொடுப்பர்? உடனே கிழித்தெறிந்தனவற்றையும் பொறுக்கிச் சேர்த்து அவர் கண்முன்னர் தானே நெருப்பிலிட்டுத் தீய்த்திடுவரன்றோ? அந்தோ! இயற்கையிலேயே கம்பர் யாரிடத்துங் கடுஞ்சொல்லங் களியாடலுங் கல்வியிறுமாப்பு முள்ளோராய் இத்தமிழ்நாட்டின்கணுள்ள வேளாளமுதலிய அவைதிகர் கூட்டத்தன்றி அந்தண ரரசராதிய வைதிக ரவைக்கணோர் காலத்தேனுஞ் சன்மான வெகுமானங்கள் பெற்றறியாத சழக்கராயிருக்கினும், தனது சவரக்ஷணை கர்த்தனாகிய வேளாளப்பிரபுவின் சொல்லையுந் தனக்கு வித்தியாதானஞ்செய்த அலகையுருவாகிய வேதியகுருவாணையையுங் கடந்த வரல்லர். ஓர் கால் மறந்தேனுங் கடப்பாரெனில் அவரது வாழ்நாட்கெல்லாம் வைப்புநிதிபோன்ற அவ்விருவருடைய சகாயமுங் குறையும். இது குறையவே முன்ன ரவர்களால் தானடைந்துள்ள செல்வமுங் கல்வியும் விருத்தியாதலை யாந்நனம்? இவற்றையெல்லாங் கல்வி சேன்விகளிற் சிறந்து காட்சி யனும் என முவமை முதலிய எண்விதப் பிரமாணங்களாலும் ஒவ்வொருவிடயங்களை யு மையந்திரிபறவாயந் துணரவல்ல கனவான்க ளாய்த் துணருமிடத்துக் கம்பர் கலைவாணியின் கடாக்கம் பெற்றவரெனவும் கூத்தரது பெறுதவரெனவும், கம்பர் கவிகள் கனமிருத்த வரகவிகளெனவும் கூத்

தர் கவிக ளு஁தின்றிய மரகவிகளெனவும், கம்பர் பதினைந்து பகலில் பதினா யிரஞ் செய்யுளையு மிக வெளிதாய்ப் பாடினரெனவும் கூத்த ரவற்றைப் பலவருடம் பகலுமிரவுமாய் மிக வருந்திப் பாடினரெனவும், இன்னு மித்த கைய பெருமைகளெல்லாங் கம்பருக் கியற்கையா யுள்ளனவெனவுங் கூத்த ருக்கவை செயற்கையினுங் கிடையாதெனவும், இவ்வுலகின் கணுள்ள மதியி லாப் பேதைபர்யாரு மயங்கி மேல்கீழாய் கீழ்மேலாய் மதிக்கும் வண்ணம் “ஆனதோர்பரப்பிரமமும்யானேயல்லதில்லையென்றறிவிலாப்பேதை, மானு டப்பெரும்பசுக்கனையெல்லாமருட்டியேதிரிவஞ்சுகள்” ஆகிய மாயனுக் கடி மைப்பட்டுள்ள சில வைணவ வேளாளராத் கம்பித்துவைத்த கட்டுக்கதை யெனப் புலப்படுமென்பதற் கையமெனின? இத்தகையதான கட்டுக்க தையினை இருங்குடியிற் பிறந்த டெருந்தகையாளர் இனியேனு மித்தமிழ் நாடெங்குத் தலையெடுத்தாடாவகை ஓர் மரக்கலத்தி லேற்றிக்கொண்டு பேரய்க் கடலனைத்தையுந் தாண்டிச் சக்கிரவாளகிரிக்கப்பால் ஆழப்புதைத்து மீளக்கடவர்.

31. இச்செய்யுளி னீற்றடிமுதலில் (கற்றோராலுங் கனவான்களாலு றிறைந்த சபை) என்னும் பொருள்பட “கண்ணியவரங்கம்” என நின்றத னுள் மகரவொற்றை நீக்கி ரகரவொற்றைப் புணர்த்தி “கண்ணியவரங்கர்” என வாக்கி, இரண்டாமடியினீற்றில் “கம்பவாணன்” என விருந்ததை (சம்ப நாடென் றொருநா டெக்காலத்து மில்லையாக “கம்பநாடன்” என வேறுபடு த்தி, இக்காவிய வரங்கேற்றலுக்குக் கற்பித்துவைத்த கம்பனைக் காதைக்கிண ங்க இவைபோன்ற சில புரட்டுகளையும் பொய்களையும்மைத்து மகிழ்கூர்ந்த னர். இ஁துள்ளுந்தோறு மெள்ளத்தகுவுதான ஊர்ப்புரட்டென்ப. இத்த கைய ஓர்ப்புரட்டு பேர்ப்புரட்டு கவிப்புரட்டு காதைப்புரட்டு என்புரட்டு யெழுத்துப்புரட்டு சமயப்புரட்டு சாதிப்புரட்டு முதலியன விடைவிடாது செய்துவருந் தீயனாயெல்லாம், இனி யித்தகைய புரட்டுக ளெங்கும்பொங்கா வண்ணங் கொண்டுபோய் எல்லாததீய்க்கு மேறாயுள்ள வடவைத்தீய்க் குண வாக்குவோர் யாண் டமில்லையா? ஓ பரம்பொருளே! டரித்தற்கரிய பொய்யெ ல்லாம் பசுமரத்தாணி யாய்விட்டனவே: ஐயையோ!! இ஁தென்ன விபரீதம்? இத்தமிழ்நாடெங்கும் வழங்கப்பட்டுள்ள “விநோதராமஞ்சரி” என்னும் புத்த கத்தில் “கம்பர் தாம்பாடிய விராமாயணத்தை ஸ்ரீரங்கநாதர் சந்நிதியி லரங் கேற்றச் செல்லுங்கால் வைணவ சமயாசாரியர்களுக்குள்ளே பரமாசாரியரா கிய ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் கம்பர்பாடின ராமாயணத்தைக் கட்டாட்சித்தருளி அது சொற்சுவை பொருட்சுவை செறிந்ததாயும் பகவத்விஷயமானதாயும் அற்புதமாயு மிருப்பது நோக்கி இவருடைய புலமை கேவலம் மானுஷிகமா யிருக்கவில்லையென்று அதிசயித்து இந்தக் காவியத்தை அவசியம் பிரசித் தம் பண்ணுவிப்பது நமது கடமையென்று திருவுளங்கொண்டு கம்பரை மண்டப கைங்கரியம் ஒன்று செய்யச்சொல்லி நியமித்து அதை யவர் செ ய்து முடித்தவுடனே சுபதினம்பார்த்து அரங்கேற்ற எத்தினமாயிருக்கையில்

நம்பெருமானாகிய ஸ்ரீரங்கநாதர் அர்ச்சகன் முகத்தால் ஆவிர்ப்பவித்துக் கம்பா! நீ நம் சடகோபனைப் பாடினையோ பாடினால்தான் நாம் உனது ராமாயணத்தைத் திருவுளம் பற்றுவோம் இல்லாவிடல் அது நமக்கு அங்கிகாரமாகாதுபிள்ளாய் யென்றார். ஸ்ரீரங்கநாதர் அருளிச்செய்து கொண்டு கம்பர் ஆழ்வார்விஷயத்தில் நூறு கட்டளைக்கலித்துறையில் ஆழ்வாரந்தாதி அல்லது சடகோபரந்தாதியென ஓரந்தாதிபாடினார்.” எனப்பதித்து, அம்மண்டபமு மந்தாதியு நாளதுகாறும் அவரபிதானத்தாலேயே வழங்கிவருகின்றனவே: நீரே னூர்ப்புரட்டென்கிறீர்? ஆம்: ஆம்: அரங்கநாதர்க் கவனியையாளுமரசர்களாலு மண்பர்களாலுஞ் சமைத்துள மண்டபங்களோ அளவில், அதிலொன்று கம்பராமாயண வரங்கேற்றலென்னுங் காதைகட்டிய காலந்தொடங்கி அவரபிதானத்தால் வழங்கிநின்றலு முண்மையே: அவர் பாடியதாகக் கூறுஞ் சடகோபரந்தாதியுஞ் சரஸ்வதியந்தாதியைப்போல் அற்றேயாம். இதிலென்ன சந்தேகம்? பகலொன்றுக் காயிரம்பாட்டும், பாட்டொன்றுக் காயிரம்பொன்னும் பதைக்கப்பதைக்க வாங்குவோர்க்கு; அவ்விரண் கொரியங்களை யுஞ்செய்துமுடித்த லரிதா? இத்தகைய சற்பத்திசெலுத்தியவருக்கு அரங்கநாத ரேன் பிரத்தியக்ஷமா யெழுந்தளிக் கட்டளையிட்டிலர். அல்லதப்பிரத்தியக்ஷமாய் அசரீரியாகவேனு நின்று முழங்கலாகாதா? ஓரர்ச்சகன் முகத்தா லாவிர்ப்பவித்து முழக்கியது அலகைக்கூத்தாயல்லவோ முடிந்தது. இஃதெவ்வாறாயினுமாகுக, இராமாயணத்தைக் கம்பர்பாடி யரங்கேற்றிய தென்றுள்ள கதையினைப்பற்றி யாமாங்காங்கெடுத்துக்காட்டியுள்ள பொய்களனைத்து மெய்யாங்கால் இவ்விரண்டினையு மெய்யெனக்கொள்ளுக. இல்லையேல் மேல் யாம் கூறியபடி அக்கட்டுக்கதையினையும் அதனைக் கழறித்திரியுங் கைதவையுங் கூடையனலுக் கிரையாக்குக.

32. இச்செய்யுளில் - ஓளவை யெம்மன்னை உலகின்க ணகரவாசிகளாயுள்ள அந்தணர்முதலிய வைதிகர் மூவர்க்கு மியற்றலாகாத் தொழிலாய், கொழுதுதியி னூறுபாடுமுதலிய பதினவகைச் சீவகொலைகள் நேர்வதாய், பஞ்சமரெனத் தீண்டப்படாராயுள்ள பண்ணையாட்களின் றுணையாலன்றி யினிது முடியாததாய், வெயில் - டழை - பனி - காற்று முதலியவைகட்குச் சோம்பாது வருந்தி முயறல் வேண்டுவதாய், ஏருழல் - பரம்படித்தல் - நிலந்திருத்தல் - புழுதியாக்கல் - சேடைசெய்தல் - விதைவிதைத்தல் - நாறுநடுதல் - நீர்பாய்ச்சல் - களைகட்டல் - பயிரோம்பல் - விளைவறுத்தல் - போர்வேய்தல் - பிணையடித்தல் - சேர்த்தல். பாத்தல் முதலிய வினைகளை யணிகலனாகப் பெற்றதாயுள்ள தொழிலினுக் கிடமாயிருப்பது காடாதலால் அந்நாட்டின்கணி ருந் தத்தொழினின் முயலும் அவைதிகரான வேளாண்மாக்களை “நாட்டார்” என்றும், இவ்வேளாண்மாக்க ளாதிகாலத் தயன்பதத்துகித்த வேற்றத்தோடு நில்லாது அவ்வேற்றத்தினைக் குலாலராதிய பதினெண் குடிமாக்கட்கு விடுத்து அவரைச் சங்கம சூத்திரரென வோதித் தாங்களோர் கற்பத் துருத்திர கணிகையான கங்கையார் வரமக்களென்னுஞ் சரிதையை வகித்து ஓரே

வகைத்தன்றிப் பலவகைத்தான கொடி செடி புற்பூடுக ணிறைந்துள்ள கான கத்தை யொப்ப அந்நாடெங்கணு மப்பதினெண் குடிமாக்களோடு தாங்கள் சற்ருத்திரரெனப் பரவிரிற்றலால் “கங்காகுலக்காட்டார்” என்றும், இக் குலத்தினர் முதன்மூவர்க் கேவல்செய்வோராய் உழுதும் - பசுக்காத்தும் - கா ருகவினைகளாக்கியும் - குயிலுவத்தொழில் செய்தும் பொருளிட்டி அப்பொ ருளைத் தம்மிடத் தவைதிகச்சம்பந்தத்தால் நேரும் பவங்கள் சோரத் தேவர் “தென்புலத்தார்தெய்வம்விருந்தொக்கறானென்றங், கைம்புலத்தாரோம்ப றலை” என்றபடித் தாங்க ளிம்மையிற்செய்யு மைம்பெரும் வேள்விகளோடு இவ்வேள்விகளின் பயனாய் மறுமையின்க ணெய்தப்பெறும் பதவிக் குறு துணையாகிய சிவத்தொண்டையு மியற்றுவதான கைவளத்தை நாடி அதனை யோரடி யீரடி மூவடி நாலடிகளைக்கொண்ட பாக்களாற்கூற வமையாதெ னத் தனது கொள்கை சென்மட்டு முடிதற்கான ஓர் நெடும்பாலினுற் பாடத் தெடங்கின ரென்பது தோன்ற “தங்கைவளநாடிவெருகீட்டானவெண் க லிப்பாட்டால்” என்றும், அச்சிவத்தொண்டை வகித்தோர் திறத்தினைக்குறி த்துள்ள முதனூல்கள் மூன்றுளும் அவர்கள் குலத்தினைக் குறியாதிருக்கத் தானிலைமறை காய்போல் ஒருவரிருவரோ டொழியாது வெள்ளிடை மலை போற் கரவடமாய் எண்மரைக்காட்டினுரென்னுங் கருத்தால் “இக்கம்ப னெடுஞ்சுவர்போற்காட்டாதனபலகாட்டியகொள்ளையில்” என்றும், இவ்வாறு கரவடஞ்செய்துகாட்டிய தொண்டரெண்மருள் ஏயர்கோன்சலிக்காமநாயனா ருடைய திருத்தொண்டைக் கூறி அவருக்குப் பெண்கொடுத்த மானக்கஞ் சாரநாயனாரூர் தனித்தொண்ட ரறுபத்துமூவரு ளொருவராக அவருடைய திருத்தொண்டைக் குறித்துக் கூறமைபற்றி “மறந்தொன்றை” என்றும், ஒருவரோதாமே யாவையுமுணரவல்ல தாம் அவ்வெண்மரில் (இப்போதச் சிட்டு வழங்கிவருந் திருத்தொண்டர்புராணத் துள்ளபடி) மூர்க்கநாயனாருக் குப் பதில் வணிகராகிய மூர்த்திராயனாரென்னு மொருவரைக் குலமாற்றிக் கூறினாரென்பது தோன்ற “மாற்றிமற்றொன்றை - என்றும், இம்மறப்பு மா ற்றலுமுண்டாய் தான் பாட வெடுத்த நூலிற் பல குறைகுற்றங்கள் நேரக் கெ டித்ததற்கேது மயக்கமாதலின் அஃதந்நாட் காலையிற்கொண்ட பித்தமயக்கமெ ன்னுங் கருத்தோ அல்லது மதுமயக்கமென்னுங் கருத்தோ இருபொருளொட் டாய்வந்த வினையுற்றில் “காலையெறிக்கேட்டாற்கெடுத்தனனே” என்றுங் கூறினர்- இவ்வா றெளவை யெம்மன்னை கம்பரது மறப்பையும் மாற்றலே யும்பற்றிக் கூறிய வித்தனிச் செய்யுள் அந்நாள்தொட் டிந்நாள்காறு மியான் டிம் வழங்கவும் அவ்வவர் சொல்லவு நின்றவினன்றோ, ஏரெழுபதென்னு நூலை இறந்த விரண்டு செய்யுள்களொழிய ஏனைய வறுபத்தெண் செய்யுள்க ளோடு இத்திருக்கை வழக்கமென்னு நூலையு மச்சிட முயன்றகாலத்தில் அம் மறந்ததை யமைக்கவும் மாற்றியதைத் திருத்தவுங் கூடாராய் உள்ளபடிக் கச்சிட்டு வழங்கினர். இந்நூலை யரங்கேற்றத்தொடங்கிய கம்பர் இத்தகைய குறையையுங் குற்றத்தையுங் கேட்டுணர்ந்த ஞானரே அவற்றையே னமை

த்துக்கொள்ளவுந் திருத்திக்கொள்ளவுங் கூடாதவராயினாரெனில், அவருக்குக் காலவெறிக் கேடொன்று காரணமாய்நின்றவினவற்றையாய்ந்துணராதவராய் அவ்வரங்கேற்றலைக் கேட்டிருந்த மற்றையர் ஓளவை கூறியதி லையங்கொள்ளாவாறு அவ்வம்மைக்கு நமக்கு மெக்காலும் ஏழிபொருத்தமெனக்கூறி மகிழ்வித்தனர். இஃதிங்ஙனமாக - ஏரெழுபதுக் குளையெழுதியோர் இத்திருக்கைவழக்கத்திற்கு முராவனாந்திருக்கின்றனரென இப்போதே யுடையுர மமைத்துக்கொண்டதன்றி, முன் பதிப்பினுளில்லாத இருபத்தேழு கலியடிகளை இக்கால் சில வேறுபாடுகளோடச் சிட்டு வழங்குவருந் திருத்தொண்டர் புராணத்திற் கியையவுந் தாங்கள் வைசியரெனக்கூறும் பெருங்கதை கட்கொக்கவும் ஏனைய சில நவீனக் கொள்கைக்கிணங்கவும் பாடிச் சேர்த்துக்கொண்டதும் போதாமல், (இன்னு மித்திருக்கைவழக்கத்திற்குச் சிலர் கலியடி தொண்ணூற்றொன்றுஞ் சிலர் நூற்றெட்டென்றுஞ் சொல்வதால் அவையுங் கிடைக்கி லிரண்டாம்பதிப்பிற்சேர்த் தச்சிடுவேம்.) என்றதொரு செய்துகொண்டனர். இனி யோர்கால் கலிச்ச ராயிரத்தெட்டோடும் ஓர் திருக்கைவழக்க மிருப்பதாக வெளிப்படும் போலும். அன்றியும் - (திருக்கை வழக்கமூலம் நல்ல பிரதியாய்க் கிடைத்தமையால் அதையு மிந்த வேரெழுபதுரையுடனே கூட வச்சிட்டிருக்கின்றோம்) எனச் சாதித்தனர். இச்சாதனைப் பிரதி கிடைத்தது கீழது மேலதாய் மேலது கீழதாய் மாற்றப்பட்டிருந்தே கிடைத்ததுபோலும். அந்தோ! இவையனைத்தையு மவர் மரபினருள்ளேயே ஆய்ந்துணரு மறிவினையுடையா ருய்த்துநோக்கின் அவமானமேயன்றோ? இத்தகைய வவமானக் கிருத்தியங்களுக் குடம்பட்டுள்ளோ ரிவற்றோடு நில்லாது, மேற்கூறிய திருத்தொண்டர் புராணத்திற்குங் காஞ்சிமுதலிய தல புராணங்கட்கும் உராவரைந் தச்சிட்டிவழங்க வுத்தேசித்து நடாத்திவருஞ் சில வித்துவ சிரோமணிகள்பால் பன்முறை பிரயாசை பாராட்டாமற் சென்று, அவற்றி லோரோவிடங்களில் தங்களை நான்காம் வருணத்தரெனத் காட்டியுள்ள பதங்களை யெல்லாம் மூன்றாம் வருணத்தரெனத் திருத்தி உரையெழுதும்படிக்கும் வெகுவாய் முயன்றார்கள். ஆனால் முயல்வு யாரிடத்துந் கைகூடாமற்போயது. திருக்கைவழக்கத்திற் குத்தேசித்திருந்த முயல்வுமாத்திரம் இதுகாறு நிறைவேறியேயிருக்கலாம். சிவகிருபையால் யாது காரணத்தாலோ உத்தேசித்திருந்த மூலபுருடர் நிற்க முடிக்கும்புருடர்மாத்திரம் தனது நண்பராய் கச்சித்தலைச் செங்கோட்டத் துறுவன்மகனுந் திருநாகந்தையாராயும், அவருரைக்குச்சிறப்புப்பாயிரமளித்த திருத்தருத்தி - பொன்னிசுழிக் கிழாராயுங் காணவேண்டி இப்புலியாசையினவிட் டொழிந்துபோயினர். இவ்வொழிந்த புருட ரோர்கால் இன்றுகாறு மொழியாதிருக்கும் அம்மூலபுருடரிடம் அதனை நிறைவேற்றிக் கொடுத்திருப்பின், இன்னுஞ் சின்னா ளி லதுவு மச்சிட்டி வெளிவரும் போலும்.

இஃதிம்மட்டில் நிற்க - “இக்கால்சிலவேறுபாடுகளோடச்சிட்டிவழங்கி வருந்திருத்தொண்டர் புராணம்” என மேற்குறித்துள்ளதை விவசரிச்சுமிட

த்து, அத்திருத்தொண்டர்புராணப் பாயிரத்துள் “அருளினீர்மைத்திருத் தொண்டறியருந், தெருளினீரிதுசெப்புதற்கர்மெனின், வெருளின்மெய்ம் மொழிவானிழல்கூறிய, பொருளினுகுமென்புகல்வாமன்றே” என்றும், “மற்றிதற்குப்பதிகம்வன்றெண்டர்தாம், புற்றிடத்தெம்புராணருளினும், சொற்றமெய்த்திருத்தொண்டத்தொகையெப, பெற்றநற்பதிகந்தொழப்பெ ற்றதால். அந்தமெய்ப்பதிசுத்தடியார்களை, நந்தநாதனும்பியாண்டார்நம்பி, புந்தியாரப்புகன்றவகையினால், வந்தவாறுவழாமலியம்புவாம்.” என்று மு ள்ளபடி தில்லையம்பலவர் (உலகெலாம்) என்றசரீரியாய் முதலெடுத்துத் தரப் பூர்வந் திருநானாயூர் - நம்பியாண்டார் நம்பிகள் - திருநாவலூர் - ஆளு டைய நம்பிகள் செய்தருளிய திருத்தொண்டத்தொகைக்குப் பொல்லாப்பிள் னையாரிடம் பொருள்கேட்டு அவ்வத்தொண்டர்கள் செய்கையை வகைபெ ற்ப்பாடிய திருத்தொண்டர் கலித்துறையந்தாதியைக் குன்றத்தூர் - சேக்கி ழார்சுவாமிகள் முதலுலாக்கக்கொண்டு தாம் விரிவிற்பாடி முடித்தளாராயின், நானாயூர் நம்பிகள் அத்திருத்தொண்டர்களுடைய ஊர் பேர் குலம் குடி முத லியவற்றை எவ்வா நெவ்வளவிற்குறித்து அவர்கள் செய்கையை வகையுற வோதிவைத்தனரோ அவ்வாறே தாமுங் குறித்து விரிவுறப்பாடி முடித்தல் வேண்டும். அல்லது தில்லையம்பலவருடைய வருட்டிறத்தினால் அவர் குறி த்திராதவைகளெல்லாமுங் குறித்துப்பாடி முடித்திருத்தல் வேண்டும். இவ் விரண்மெயின் நித் தாம்பாடிய வப்புராணத்தில் “திருமறையோர்புராணமவை பதின்மூன்றுசிவவே - தியரரனைவழிபட்டபுராணமோரிரண்டு, குணாகழன் மாமாத்திரரொன்றறுவர்முடிமன்னர் - குறுநிலமன்னவனாவர்வணிகர்குலத் தைவ, ரிருமைநெறிவேளாளர்பதின்மூவரிடைய-ரிருவர்சாலியர்குயவர்தயில வினையாளர், பரதவர்சான்றாரர்வண்ணர்சிலைமறவர்கீசர் - பாணரிவரோரொரு வராமபகருங்காலே” என்றும், “அறுதிபெறத்திருமரபுகுறித்துளாயாப்புரா ண - மவைகளொருபதின்மூன்றுதிருக்கூட்டந்தன்னின், மறுவிலவர்பதியறி ந்தகதையிரண்மெய்தமரபறிந்தகதையிரண்டுபேரறியாக்கதையொன், றுறு மரபுதெரியாப்புராணமவையோரோ - மூரறியாக்கதையேழுபேரறியாக்கதை யெட், டிறுதியிலக்கங்கண்டதிருக்கூட்டமொன்றென் - னித்தனையென்றறி யாததிருக்கூட்டமெட்டே” என்றுமதற்குச் சார்புநூலாய்ப் பிற்காலத்தவ ராற்கூறிய திருத்தொண்டர் புராணவரலாற்றிற் கண்டபடி யுள்ளனவே யெனில், அவ்வரலாற்றின்கண் மற்றொருபால் “ஒருலகோவொருதிசை யோவொருபதியோதம்மி - லொருமரபோவொருபெயரோவொருகாலந்தா னே, பேருலகிலொருமைநெறிதருங்கதையோபன்மைப் - பெருங்கதையோ பேரொன்றோவல்லவேயிதனை, டியருலகெலாமுணர்ந்தோதற்கரியவன்னெ ன் - றிறைவன்முதலடியெடுத்துக்கொடுத்தருளக்கொண்டு, பாருலகினுமக ணின்றெடுத்துக்கைகீட்டப் - பாடிமுடித்தனர்தொண்டர்சீர்பரவவல்லார்” எனவும், “கருங்கடலைக்கைகீத்துக்கொளவெளிதுமுநீர் - கடற்களையினெய் மணலையெண்ணியளவிடலாம், பெருங்கடன்மெல்லருந்தினையொன்றிர

ண்டென்றெண்ணிப் - பிரித்தெழுதிக்கடையிலக்கம்பிரித்துவிடலாகுந், தருங்கடலின்மீனையளவிடலாகும்வானத் - தாரகையையளவிடலாகுச்சங்கரன்ருடமது, சிரங்கொடிருத்தொண்டர்புராணத்தையளவிடநஞ் - சேக்கிழார்க்கெளிதலதுதேவர்க்குமரிதே” எனவுங் கூறியயாவு மொன்றுக்கொன்று முரணாய்ப் பொய்ப்பட்டொழியுமன்றோ? அச்சேக்கிழார்சுவாமிகளுக்கருண்மொழித்தேவரென்னுந் திருப்பெயரிருத்தலின் யாதுபயன்? அன்றியும் - நானாயூர் நம்பிகள் நாவலூர் நம்பிகளருளிய திருத்தொண்டத்தொகையினை வகைபெறவோதிய வந்தாதியிற் கண்டுள்ள தனியடியார்களறுபத்துமூவரில் அந்தணர்முதலாகப் பஞ்சமரீராக ஏறக்குறைய முப்பானடியார்க்கே மரபுகுறித்திருக்கின்றதன்றி அவருட்கூத்திரரு ளொருவருப்பாய்ச்சற்கூத்திரரென்றுள்ள வேளாளரென்றாவது, காராளரென்றாவது, மண்மகாரென்றாவது, கங்கைமகாரென்றாவது, உழவரென்றாவது, மற்றக் கிழவரென்றாவது யாண்டுமொருவரையேனுங் குறித்திலர். அவர் குறித்துள்ள மரபுகளையு மாயப்புகின் அவ்வத்திருத்தொண்டர் செயலாதிகளாற் மெரித்தல் செய்யப்பட்டனவேயன்றி வேறன்று. இங்ஙனமாக வேளாண் மரபினரெனப் பதின்மூவரைக் குறித்திருப்ப தெங்ஙனமாம். இதனை யுய்த்துணரவுணர வியப்பினும் வியப்பேயன்றோ? அந்தோ! ஈதொரு வியப்பன்று: இவ்வுலகின்கண் சாதியபிமானமுஞ் சமயாபிமானமுஞ் சந்நியாசிகட்கும் விடாவென்பது யாவரு முணர்ந்தபடியாயின், சிவானுபூதிமான்களாயினுங் கிரகஸ்தாசீர்மங்கொண்டுளோர்க்கு அவ்வபிமான மெவ்வாறில்லாமற்போம். அந்தணகுல சிரேஷ்டரான நம்பியாண்டார் நம்பிகள் தாம்பாடிய வந்தாதிக்கண் மற்றைய மரபின் திருத்தொண்டரினு மேலாய்த் தமது மரபிற் பதின்மூன்று திருத்தொண்டரைக் குறித்துளாராகலின், வேளாண் குல சிரேஷ்டரான சேக்கிழார்சுவாமிகளுந் தமது மரபின் திருத்தொண்டரெனப் பதின்மூவரைக் குறித்துள்ளார். எங்கணுஞ் சாரப்பெருதார் சமயம் வாய்த்தபோதேனுஞ் சார விடந்தேடிக்கொள்ளுதல் முறைமையாமன்றோ? இதிற் றோடமென்னை? மேலும்-சேக்கிழார்சுவாமிகள் “என்றுமாமுனிவன்றெண்டர்செய்கையை, யன்றுசொன்னபடியாலடியவர், துன்றுசீர்த்திருத்தொண்டத்தொகைவிரி, யின்றெனாதரவாலிங்கியம்புகேன்.” என்றபடி தாம் பூர்வ முபமன்னியமுனிவர் கைலையின்கண் மகரிஷிகட்கருளிய பக்தவிலாசத்தை முதனூலாகக் கொண்டுளாராதலால், அதிலத் திருத்தொண்டருள் யார்யார்க்குக் குலங்குறித்துள்ளாரோ அவ்வாறே தாமும் குறித்தருளினர். இதற்கு யார் யாதுசொல்லக்கூடும். என்றாலவ்வுபமன்னிய பக்தவிலாசமென்னு நூல் அம்முனிவராற் செய்யப்பட்ட நூலென இவ்வுலகினர் மயங்கி நம்புமாறும், அவ்வேளாண்டொண்டர் பதின்மூவரும் அத்திருத்தொண்டர் புராணத்தில் வேருன்றி நிலைக்குமாறும், பிற்காலத்தா ரதற்குச் சார்புநூல்களாகத் தென்மொழியில் திருத்தொண்டர் புராணவரலாறெனவுந் திருத்தொண்டர் புராணசாரமெனவும் பாடிவைத்த வக்காலத்தில், அதனை வடமொழியிற் செய்துவைத்ததேயன்றிச் சேக்கிழார்

சுவாமிகளுக்கு அஃதொருவாற்றானு முதனூலாகாமை யறிதல். இச்சுவாமிகள் கூறிய வச்செயுளின் கருத்தோ, “அவ்வுபமன்னியமுனிவர் கைலையின்கண் சிவத்தொண்டு செய்திருந்த ஆலாலசந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் வன்றெண்ட நாயத் தென்றிசைக்கண் வந்து நடாத்தியருளிய செய்கையை அரபத்தர் முதலிய மகரிஷிகளுக்குணர்த்தியதால் அவ்வன்றெண்டர் சரிதையோ டவ ரியற்றியருளிய திருத்தொண்டத்தொகையின் விரியையும் யான் விருப்பத் தோடு கூறலுற்றேன்” என்றபடியேயன்றி வேறன்று. அகத்தியர் பக்தவி லாசமென்பது மிவ்வாறேயாம். ஆகவே யிச்செய்யுட் கடுத்துக்கூறிய விர ண்டி செய்யுட்களின் கருத்தின்படி, திருத்தொண்டர் புராணத்திற்கு நம்பி யாண்டார் நம்பிகளருளிய திருவந்தாதியே முதனூலென் நிவ்வுலகெலா மறிந்தபடியென் றுணர்க. உபமன்னிய பக்தவிலாசமேனும் அகத்தியர் பக்தவிலாசமேனுஞ் சேக்கிழார்சுவாமிகளருளிய திருத்தொண்டர் புராணத் திற்கு முதனூலாயின், அவைகட்குப்பின் நம்பியாண்டார் நம்பிகளருளிய திருவந்தாதிக்கும் முதனூலாக வேண்டுமன்றோ? இப்படி முதனூல்கள் யா வுளும் வேளாண் டிருத்தொண்டரென்ப பதின்மூவரைக் குறித்துளவேல், கம்பர் தான்பாடிய திருக்கைவழக்கத்தில் அவ்வேளாண் குலச் சிவத்தொண்ட ரெனக் கூறத்தொடங்கியோர் என்மரோ டொழிந்ததற்குக் காரணமென் னை? ஆதலி னவர் தனதாண்டகையாகிய வேளாண்பிரபுவி னுட்கோளுண் ஈந்து, அத்தொண்டரிற் சிலரையமைத்தனரென்ப தொன்று: அல்லது தா னே அவ்வேளாண்பிரபுவுக்கு மவர்மரபினர்க்கு முவப்புண்டாக்குமாறு கருதி யமைத்தனரென்ப தொன்று: இவ்விரண்டிலேதேனுமாக - ஒரு வாற்றா னுஞ் சேக்கிழார்சுவாமிகள் தமது மரபினராகப் பதின்மூன்று திருத்தொண் டர்களுய் மமைத்தாரெனல் பொருந்தாது. இனிக் கையெழுத்துப்பிரதியா ய்ப் புராதனத் திருத்தொண்டர் புராணமொன்று வெளிவரின், ஈது மின் னு முள சில பாப்புரட்டுகளும் பாடபேதங்களும் யாதாமோ வறிகிலம்.

இவ்வாறக்கம்ப ரிரண்டிலொன்றாயமைத்தவற்றுள்ளும், (தில்லைவாழ்ந்த ணரு ளொருவரும் சிவப்பிரகாசமுதலிய எண்வித சித்தாந்தநூல்களோடு கோயிற்புராணமுஞ் செய்து ஸ்ரீமத் நடராசமூர்த்தி மற்றைய வந்தணர்களு க்கு நாமுமாபதி புத்தகப் பெட்டகத்து ளிருக்கின்றோமெனக் கனவின் க ணுரைக்கப்பெற்றவரும் அந்நடராசமூர்த்தியினுடய திருமுகப்பாசுரத்தைப் பெற்றுப் பெத்தான் சாம்பானுக்கு முள்ளிச்செடிக்கு முத்திகொடுத்தவரு மாகிய) கொற்றவன்குடி உமாபதி சிவாசாரியார் செய்தருளிய்தெனவுள்ள திருத்தொண்டர் புராணவரலாறில் “திருமறையோர்” எனக் கூறப்பட்டுள்ள பாடலில், “வணிகர்குலத்தைவர்” என்றிருப்ப விவ்வணிகர்குலத் திருத்தொ ண்ட ராவருளொருவராய மூர்த்திநாயனரைக் கம்பர் காலெவறிக் கேட் டால் தான்பாடிய திருக்கைவழக்கத்தில் வேளாண்குலத் திருத்தொண்டரு ளொருவராய மூர்க்கநாயனருக்குப் பதில் மாற்றிப்பாடிக் கெடுத்தனரென் பதையும், அதுபொருட் டெளவைப் பிராட்டியார் கூறிய பாடலின் பொரு

னையும், இன்று மம்மாற்றலை யெங்கு மெடுத்துணாப்பதையும் பற்றி முன்ன
 ரே விளங்கவுணாத்துளோம். அக்கா லவற்செயல் காலைவெறிக்கேட்டா லங்
 னனமாக இக்கால் மற்றப் பன்னிரண்டு வேளாண் குலத் திருத்தொண்டர்க
 னையும் வேலையில்லாப்பாட்டால் வைசியராக்கப்பெருந்த ஓர் புலவர் தானச்சித்
 பதித்துவழங்கிய திருக்கைவழக்கத்தில் பூர்வ வணிககுலத் திருத்தொண்டரி
 லொருவரையும் நூதன வணிககுலத்திருத்தொண்டரி லிருவரையும் இன்னுந்
 தன்னைப்போற் பின்வருங் கலிச்சீர்ப்புரட்டர்க் கிருக்கட்டுமென்னு மெண்
 ணத்தினாலோ, இனித் தொண்ணூற்றாறிலேனு நூற்றெட்டிலேனுங் கலிச்
 சீர்கொண்டு திருக்கைவழக்கம் வெளிவருங்கால் முறையேசேர்த் தச்சிடுவோ
 மென்னு முபாயத்தினாலோ, அவ்விருவகைக்குலத் திருத்தொண்டர்பேருக்
 கொருவரேனு மிருவரேனு மிருக்கவைத்தல் தகுதியாமென்னுங் கருத்தின
 லோ, திருத்தொண்டர் புராணவரலாறென்னு மந்நூலில் “காராளரணிய
 லிலுழுதுதங்கள் கையாரந்தமுடிநிருந்திலந்தப், பாராளந்திறலரசர்க்கித்
 தவெற்றிப்பசும்பொன்மணிமுடிநிருந்துங்கலப்பைபூண்ட, வேராலெண்டி
 சைவளர்க்கும்புகழ்வேளாளரே மடிக்குஞ்சிறகோலாற்றரணியாளச், சீராரு
 முடியரசரிருந்துசெங்கோல்செலுத்துவர்வேளாளர்புகழ்செப்பலாமோ.” என்
 நிவ்வகைத்தாய்ப் பலவிடத்துந் தங்குலத்தை யுயர்த்தி அக்குலத்தினுக் கியல்
 பாயுள்ள அவைதிகத்தினே மறைத்துவைத்த கொற்றவன்குடி உமாபதி
 சிவாசாரியாரதென்றுள்ள போலிவாக்குக் கொன்றுமில்லா தெடுத்தவிடல்
 மரபன்றென்னு மானத்தினாலோ, மற்ற யாதுகாரணத்தாலோ மாறுபடுத்தாது
 நிறுத்தி; அக்காலப் போலித் திருத்தொண்டர் புராணவரலாறு சொல்லப்
 புகுந்தவர் “அறுதிபெற” என்னும் பாடலில் பேரிலாப்புராண மெட்டென்
 றும் ஊரிலாப்புராண மேழென்றும் பெருங்குலத்தின் சீரிலாப்புராண மா
 மென்றுங்கூறி அம்பலவாண ருட்டிமத்தைப் பொய்யாக்கிவிட்டதுபோல்
 இக்கா லிப்போலித் திருக்கைவழக்கத்தை யச்சிடப்புகுந்தவர் “திருமறை
 யோர்” என்னும் பாடலில் வணிகர்குலத் தைவரென்றும் வேளாளர்குலத்
 துப் பதின்மூவரென்றுங் குறித்த அப்போலிச் சந்தானாசிரியர் வாக்கையும்
 பொய்யாக்கிவிட்டனர். இஃதற்புகமற்புகம்!! ஈடுயர்வற்ற சிவானுபூதிமான்
 கள் பார்ப்பார்முதல் பஞ்சமரீராயுள்ள எல்லாமரபுரு முள்ளரென்பது யா
 வரு முணர்ந்தபடியாயின், அத்தகைய திருத்தொண்டர் தரத்தைப்பற்றிச்
 செய்துள்ள குளறுபிடுகளெல்லா முய்த்துணருமிடத்து அளறு பிடுகளே
 இவ்வளறுபிடுக்கொப்பான குளறுபிடுகளைப்பற்றிப் பிற்காலத்தவர் “ஏரிலாக்
 கதைகெடப்பொன்னம்பலவனையெடுத்துக்கொடுத்தூலிற், பேரிலாக்கதை
 யெட்டுமூரிலாக்கதையேமும்பெருங்குலத்தின், சீரிலாக்கதையா றும்வந்தவித
 மெப்படியோசெப்பீர்பொய்யென், பாரிலாக்கதைபடித்தபாவலீரருட்டீதுபழு
 தேயன்றோ” எனவும், “ஏரிலாதகதைசீவகன்கதையெனச்சபேசனருள்கொடு
 கிழா - னெழில்கொடொண்டர்தொகைவகையந்தாதியினிசைத்தகாதைவிரி
 வெய்துறப், பாரில்விட்டதலதாதிலில்லதைபகர்ந்திலன்பரனளித்திடப் - ப

ற்றிவிட்டனெனனிற்சிலர்க்கிலதுபற்றிமற்றையர் தமக்குளே, பேரிலாதனவு மூரிலாதனவுமெட்டொடேழ்குலமிலாதன - பேசவாறெனவனைத்துமோர் ந்தவருட்பெற்றிக்கீதல்பிழையன்றுகொ, னேரிலேருழுவரொருவரேனுமில நாகவும்பதின்மூவிராதி - நிலைக்கப்பல்வகையசார்புதூல்களினுநீணிலத் துதயமாகுமே.” எனவும், “தொண்டர்க்குமுன் னூல்தொகையுமந்தாதியலா, லுண்டோவிரண்டாயுளவடநூல்-கொண்டவெலாங், கோலிவரலாறுதிகூறி வாளாமகிழ்ந்த, போலியுமாபதிதூல்போல்” எனவும், “நாவலுரன்றெனகை தேர்நானாயூரன்கருத்தை, மேவிக்கிழான்முன்விளம்பினனே - லாவலொடு, மெண்ணுக்கவேளாளனென்பானெருவனுண்டோ, கண்ணுற்கண்டோ துவீர் கார்” எனவும், “கோளகளுங்கம்பன்குளமென்சதுர்த்தர்க்கே, தாளிலையே லைவர்க்குத்தானெங்கே - நீளிவரைச், சேக்கிழானுண்டினேன்செப்பவன் முனாலெனம்பி, பாக்குளேனாள்படார்” எனவும், “நாற்பாற்குலத்தேநடு விசண்டற்றுக்கடையேம், மேற்பாலகையினிதின்மேவினோர் - தோற்பானே, நென்மெண்ணித்தொண்டருநூலிடாய்ப்பதின்மூவா, மொன்றினரீதென்ன கொள்ளையோ” எனவும், (இச்சரிதக் கவனக்குறிப்பிலக்கம் பத்தொன்பதில் “உச்சிக்குடுமி-மெலிந்தனவே” எனவுங் கூறியிருத்த வெற்றினுக்கென்றறிவு டையோராய்ந்துதெளிக.

அன்றியுங் கம்பரென்னுங் கவிஞர் வேளாண்மரபினர் பொருட்டு ஏரெழுபது பாடிய சின்னாட்குப்பின் திருக்கைவழக்கம் பாடியதுபோல், கவிச் சக்கிரவர்த்தியாகிய கூத்தர் கைக்கோண்மரபினர் பொருட்டு ஈட்டியெழு பது பாடிய சின்னாட்குப்பின் புகழேந்திப்புலவர் பாடிய திருக்கைவழக்கத் தில் “உம்பர்தொழு, நாவலுர்நம்பியெனாநாயூர்நம்பியென, மேவுமிருநம் பியரான்மெச்சங்கை - சேவினன்ற, னாதினாதோமெண்ணிலடியவர்க்குப் பொன்னாறு, தீதிரியவேயளிக்குந்தேசிக்கை - நீதியொடு, வெம்பகையை வென்றுவினைபொருளாமெய்யடியர், தம்பொருளாயாக்குந்தயாளக்கை - யம் பொன்முடி, வன்றெண்டன்வேதண்டமன்னுமுனையோகாற்ற, மன்றெண் டையாங்குகைத்தமாண்புக்கை - யின்றெண்டு, செய்யுஞ்சிவபத்தர்சிந்தை கலங்கப்பழிக்கும், வெய்யர்வெந்நாவையர்வெற்றிக்கை - துய்யதமிழ்க், கோவைபலதம்பெயராக் கூறிமூவேந்தரிடந், தேவைபொருள்கொண்டுபணி தேடுங்கை - யாவினைந்தா, டண்ணலுக்கென்றாய்மலளையாயாதுமோந்தான் மூக், கெண்ணலன்போற்றுண்டித்தவேற்றக்கை - தண்ணளியொன், நில் லாரிற்றெண்டர்க்கென்றிட்டநெற்போர்கவர்கேள், பல்லாரைவிண்ணெற் றும்பாழிக்கை-புல்லான், பொரவினைத்துவஞ்சகவாட்புத்தகம்போதிப்பான், வரவினைக்காதாருயிரீவண்கை - யிரவிசூல, மன்னாயுலகோம்பிமாநிதியச்சாலை திறந், தென்னுதன்றெண்டர்கொனைக்கிட்டிடுகை - மின்னார்பொ, னம்ப லவன்றாட்டுணையையாயுமணிமுடியாய், நம்பியணிந்தேயுலகாணயகக்கை - யம்புவியில், வெள்விடையோற்காமலனாவீழ்த்தியதும்பிக்கையறக், கொள் விடைகூரும்பரசாற்கொய்திடுகை - யெள்ளுறுபுல், லீட்டிவிளக்கெரிக்குமின்

பணிமுட்டச்சிகையை, நீட்டிவிளக்கெரிக்குநேர்மைக்கை - நாட்டக், குறையையமணர்கொளக்குண்டமெடுத்து, நிறைபுனல்செய்திட்டசிமலக்கை-மறைநெறியின், மூவாயிரமதுவைமுல்லையாளுக்கைபுக்கு, நாவாலினிதுணைத்தநன்னயக்கை.” எனப் பதினான்கு திருத்தொண்டனா யமைத்திருப்பக்கையெழுத்துப்பிரதிகளிற் கண்டாம். இக்கால் சின்னாட்குமுன் வெளிவந்த அச்சப்பிரதியில் கோட்புலியடிகள் - முனையமொர்சுவாமிகள் - செருத்துணைத்தேவர் - சத்திராயனார் - என்னு மிந்நால்வரை நீக்கிப் பதித்துளது. இவ்வா றிந்நால்வரை நீக்கிப் பதித்ததற்குக் காரண முய்த்துணரு மிடத்துச் சில வாயிரவாண்டுகட்குமுன் வெளிவந்த திருத்தொண்டர் புராணத்தில் சில நூறாண்டுகட்குமுன் கற்பித்துவைத்த வேளாண்குலத் திருத்தொண்டர் பதினமூவருள் இந்நால்வர் கலந்திருத்தலன்றி, அக்காலக்கற்பிதம் நிலைபெற உபமன்னிய முனிவரையு முமாபதி சிவாசாரியரையு நூலாசிரியராக்கிச் செய்துவைத்துள்ள முதனூல் சார்புநூல்களினும் விளங்கவமைத் திருத்தலினுற் போலும். ஆனால் சில வாயிரவாண்டுகட்குஞ் சில நூறாண்டுகட்கு மத்தியிலிருந்த கம்பவாணரேன் அந்நால்வரைக் கையாடலரெனில், கற்பிதங்கள் யாவு மக்கம்பருக்குப் பிற்காலத்தனவெனக் கல்வியறிவில்லார்க்குங் கண் கூடாக விளங்குவதன்றி, அவற்றைப்பற்றி மேற்கூறிய வுதாரணச்செய்யுள் களே போதுமான சான்றும். ஆயின் புகழேந்திப்புலவரால் செங்குந்தமரபினரெனக் குறித்துள்ள திருத்தொண்டர் பதினாட்வருக்கேனு முதனூல் யாதெனில், இதுகாறும் விவகரித்துவந்த நியாயங்களாலு முதாரணங்களாலு நம்பியாண்டார் நம்பிகளொழிய உபமன்னியமுனிவரும் - அருண்மொழித் தேவரும் - தாமே நேரில் வேளாண்குலத் திருத்தொண்டர் பதினமூவர் தனித்திருத்தொண்ட ரறுபத்துமூவரு ளிருக்கின்றனரெனக் கூறியுள்ளாரென்ப துண்மையாகி அத்திருத்தொண்டர்க் கவர்கள்செய்த நூல் முதனூலாம் போது, இப்பதினாட்வர்க்கு மவர்கள்நூலே முதனூலாமென்பதற் கையமென்னே? அன்றியு மிப்பதினான்கு திருத்தொண்டர்களுஞ் செங்குந்தமரபினரென்பதற்குத் தனித்தனியளவைகூறி நிறுத்த இங்ஙனம் பெருகுமாதலினஞ்சி, இதற்கெவராலேனும் வினாவல் நேருழி விடைதருவாமென் றிம் மட்டில் நிறுத்தினும். ஆனால் சின்னாட்குமுன் வேளாண் டிருத்தொண்டரெனவுள்ள பதினமூவருளொருவராய வாயிலார்நாயனாருடைய நேர்பரம்பரையில் அறுபத்துமூன்றாவது சந்ததியார் யாமென வெளிவந்தாணாப்போல் வெளிவரவும், அந்நாயனார்க் கருண்மொழித்தேவர் கூறிய சரிதம் பிற்பட்டொழிய அகலசரிதமொன்று புதுக்கியதுபோல் புதுக்கவும், அதிற் சில வற்புதப்பாக்க ளமைத்ததுபோ லமைக்கவு மெம்மாலியலா. அஃதேனெனில் - அச்சந்ததியாரும், அவர்கள் புதுக்கிய சரிதமும், அதிலமைந்துள வற்புதப்பாக்களும் வாயிலாரையுடையனவாய் நிற்கலின் வழக்கின்றி முழங்குவ. எமது நாயன்மா ரொவ்வொருவரும் வாயுளாராகலின் வழக்குக் கெழு வரன்றோ? இனியோர்கா லேனைய நாயன்மார் மரபினராகிய அந்தணர்

முசல் பஞ்சமரீரூ யுள்ளபேர்களும் இன்ன நாயன்மாருடைய நேர் பரம் பனாயில் இத்தனையாவது சந்ததியார் யாம், அவர்கள் சரித மிது, அவர்கள் பாடிய வற்புதப்பாக்களும் பிரபந்தங்களும் இவையிவையென வெவ்வேஷ ரீய் வெளிவரும்போலும். இங்ஙனம் வரவே யவ்வற்புதப் பாக்களும் பிர பந்தங்களும் அளவற்றனவாகிப் பதினோராந்திருமுறையிற் பராவி, இதுகாறு மொரேமுறையா யிருக்கு மது பல முறைகளாகிப் பன்னிரண்டு திருமுறை களென்னு மெண் பறந்தொழியும்போலும். ஆ! ஆ! இது நேர்த்தியினு நேர் த்தி வெகுநேர்த்தி: வெகுநேர்த்தி:

இதுகாறுஞ் சேக்கிழார்சுவாமிகளருளிய திருத்தொண்டர் புராணத் திற்கண்டுள்ள தனித்திருத்தொண்ட ரறுபத்துமூவருள், அப்புராணத்திற்கு முதனூலாய் நானாயூர்நம்பிகளருளியவந்தாதியில் மரபுகுறித்திராத திருத் தொண்டர் தரத்தைப்பற்றிப் பேசினும். இனியத் திருத்தொண்டரது தொ கைபிடங்கலையு மில்வுலகின ருணர்ந்தேத்தி யுய்யுமாறு வெளிப்படுத்திய நா வலூர் நம்பிகள் திருமணஞ் செய்தருளப்பெற்ற கமலினியா ரனிந்திதையா ரென்னுங் கன்னியர் தரத்தைப்பற்றிச் சில பேசுவாம். இக்கன்னியரிருவ ரில் கமலினியர்ராகிய பரவை நாய்ச்சியாருடைய திருவவதாரத்தைப்பற்றித் திருத்தொண்டர் புராணத்தில் “கதிர்மணிபிறந்ததென்னவுருத்திரகணிகை மாராம்பதியிலார்குலத்தில், கதித்தழுணைந்துகொங்கைக்கமலினியவதரித்தா ள்” எனவும், அனிந்திதையாராகிய சங்கிலி நாய்ச்சியாருடைய திருவவதார த்தைப்பற்றி “நாலாங்குலத்திற்பெருகுநலமுடையார்வாழும்ஞாயிற்றின், மேலாங்கொள்கைவேளான் மைமிக்கதிருஞாயிறுகிழவர், பாலாதரவுதருமக ளாராகிப்பார்மேலவதரித்தா, ராலாலஞ்சேர்கருமிடற்றாரருளான்முன்னை யநிந்திதையார்.” எனவுந் குறித்திருக்கின்றன. இவ்விருவரு முறையே வை திகுலத்துஞ் மவைதிகுலத்துஞ் மவதரித்தமையின், முருகக்கடவுளுக்குத் தேவயானையம்மையும் வள்ளிநாயகியம்மையும்போலச் சுந்தரமூர்த்திக்கு ஞானசத்தியுந் கிரியாசத்தியும்போலும்: இதன் விரியைப் பின்வருமாற்றற் றெள்ளிதினுணர்க. திருத்தொண்டர் புராணத்திற்கு முதனூலாகிய நம்பி யாண்டார்நம்பிக ளந்தாதியில் பரவையாய்ச்சியாளைப்பற்றி “துணையுமளவு மில்லாதவன்நன்னருளே துணையாக், கணையுங்கதிர்நெடுவேலுங்குறத்தகய லிணையும், பிணையுநிர்க்கட்பரவையின்பேரமைத்தோளிரண்டு, மணையுமவன் றிருவாருளாகின்றவற்புதனே” எனவும், சங்கிலிநாய்ச்சியாளைப்பற்றி “தகு மணக்காதலன்வீயவே நூல்போனசங்கிலிபாற், புதுமணக்காதலினொன்றி யுருறையுண்ணியன்நன், மிகுமலர்ப்பாதம்பணிந்தருளாலிவ்வியனுலக, நகு ம்வழக்கேநன்மையாப்புணர்ந்தானுவலுரரசே” எனவுமுள. இவையிரண்டுந் மவர்களவதரித்த குல மின்னதெனக்குறித்தில. அன்றியு மிப்பாக்களிரண்ட னுள் முன்னையதிற் பாடபேதமும் பின்னையதிற் பாப்புரட்டும் பதங்கியுள் ளன. அவை பின்னாற் கூறித் தாபிக்கும்பலபேதத்தாலும் புரட்டாலும் பகிரங்க மாதலின் ஆண்டு கண்டுதெளிக. குன்றை முனிவராகிய சேக்கி

மூர்சுவாமிகள் ப்ரவையச்சியாரைப் பதியிலார்குலத்திலவதரித்த உருத்திரகணிகையெனவுஞ் சங்கிலியநாயச்சியாரைச் சற்குத்திரர்குலத்திலவதரித்த தவப்பெண்ணெனவு மேற்கூறியதால் அவர்கள்வரலாறென்னையெனின், உருத்திரகணிகையென்னப்படுவோர் அவ்வுருத்திர மாங்கிலியதாரணராயனர் திருத்தொண்டிக் காட்படுவோர். தவப்பெண்ணென்னப்படுவோர் அத்தாரணமின்றி யாட்படுவோர். இவருளிங்ஙன முருத்திரகணிகையரைப்பற்றி முதலிற் சில விவகரிப்பாம். ஆண்பாலாருட் சிலர் தேவாலயங்களில் நித்திய பிரமசரிய விரதராயிருந்து அவ்வாலயத்தொண்டுகளைச் செய்வதுபோலப் பெண்பாலாருளுஞ் சிலர் நித்திய கன்னியாவிரதராய்ங்ஙனமிருந்து தொண்டிசெய்தல் மரபெனக்கருதி உத்தமக்குலத்தர் தமது தலைப்பெண்டினை யவ்வாறு விடுக்க, அதிலவர்க ளாயுளுள்ளவளவுந் தேவதாசியர் தேவரடியர் தேவகணிகையரென்னுஞ் சிறப்புநாமங்களேற்று நித்திய கன்னியா விரதம்பூண்டு தம தொழுக்க நிலைகளிற் தவறாது நிற்பதே யவர்கள் வரலாறென்பதை “மாவடிச் செல்வருக்காண் பாலந்தாதிரின் மன்னுவபோற், நேஷடித்தாதியர்பெண்பால ராகச்சிவார்ப்பணமாய்த், தாவடியாக்கன்னியர்தமினற்குலத்தோகையரச், சேவடிக்காம்பணி செய்யவிட்டார்த்தல்சிறப்புடைத்தே” என்னுந் தனியனா லறிக. இக்கன்னியருள் சிவாலயத்தொண்டிக் காட்பட்டோர் உருத்திரகணிகையென் றழைக்கப்படுவர். ஆனால் தனிச்செய்யுளில் பெண்பாலாருக்கே நித்தியகன்னியா விரதஞ் சொன்னதன்றி ஆண்பாலாருக் கின்மையால் இவ்வாண்பாலார் சிவபிரானுக்குத் தாதராகித் தொண்டிசெய்வதுபோல் இவர்கள் வாழ்க்கைத் துணைநலத்தராய்வந்த பெண்பாலாரும் ஏனச் சிவபிரானுக்குத் தாதியராகித் தொண்டிசெய்யலாகாதெனில், என்றுஞ் சிவபிரானைத்தீண்டியருச்சித்தற்குரியாராகிய ஆதிசைவர்க் கருகிருந்து தொண்டிசெய்யும் பெண்பாலார் மணவினை முடிந்தவராயின் சுயேச்சையினரல்ல ராகையால், பேதைப் பருவங் கடக்குமுன்னரே தங்கடாய்தந்தையரச் சிவத்தொண்டுக்கு விடுப்ப வந்து தங்களாயுள்ளவு நித்தியகன்னியாவிரதராகவே யிருப்பவரன்றி மற் றையராகா. மேலுமிந் நித்தியகன்னியாவிரதியர் சிவபிரானுடைய மாங்கிலிய தாரணராகித் தமதாயுள்ளவு மவர் திருத்தொண்டிக்கே யாட்பட்டிருத்தல் போல, மணவினையால்வந்த கணவனால் மாங்கிலியதாரணராய்த் தங்களா யுள்ளவு மவன்றெண்டிக்கே யாட்பட்டிருக்கும் பெண்பாலார் “தெய்வந் தொழாந்கொழுநற்றொழுதெழுவாள், பெய்யெனப்பெய்யுமழை” என்னும் டொய்யாமொழியின்படி யவனையே தொழற்குரியராகலானும், சிவாலயத் தொண்டுகளைச் செய்யற்குரியரான பெண்பாலார் புருஷசம்பர்க்கமில்லாரா யிருத்தல்வேண்டுமாகலானும், அத்தொண்டுகளுக்கு நித்தியகன்னியா விரத மேற்றோரே யருகராவரென்றுணர்க. ஆயினித்தகைய நித்திய கன்னியா விரமேற்ற உருத்திரகணிகையரைச் சிவாலயங்களி லமைக்குமாறு வேதாக மங்களில் விதித்திருக்கின்றதோவெனின், சகல வேதாகமங்களினும் விதித்திருப்பதன்றி அவற்றின் மொழிபெயர்ப்பாகிய உபதேசகாண்டமென்னு நூலில்

“எந்தையேசனுக்கிமயமீண் றளித்தபைங்கிளிக்குத், தந்திமாழுக்கா றிருதடம் புபத்தவற்குச், சிந்தைகூர் தருசிவகணத்தவர்க்கெனச்சிறந்த, புந்திகூர் தரு சிகரமுற்றலயம்புரிவார். நீடுகோபுரமண்டபமுதலியநிரப்பி, யாடுவெண்டி னைத்திருக்குளஞ்சாமையாலங்க, லுடுகுவெய்த்தீபம்வெண்சாந்திவையுதவி, மாடுநின்றெழுநற்புகைமுதலியவகுப்பார். சாற்றுவெண்டிகில்வெண் குடை வகனந்தரளம், பூத்தசெம்மணிப்பொலன்கலனமுதிவைபொருந்த, வார்த்த ருந்தொழிற்றாதியரன்புடனளிப்பார், சேற்றசெந்நெலாங்கழனிமற்றவர்க்கெ னச்சேர்ப்பார். ஈங்குரைத்திடுமிவற்றினுட்டமக்கெனவியன்ற, தோங்குசிந் தையினென்றிழைத்தார்களுமொலிநீர், தேங்குசெஞ்சடையானுறைதிருநெ டங்கயிலை, தாங்குமுச்சிவீற்றிருந்தொழியாவனந்தழைப்பார்” எனவும், சே துப்புராணத்தில் “அருகுசேர்பாடலாடலிடேகவேளைதன்னின், முருகுமுன் னியங்கள்காலமுன்றினுமுயங்கச்செய்வோர், திருகுவெம்பவங்கணீங்கச்சிற ப்பிடுமெய்வெற்பின், மருகனாமிராமநாதன்வளர்சிவபுரத்தில்வாழ்வார்.” எனவும், காஞ்சிப்புராணத்தில் “நலமிகும்பரிமாவாக்கணைக்கணிகைநல் லார், சிலநகர்நாடுமற்றுநெடுமறைமாவின்மூலத், தலைவனுக்கினிதநல்குந்தவத் தினோர்கயிலைநண்ணி, யலகில்பல்லாழிவாழ்த் தங்கரும்பெறல்வீடுசேர்வார்,” எனவும் விதித்திருக்கின்றன வற்று லறிக.

ஆளுலவர்க ளுருத்திரகணிகையரென்பதற் கடையாளமாகப் பெறுங் குறியும், அக்குறியினு லவர்களடையப்பெறு முத்திகைகளும், அம்முத்தி கைகளைக்கொண் டவர்களியற்றுந் தொண்டுகளும், அத்தொண்டுகளா லவர் கள் பெறு முணவும், அவ்வுணவின்மையேற்றவர்கள் வசித்திருக்கு மிடமும், இவ்வனைத்தாலு மவர்க ளிம்மையிலு மறுமையிலு மடையும் பேறு மென்னை யெனின்; சிவாலயங்களிலே சிவபிரானுக் கருச்சகராசி ஆதிசைவரென்றிரு க்குங் குருக்கண்மார்கள் வேதாகமங்களில் விதித்திருக்கின்றபடி சிவசந்நிதா னத்திலே அக்கினிகாரியமுதலான கிரியை முறையுடன் நித்திய கன்னியா விரதராய்வந்தவர்கட்கு அச்சிவபிரான்குறியாகிய மாங்கிலியங்களைத் தரித்து அவரையே யவர்கட்குப் பதியென நிருமித்தல் வழக்கமாம். அவர்கள் தம்பா லுந் தம்மைக்கண்ட வாடவர்பாலு மிச்சையுண்டாகாதபடி தரித்துக்கொள் றுஞ் சிவமுத்திகைகள் திருவெண்ணீறு உருத்திராக்கமணி கல்லாடையென் னுங் காவிவஸ்திரமுதலியவைகளும், செபம் பஞ்சாக்ஷரமுதலிய சிவமந்திர ங்களும், தியானஞ் சிவத்தியானமும், தோத்திரஞ் சிவநாமாவளியுமாம். அவர்கள் செய்யுந் திருத்தொண்டுகள் திருவலகு திருமெழுகு திருக்கோல முதலியன விடுதல், தூபதீபார்த்திகளை விளக்கல், நறும்பூவெடுத்துத் தொ டுத்தல், திருமஞ்சனதிரவியந் திருத்துதல். தளபாடங்களைச் சத்திசெய்தல், சிவனடியார்க்கு வந்தனைவழிபாடுகளியற்றல், திருவாராதனவேளையினுந் திரு விழாக்காலத்தினும் நிருத்தகீதஞ்செய்தல் முதலியனவாம். அவர்கட்காகாரம் சிவநிவேதனப்பொருள்களாம். அவர்கள் வசித்திருக்குமிடந் தவமாடமென் னுங் கன்னியாமாடமாம். இத்தகைய வொழுக்கங்களோ டவர்க ளிம்மை

யில் நிலை குலையாது மரணபரியந்த மேற்கூறிய சிவத்தொண்டுகளியற்றி மறுமையில் முத்தியின்பங்களை யடைவார்கள். ஆளு வித்தகைய நித்தியகன்னியர் எந்தக்குலங்களில் நேரின் சிவாலயங்களி லமைத்துக்கொள்ளக் கூடு மெனில், சிவபரம்பரையு ளாதிசைவராயுள்ள சிவார்ச்சகருஞ் செங்குந்தருள் “இற்பழிக்குநாண்பண்ண லன்றியெமநம்பன்றிருத்தொண்டை, யாண் பெண்ணடங்கலுஞ் செயம்பொற்கை” என்ற வானோர் வாக்கியப்படி ஆண்பாவா ரும் பெண்பாலாரும் நித்திய பிரமசரியவிரதமும் நித்திய கன்னியாவிரதமு மில்லாமலே சிவாலயத் திருத்தொண்டு செய்யற்குரியராயிருத்தலின் இவர்கள் நிற்க, ஏனைய பிரமபரம்பரையுள் சங்கரவினத்தருந் தாழ்குலத்தருமொழிய மற்ற் சத்தவருணத்தாரீன்ற நால்வகைப் பெண்டிரையு மமைத்துக்கொள்ளக்கூடும். இப்படிக்கின்றி யாவரேனுஞ் சங்கரவினத்தாரீன்ற பெண்டிரையும் வியபிசாரங்களினாற் பிறந்த தாழ்குலப் பெண்டிரையுஞ் சிவாலயத் தொண்டுக்கு விடின், அவ்வாலயக் குருக்கண்மார்கள் அப்பெண்டிரையீன்ற தாய்தந்தையருடைய இனங் குலங் குணமுதலியவைகளை ஆயந்தறியாது சிவாசமவிதிப்படி தீக்ஷைமுறைமையால் சிவமாங்கிலியந்தரித்துச் சேர்த்துக்கொள்கின்றனர். பின்ன ரப்பெண்டிர் தாங்களிருக்கவேண்டு நிலைகளின்மாறிச் சீறு நரகத் துயிர்செலாவகை வீனையைத்தீர்க்கின்ற திருவெண்ணீற்றுக்குப் பதிலாக வீனையைவளர்க்கின்ற வாசனைத்திரவியங்களை யணிந்துகொள்ளுதற்கில்லையே, முத்தியென்னும் புண்ணியப்பயினை வசமாக்குவிகும உருத்திராக்கமணிக்குப்பதிலாகப் பத்தியற்ற பாவினை வசப்படுத்தும் பல வாபரணதிகளைத் தரித்துக்கொள்ளுதற்கில்லையே, சிவயோகத்தை வளர்க்குங் காவிவஸ்திரத்துக்குப்பதிலாகப் பவரோகத்தைவளர்க்கு நவநவமான வஸ்திரங்களை மாறிமாறி யணிந்துகொள்ளுதற்கில்லையே, எம்மையினு மின்பந்தரும் பஞ்சாக்ஷரமுதலான மந்திரங்களைச் செபஞ் செய்துகொண்டிருப்பதற்குப் பதிலாகச் செம்மையி லறஞ்செய்யாதார் திரவியங்களைக் கவருதற்கான மந்திரங்களைச் செபஞ்செய்தற் கில்லையே, மடமையையொழிக்குஞ் சிவத்தியானத்திற்குப்பதிலாக விடபுருடர்களைத் தியானித்தற்கில்லையே, பேரின்பவாழ்வைப் பிரசாதிக்குஞ் சிவநாமாவளிகளைத் தோத்திரஞ் செய்வதற்குப்பதிலாகச் சிற்றின்ப லீலாவினோத கீர்த்தனைகளைப் பாடுதற்கில்லையே, பாபத்தைக்கெடுத்துப் பரமார்த்தத்தையடைவிக்கு மருந்துபோன்ற சிவப்பிரசாதத்திற்குப்பதிலாக அப்பரமார்த்ததிற்கு விலக்காகிய மதுமாம்சாதிகளைப் புசித்தற்கில்லையே, தற்பதவுணர்ச்சியைக் கொடுப்பதான தவமாடத்தி லிருப்பதற்குப்பதிலாகத் தற்பதவுணர்ச்சியைக் கெடுத்துத் தனதான்யசம்பத்தை விளைப்பதான தளமாடத்திலிருத்தற் கில்லையே, என்றின்னு மிவைமுதலான துராசாரநடத்தைகளை நினைந்துகொண்டு தங்கட்கு நிருமித்துள்ள சிவத்தொண்டுகளைக் கவனியார்கள். மேற்சொல்லிய விழுப்பு நினைப்புகளோடவர்கள் சிவமாங்கிலியந்தரித்துச் சிவாலயத்திருக்கின் அவ்வாலயத்தினுக்குள்ள விருத்தியாவுங் கெடுமென்றே?

இதுகாறு நித்தியகன்னியரான தேவதாசிய நிருக்கவேண்டு மொழுக்க நிலைகளைப்பற்றிக் கூறியவனைத்து முண்மையே: இத்தகைய நித்தியகன்னியரை உத்தமக்குலத்தர் நாளதுகாறுஞ் சிவார்ப்பணஞ்செய்துவருகின்றார்களா? சிவார்ப்பணஞ் செய்யப்பட்டுள்ள வக்கன்னியர் தமதொழுக்கநிலையி லிருந்து கொண்டு சிவாலயத்தொண்டுகளைச் செய்துவருகின்றார்களாவெனில், பூர்வ முத்தமக்குலத்தராயுள்ளோர் தமது தலைப்பெண்டினைச் சிவார்ப்பணஞ் செய்தேவந்தனர். சிவார்ப்பணஞ் செய்யப்பெற்ற கன்னியரும் ஓரோவிடங்களின் மாத்திரம் தமதொழுக்கநிலைகளிற் றவருதிருக்கின்றனரெனக் கேட்டுளோம். ஏனைய பலவிடங்களில் மத்திம வதம குலத்தராயுள்ளோருந் தங்கள் தலைப் பெண்டினைச் சிவார்ப்பணஞ்செய்யத் தலைப்பட்டபின் மேற்கூறியவா நிவர்கள் தாங்களிருக்கவேண்டு நிலைமைகளின் மாறப் பின்னர் எட்டியைச்சேர்ந்த விலவு மினிமையற்றதுபோல் முன்னவரு மின்னவராகி முடிந்தனர். ஆகவே சிலர் காலவேறுபாட்டாற் காமவெறியைக்கடத்தற் கரியராகி விபூதி யுருத்திராக்கதாரணராய் மரவுரி பட்டாடைமுதலியன தரித்துச் சிவாலயத்தொண்டில் வழாது தத்தங்குலத்தேனும் வேறோருத்தமக் குலத்தேனும் ஓர் கணவனை மணவினையின்றிக்கூடி ஆயுள்காறுங் கற்புநிலை கலையாதவராகியும், பலர் சிவாலயத்தொண்டின்மாத்திர மவ்வாறிருந்து பின்னர் பரசுகவிச்சையை விளைப்பவைகளான சிவமுத்தினைகளையெல்லா மறவிடுத்து இகசுகவிச்சையை விளைப்பவைகளான திலதம் பரிமளப்பூச்சு சித்திரத்துகில் பொன்னிமுதலியவைகளை மிகத்தரித்து மணவினையற்ற பல கணவரை மாறிமாறிக்கூடி ஆயுள்காறுங் கற்புநிலை கலைந்தவராகியும் தமக்கிச்சையான விடங்களில் வாழ்தற்காயினராதலால்; உத்தமக்குலத்தராயுள்ளோர் முன்போற் றமது கன்னியரைச் சிவார்ப்பணஞ்செய்வ தொழித்தனர். பின்னரில் விருவகுப்பினருந் தம்பா லளவற்ற ஆண்பெண் சந்ததிகள் பெருகப்பெற்றுத் தமக்குள்ளேயே யொருவர்க்கொருவர் கொள்ளல் கொடுத்தலாதிய சம்பந்தங்களைச் செய்துகொண்டு, தமது தலைப்பெண்டினைச் சாம்பிரதாயமுறைப்படி சிவார்ப்பணஞ்செய்து புத்திரபெளத்திர பாரம்பரியமாய்ப் புறம்பான வோர் சங்கரவினத்தராகித் தமக்காகியாயுள்ள குலப்பெயர்கூறி விளங்குவதாயினர். இவர்களைக் குறிப்பித்தன்றோ பூர்வம் பட்டினத்தடிகள் “பெண்ணைக்வந்தொருமாய்ப்பிசாசம்பிடித்திட்டென்னைக், கண்ணுல்வெருட்டிமுடியான்மயக்கிக்குடி தடத்துப், புண்ணாங்குழியிடைத்தள்ளியென்போதப்பொருள்பறிக்க, வெண்ணுதுனை மறந்தேனிறைவாகச்சியேகம்பனே” எனக்கூறி முறையிட்டனர். இவர்களிலொருத்தியைக் கண்டன்றோ திருவண்ணாமலைக்கண் சிவதரிசனாற் த்தமாகச் சென்ற காசிராசனாகிய பிரதத்தன் “அன்னமோகினியோவமிர்தமோதிருவோவமிர்தத்தையமர ருக்களித்த, வன்னமோகினியோயிரத்யோபிரமன்மனதினால்வகுத்தமேனகையோ.” என மோகன்கொண்டு புலம்பினான். இத்தகையர் சிவாலயங்களினு மற்றத் தேவாலயங்களினு மிருக்கவொண்ண தென்றன்றோ முன்னோருளொருவர் “மாசில்வைதிகர்தமகளிரேகோயின்மா

தராய்மருவினர்மேனூ, டேசுறுகாசிராசனுமவர் பாற்சிந்தைவைத்தலைந்ததைய
 றிவே, மீசனேயின் னுளவைதிகமகளிரெய்தலுநெறிகுலைத்தந்த, தாசிகளெ
 ல்லாம்வெசிகளானுர்தழைக்குமோவாலயத்தருமம்.” எனவும், மற்றொருவர்
 “உத்தமக்குலத்துநித்யகன்னியமாயுருத்திரகணிகையரென்ன - வோங்கிமு
 ன்னாளிற்கோயில்சேர்மாடத்துற்றவன் முத்திராதாங்கி, நித்தலுநித்தகீதமு
 ம்பணியுநிகழ்த்திநற்சிவப்பிரசாத - நேயராய்நின் றுமாசிலராகிநிறையருள்பெ
 ற்றனரின் னான், மத்திமக்குலாதிக்கன்னியரவர்தமாண் பினைமாய்ச்சுவம்மாட -
 மருவிப்பின்வதுவைவினையிலாவரரோர்வரனேயெற்றொழிவதும்பலரை, நத்தி
 பேயுமுன் றுதிரிவதுமாகிநண்ணினரிவைக்குச்சான்றோதி, னவிலுறும்பரவை
 சங்கிலிகுலத்தர்நண்ணுந்தேவடியவர்தாமே” எனவும் கூறியுள்ளார். இவர்
 கள் குலத்தினையேயன்றோ சேக்கிழார்சுவாமிகள் (பலவகைப் புலாலோடுங்
 கூடியசுத்தமாயுள்ள சிப்பிகள் குலத்தில் ஒளியினையுடைய முத்துப்பிறந்தாற்
 போலப் பல நாயகரோடுங்கூடியசுத்தமாயுள்ள உருத்திரகணிகையரென்
 னும் பதியிலார்குலத்திலவதரித்து) எனப் பொருள்விளங்குமாறு “கதிர்மணி
 பிறந்ததென்னவுருத்திரகணிகைமாராம்பதியிலார்குலத்திற்கேன்றி” எனப்
 பரவையாருடைய திருவவதாரத்தை முன்னிட்டும், (அவைதிகசம்பந்தமாய்
 குத்திரகுலத்தினின்றும் பெருகு நலமுடையாராகிய பதினெண்குடிமாக்க
 ளால் நிறைந்துள்ள ஞாயிறென்னுந் திருப்பதியில் அக்குடிமாக்களினுமே
 லான கொள்கையராய் உருத்திரகணிகையென்னுங் கங்கையார் வரமக்க
 ளெனவிருக்கும் வேளாண்குலத்தில் ஞாயிறுகிழாரென்பவருக்கு மகளாயவ
 தரித்து) எனப் பொருள்விளங்குமாறு “நாலாங்குலத்திற்பெருகுநலமுடைய
 யார்வாழும்ஞாயிற்றின், மேலாங்கொள்கைவேளாண்மைமிக்கதிருஞாயிறு
 கிழவர், பாலாதரவுதருமகளாராகிப்பார்மேலவதரித்தார்” எனச் சங்கிலியா
 ருடைய திருவவதாரத்தை முன்னிட்டிங் கூறியருளினர். இத்தகைய விதி
 விலக்கு பல்லாயிரவருடங்கட்கு முன்னேயே பராவியதுபோலும். ஆயின்
 குன்றை முனிவராகிய சேக்கிழார்சுவாமிகள் பரவையா ரவதரித்த குலத்தை
 உருத்திரகணிகையர் குலமெனவும் சங்கிலியா ரவதரித்தகுலத்தை வேளா
 ளர் குலமெனவுங் கூறியிருக்க இவ்வேளாண்மாக்கள் குலத்தையும் உருத்திர
 கணிகையர் குலமென்ற தெவ்வாறு பொருந்துமெனில், அவைதிகத்தன்
 மையேற்ற நான்காம் வருணத்துள் சற்குத்திர ரென்னப்படும் வேளாண்மா
 க்கள் யாருங் கங்கையார் வரமக்களென்பதும், அக்கங்கையா ருருத்திரமூர்த்
 தியை மணவினையின்றிக்கலந்த கணிகையென்பதும், இக்கணிகையவ்வுரு
 த்திரமூர்த்தியையன்றி ஏனைய தேவர் மானுடர் பல்லாறாயுங்கூடிப் பரம்ப
 னை பெருகச்செய்வதுபோல் அவ்வேளாண்மாக்களும் “மண்ணிடிக்குமொ
 ட்டராய்” என்னுந் தனியனுக்கொப்ப உத்தம மத்திம வதமகுலத்தர் பல்லா
 ரோடுங்கூடிப் பரம்பரை பெருகச்செய்வோரென்பதும் யாண்டும் யாவரு
 மறிந்தபடியன்றோ? ஆதலின் சிவாலயத்தொண்டிக்கு காட்டப்பட்டதனால் உருத்
 திரகணிகையரென்னும் பெயரோற்றல் ஏனைய மரபுப் பெண்ணிடர்க்கெல்லாந்

செயற்கையாயினும் வேளாண்மரபுப் பெண்டிர்க் கிங்ன மியற்கையா மென்க. இதற்குக் “கங்கைபெறுங்காராளர்” என்ற கம்பர்வாக்கே சான்றாதலநிக.

இஃகிங்னமாகத் திருத்தொண்டர் புராணத்திற்குப் பொழிப்புறையெழுதப்படுத்த இரு புலவர் பரவையாருடைய திருவவதாரச் செய்யுளாகிய “கதிர்மணிபிறந்ததென்ன” என்பதின் பொழிப்புறையி னடியில் “உருத்திரகணிகைமாராம்பதியிலார்குலம்” என்றதற்கு விரிவுரை யெழுதத்தொடங்கி ஏதேதோ தன்னுள்ளத்திற் றேன்றியடடக்கெல்லாம் வரைந்து அவற்றினடுவில் (சிவாகமங்களிலே தந்துவாயர் மரபிற்றேன்றுங் கன்னிகையை உருத்திரார்ப்பணஞ்செய்ய விதித்தலால் அவர் சுத்தகுல முடையராநல் பெறப்பட்டது. தந்துவாயர் - இழைநக்கி னுனெருடு மேற்ற முடையோர். இவர் கைக்கோளரெனச் சிறந்திருக்கின்றனர், இக்குலத்தவர் தங்கள் குலத்திலோர்பெண்ணைச் சிவார்ப்பிதஞ் செய்துவரும் பெரும்பாக்கிய மெய்தியிருக்கின்றனர். இவருக்கன்றி யேனையகுலத்தர்க் கதாசிரவாது. வீரவாகு தேவர் முதலிய விலக்கத்தொன்பதின்மனாத் தந்த நவசத்திகள் அம்மையினது நூபுரத்திலுதிர்ந்த நவமணிகளினின்றும் பிறந்து அவ்வம்மையாருக்குச் சேடிகளாயிருந்தாராகலின் அவர் குலத்தவரே யுருத்திரகணிகையராக உண்மைநூல்கள் விதிக்கும்.) என்றெழுதியிருக்கின்றன ராதலால் இவற்றின்கருத் தென்னையெனின், அவைதிகரான சூத்திரருஞ் சங்கரருமொழிய ஏனையவைதிகர்யாருந் தங்கள் தலைப்பெண்டினாப் பூர்வம் வேதாகம விதிப்படி சிவாலயங்களில் உருத்திரகணிகையாக வந்திதஞ்செய்து வருவதுண்டென முன்னமே கூறினம். இப்படி சிவார்ப்பிதம் செய்யும்வ வைதிக மரபினருள் செங்குந்தரு மொருவராகையால், பரவையார் செங்குந்த குலத்தாசிரமனையிற் பிறந்தன ரென்பதி லவருக்கேனு மக்குலத்தினுக்கேனு முண்டாகுமிழுக் கென்னையுள. எச்சால் வைதிககுலத் தாசிகள்யாரும் அவைதிக குலத் தாசிகளோடு சம்பந்தப்பட்டுத் தங்கணிலைகளினின்றும் தவறி மணவினையில்லாவாறு ஓர் வரனையேனும் பலவரனையேனுமடைந்து தாங்களோர் பதியிலார் குலத்தரென வழங்கிநிற்கத் தலைப்பட்டார்களோ, அன்றே தாங்கள் தமது பூர்வகுலச்சீரினின் மொழிந்தார்கள். இங்னவ மவர்கள் செயலைப் பற்றிவந்த “பதியிலார்குலம்” என்பதற்கு வேறுபொரு ளென்னையுள. இத்தமிழ்நாட்டெல்லைக்கணுள்ள பெரும்புலவர்கள் அரிய பெரிய நூல்களுக் கைந்திலக்கணங்களும் விளங்கப் பதவுறையெழுதி முடித்திருக்கின் அல்லதெழுதி முடித்துக்கொண்டிருக்கின் தானுமோ ருறையாசிரியனென்று பிறர் மதிக்கப் பெயரெடுக்குங் காரணமாய்லேறொரு நூலுக் குறையெழுதிமுடிக்கச் சத்தியின்றி அதேநூல்களுக்குப் பொழிப்புறையெனக் குருடன் கோலைக்கொண்டு வழிநடத்தல்போல அப்பதவுறையைத் தழுவி யெழுதிக்கொண்டு வருவதினும் எத்தனையோ சொல்வழு பொருள்வழு சொற்றொடர்வழு பதச்சேதவழு சந்திவழு சம்பந்தவழு தாற்பரியவழு சாம்பிரதாயவழு முதலிய எண்ணற்றவழுக்களோ டெழுதித் தன்னின்மிக்கா ரொருவருயில்லையெனத் தருக்கி

நிற்கும் அப்புன்பள்ளிப் புலவர் திருத்தொண்டர் புராணத்திற்குச் சாம்பிர தாயமாய்ப் பாடங்கேட்டுணர்ந்த தமிழ்நாவலர் சிகாமணிகளாகிய மழவை-மகாலிங்கையரவர்களியற்றிய பொழிப்புரையையும் திருக்கலாய பரம்ப னாத் திருவண்ணாமலையாதீனம்-ஆறுமுகத்தம்பிரான்சுவாமிகளியற்றிய பத வுரையையும் வேறு சில சில்லரைப்புலவர்க ளெழுதித்தருங் கையுரையையுஞ் சேர்த்துக்கொண்டு புதுக்கி ஓர் நவீனப்பொழிப்புரையெழுத்த்தொடங்கியோர் அவ்வுரையாசிரியர்கள் அக்கதிர்மணியென்னுஞ் செய்யுட்கணுள்ள “உருத் திரகணிகையர்” என்னும் பதத்திற்கு “வேசியர்க்குவேறாய் மணவினையின் டி உயர்ந்தசாதிகளி லொருவனைக் கணவனாகக்கொண்டு பூசாகாலத்தில் சுத்த நிருத்தஞ்செய்யு மகளிர்கள்” என்றெழுதிவைத்தபடி தானு மெழுதித்தொலையாமல் முற்றுமுணர்ந்த முதியோரைப்போல் ஏதேதோ தன்மனம் போனபடி க்கெல்லாம் பிதற்றி யெழுதிவைத்தாரேல், உமாதேவியார் நூபுரமணிகளினி ன்றும் அவருருவெளியாகத் தோன்றிய நவசத்திகளிடத்தில் சிவானுக்கிரகத் தால் நந்திகணத்தவ ரம்சத்தினராயுதித்த வீரவாகுதேவராதியர் வமிசத்தின ராகிய செங்குந்தவீர மரபினரது கன்னிகையையே உருத்திரார்ப்பணஞ்செய்ய விதித்திருக்கின்ற சிவாகமங்களையும், அச்செங்குந்தவீரருக்குச் சிவபிரானு லாதியில் “மதியுமிகுதிருமெழின்மானமுங்கையெனப்பெறுநம்மைந்தர்” என முதன்மூவருணத்தரது வைதிக நல்லொழுக்கத்தினரென்னும் பொருள் பட விடப்பட்டுள்ள கைக்கோளரென்னும் பெயரொழியத் தந்துவாயரென் னும் பெயரைக்காட்டு நிகண்டாதிகளையும், இக்கைக்கோண்மரபினர்க்குப் பிற் காலத்தரால் “தாயரும்பன்ன” என்னு முதாரணச்செய்யுளின்படிக்கிடப்பட்டுள்ள தந்துவாயரென்னும் பெயர்க்கு இழைநக்கி நூனெருடு மேற்றமுடையோரெனப் பொருள்தருவதான இலக்கிய விலக்கணங்களையு மெங்ஙனந்தே டிக்கற்றார்? சிலநாட்குமுன் செய்யுள்ரூபமாயுள்ள காஞ்சிப்புராணத்தை வச னரூபமாக்கத் தொடங்கித் தலவிசேடப்படலத்தில் “விப்பிரர்கண்முதனால் வர்” என்னுஞ் செய்யுட்கணுள்ள “நெய்தொழிலர்” என்னுமோர் பதத்திற்குக் கைக்கோளரெனப் பொருள்படுத்திய ஓர் பள்ளிப்புலவர்க்கிவர் பங்காளிப்புல வர்போலும். அன்றியும்-பழைய திவாகரத்திலின்றிப் புதிதாயச்சிட்ட திவா கரத்திற் சேர்த்துள்ள கைக்கோளரென்னும் பெயருக்கு உபபெயராகத் “தந்துவாயர்காருகர்கைக்கோளர்” என்றிருவகை நவீனப்பெயர் காட்டியதின் கருத்தென்னை? தந்துவாயரென்பதற்கு நெய்வாரென்பது பொருளாயின், காருகரென்பதற்குப் பொருளென்னை? காருகரென்பதற்கு நெய்வாரென் பது பொருளாயின், தந்துவாயரென்பதற்குப் பொருளென்னை? இரண்டற்கு நெய்வாரென்பதே பொருளாயின், ஆன்றோர்கள் மிகைபடக்கூறற் கேதுவெ ன்னை? இவ்விருபெயருள் நெய்வாருக்கென நிகண்டில் “பொருந்தரேவேத காரர்போற்றுகாருகர்நெய்வார்பேர்” என்றுள்ளதில், தந்துவாயரென்னும் பெயரேன் சேர்ந்திலது? இவ்வுலகில் பஞ்சநூல் கல்வி நூலென் றிருபொரு ளொட்டுப்பெயராய்வந்த தந்துவை, ஆடைநெய்வோர் பயில்வதெப்படி அரு

ங்கலையோதுவோர் பயில்வதெப்படி? கல்விநூலொன்றையே மனிதர் வாயாற் பயிலுதலன்றி, கண்ணாறக்கேட்டான் காதாற்கண்டா னென்பதற்கேயப்ப பஞ்சநூலை வாயாற்பயிலுதலுமுண்டோ? கைக்கோளரென்பதற்குத் தந்து லாயயரென்பதற்குந் நெய்வோரெனப் பொருள்விரிக்கும் இப்புன்பள்ளிப் புலவர்கள் “மைக்கோளிற்பொலிசூழலைமண்ணைமாழையைமற்றதோ, கைக்கோளரிற்பொலிதலரிதேயோவரிதேயோ, கைக்கோளேகலனாகக்கருதுமிவற் குறுவாரின், மெய்க்கோள்கொண்டையாவும்விளக்கவருண்மேவுதியால்” எனவும், “பந்துவாய்தரும்வளைக்கைப்பாவையொடுபார்த்திவனம், மந்துவாயராயண்மித்தகவுரைசெய்தவமனைத்துஞ், சிந்தும்வாயிலராகிச்செய்தறங்கள்பலயற்றி, யிந்துவாய்முகப்பெண்ணேயின்னுமாயின்வரொத்தார்.” எனவும் வருமில்லக்கியச் செய்யுள்களுக்கு எவ்வாறுநாயெழுதுவார்கள்? இவையனைத்தையுஞ் சற்று மூய்த்துணராத வப்பள்ளிப்புலவர் தந்துவாயரென்பதற்கு இழைநக்கிநூலெருடு மேற்றமுடையோரெனப் பஞ்சவிலக்கணமும் பாக்கக்கற்றோராகையால் சிறி திழிவுசிறப்போடும் வேறென்றைக்காட்டாது திருவள்ளுவதேவர் வாக்கையே காட்டி மெய்ப்பித்ததை யோசிக்குமிடத்தில், இவர் மரபினிலுள்ளோர், மச்சமாம்சங்களை விற்பதிலும்-மலக்குப்பைகளை வாருவதினும்-குருவி கொக்கு சுடுவதினும்-கூடைகட்டி விற்பதினும்-நண்டு நத்தை பிடிப்பதினும்-மிக நாட்டமு மேற்றமு முடையவர்சனா யிருத்தல்போல, இவர் நக்கண்முதலிய தொழில்களில் மிக நாட்டமு மேற்றமு முடையவர்போலும்.

மேலுந் திருவள்ளுவதேவ ரவதாரத்தைப்பற்றிக் கபிலதேவர் “தொண்டமண்டலத்தில்வண்டமிழ்மயிலைப் - பறையர்வீட்டில்வள்ளுவர்வளர்ந்தனர்” எனக் கூறியிருக்க வதைப் பிற்காலத்தவர் பல பிரதிகளைக்கொண்டாய்ந் தச்சிறப்பித்துமிருக்கப் “பண்டுகரிக்கால்வளவன்” என்னுந் தனிப்பாடலினது கருத்துக்கியைய அத்திருவள்ளுவதேவர்க் கெத்தனையோ காலத்திற்குப்பின் தொண்டமண்டலத்திற் குடியேறிய துளுவவேளாளர்வீட்டில் வளர்ந்தனரெனக் கற்பித்து மற்றொருபதிப்பில் “தொண்டமண்டலத்தில்வண்டமிழ்மயிலைத் - துள்ளுவர்வீட்டில்வள்ளுவர்வளர்ந்தனர்” எனவும், வேறொருபதிப்பில் பின்னுமோரடியேற்றித் “தொண்டமண்டலத்தில்வண்டமிழ்மயிலைய்-நீளாண்மைக்கொளும்வேளாண்மரபுயர்-துள்ளுவரிடத்தில்வள்ளுவர்வளர்ந்தனர்” எனவுமாற்றி யச்சிட்டு வழங்குவதாயினர், அவருக்குப் பெண்கொடுக்கும் பெரும்பாக்கியத்தைப்பெற்ற சற்குத்திரகுலத்தினர். இனி நாளேறவேறப் பின்னும் பலவடிக்களேறும்போலும். ஆனாலெம்மையு மடிமையாகவுடைய திருவள்ளுவதேவர் தரத்தைப்பற்றி எத்தனை யடிகளேறினு மிழுக்கின்ற. இச்சற்குத்திரரென்னும் வேளாண் குலத்தினர் தம்முன்முக்குலத்தோர்க்கும் எவ்விதம் பணிப்பிள்ளைகளாயினரோ, அவ்விதமே தங்கட்குப் பணிப்பிள்ளைகளாயிருப்பதன்றித் தம்மோ டோர்கலத்தி லொக்கவுண்ணுந் தகைமையராகிய பறையர்வீட்டி லவர் வளர்ந்தனரென அவருட னொக்கப்பிறந்த கபிலதேவர் கூறியதில் என்ன குறைகண்டு மாற்றினர். அந்தோ!

வண்ணர்வீட்டினுஞ் சாணர்வீட்டினும் வளர்ந்த உப்பைக்கு முறுவைக்கும், பாணர்வீட்டினுங் குறவர்வீட்டினும் வளர்ந்த ஓளவைக்கும் வள்ளிக்கும் வளர்ந்தவிடத்தை மாற்ற ஒருவரோடும் பொறுப்புள்ளோரில்லையா? திருவள்ளுவதேவரோடு பேதமற்றதித்த சகோதரராகிய கபிலதேவர்க்கில்லாத வழிமானம், இடையில் பெண்கொடுத்து நேசித்த சம்பந்திகட்குண்டாயது மிக வற்புதம்! மிக வற்புதம்! இப்படி மாற்றியபடிக்கேயேனும் கபிலதேவர்கூறியபடிக்கேயேனும் அவரவ் வேளாளர் வீட்டின்கண்ணேயேனும் அவ்வேளாண் பறையர் வீட்டின்கண்ணேயேனும் வளர்ந்து வேளாண்குலப் பெண்ணேயே விவாகஞ்செய்திருக்க, வேளாண்டொழிலாகிய உழுதலைவிரும்பாது நெய்தலைவிரும்பியதற்குக் காரணமென்னை? நொய்யளவாயினுநோய்செய்யுமற்றெல்லா, நெய்தொழில்செய்யுநலம்” என்றபடி யுழுதற்றொழில் பலமுகத்தும் பாவங்களை விளைப்பதெனவும் நெய்தற்றொழிற் கவையில்லையெனவுங்கருதிக்கையாடிவந்தனரேல் தம்பால் திருமால்முதலிய மும்முதற்றேவர்கள் வந்து தம்மையோர் சந்தேகங்கேட்ப அதற்கவ ரவர்களைநோக்கி, “பூவிலயனும்புரந்தரனும்பூவுலகைத், தாவியளந்தோனுந்தாமிருக்க - நாவி, லிழைநக்கிநூனெருகிமெழையறிவேனோ, குழைநக்குட்பிள்ளுகன்றன்கூத்து” என்றோர் கவிசூறித் தாம் கையாடிவருகின்ற நெய்தற்றொழிலினிழிவு இத்தகையதென்றும் அத்தொழில் செய்வோருடைய வசத்தம் இவ்வியல்புடையதென்றும் என்குறிப்பித்துக் காட்டினாரெனில்; அத்திருமால்முதலிய தேவர்கள் மூவரும் உடனே தமது சந்தேகந்தீரப் பெற்றவர்களாய் அந்நாயனாடித்தினின்றும் விடைபெற்று மீண்டிவருங்கால் வழியிற் பல பிரயாசையோடு பயிர்வேலைசெய்திருப்பவனும் நாயனாருக்குத் தனது புத்திரியைத் திருமணமுன்னிலையிற் கொடுத்து அவரார் பிரமோபதேசம் பெற்றவனுமாகிய ஓர் வேளாளனைக்கண்டு நீராரென்றுவினவ, அதற்கவன் பொய்யாமொழியைப் பூமியின்க ணிதுத்தவந்து நெய்யார்தொழிலை நேசித்தவராகிய ஓளையாவுடைய வில்வாழ்க்கைக்கு வேண்டும் பதார்த்தங்களை யெய்யாமல் விளைத்துத் தருவோனாகிய பணிப்பிள்ளையென்ன, அதுகேட்ட தேவர்கள் வியந்தவர்களாய் இவன்றிறந்தையுஞ் சற்றறிவோமென வெண்ணித் தமது சந்தேகத்தை யந்நாயனாளைக் கேட்டவண்ணமே அவனையுங் கேட்டார்கள். அதற்கவன் “மாலுமயனுமகவானுமேயிருப்ப, வாலுணிதோடேற்றகூத்தாயுமதோ - சால, விதத்திற்பறையோடுண்டேர்பூட்டியேற்றின், குதத்திற்கையிட்டொழுவேற்கு” என்றுகூறலு மவர்க ளாச்சரியமெய்தி ஆசானுஞ்சீடனு மிப்படிக்கல்லவோ விருக்கவேண்டுமென்று சொல்லித் தமதிருக்கைநோக்கிச் சென்றார்களெனச்சில பெரியோர்சொல்லக் கேள்வி. இப்படி யில்வேளாளன் கூறியதினும் அப்படி யந்நாயனர் கூறியதினும் அவ்வத்தொழிலின்கணுள்ள சுத்தமுகத்தமும், அவற்றைச் செய்வாடையும்கு பெருமையுஞ் சிறுமையும், அவற்றைச் சிவிப்போர்க்கு நேரும் புண்ணியமும் பர்வமும், அவற்றை முடிக்குமளவு முள்ள சுகமும் துக்கமும் இவ்வித்தன்மையவென் றறியவேண்டில் பதினாறு

வது கவனக்குறிப்பை முற்றினுங் கண்டுதெளிக. முன்னர் திருவள்ளுவதேவர் சொன்னதாசக்கூறிய கவியையும் பின்னர் வேளாளன் சொன்னதாகக் கூறிய கவியையு மாலோசிக்குமிடத்து ஏத்தப்பாட்டுக் செதிர்ப்பாட்டு பாடி யதுபோன்ற நிருக்கின்றதேயெனில், திருவள்ளுவதேவர் பாட்டுத்தான் நிச மென்பதெப்படி? முதற்றேவர் மூவருஞ் சந்தேகங் கேட்கவந்தது முழுநிசம். அதற்கவர் கூறியபாட்டில் அரைநிசம். மற்றையரையோ வெறுப்புளுகே: அவர் கூறியபாட்டு “பூவிலயனும்புரந்தரனும்பூவுலகைத், தாவியளந்தோ னுந்தாமிருக்கப்-பாவி, லிழையொட்டியாடைநெயுமேழையறிவேனோ, குழையொட்டும்பிஞ்ஞகன் மண்கூத்து” என விருந்ததாகப் பெரியோர் சொல்லக கேட்டுளோம். நெய்வோர் நூலை நெருடற்குத் தகழியிற்றண்ணீரிருக்க அதை நாவினால் நக்குவதென்? உழுவோ ரெருதையோட்டற்குக் கையிற் றுற்றுக் கோலிருக்க அதன்குசத்திற் கையிடுவதென்? இவையிரண்டு மசுத்தத்தொழி னையினுஞ் சமயம்வாய்த்தபோது கல்லியறிவற்ற சில யேழைமாக்களின் செய்கையென யாவரு மறிந்தபடியன்றோ? இதனா லத்தொழில்களுக்கு மத் தொழில்களைச் செய்வோருக்கும் ஏகசமனா யசுத்தங்கூறுவது முறையாமா? உழுதற்றொழிலு நெய்தற்றொழிலுஞ் சிறுபான்மை வணிகர்க்கும் பெரும்பா ன்மை குத்திரர்க்கேயுரிய தொழிலாயிருக்க உழுதற்றொழிலைமாத்திர முயர் த்தி நெய்தற்றொழிலை யிகழ்வதெனினில், பூர்வங் கைக்கோளநிற் சில வெளியோர் சீவனார்த்தத்தின் பொருட்டும் தங்கட்கியல்பாயுள்ள சீவகாருணியத் தின்பொருட்டும் ‘‘மாவடியிலேவிளங்கும்வல்லிகாமாட்சித்தாய், சேவடியிலேயுதித்தார்செங்குந்தரம்மாளை, சேவடியிலேயுதித்தார்செங்குந்தராமாயிற், பாவடியினின் றுபசப்புலதேனம்மாளை, பசித்தவருக்கன்னமிடப்பசப்பாரோ வம்மாளை’’ என்ற விரட்டைப்புலவர் திருவம்மாளைக்கொப்பச் சைத்தொழி லொன்று பெறவேண்டி உழுதற்றொழிலை யசுத்தமெனவும் பாவமெனவுந் தள்ளி நெய்தற்றொழிலைச் சுத்தமெனவுஞ் சுகிர்தமெனவுங்கொண்டு செய் துவருவதால், அதிலச் சூத்திரரு ளொருபகுதியாராகிய வேளாளர் அசுத்தமு மிழிவுந் கற்பிக்கவேண்டி நாயனார் பாட்டையு நலமறப் புரட்டிக் கெடுத்தனர். அந்நாயனா ருமுதலினுஞ் சிறந்தது நெய்தலே யெனக்கொண்டு கையா டிவருபவராதலால், தம்பால் வந்த தேவர்கட்குத் தமதெளிமையைக் கூட்டினரேயன்றித் தொழிலி லசுத்தங்காட்ட அவர்க்கவசியமில்லை. அன்றியுந் தோற்றத்தினுந் தொழிலினுஞ் சிறந்தோராகிய வத்தேவர்கட்குத் தோற் றத்தினுந் தொழிலினுந் தாழ்ந்தோராயிருக்கும் தமதியல்பைக் காட்டினர். ஆனால் கைக்கோளர் சீவகாருண்யராய் அன்னதானமுதலியசெய்யவேண்டி னோர் வேறெந்தத் தொழிலையேனுங் கைக்கொண்டு செய்யலாடாதோவெ னின், மற்றத் தொழில்களைக் கொண்டுசெய்யுந் தானங்கள் பசுவைக்கொ ன்று பாதுகைதானஞ் செய்வதற்கொப்பாமென வெண்ணியே யன்றோ? ஆயின் மேற்கூறிய திருவம்மாளைச் செய்யுள் அச்சிடப்பட்டுள்ள பிரதிகளி லிருக்கின்றதோவெனின், அச்செங்குந்தர் மரபைப்பற்றி வசைப்பாடல்கள்

பலகற்பித் தச்சிடுதலேயன்றி இசைப்பாடல்களாக விருப்பனவற்றையெல்லாம் எங்குந் தலைக்காட்டாதபடி யழித்தலே தமது தொழிலாகவுடைய இழிகுலமாக்க ளிருக்குமளவு மேனிருக்கும்? அம்மரபினரு மவற்றை யபிமானித்தாய்ந்துதேடி யச்சிற் பதிக்க ஆவசியகமிலராகி “மேலிருந்துமேலல்லார்மேலல்லர்கீழிருந்து - கீழல்லார் கீழல்லவர்.” என்றவத் தேவரது பொய்யா மொழிக்கிணங்க நம்மையு நாம் செய்யுந் தொழிலினையும் ஆரா ரெவ்வெவ்விதமாகப் பழிக்கினும் ஒருக்காலு மேல்கீழாகா கீழ்மேலாகா வெனநீனைந்து வறிதிருக்கின்றனர். இவ்வாறும் மேன்மக்கள் வறிதேயிருக்க இவர்கள்பாலவர்கள் வசைகற்பித் திசைகெடச்செய்தற்குக் காரணமென்னையெனின், இம்மூதுலகநிய முக்கியமாக மூன்றுகாரணமுள: அவற்றுள் தமதுகுலத்தினராய் ஓரரசவைக்கண் பிரசித்திபெற்றிருந்த புகழேந்தியாரை இச்செங்குந்த குலத்தராகிய கூத்தனார் சிறைக்கணவைப்பித் தழுங்கச்செய்த தொன்று. எக்காலுந் தம்மையுந் தம்பாற் குடிமக்களாயினாயு மன்றித் தரணியின்கண் தொழுகுலத்தராகிய மூவனாயுந் சற்றேனுமதித்துப் பாடாத கம்பவாணரை அக்கூத்தனார் சோழராசனைவக்கணவமானப்படுத்தி ஊனாவிட்டோட்டி யலையச்செய்ததொன்று. அக்கம்பவாணர் தமது மரபைப்பற்றிப் பாடிவெகு சிறப்படைந்திருந்த ஏரொழுபதென்னுநூ லிளைத்துச்சிந்த அக்கூத்தனாரினிப் பின்னர் நிகழுஞ்சரிதையிற் கூறுமாறு ஈட்டியெழுபதென்னுமோர் தெய்வீகப்பிரபந்தம் பாடியதொன்று. இம்மூன்றுமே யக்கூத்தனாரையும், அவரதுகுலத்தையும், அக்குலத்தினர்செய்த நூல்களையும், அக்குலத்தினர் பொருட் டான்றோர்களார் செய்யப்பட்டுள்ள பலவிசைக்கவிகளையும் பழிக்கவும் புறங்கூறவும் புரட்டவும் பொன்றுவிக்கவு மேதுவாயினவென்றறிக. ஆனால்வ வேளாண் குலத்தருள்ளும் சற்பீசராகி எவற்றுளந் தாரதம்மியமுணரவல்ல சிலர் மாத்திரம் “வேசையர்பகைக்கும்விற்பன்னர்பகைக்கும்வேரில்லை” என்னும் பழமொழியைக் கருதித் தங்கள் வேலைபார்த்திருப்பர். ஏனைய வேலையில்லா வீணராகிய பல துர்ப்பீசரே மேற்கூறிய வீனத்தொழில்களில் இடைவிடாது முயலுவர்.

இத்தகைய ரந்நெய்தற்றொழிலைப்பற்றியும், அதைக்கையாடிவருங் கைக்கோளபாப்பற்றியும், அக்கைக்கோளர்க்குத் தொன்றுதொட்டுள்ள பலவளங்களைப்பற்றியும், அவ்வளங்களைச்சிறப்பித்துள்ள பலபிரபந்தங்களைப்பற்றியும், அப்பிரபந்தங்களைப்பாடிய பல வித்துவான்களைப்பற்றியும் “காராளராயுள்ளார்” எனவும், “கைக்கோளர்செங்குந்தர்” எனவுமுள்ள தனியன்களின் கருத்துக்கிணங்க நாளதுகாறுஞ் செய்துவருகின்ற புரட்டுந்திருட்டு மனவில. இப்படியஃ வேளாண்மரபினரென்னும் சற்குத்திரர் தம்முன் மூவகை மரபினரையுந் தம்பின் பலமரபினரையும் விடுத்து இவைகளெவற்றினுங்கலவாது சிவபரம்பரையாயுள்ள இக்கைக்கோண்மரபினரையேதங்கட்கியற்கையினுஞ் செயற்கையினு நெடுங்காலமாக விருத்தியடைந்துள்ள வழுக்காற்றினால் புறம் பழித்துத் திரிவதைக்கண்ட பள்ளியருட் சிலர் பூர்வ மெவனையும் பழித்த

வின் றி மிகச்சாதுக்களா யிருந்ததை விடுத்து, கையிலேட்டைப்பிடித்து வாசிக்கத் தலைப்பட்ட சிலகாலந்தொடங்கி “கண்டுகொழுத்தால்வளையிலிரா-பள்ளிகொழுத்தாற்பாயிலிரான்” என்பதற் கிலக்கியமாகச் சற்றே தலையெடுத்தாட்டிக்கொண்டு வருகின்றனர். இல்லாவிட்டால் திருத்தொண்டர் புராணத்திற்கு நவீனப் பொழிப்புணா யெழுதப்புகுந்த இப்புன்பள்ளிப் புலவர் கைக்கோளரென்போர் இழைக்கிறானெருடு மேற்றமுடையோரென்றும், இவர்தான் தந்துவாயரென்றும், இத்தந்துவாயர்தான் தாசிகளாகிய பதிலார்குலத்தரென்றும் பிதற்றுவரா? அத்திருத்தொண்டர் புராணத்திற்குச் சமஸ்கிருதபண்டிதர்களுந் தமிழ்த்தலைமைப்புலவர்களுமாயிருந்தஓரிருவராத் செய்யப்பட்டுள்ள பதவுளையும் பொழிப்புளையும் பகிரங்கமாயிருக்க, இயற்கையிலேயே சாதிவெஷம்மிய சிரேஷ்டரான யாழ்ப்பாணநல்லூர் ஆறுமுகநாவ லர்செய்த கத்தியரூபமொன்று யாண்டுங்கதித்துக் கத்திக்கொண்டிருக்க, அவர் கட்டக்கப்பட்டாத சிவாகமங்கள் முதலியன இவர்க் கெந்தக்குப்பத்திற்கிடைத்து எந்த வம்பட்டவுபாத்தியாயரிடத்திற் பாடங்கேட்டுணர்ந்தார். பொருள்வருவாய் காரணமாகவுந் தாமுமோ ருளாயாசிரியரென்ப பிறர் மதிக்கப் பெயரெக்குமாரும் ‘ஓர்நூற் குளாயெழுதப்புகின், முன்னோருகாட்குஞ் சாம்பிரநாயங்கட்கு முரண்படாம லெழுதல்வேண்டும். இவ்வாறின் றி மேல்வரைநூள்ள கவனக்குறிப்பில் (எதென்ன கொள்ளையோவென்றும் - தென்றமிழ்நாட்டிடையென்றும்-மனுமுறையா லுலகோம்புமன்னரென்றும்) உள்ள தனியன்களுக்கினங்கச் சாதி வைஷம்மியமுஞ் சமய வைஷம்மியமுங்கொண்டு பல பிதற்றி, முன்னோர்செய்த நூல்களையும் பாக்களையும் தங்கள் கொள்கைக்சினங்க மாற்றிப் புரட்டி, பெரும்புலவருஞ் சிவானுபூதிமாண்களும் வேறு சாதியரும் வேறு சமயத்தருமாயிருக்க அவர்களைத் தஞ்சாதியருந் தஞ்சமயத்தருமெனக் கதை கற்பித்து, இக்கதைக ளுண்மையன்றென மறுப்பின் இவை கலைமகளாரருட்டிறத்தாற் சொன்னவையாதலால் மறுப்பவரைச் சபித்து மாட்டுவேனெனத் தண்டபாணியாகி, கல்வியறிவற்ற வாடவருங் கற்புநிலைதிரிந்த பெண்டிருந் கொண்டாடிப் பொருள்கொட்ட “அன்னாளிற்பரமனிருகருணையாலே - யருத்தியொடுந்தொட்டுவிட்டகுறையினாலே, யென்னா னுமழியாச்சீர்பெற்றி றும்பூ - தெத்தனையோ காட்டியினிதிருந்தார்மேலோ, ரி ன்னாளிற்கல்விசிலகற்றலோடு - மெல்லாமும்வல்லார்போலிமைத்துப்பாடி, மு ன்னாளின்மேலோரே யாமென்றோதி - மூடர்வியக்கக்காதைமுடிப்பர்தாமே.” என்னுந் தனியன் கருத்தின்படி முன்னாளிலிருந்த நற்கீரதேவர் பொய்யாமொழிப்புலவர் அருணகிரிநாதர்முதலிய மேலோரே யாமெனமொழிந்து, ஆக்கியோர் பெயரறியக்கூடாத நூல்களையு முரைகளையுந் தாங்களே, யாக்கியோரெனவெழுதி யச்சிட்டு, ஆக்கியோர் பெயருள்ள நூல்களையு முரைகளையும் அவ்வாக்கியோ ரொது குலமேயெனச் சாதித்து, இச்சாதனைமுதலிய நிலைபெறுமாறு அந்தநூல்களைத் தங்கள் கருத்துக்கினங்கவெழுதிப் பழைமையாக் கிச் சென்னைக் கலாசாலையி லமைத்துத்திரியும் அவைதிகப் புல்லர் மெச்சச்

செய்வதில் இப்புன்பள்ளிப் புலவர்பெற்ற புனிதமென்னை? அந்தோ! பதியிலார் குலமென்பது பரத்தையர்குலமெனப் படிப்புணர்வற்ற பாமரருக்கும் வெளியாமேல், உருத்திரகணிகைமாராம் பதியிலார்குல மென்றதனால் சிவா கமவிதிப்படி நித்தியகன்னியா விரதமேற்ற உருத்திரகணிகையர் அவ்விரதத் தினின்றும் பிறழ்ந்து மணவீனையின்றி யொருவனைக் கணவனாகக்கொண்டு சிவாலயங்களிற் றெண்டுசெய்யு மகளிர்குலமென்பது முன்னையோர் கருத்து க்குமனுபவத்திற்கு மிசைந்தபடியன்றோ? இதனைவிடத் தம்முன்னையோரினு முற்றுமுணர்ந்தவர்போல் தான் வடமொழியினுந் தென்மொழியினும் வல்ல வரென யாவருமதித்துத் தனது புன்றலையிலவர்கள் புரிடமுத்திர புரோகூ ணம் பொற்புறச்செய்து புகழுமாறு, இக்காலென்செயினுங் கேள்வியற்ற குலத்தர் கைக்கோளர்தானென்று கருதிக் கலன்கழிந்த மகளிருங் கைகொ ட்டி நகைக்கும்படி தனது கையில் வந்தபடிக்கெல்லாங் கனமோடெழுதிவி ட்டனர். அதற்குமுறுப்பு “பள்ளிக்குப்பட்டாற்றெரியும் நண்டுக்குச்சட்டாற் றெரியும்” என்பதை யோசித்துச் சில வரைந்தனம். இப்புன்பள்ளிப் புல வர்கதை யிம்மட்டில் நிறுத்தி, இனி முன் விடுத்த கதையையெடுத்து விதிப் படி முடிப்பாம்.

அருண் மொழித்தேவர் “உருத்திரகணிகைமாராம்பதியிலார்குலம்” என் றதற்குப் (பதியிலார்-யாதொரு நாயகனையு மில்லாராகிய, உருத்திரகணிகை மாராம் குலம் - நித்திய கன்னியராகும் குலம்.) எனப் பதம்பிரித்துப் பொ ருள்கறி, இந்நித்தியகன்னியர் வைதிககுலத்தரா யிருக்கவேண்டதலின் அவ் வைதிககுலம் பலவு ளொருகுலமெனக் கொள்ள லாகாதோவெனின், எமது கொள்கையு மிதுவே: ஆனால் “சேற்றிற்பிறந்த செங்கழுநீர்” என்பதுபோல் முதலில் “கதிர்மணிபிறந்ததென்ன” என வடைகொடுத்தமையானும், வை திககுலம்பலவாதலி னவற்றி லின்னகுலமெனக் குறியாமையானும், எம்முன் னையோ ரோருயர்குலத்தவனை மணவீனையின்றிய கணவனாகக்கொண்டு சிவ பூசாகாலத்தில் சுத்த நிருத்தஞ்செய்யு மகளிரெனப் பொருள்படுத்தலானும், தனியே பதியிலாரென்போர் பரத்தையரென வெளியாதலானும், உருத்திர கணிகையர்க் கிப்பரத்தையர் தன்மை நாவலூர் நம்பிகள் காலத்திற்கு முன்ன ரே யுண்டாயிருந்தமை “கதிர்மணிபிறந்ததென்ன” என்பதினால் விளங்குத லானும் எமது கொள்கைக்கிடமின்று. என்செய்வாம்? இவ்வா றுருத்திரகணி கையர் பதியிலாராகிய பரத்தையரைப்போல் எப்போது தமதொழுக்க நிலை யினின்று மாறினார்களோ - அப்போதவர்களோ “முன்னமேயொருநாளவட திசைக்கிறைவன்முழுமணிக்கங்கைநீர்த்துறைவ, னின்னிலத்திழிந்தவிந்திர னனையானான் மையின்முருகவேணிகர்வான், மன்னவாநிறைந்தமகுடகோடி களின்வயிர நாயகங்களாற்றேய்ந்த, பொன்னவிர்கழலான் நருமமுங்கழலான் புகழ்பெயர்பிர தத்தனென்பான். அரும்பவிழ்மலர்கொண்டருச்சனைபுரியவரு னைநாயகர்திருக்கோயில், விரும்பியுட்புகுந்துபணியுமவ்விடத்திலவிடத்தி னுங்கொடியகூர்விழியா, விரும்பையுமுருக்குமிசையினுளொருத்தியிலங்கி

மையாருடனொருபால், கரும்பெனுமொழியாற்பாடுதல்கேட்டான் கண்டன
 ன்வனைத்தவேள்கரும்பை” எனறபடி யளவற்ற புகழோடுங்கூடிய காசிரா
 சன் கண்டு மோகித்தானன்றோ? ஆனாலவ னவனோக்கண்டு மோகித்ததில்
 லின்னபிழை யுண்டாகியதெனில், அவ்வுருத்திரகணிகையாராவார் எத்தகைய
 வசுத்தராய்ப் பிறழினும் அவர்கள் சிவபிரானுடைய மங்கலியதாரணம் பெ
 ற்றுச் சிவசொத்துக்களி லொன்றாயிருப்பவர்களாதலால் “என்னமோகமதா
 ய்த்தன துநாட்டினிற்கொண்டேகுவானினந்தனனதற்கு, முன்னமேகுரங்கு
 முகமதாயிருந்தான்முறுவலாயினதெவ்முகமும்” என்றபடி யவனோக்கண்டு
 காமவயத்தால் மோகித்ததோடொழியாது தனது நாட்டினிற் கொண்டுபோ
 கவு நினைத்தலுந் தனது பரிசனர் கண்டு நகைக்கும்படியாகக் குரங்குமுகம்
 பெற்றனன். பின்னர் “மந்திரக்கிழவரசனைவினவிமன்னவநினைத்தவாற
 தனால், வந்தவித்துயரந்தவிந் திடமலைமேன்மருந்தினைப்பணியெனவவனுந்,
 சிந்துரக்குவடுங்கனகவாம்பரியுஞ்செழுமணிச்சிவிகையுந்தேருந், சந்தனம
 ணிந்ததனத்தினர்பலருந்தமனியக்கோயின்முன்விடுத்தான். பன்னருமிந்தப்
 பூசனைபுரிந்தான்பரமனுமவற்கருள்புரிந்தான், கின்னரமொழியாள்விருப்பி
 னாலடைந்தகிலேசவானரமுகமொழிந்தான், நன்னிறமுகம்பெற்றிறையுநாட
 டைந்தாளுதலாலரன்பொருட்கவர, வுன்னியபாவம்பதினமடங்கரும்பொனு
 தவினாற்றவிரும்” என்றபடி தனது மந்திராலோசனையால் பல யானைகள்
 குதினைகள் சிவிகைகள் தேர்கள் முதலியவற்றோடு தான் கொண்டுபோக
 நினைந்த ஒருருத்திர கணிகைக்கு நேராய்த் தனது மரபிற் பெருகிய பல கன்
 னியனையும் உருத்திரார்ப்பணஞ்செய்து தனது சுயமுகம்பெற்று நாடுபோ
 ய்ச்சேர்ந்தான். ஆதலால் சிவ பொருளைத் தம்பொருளாக்க நினைந்ததின
 லுண்டான பாவத்தை அப்பொருளுக்குப் பதினமடங்கதிகமான பொருள்
 களைக்கொடுத்துத் தீர்த்துக்கொள்ளவேண்டுமெனில், அதனைக் கைக்கொண்
 டோர் பாவத்தைப்பற்றிக்கருதவும்கொடுமோ? பரிசுரங்களுமுளவோ? இல்லை:
 இல்லை: ஆதலால் - உருத்திரகணிகையர் தமதொழுக்கமாறி யசுத்தராயினும்,
 சிவபிரானுடைய யாவராலு மிச்சிக்கப்படாத நின்மாலியப் பொருள்களு
 ளொன்றானவராதலால், அவர்கள்பா லசுத்தங்கருதலும் அவர்களைக் கைக்
 கொள்ள நினைத்தலுங் கூடாது. உயர்குலத்தானாகிய வொருவன் காலவேறு
 பாட்டால் இழிகுலத்தான் றொழிவைச் செய்யினும், அத்தொழிலின லவன்
 குலங் கெடுவதுண்டோ? “தருக்குறும்வனப்பிற்பிறர்க்குரியவரைத்தவ்வையி
 ற்றங்கையிற்காண்ட, வருத்திரகணிகைமகளிரைத்தாயினுன்னுகவைணவமட
 வா, ரருப்பிளங்கொங்கைத்தாதிகண்மாட்டுமென்னதேயாகலிற்முணர்ச்சி, விரு
 ப்பினை யவர்பான்மறப்பினுமெண்ணலோம்புகநன்னெறிவிழைவார்” என்னுங்
 காஞ்சிப்புராணத் திருவிருத்தத்தையுங் கண்டிய்க.

ஆனால் சிவாலயங்களி லிக்கால் வைதிககுலத் தாசிகளெனவும் அவை
 திககுலத் தாசிகளெனவு முள்ளவர்களில் வைதிககுலத்தாசிகள் எங்கும் பெ
 ருங்கூட்டத்தினராயும் ஏனையகுலத்தாசிகள் சிறுகூட்டத்தினராயு மிருப்ப

தற்குக் காரணமென்னையெனில், பூர்வமோர் சோழராசன் முதலிய தமிழ்வேந்தர்மூவரும் தம்முன்னோர்களாலுந் தம்மாலும் பல விடங்களிற் பிரதிட்டை செய்துஞ் சீரணைத்தாரணஞ் செய்துமுள சிவாலயங்கட்கும் ஏனைய தேவாலயங்கட்கும் பரிபாலனகர்த்தராயேற்படுத்தவேண்டித் தோண்டநாட்டின்கண்ணென்றுகூடித் தமிழ்த்தேய மெங்குமுள பலவருணத்துள்ளுங் கல்வியறிவாற்றல்களிற் சிறந்த கனவான்கள் யாரு மங்ஙனம்வருவதாக ஆங்காங்கு முரசறைவித்தனர். அதையுணர்ந்த பலகுலக் கனவான்களெல்லாந் தோண்டநாட்டின்கண்வந்து சேர்ந்தனர். அப்போது மூவேந்தரு மந்திராலோசனைச் சபைக்குட் சென்று ஒருவரோடொருவ ராலோசிக்கையில் அம்மூவருட் டலைவனான சோழராசன் மற்றிருவரைநோக்கி, தொன்றுதொட்டு சூரியவமிசத்தரு மனுகுலத்தவருமான எங்கள் முன்னோர்களோடு சம்பந்தப்பட்டு இராஜகாரியங்களினு மந்திராலோசனைகளினுஞ் சகாயமாகி அவ்வக்காலங்களிற் செய்துள்ள தேவாலயப் பிரதிட்டை தேவாலய சீரணைத்தாரணமுதலிய காரியங்களைக் கூடவேயிருந்து நடாத்திமுடித்து எங்கட்கெல்லா மிம்மையிற் பெருங்கீர்த்தியு மறுமையிற் பேரின்பவாழ்வு முண்டாதற்கேதுவான புண்ணியசிலர்கள் செங்குந்தவீர சிகாமணிகளேயாம். இவர்களே பூர்வந்தொடங்கி நாளதுகாறும் யாங்கள் செய்யத்தொடங்குங் காரியங்கட்கெல்லாம் வழிகாட்டிகள். ஆதலா லெங்கண்முன்னோர்களாலு மென்னாலும் பிரதிட்டை செய்தும் புதுக்கியுமுள்ள தேவாலயங்களைமெல்லாம் டரிபாலனஞ்செய்து வருங்காரியத்தை அவர்களுக்கே கொடுப்பேன். உங்கண் முன்னோர்களாலு மங்களாலும் பிரதிட்டைசெய்தும் புதுக்கியுமுள்ள தேவாலய பரிபாலனத்தை உங்கட்கிஷ்டமான வருணத்தவர்க்குக் கொடுத்துவிடலாமென்றன்ன. அதற்கவ் விருவருஞ் சம்மதித்துச் சோழராசனோடு கொலுச்சபைக்கண்வர, பின்மூவேந்தருந் தங்கள் மந்திராலோசனைப்பிரகார மவ்வவர்களையழைத்து அவ்வத்தேவஸ்தானவதிகாரங்களைக் கொடுக்கவேண்டியமுறைமைப்படி கொடுத்தார்கள். அவ்வதிகாரங்களைப் பெற்றுமீண்ட பல வருணத்தரும் ஒருவரையொருவர் கலவாது தத்தமிடங்களிற்சென்று, தேவாலயகாரிய நடத்தற்குவேண்டும் பரிசனர்களைத் தத்தங்குலத்திலேயே வகுத்துப் பரிபாலனஞ் செய்து வருவதானார்கள். இப்படி நடாத்திவருபவருள் செங்குந்தமரபினர்க்குப் பாண்டியராசன் சேரராசன் தலங்களி னெண்ணிலும் பதின்மடங் கெண்ணுக்கு மேலான தலங்கள் சோழராசனற் கொடுக்கப்பட்டுள்ளனவாதலால் அத்தலங்களுக்கெல்லாம் ஆங்காங்கவர்கள் தங்கள் குலத்திலேயே பரிசனநா றிருமித்துப் பரிபாலனஞ்செய்யப் புகியபோது, அவர்கள் குலத்தினுக் சூரிய தேவகணிகையரும் அத்தேவகணிகையர் வழியாய்வந்த குடும்பத்தினரும் ஏனையரெண்ணினும் பதின்மடங் கதிகமாயிருக்குமன்றோ? அல்லாமலுஞ் செங்குந்தராயினோர் தங்கள் தேவதாசிகள் வகுப்பிலுதித்த பிள்ளைகளையும் பெண்டிரையுந் தம்முட் சங்கரவினத்தராக்கி, அவர்க ளெவ்வளவு தனதான்ய சம்பத்துக்களையுடைய பிள்ளைகளாயும் எவ்வளவு நற்குண நற்செய்கை

கலையுடைய பெண்மரபுமிருப்பினும் தம்முள்வர்களை யொப்பச்சேர்த்து கலந்துகொள்ளாது தனியே விடுத்திருத்தலால், அப்பெருங்கூட்டங் கனாவதெப்படி? ஏனைய மரபினரோவென்றால், தங்கள் தாசிகட்குண்டான பிள்ளைகளையும் பெண்டுகளையும் அவ்வவர்க ளறிவாற்றலாதிய குணங்களை நாடித் தம்மோடொப்பச் சேர்த்துக் கலந்துகொள்கின்றனர். இஃதன்றான் கைக்கோளர் தாசிகள் ஏனையர் தாசிகளையொப்பச் சிறுகூட்டமாயினர். இவ்வித கற்பத்தை யவ்வவற்றுள் துழைந்து நோக்கின் தெள்ளிதின் விளங்கும். இத்தகைய கலப்பு கைக்கோளரில், சாதிசமயாசாரங்கடந்து தம்முள் சமானாதிக்கமற்று (வைதிகரான முதன்மூவருணத்தரோடு அவைதிகரான சூத்திரரையொப்ப) நெல்லும் புல்லும் போன்றிருந்து மெல்லமெல்லத் தலைமுறையேற்றத்தார் கலக்க வெதிர்நோக்கி யிருப்பவருள்ளு மிருத்தலானது. ஓர்கா லாழிவசத்தாலுண்டாயின் மற்றையமரபினருள் ஆயிரத்துக் கிம்மரபினருள் ஒன்றானது. மேலுங் கைக்கோளரென்போர் எத்தகைய தொழிலுட் பிரவேசிக்கினும் ஏனைய மரபினரைப்போல் அந்தரங்கமாய்த் தனித்தனியே சென்று செய்து முடித்துக்கொள்ளு மியல்பின்றித் தம்மினத்தவர் பலருடன் பரங்கமாய்ச் சென்று செய்து முடித்துக்கொள்ளு மியல்பினராகலின் அவருளித்தகைய கலப்பும், கொலை - குடி - பொய் - போர் - களவு - கலகமுதலானவை நேரின் உடனே வெளியரங்கமாகி அவர்கள் வசிக்கு நாடெங்கும் பரவலின்றி மறைந்துவிடலும் ஒருங்காலு மில்லையென்ப தின்றுங்காணலாம். இதுபற்றியே கைக்கோளருடைய தாசிகள் தம்முட்டாமே மேம்பாடடையுமாறு “முத்தமிழ்வேந்தருமுன்னவன்கோயின் முறைகளைத்தங், கைத்தலந்தந்தவஞ்ஞான்மயலார்க்கொருகாரியமும், வைத்தறகாதேனவாண்பெண்ணடங்கலும்வாங்கிச்செய்தே, செத்திறவாச்சிறப்பெய்தினின்றர்களிச்செங்குந்தரே” என்னுஞ் செய்யுளின் கருத்துக்கிணங்கத் தாமுஞ் சில தேவாலயங்களைக் கைப்பற்றிப் பரிபாலனஞ்செய்து வருவதானார்கள். இவ்வாறெங்கும் பலுகிப் பெருமைபெறுந் தகையினர், எவ்வாறு மற்றையரைப்போலச் சிறுகூட்டத்தினராய்க் குன்றிச் சிதைவர்?

அன்றியுந் தேவகணிகையர் யாருந் தங்கட்குரிய ஒழுக்க நிலைகளிற் றவருதிருக்கின், அவர்களை யந்நிலைமைபெற விடுத்த மரபினர்க் கெல்லாம் இம்மையிற் பெரும்புகழு மறுமையிற் புண்ணியப் பெறுங் கிடைக்குமன்றோ? அத்தேவதாசியரு முலகின்க ணுள்ளவனாய் யாவராலு மதித்துத் துதிக்கப்பட்டு, மறுமையிற் சாவோக சாயீப பதங்களை யடைவார்களே: அல்லது மணவினையின்றி யோருயர்குலக் கணவனை யடைந்து கற்புநிலைகளையாது கடவுட் டொண்டினைச் செய்திருக்கினும், ஒருவகையான நற்கதியினைப் பெறலாமே: இவ்விரண்டு நிலைமைகளையும் விடுத்து வளாவின் மகளினைப்போலாகிக் குலத்தைக் கெடுக்கவந்த கோடரிக்காம்பைப்போல் எங்கணும் யாங்குளின்னகுலத் தாசிக ளின்னகுலத் தாசிகளெனச் சொல்லிக்கொண்டு ஏனவ்வக் குலத்தின் பெருமையைக் கெடுக்கின்றார்கள்? அந்தோ! இன்னகுலத்

தாசிகள் யாங்களைப் பலகாற் சொல்லித் திரியினும் பழியில்லையே : அன்
னியரெனற்பாலதை வன்னியரெனமாற்றி வழங்கும் பள்ளியராதிய சங்கரவி
னத்தரெல்லார் தாங்கள் மேன்மையடைய வைதிகராகிய வேதிய ராதியோ
ரிடத்தும் ஒவ்வோர் குற்றத்தைச்சொல்லித் திரிவது போன்றும், கள்ளர் கூ
டர் பொய்யர் புரட்டர் முதலிய கயவர்களைல்லார் தங்களியல்பை மறைக்க
ச் சற்குணசீலராய் இருப்போரிடத்தும் ஒவ்வோர் தீமைகளிருப்பதாகக்கூறிப்
பழிப்பதுபோன்றும், கடிமணஞ்செய்த கணவனை வஞ்சித்துக் கள்ளப்புரு
டரோடுங்கூடிச் கலவிசெய்யும் வியபிசாரிகளைல்லார் தங்கள் நடக்கை நலமா
கக் கற்புடைப்பெண்டிர்மாட்டுங் கனத்த பிழைகளைக்கூறித் திருத்தியடைத
ல்போன்றும், காற்கல்வி யரைக்கல்வி கற்றலோடு முழுக்கல்வியாளரென வெ
ளிப்பட்டு அட்டாவதானி முத்தமிழ்க்கவிசகலகலாபீடம் செந்தமிழ்ரத்தகா
முதலாகிய சிறப்புப் பெயர்களை ஒருவர்தராமலே வகிக்கும் பதிதர்களெல்லார்
தாங்கள் சிறப்படையக் கசடறக்கற்ற வித்துவான்களிடத்தும் ஒவ்வோர் கு
றைசொல்லிக்கொண்டு மகிழ்வதுபோன்றும், வேசிகளிடத்தும் வியபிசாரிக
ளிடத்து முண்டாகித் தொண்டமண்டல வேளாளர் கார்காத்த வேளாளர்
சோழிய வேளாளர் முதலிய உயர்குலப் பெயர்களை வகித்துத்திரியுங் கீழ்
மக்களெல்லாம் தாங்கள் மேன்மக்களாக அவ்வயர்குலத்தவ ரிடத்திலேயே
ஒவ்வோர் துர்நடத்தைகளைக்காட்டி நொடிப்பதுபோன்றும், எவ்வகைப் பிர
மாணத்தாலும் பதித்துவமென்பதின்றிப் பசுத்துவமேயாயுள்ள விண்மொதி
ய தேவர்களை வழிபடும் வைணவாகிய புஞ்சமயிகளைல்லார் தங்கள்சமயவி
ழுக்கு மறையச் சைவமாகிய சற்சமயங்களிடத்தும் ஒவ்வோர் தாழ்வுகூறி
த் தூஷிப்பதுபோன்றும், அத்தேவதாசிகளையாரும் வீணை தேவமாங்கிலிய
தாரணராய் தமதுநலத்தை விலைகொடுப்பார்யார்க்கும் விற்பதல்லது அதற்கா
வா ராகாதானெனும் வரைவிலாத மகளிளைப்போலப் பாவவேசிகளாகித்
தம்மையிச்சித்துக் கலவிசெய்யவரும் புருடர்களிடத்தில் தம்மைமதித்துமய
ங்கிப் பற்பலபொருளை யிடைவிடாதளித் தாதரிக்குமாறு அவர்கள் மாதாபிதா
மனைமக்கள் முதலிய சுற்றத்தினரிடத்தெல்லாம் ஒவ்வோரந்தரங்கக் குற்றங்
களிருப்பனவாகக்கூறி அவர்களினும் பகிரங்கமாகிய யாங்களை எல்லாவி
தத்தினு மெலானவர்களென நிச்சயிக்கச்செய்து பல பெருங்குடும்பங்களை
யெல்லா மழிக்கின்றார்களே : இத்தகைய பாவினைத் தேவாலயங்களில் பற்ற
றவொழித்துப் பூர்வமுத்தமக்குலத்தர் தமதுபெண்களுக்குக் கல்விமுதலியன
பயிற்றிக் கன்னிகையாங்கால் கடிமண நேரும்வரையில் இருடியர் தொண்டு
செய்து நற்குண நற்செய்கைக ளடையுமாறு கன்னிமாடங்கட்டி விடுத்திரு
ந்ததுபோல் இப்பவுமல் வுத்தமகுலப் பெண்டிர்க்கு அக்கல்வி முதலியவற்
றோடு ஆடல்பாடல்முதலியன கற்பித்துப் பூப்புநேரும்வரையில் தேவாலயத்
தொண்டுக்கு விடப்படின, அதன லப்பெண்கள் நற்குண நற்செய்கைகளை
வாய்ந்து நல்ல கணவனைக்கூடி மணஞ்செய்யப்பெற்றுக் கற்புநிலையிற் கலங்
காது விற்பனசீலராய் நிற்பரென்பதற்கும் அப்பெண்களுதித்த மரபினர்க்

குப் பெருங்கீர்த்தி கிடைக்குமென்பதற்குஞ் சந்தேகமென்னை ? இத்தகைய வேற்பா டெக்கால்நடக்குமோ அக்கா லெல்லாத் தேவாலயங்களு மெழில்பெற்றுச் சிறக்குமே:

இம்மட்டில் திருத்தொண்டர் புராணத்திற்கு முதலாகிய நம்பியாண்டார் நம்பிகள் திருவந்தாதியில் “துணையுமளவுமில்லாதவன்” என்னுஞ்செய்யுளிற்கண்ட கமலினியா ரவதாரமாகிய பரவைநாய்ச்சியாருடைய மரபினரென்னும் உருத்திரகணிகையர் தரத்தைப்பற்றி விவகரித்ததை நிறுத்தி, இனி யிவ்வுருத்திரகணிகையரில் நின்றும் வேறாய்த் தவப்பெண்ணெனநின்ற அனிந்திதையா ரவதாரமாகிய சங்கிலிநாய்ச்சியார் தரத்தைப்பற்றி அத்திருவந்தாதியில் “தகுமணக்காதலன்” எனவுள்ள செய்யுளின் கருத்தைப்பற்றிச் சில விவகரிப்பாம். அஃது - தங்குலத்திற்குத் தக்க மணமகனிறக்க அதனால் மங்கல நாணிழந்து வைதவ்வியமடைந்த சங்கிலிநாய்ச்சியாரைத் தம்மிடத்துதித்த மணவிருப்பால் நாவலூர் நம்பிகள் சிவபெருமானுடைய திருவடிகளைவணங்கி இவ்வுலகினர் நகுதற்குரிய புல்லொழுக்கத்தையே நல்லொழுக்கமாகக்கொண்டு திருமணஞ்செய்தனரென்னுங் கருத்தைக்குறித்திருக்கின்றது. இக்கருத்தை யுரிக்குமிடத்துச் சிவச்செயலால் மங்கலநாணிழந்து வைதவ்வியமடைந்த சங்கிலிநாய்ச்சியாருக் கூழ்துண்டலும் யானினிச் சிவபிரானுக் கடியளாய்த் தவப்பெண்டிர் அல்லது நித்திய கன்னியரென அவன் சினகரஞ் சேர்ந்திருத்தலே துணிபெனக்கொண்டு சென்றிருப்ப, அங்ஙன மவ்வூழ்துண்டவந்த நாவலூர்நம்பிக எவ்வாக்கண்டு மணந்துகொண்டன ரென்பதேபாம். இம்மணத்தை நானாயூர்நம்பிகள் “இவ்வியனுலகநகும்வழக்கு” என்ற தென்னையெனின், தாய்தந்தையர் தம்மிளங்கைமைப்பேதையர்க்குச் சுருதியிருதிகளின் வழக்கால் வேறோர் மணமகனைக் குறித்து மறுமணஞ்செய்விக்க விழைவரேல் மங்கலநாணெடாரென்பதூஉம், அம்மங்கலநாணகற்றி வேறோர் மங்கலநாண்புதுக்கிப் புனைதல் விதியன்றென்பதூஉங் கொண்டென்க. ஆயினிவ் விதியின்படிக்கேனு மிவ்விதியைக் கடந்தேனு மறுமணஞ்செய்யப்பெற்ற கன்னிகை பெண்ணென் றழைக்கப்படுகிறு ளெனில், “புனர்பூ” என்றழைக்கப் படுகிறாள். ஆயினிதற்குச் சுருதியிருதிகளிலுள்ள பிரமாணங்கள் யாவெனில், “தஸ்மாதேகஸ்யபஹுவீ - ஜாயா பவந்தியநந்தரம், நைகஸ்யபஹுவஸஸஹ-பதயயிதிஹிஸ்ருதிஹி-1.” இதன் பொருள்-ஒரு புருடனுக் கனேகமனைவிய ருண்டாயிருக்கின்றனர். ஒரு பெண்ணுக்குச் சமகாலத்தில் அநேகபுருட ருண்டாயிருப்பதில்லை. என்பது சுருதிவாக்கியப்பிரமாணம். “கிரஹணம்ஸஹஸ்பதஸ்ய - பர்யாயாத்பஹுவோத்தவா:; ஸ்யுரிதிபிரதிபத்யர்த்தம் - ப்ராஜாபத்யவசஸ்ததாம்-2.” இதன் பொருள் - ஒருவனுக்குப்பின் மற்றொருவனாக அநேகபதிக ருண்டாவரென்

1. “தஸ்மாதேகஸ்யபஹுவீஜாயாபவந்தியநந்தரம் 1 நைகஸ்யபஹுவஸஸஹபதயயிதிஹிஸ்ருதிஹி”
2. “ப்ராஜாபத்யவசஸ்ததாம்-2”

రితిప్రతిపత్సర్గంప్రాజాపత్యవచస్తథా||” 3. “సాచేదక్షతయోనిస్సాన్యైస్తతప్రత్యా
గతాపివా । పానస్సవేనభర్తాసాపునస్సంసార్కరమర్హతి||” 4. “నష్టేమృతేప్ర
వజితేక్లిబేధపతితేపతా । పంచస్వాపత్సనారీణాంపతిరన్యోవిధీయతే||” 5. “పా
ణిగ్రహేకృతేకన్యాకేవలంమంత్రసంస్కృతా । సాచేదక్షతయోనిస్సాన్యైష్పనస్సం
సార్కరమర్హతి||” 6. “దేయాన్యత్రవివాహితాపిచబలాద్యావిధ్యయోనిర్నచేత్||”
7. “ఉద్యాహితాపియాకన్యానస్సాత్సంప్రాప్తమైదునా । పునస్సంసార్కరమర్హతి
యథాకన్యాత్వదేవసా||”

கிம்சேஷே - கதாசோரஸ்யஸந்நிதௌ, ஹஸ்தக்ராஹ்ஸ்யதிதிஷோ: - பத்
யர்ஜாயாத்வமாப்னுஹீ-8." என்னு மிம்மந்திரத்தையே பிரமாணமாக வகித்து
அம்மங்கலநாணைக் களையாது நிறுத்தப்படும். இம்மந்திரத்தின் கருத் தெ
ன்னையெனின், (இமந்தவனருகே யேன் விழுந்துகிடக்கிறாய்? விவாகஞ்செ
ய்துகொள்ள வெழுந்திரு. மறுமணஞ் செய்துகொள்பவனுக்குப் பாரியா
லாய்) என்பதேயாம். ஆனாலும் மந்திரத்தில் "மறுமணஞ் செய்துகொள்பவ
னுக்குப் பாரியாவாய்" என்றதனால் கணவனிழந்த பெண்ணைக் களத்திரயிழ
ந்த புருடனுக்கே மறுமணஞ் செய்விக்கவேண்டுமோவெனில், இஃதது கூடா
விஷயத்தில் ஊடாவிவாக மீமாம்சக்கருத்தேயன்றி வேறன்று. ஆயினித்த
கைய விவாக மிப்பரதகண்டத்துள் எங்கு யார் நடத்தினார்கள்? நடத்தியிருந்
தால் வழக்கத்திலிராதோவெனில், பெண்களுக்கு வாலை-தருணி-பிரவிடை-
விருத்தை - என வகுத்திருக்கின்ற பருவநான்கனுள் ஐந்துமுதல் பதினொரு
வயதளவும் வாலைப்பருவமாம். இவ்வாலைப்பருவத்தில் ஐந்துமுதல் லேழளவும்
பேதையரெனவும் எட்டுமுதல் நான்களவும் பெதும்பையரெனவுங் கூறுப.
இப்பெதும்பைப்பருவத்தின் முடிவான பதினொருவயதளவிற்கு முடிமண நிறை
வேற்ப்பெற்ற கன்னிகைகளாயிருப்பினும் அவர்கள் தமது கணவருடன்கூடி
இன்பநலம்பெறத்தக்கோ ரல்லாமையானும், தங்கணவர்பால் நடந்துகொள்ள
வேண்டிய கடப்பாடுகள் இவையிவையென்றறியாதவ ராகையானும், மக
டேக்கணங்களாய நானம் - மடம் - அச்சம் - பயிர்ப்பு - என்னு நான்கனுள்
நாணமென்னு முதற்குணத்தினையே சற்றும்வகியாச்செயலினரா யிருத்தலி
னனும், உண்டி யுடைமுதலியனவு முற்றாரா லாய்ந்திடக் கொள்ளுதலே
யன்றித் தங்கள் சுயேச்சையா லவற்றைக்கொள்ளற்குரியா ராகாமையானும்,
"பெண்களுக் கெட்டுவயதுக்குமேல் பதினொருவயதுக்குள்ளாக விவாகஞ்
செய்துமுடித்த லுத்தமம் அதற்குமேல் முடித்தல்யாவு மத்திமாதிகளிற்சேர்ந்
தன" என்னும் விதிகளி லவர்கட்கவ் வுத்தமவிதியைக்கொண்டு நடத்திய
விவாகத்தில் ஊழின்செயலால் தருணியராகித் தங்கணவரைக்கூடிக் கலக்கு
முன் கைமை நேரின் மேற்கூறிய சுருதியிருதிகளின் கருத்தின் படிக்கும்,
"முருக்கைப்பழியிதழ்க்கைம்பேதையர்கற்பின்மூரியறா, திருக்கமறையுமனுவு
மொப்பற்றவிருடியரு, முருக்கொடுரைத்தவிதியோம்பியீர்மணமுற்றமைத்த,
நிருக்கில்குலத்தருக்கின்றிமுற்றாதசெயலென்பவே" எனவும், "அறிவுடை
யோர்கண் ணுக்கமையாவிழுக்கா, மறுமாலேமாதர்தகைவு" எனவும், "வேலி
யில்லாதவிளரிவம்போலுமே, தாலியின்மாதர்தவம்" எனவும், "காமக்கடுங்
கனற்கஞ்சிக்கவின்மாதர், தாமுடன்ரீப்புகுந்தார்" எனவும், "கற்றறிந்தவா
ண்மக்கள்கற்பித்தகற்புநிலை, தற்கின்றிப்பேதைக்கோதான்" எனவும், "பதி
யையிழந்தமன்கைபன்மக்கட்டோய்தல், விதியோமறுமணமோமேல்" என
வும், "சந்ததியில்லாப்போழ்திறையன்மறுமலைகொள, முந்துமனுவோர்ந்து

8. "ఉల్లసారకింశేషే గతాసోరస్యసన్నిధౌ । హస్తక్రాహస్యదిதிషోః
పర్వాదాయాత్వమాప్నుహి ॥"

னாத்தார்முன்” எனவும், “சங்கரச்சாதிதமைவிருத்திசெய்வதற்கு, முந்துகை
மைகாரணமாமுன்.” எனவும், “விதவையர்க்கீர்மணம்வேண்டி டிற்செய்தன்,
மறைவிற்புணர்தலின் மாண்பு” எனவுங்கூறிய வானரோர் கருத்தின்படிக்கும்
பூர்வ மிப்பரதகண்டத்தில் அந்தணர்முதலிய வெல்லாவருணத்தரு மறுமண
ஞ்செய்துமுடித்தே வந்தனர். அதன லாடவரு னைம்பதுவயதுக்குமேல் அவ்
வுத்தம விவாகத்தினைச் செய்துகொண்டு உடனே யிறந்த பலராலும், பதி
னாறுவயதுக்குமே லவ்வுத்தம விவாகத்தினைச் செய்துகொண்டு சின்னாளிலிற
ந்த சிலராலு நேர்ந்த கைமைகள் மறுமணஞ் செய்யப்பெற்று, தங்கட்குத்
தருணவயதுண்டானதுமுதல் விருத்தவயதாமளவுங் கற்புநிலை கலையாது கா
லங்கழித்தே வந்தனர்.

இதனை யாதாரமாகக்கொண்ட சில வாடவர் தருணவயதினராய்த் தங்
கள் கணவரைக்கூடிச் கலந்திருந்து பின்னர் கைமையடைந்த பெண்டிராயும்
பிரவிடைவயதினராய்ப் பல மக்கட்பேறடைந்து வைதவ்வியமடைந்த பெண்
டிராயுந் தம்மிச்சையால் மறுமணஞ்செய்துகொண்டு அல்லது மறுமணஞ்
செய்வித்துத் தத்தமினத்தரோடுநாணமின்றிக் கலத்தல்செய்யத்தலைப்பட்ட
தன்றி, அப்பெண்டிர்கள் பா லுண்டாய மக்களையும் அவ்வினத்தாருள் கொள்
ளல் கொடுத்தலாதிய சம்பந்தங்களைச்செய்யத் தலைப்பட்டனர். இவ்விதி
வழு வீறலுந் தம்முள் பலவகையாலும் வீரோதமும் வினையமும் வீண்போரு
முண்டாதலைநோக்கிய சில மரபினர், எவ்வாற்றானுங் கைமை மண மினிக்
கூடாதெனக் கைவிட்டனர். அந்தணரொழிய வேனையருட் பெரும்பாலார்
பெண்களுக்கு வாலைப்பருவ முற்றுமுன்செய்யும் விவாகத்தினை நடத்துவ
தொழித்தனர். ஆனால் வந்தணரு மேனையரு மைம்பது வயதுக்குமேல்
அத்தகைய விவாகத்தினைச் செய்துகொள்ளும் வழக்கத்தை நாளதுகாறு
மொழித்திலர். இதன லந்தண வருணப் பெண்டிருள் பெரும்பாலாரும்,
மற்றையவருணப் பெண்டிருள் சிறுபாலாரும் கைமையாகி, காமப்பற்றினைக்
கடத்தற்குங் கருதிய கருமத்தை முடித்தற்குங் கூடாதவராகி வியபிசாரஞ்
செய்யத் தலைப்பட்டனர். என்செய்வர் பாவம்? ஆனால் முதுக்கைமை யினத்
தலாச் சங்கரவினத்தரோடுகூட்டி இளங்கைமையினத்தலாச் சகசவினத்த
ரோடுஞ் சேர்த்துக்கொள்ளுதற்கென்னதடையெனில், தடையின் று: இக்கால்
வருண சிரேஷ்ட ரென்னப்படுவோ ருள்ளேயே பெரும்பாலார் தமதிளங்
கைமைகட்கு உருவம் - ரூலம் - எவ்வனம் - கல்வி - செல்வம் - மேம்பாடு
முதலியவற்றிலும் பரிதானமென்னும் பொருள்வருவாயிலும் பிரதமத்திற்
குறைவின்றி வாய்க்கப்பெற்றமணமகளைப்போல் இரண்டாவதில் வாய்க்கப்
பெறுத லரிதாகையால், பெண்களுக்கு மறுமணஞ்செய்து மானத்தைக்காத்து
வானத்தைப்பார்த்திருப்பதினும், மாங்கிலிய வறுகலிவாங்கி மாட்சிமைப்பட்
டாட்சிபெற்றிருப்பது மிகு நலமெனக்கருதி அச்செய்கையைக் கையறவிட்
டார்கள். இதனாச் சிசுவத்தியுஞ் சிசுத்துரோகமு மெங்குமாயின. எவ்வாற்
றானும் பொருள்வருவாயே போதுமெனக்கருதி அப்பொருளினுஞ் சிறந்த

மானவருவாயைச் சிறிது மதியாத மதிசேடர்க்கு என்சொல்லி யென்னும்? இன்றுங் கலிங்கம் கன்னடம் கொங்குமுதலிய தேயங்களில் பல மரபினர் கணவனையிழந்த கன்னிகைகட்கு மறுமணஞ் செய்வித்து வருவதன்றி, வட தேயத்தில் (இலிங்கபல்ஜலு - இலிங்காயதரு) என்கிற வமிசத்தில் (சிரயுடுகி) என்கிற மறுமண நடந்தேறியே வருகின்றது. தென்றையத் திராமநாத புரத்தைச்சேர்ந்த சிலவிடங்களில் அகமடையரெனவும் வேளாளரெனவு முள்ள சில மரபினர் சுருதிமிருதிகளிற்கூறிய விதிகளுக்கு விரோதமாகத் தருணியாகவும் பிரவிடையாகவுமிருந்து புருஷசம்பர்க்கமும் பல புத்திரப் பேறுமடைந்து கணவனையிழந்த கைமைகட்கெல்லா மறுமணஞ் செய்துவைக்கும் வழக்கத்தில் மாறாதிருந்தனர். இதற்குடம்பாடாகாத சிலவர் சின்ன னைக்குமுன் தங்களரச நியாயசபையி லொன்றுகூடி, இனி வாலைப்பருவப் பெண்களுக்கே சுருதிமிருதிகளின் விதிப்படி மறுமணஞ் செய்விக்கவேண்டு மன்றித் தருணிமுதலிய முதுக்கைமைகள் தங்கள் சுயேச்சைகொண்டாவது பரேச்சைகொண்டாவது வேறு கணவனை மணத்தல் கூடாதென்றும், ஓர் சால் யாரேனு மிக்கட்டளையைக் கடந்து மீறி நடப்பரேல் அவர்கள் தங்கள் மரபுளே கொள்ளல்கொடுத்தலாதி சம்பந்தங்களற்றுக் குலப்பிரஷ்ட ரா தற்குரிய ராவரென்றும் ஒருடம்படிக்கை செய்யப்பட்டு அதுமுதல் நாளது காறுங் கிரமமாய் நடந்தேறிவருகின்றது. ஆயின் கைமைகள் மறுகணவனை மணக்கவேண்டுவது சுசாதியிலா பிறசாதியிலாவெனில், சுசாதியில் மணத்த லுத்தமம். பிறசாதியில் மணத்தல் மத்திமம். சுசாதியிலேனும் பிறசாதியி லேனும் விதிப்படி செய்யு மணவினையாலின்றிக் கூடுத லதமமாம். ஆன லிம்மூவகையி லுத்தமம் நிற்க, மற்ற மத்திம வதமச்செய்கையால் அக்கை மைகளிடத்தில் மகார்களுண்டாயின் சிறப்படைவரோவெனில், அவர்கள் சங் கரவினத்து ளொருவராயழைக்கப்பட்டாலும் பூர்வம் சந்திரவமிசக்ஷத்திரிய குலசிரேஷ்டரான திரிதராஷ்டிரமகாராசனும் பாண்டியுபதியும்போல் அவ்வ வர்கள் தாரதம்மியத்துக்கேற்றபடி சிறப்படைவதற்குத் தடையென்னை? ஆயின் நாவலூர் நம்பிகள் ஆதிசைவகுல சிரேஷ்டராய்த் திருவவதாரஞ்செ ய்து வைதிககுல சிரேஷ்டரான பரவையாடையேயன்றி அவைதிககுல சிரே ஷ்டரான சங்கிலியானாயுந் திருமணஞ் செய்துகொண்டதிற்பழியுண்டோ வெனில், அத்திருமணமிரண்டுந் திருவருட்பிரரேபனையால் நடந்துளதாயி னும் “கொந்தலர்கொய்யும்போதுகூர்வழிமையலாலே - பைந்தொடிமட வார்தம்மைப்பார்த்தலாற்கயிலைவெற்பிற் - சுந்தரன்பட்டகாதையறிதிரேது ணர்மென்போதா - லந்தணர்கீழ்களாவர்கீழ்களந்தணர்களாவர்” என்ற வான் றோர்வாக்கியஞ் சான்றியிருத்தலையுணர்ந் தடங்குக.

இம்மட்டி லெளவை யெம்மன்னை “நாட்டார்கங்காசுலக்காட்டார்” என் றோதிய தனியினைப்பற்றி நடாத்திவந்த சம்பாஷணையி னிரண்டாவது பிரிவி னீற்றில் (ஒருவாற்றானுஞ் சேக்கிழார்சுவாமிகள் தமது மரபினராகப் பதின் மூன்று திருத்தொண்டர்களை யமைத்தாரெனல் பொருந்தாது.) என்றும்,

(இனிக் கையெழுத்துப்பிரதியாய்ப் புராதனத் திருத்தொண்டர் புராணமொன்று வெளிவரின் ஈது மின்னுமுள சில பாப்புரட்டுகளும் பாடபேதங்களும் யாதாமோ வறிகிலம்.) என்றுங்கூறியதால் அத்தயை திருத்தொண்டர் புராணத்திற்கும் இக்காலச்சிட்டுவழங்கிவரும் திருத்தொண்டர் புராணத்திற்கும் வித்தியாசங்கொண்டுள்ள பாலினங்களினும் பாப்புரட்டுகளினும் பாடபேதங்களினும் சிலவற்றையெடுத்திங்ஙனமெய்ப்பிக்க உம்மாற் கூடுமோ வெனின், அந்நான்காம்வருணத் திருத்தொண்டர் புராணத்தன்றி ஏனைய முதன்மூவருணத் திருத்தொண்டர் புராணத்தினும் இவைகட்கு முதனூலாகிய நம்பியாண்டர் நம்பிக ளந்தாதியினுஞ் சில வெடுத்து மெய்ப்பிக்க ஓர் கையெழுத்துத் திருத்தொண்டர் புராணம் (சாலிவாகன சக ஓடு க௭௦௧ - ல் நிகழும் விகாரி ஹி தைமீன் அவ சோமவாரம் சீர்காழி - அமிர்தலிங்கதே சிகரால் எழுதி நிறைவேற்றிற்று) என வதனீற்றிற் கண்டுள்ளபடி இதற்கு நூற்றுப்பதினேழாவது வருடத்திலெழுதிய பிரதியாய்க் கிடைத்தமையால், அதில் சிதல்களா லாங்காங்கு கிதைந்துஞ் சிந்தியுமுள பாடல்களும் அவற்றி னடிகளுந் தளைகளும்போக ஏனையவற்றுள் மேற்கூறிய தனியனில் “இக்கம்ப நெடுஞ்சுவர்போற்காட்டாதனபலகாட்டியகொன்னையிற்காலாவெறிக்கேட்டா ன்மறந்தொன்றைமாற்றிமற்றொன்றைக்கெடுத்தனனே.” என்றுள்ளபடி யவ் வெண்மரோ டைவராகிய பதினமூன்று வேளாண் குலத்தரென வுள்ள திருத்தொண்டர் தரத்தினைப்பற்றி மாத்திரம் நம்பியாண்டர் நம்பிக ளந்தாதியாகிய முதனூலையுங்காட்டி மெய்ப்பிக்கப்பகுமிடத்து, இளையான்குடி மாறநாயனார் புராணம் கவி - க - அடி - ௩ - புராதனம் “நம்பும்வாய்மையினீடிருமுதநற்குரவர்தவத்தினுல்” எனவும், நூதனம் “நம்பும்வாய்மையினீடுகுத்திரநற்குலஞ்செய்தவத்தினுல்” எனவும், விநன்மிண்டநாயனார் புராணம் கவி - ச - அடி - க - பு - ம் “அப்பொற்பதியினிடைச்சைவவமைதியோங்கவவதரித்தார்” எனவும், நூ - ம் “அப்பொற்பதியினிடைவேளாண் குலத்தை விளக்கவவதரித்தார்” எனவும், மாணக்கஞ்சாறநாயனார் புராணம் கவி - ௭ - அடி - க - ௩ - முறையே பு - ம் “அப்பதியிற் புலியாளுமரசர்சேனாபதியாம்” எனவும், நூ - ம் “அப்பதியிற் குலப்பதியாயரசர்சேனாபதியாம்” எனவும், பு - ம் “மெய்ப்பொருளையறிந்துணர்ந்தார்விழுமியவாந்தவத்தோர்க்கு” எனவும், நூ - ம் “மெய்ப்பொருளையறிந்துணர்ந்தார்விழுமியவேளாண்குடிமை” எனவும், அரிவாட்டாயநாயனார் புராணம் கவி - ச - அடி - ச - பு - ம் “மிக்க செல்வத்தர்மேதகுசீர்த்தியார்” எனவும், நூ - ம் “மிக்க செல்வத்துவேளாண்டலைமையார்” எனவும், திருநாவுக்கரசநாயனார் புராணம் கவி - கரு - ௨௨ - அடி - ௩ • ச - ௨ - முறையே பு - ம் “விலக்கின்மறையொழுக்கத்தின்மே தக்கநிலையாளர்” எனவும், நூ - ம் “விலக்கின்மனையொழுக்கத்தின்மேதக்க நிலைவேளாண்” எனவும், பு - ம் குலத்தின்கணரும்பெருமைக்குறுக்கையர் தங்குடிவிளங்கும்” எனவும், நூ - ம் “குலத்தின்கணவரும்பெருமைக்குறுக்கையர் தங்குடிவிளங்கும்” எனவும், பு - ம் “முன்னாகவொத்தகுலமுதல்

வர்மூதறிவுடையார்” எனவும், தூ - ம் “முன்னாகவொத்தகுலமுதல்வேளா
 ண்குடித்தலைவர்” எனவும், ஏயர்கோன் கவிக்காமநாயனார் புராணம் கவி -
 நு - அடி - ச - பு - ம் “பொன்னிநாடர்க்குப்புக்கலிடமாயபொற்பினதால்”
 எனவும், தூ - ம் “பொன்னிநாட்டுவேளாண்மையிலுயர்ந்தபொற்பினதால்”
 எனவும், மூர்க்கநாயனார் புராணம் கவி - 2 - அடி - ச - பு - ம் “தம்பற்று
 ஓடயநிலையாளர்தம்மிற்றலைமைசார்ந்துள்ளார்” எனவும், தூ - ம் “தம்பற்று
 ஓடயநிலைவேளாண்குலத்திற்றலைமைசார்ந்துள்ளார்” எனவும், சாக்கியநாய
 னார் புராணம் கவி - 2 - அடி - க - உ - பு - ம் “மாளாதவளச்சங்கமங்கை
 யின்மெய்தகவெனுந் - கோளாரசெய்தவத்துதித்துக்கோளில்பொருடெரிந்
 துணர்ந்து” எனவும், தூ - ம் “தாளாளர்திருச்சங்கமங்கையினிற்றகவுடைய-
 வேளாளர்குலத்துதித்தாரமிக்கபொருடெரிந்துணர்ந்து” எனவும், சத்திநாய
 னார் புராணம் கவி - 2 - அடி - க - பு - ம் “வரிஞ்சியூரினில்வாய்மையுந்துய்
 மையும்” எனவும், தூ - ம் “வரிஞ்சியூரினில்வாய்மையேளாண்குலம்” என
 வும், வாயிலார்நாயனார் புராணம் கவி - ௬ - அடி - உ - பு - ம் “தொன்மைநீடி
 யதுயவர்நாடுறும்” எனவும், தூ - ம் “தொன்மைநீடியசூத்திரத்தொல்குலம்”
 எனவும், முனையவொர்நாயனார் புராணம் கவி - 2 - அடி - க - பு - ம்
 “விளங்கும்வண்மையிக்குமபயன்வென்றித்தாணைக்கொருமுதல்வர்” எனவும்,
 தூ - ம் “விளங்கும்வண்மையிக்குள்ளவேளாண்டலைமைக்குடிமுதல்வர்” என
 வும், செருத்துணைநாயனார் புராணம் கவி - 2 - அடி - க - பு - ம் “சீரின்
 விளங்கும்பதியிற்றிருந்துமொழுக்கின்றலைநின்று” எனவும், தூ - ம் “சீரின்
 விளங்கும்பதியிற்றிருந்துவேளாண்குடிமுதல்வர்” எனவும், கோட்புலிநாய
 னார் புராணம் கவி - ௧ - அடி - க - பு - ம் “நலம்பெருகுஞ்சோனாட்டுநாட்
 டியத்தான்குடிநீற்று” எனவும், தூ - ம் “நலம்பெருகுஞ்சோனாட்டுநாட்டி
 யத்தான்குடிவேளாண்” எனவும் வருவனவற்றாலுணர்க. இவைகட்கு முறையே
 நம்பியாண்டார் நம்பி திருவந்தாதி “இயலாவிடைச்சென்றமாதவர்க்கின்
 னமுதாவிதைத்த, வயலார்முனைவித்துவாரிமனையலக்கால்வறுத்துச், செய
 லார்பயிர்விழுத்திங்கறியாக்குமவன்செழுநீர்க், கயலாரினையான்குடியுடைமாற
 னெங்கற்பகமே.” எனவும், “பேசும்பெருமையவ்வாருரணையும்பிரானவனா,
 மீசன்றனையும்புறகுதட்டென்றவனீசனுக்கே, நேசனெனக்குப்பிரான்மனைக்
 கேபுகநீடுதென்றல், வீசும்பொழிற்றிருச்செங்குன்றமேயவிறன்மிண்டனே.”
 எனவும், “கலசமுலைக்கன்னிகாதற்புதல்விகமழ்குமுலை, நலசெய்தவத்தவன்
 பஞ்சவடிக்கிவைநல்கெனலு, மலசுமனக்கருதாதவள்கூந்தலரிந்தளித்தான்,
 மலைசெய்மதிர்கஞ்சைமானக்கஞ்சாறனெனும்வள்ளலே.” எனவும், “வள்ளற்
 பிராங்கமுதேந்திவருவோனுக்கலுமிங்கே, வெள்ளச்சடையாயமுதுசெய்யாவி
 டிலென்றலையைத், தள்ளத்தகுமென்றுவாட்பூட்டியதடங்கையினன்கா, ணள்
 ளற்பழனக்கணமங்கலத்தரிவாட்டாயனே.” எனவும், “நற்றவனல்லூர்ச்சிவ
 ன்நிருப்பாதந்தன்சென்னிவைக்கப், பெற்றவன்மற்றிப்பிறப்பறவீரட்டர்பெய்
 கழற்றா, னுற்றவனுற்றவிடமடையாரிடவொள்ளமுதாத், துற்றவனுமரினுவக்

காசெனுந்தாமணியே, மணியினை மாமறைக்காட்டுமருந்தினை வண்மொழியாற், நிணியனீள்கதவந்திறப்பித்தனதென்கடலிற், பிணியனவன்கன்மிதப்பித்த சைவப்பெருநெறிக்கே, யணியனநாவுக்கனாய்பிரான் நனருந்தமிழே.” எனவும், கொற்றத்திறலெந்தைதந்தைதன்நந்தையெங்குட்டமெல்லாந், தென்றச்சடையாய்நினதடியேந்திகழ்வன்றெண்டனே, மற்றிப்பிணிதவிர்ப்பானென்றுடைவாளுருவியந்நோய், செற்றுத்தவிர்கலிக்காமன் குடியேயர்ச்சீர்க்குடியே.” எனவும், “தண்டலேகுழிநுவேற்காட்டுர்மன்னன் மருகவற்றாற், கொண்டவல்லாயம்வன் குதரைவென்றுமுன்கொண்டபொருண், முண்டநன்னீர் நனடியவர்க்கீபவன்மூர்க்கனென்பர், நண்டலேநீரொன் குடந்தையின்மேவு நற்குதனையே” எனவும், “தகடனவாடையன்சாக்கியன்மாக்கற்றடவரையின், மகடனந்தாக்கக்குழைந்திண்டோளர்வண்கம்பர்செம்பொன், நிகழ்தருமேனியிற்செங்கலெறிந்துசிவபுரத்துப், புகழ்தரப்புக்கவனூர்சங்கமங்கைபுவலியிலே.” எனவும், “கிரிவில்லவர்தம்மடியபாத்தன்முன்புகீழ்மைசொன்ன, திருவில்லவரையந்நாவரிவோன்றிருந்தாராவெல்லுங், வரிவில்லவன்வயற்செங்க முநீரின்மருவுதென்ற, நெருவில்விகாகமுந்தென்வரிஞ்சைத்திகழ்சத்தியே.” எனவும், “மாறாவருளரன்நன்னைமனவாலயத்திருத்தி, யாறாவறிவாமொளி விளக்கேற்றியகமலராம், வீரமலரளித்தன்பெனுமெய்யமிர்தங்கொடுத்தான், வீரர்மயிலையுள்வாயிலானென்றுவிளம்புவரே.” எனவும், “என்றுவிளம்புவர்நீரேதிபன்முனையடுவோ, நென்னுமருளழிந்தவர்க்காக்கூலியேற்றெறிந்து, வென்றபெருஞ்செல்வமெல்லாங்கனகநன்மேருவென்னுங், குன்றம்வளைத்தசிலையான்மர்க்குக்கொடுத்தனனே.” எனவும், “கழிநீள்கடனஞ்சயின்றார்க்கிருந்தகடிமலரை, மொழிநீள்புகழ்க்கழற்சிங்கன்நன்றேவிமுன்மோத்தலுமே, யெழினீள்குமிழ்மலர்மூக்கரிந்தானென்றியம்புவராம், செழுநீர்மருகனன்னாட்டமர்தஞ்சைச்செருத்துணையே.” எனவும், “பெற்றமுயர்த்தோன்வியாக்கலிபிழைத்தோர்தமது, சுற்றமறுக்குந்தொழிற்றிருநாட்டியத்தான் குடிக்கோன், குற்றமறுக்குநங்கோட்புலிநாவற்குரிசிலருள், பெற்றவருட்கடலென்றுலகேத்தும்பெருந்தகையே.” எனவும் வருவனவற்றாலறிக. இதுகாறு மிவ்வந்தாதிக்கு மப்புராணங்கட்குமுள்ள பாக்களினது வித்தியாசங்களைப்பற்றிக் கூறினாம். இனியிவ்விரண்டினுமுள்ள பாப்புராட்டுகளைப்பற்றியும் பாடபேதங்களைப்பற்றியும் சில கூறுவாம். அந்தாதி - கவி - ௪௦ - அடி - ௩ - புராதனம் “பிணையுநிகர்கட்பரவையின்பேரமைத்தோளிரண்டும்” எனவும், நூதனம் பிணையுநிகர்த்தகட்சங்கிலிபேரமைத்தோளிரண்டும்” எனவும், கவி - ௬௬ - அடி - ௧ - பு - ம் “தகுமணக்காதலன்வீயவேநூல்போனசங்கிலிபால்.” எனவும், நூ - ம் “தகுமகட்பேசினென்வீயவேநூல்போனசங்கிலிபால்.” எனவும், ஏயர்கோன் கலிக்காமநாயனூர்புராணம் கவி - ௨௧௫ - அடி - ௪ - பு - ம் சிந்தைவிரும்பிமகட்பேசவிடுத்தான்சிலரைச்சென்றிசைத்தார்” எனவும், நூ - ம் “சிந்தைவிரும்பிமகட்பேசிவிடுத்தார்சிலருஞ்சென்றிசைத்தார்” எனவும், கவி - ௨௧௬ - அடி - ௨ - ௩ - ௪ -

பு - ம் “ஏதமெய்தாவகைமகளார்க்கிசைத்துமன்றலியற்றுநா - டுதங்கிழத் தான்போன்றிறப்பச்செப்பிமுடித்தாருடனிறந்தார் - மாதராணாப்பெற்றார் மற்றதனைக்கண்மெனமருண்டார்” எனவும், நூ - ம் “ஏதமெய்தாவகை மொழிந்துபோக்கவ்வராங்கெய்தாமுன் - நீதங்கிழத்தேயிறந்தான்போற் செல்லவிடுத்தாருடன்சென்றார் - மாதராணாப்பெற்றார்மற்றதனைக்கேட்டுமென மருண்டார்.” எனவும், கவி - ௨௧௭ - அடி - ௧ - ௨ - பு - ம் “தையலார் சங்கிலியார்தந்திறத்தேநடத்தத்தகாவினையை - யுய்யவேண்டுநினைவுடையா ருஞ்முரொன்றங்குலகறிய.” எனவும், நூ - ம் “தையலார்சங்கிலியார்தந் திறத்துப்பேசத்தகாவார்த்தை - யுய்யவேண்டுநினைவுடையாருளையாரென் றங்குலகறிய.” எனவும் வருவனவன்றி, ஏனைய புராணங்கடோறும் பாட பேதங்கள் பலவாயுளவாதலின் இங்ஙனம் விரியுமென்றஞ்சி இம்மட்டில் நிறுத்தினும், அவற்றை யினி வெளிவரு மப்புராதனத்திற் காண்க.

இதுகாறுங் சம்பரென்னுங் கவிஞர் வேளாளர் தரத்தைக் குறித்துப் பாடிய திருக்கைவழக்கமென்னுநூ லரங்கேற்றன்முன்னிலையில் விளைந்த சம் பாஷணைகளின் விரியை இனி தொகுத்துக் கூறுமிடத்துக் குன்றைமுனிவ ராகிய சேக்கிழார்சுவாமிகள் நாவலூர் நம்பிகளருளிய திருத்தொண்டத்தொ கைப் பதிகத்தை முதலூலாகக்கொண்டு நாணூர் நம்பிகள் வகைபெறவோ திய திருவந்தாதிக்கிணங்க விரித்துத் திருத்தொண்டப்புராணம் பாடினரென் பதூஉம்; அத்திருத்தொண்டர் புராணத்தில் தனித்திருத்தொண்ட ரறுபத்து மூவருள் மரபுகுறித்திராத பல திருத்தொண்டர் வரலாற்றினை யாய்ந்து கம்பரவ் வேளாளர் திருக்கைவழக்கத்தில் எண்மனையும் புகழேந்தியார் செங்குந்தர் திருக்கைவழக்கத்தில் பதினாட்வனையு மமைத்தனரென்பதூஉம், இவர்கட்குப் பிற்காலத்தினர் அவ்வேளாண் டிருத்தொண்ட ரெண்மரோ டைவனாக்கலந்து ஆகப் பதின்மூவனையுந் திருத்தொண்டர் புராணத்திலே ற்றி அதற்காதாரமாக உபமன்னியர் பத்தவிலாசம் அகத்தியர் பத்தவிலாசம் திருத்தொண்டர் புராணசாரம் திருத்தொண்டர் புராணவரலாறு முதலியன செய்து முறையே உபமன்னியமுனிவர் அகத்தியமுனிவர் உமாபதி சிவாசாரி யா ரியற்றியதெனக் கற்பித்துவைத்தனரென்பதூஉம், கமலினியா ரனிர்தி தையா ரவதாரமாகிய பரவையார் சங்கிலியாரென்னு மெமதம்மைய ரிரு வரும் உமாதேவியாருடைய மறக்கருணை பெற்றவராகலின் இவருள் பரவை யார் யாதொரு நாயகனையு மணவாது ரித்திய கன்னியரான உருத்திரகணி கைமாருதிக்கும் வைதிககுலத்தி லவதரித்திருப்பச் சங்கிலியா ரிவ்வுருத்திர கணிகைமார்க் கதிதேவதையாகிய கங்கையார் வரமக்களாய் வேளாளரெனச் சொல்லநின்ற அவைதிககுலத்தி லவதரித்திருப்ப எமதப்பராகிய¹ நாவலூர் நம்பிகளும் சிவபிரானுடைய மறக்கருணை பெற்றவராகலின் தாம் ஆதிசைவ வேதியர்குலத்தி லவதரித்துந் தமது குலவிதிமாறி அவ்விருவனையுந் திரும ணஞ்செய்தன ரென்பதூஉம், அவ்விருவரில் தாய்தந்தையராத் கொடுக்க நிச் சயித்துச்செய்த மணமகனிறக்க வைதவ்வியமடைந்து மங்கலநாணு மிழந்த

வரான சங்கிலியானா அந்நாவனார் நம்பிகள் மணந்தது இவ்வியனுலக நகும் வழக்கேயன்றி வைதவ்வியமடையினு மங்கலநாணிழவாது நிற்கும் கன்னிகையை விதிப்படி மணஞ்செய்துகொள்ளுதல் இவ்வியனுலக நகும்வழக்கன்றென்பதுஉம் சித்தமாயின.

33. இங்கே கம்பருக்கும் அஞ்சனாட்சிக்குமுள்ள நண்பு இவ்வாறாகத் தான்பாடிய விராமாயணத்தை அரங்கர் கோயிலின்று நரங்கேற்றச் சென்றபோது அங்ஙனமிருந்தவைணவ ரவனாரோக்கி உமது குமாரன் அம்பிகாபதியும் சிறந்த வித்துவானாகையால் அவன் கையொப்பமும் வேண்டிமென்ன அதற்கவர் “முன்னேபிறந்தகாதைப்பார்க்கிலும்பின்னேமுனைத்தகொம்புவலியுடையதல்லவா” என்றெண்ணித் தன்னிடத்துள்ள கற்றுச்சொல்லிகளில் இருவரையனுப்பி அவனை வருவித்துக் கையொப்பங்கேட்க அவனிக்காவியத்தில் எனக்கென்ன வாஸ்பதமிருக்கின்றதென வினவ அப்படி வினவியோன் மழலைச்சொன்மாறாத வோர் மகவாகி ஆளுடையபிள்ளையாராப்போல் ஆண்டொருமுன்றே யுள்ளானாய் அவ்வாண்டிலேயே வப்பிள்ளையாராப்போல் அருந்தமிழ்பாடும் பெருந்தகையாளாயு மிருந்தமையால் அவ்விராமாயணத்துள் சளசள - களகள - கொளகொள - கிளுகிளு - என வீரமிக்கொலியாய்வரும் பாடல்களைக்கூற அதற்கவன் சந்தோஷித்து நாம் கையொப்பம் அல்லது சாற்றுக்கவி கொடுப்பது விசேஷமல்லவென்று தோத்திரமாக “சம்பனாடனுமை” என்னுஞ் செய்யுளைக் கூறினானென்றும்போல, இவ்வஞ்சனாட்சியும் கம்பனாயு மவர்காவியத்தையும் வெகுவாய்க் கொண்டாடி அக்காவியத்தில் தனக்குமோ ராஸ்பதமிருக்கக்கேட்டு ஸ்தோத்திரமாக “அம்பராவணிசடை” என்னுஞ் செய்யுளைக் கூறினோம். ஆனால் தில்லைவாழ்ந்தணரும் திருநறுங்கொண்டைச் சைனரும் மாவண்டேர்க் கருமானும் கையொப்பத்தோ டொழிந்தார்களாம். ஆ! ஆ! இது வியப்பினும் வியப்பு: இப்படியொவ்வொருவரும் தங்கட்கோ ராஸ்பதமுளதோவென்றுகேட்க அவருண்டென்று கூறியவற்றுள் அவர்களடைந்த கீர்த்தி யென்னையோ? அமணதேவர்களை யாராதிப்பவரென்றும், இரும்படிக்கு மிழிதொழிலரென்றும், நிலையற்ற நெஞ்சினரென்றும், ஏதுமறியா விளம்பிள்ளையென்றும், அவ்வவர்கள் சமயாசாரத்தையுஞ் சாதித்தொழிலையும் மூதறிவின்மையையும் இழிவுச்சிறப்பாயெடுத்தேசியதேயன்றோ? இஃ துழவனை யூரடிமைப்பயலே! ஆயனை யாமெக்கிப்பயலே! ஓச்சனை யுடுக்குதட்டிப்பயலே! மங்கலியை மயிர்பிடுங்கிப்பயலே! என் றெள்ளுதல்போலன்றோ? இவ்வாறு தங்கட்கக் காவியத்தில் ஆஸ்பதமிருக்கக்கண்டு கையொப்பமுந் துதிகவியுஞ் செய்துளோர் (அக்காவியம் சைவேதிகாசமாயிருப்ப அதனை வைணவேதிகாசமாக்கவும் அவராயு மம் மதத்தவரெனச் சாதிக்கவும் எத்தனையோ துதிகவிகளும் பாயிரக்கவிகளும் அதற்கேற்றபடி பாடிவைத்ததன்றிக் கம்பர் அரங்கநாதர் வேண்டுகோளால் சட்கோபரந்தாதியும் பாடியதாக வொன்று பாடிவைத்தபடி) ஒவ்வோர் சாற்றுக்கவியும் பாடியதாக அமைக்காது விட்டதற்குக் காரணம் யாதோவறிகிலம்.

இவ்வுலகி லீச்கால் ஓரவதானமுஞ் செய்யவறியாதான் அட்டாவதானியென்றும், ஓர் வண்ணமு மோதவறியாதான் வண்ணக் களஞ்சியமென்றும், ஓர் தமிழையு முணர்ந்தறியாதான் முத்தமிழ்க் கவியென்றும், ஓரிலக்கணமுங் கேட்டறியாதான் பஞ்சவிலக்கணியென்றும் தமக்குத்தாமே பெயர்வகித்து; அவ்வகித்தலுக்கேற்ப அவனையொத்த சிலரால் அளவற்ற சாற்றுக்கவிகளைப் பெற்றும் அளவற்ற சாற்றுக்கவிகளை அவ்வவர்க்குத் தாம் கொடுத்தும் அசாசனப் பிரக்யாதி யடைகின்றார்களே: இயற்கையிலேயே யெல்லாமும் வல்ல இக்கம்பவாணருக்கு நாலொரு சாற்றுக்கவியேனும் பாடி நாட்டிவைக்கலாகாதா? அன்றியும் விநோதரசமஞ்சரி யென்னும் புத்தகத்திற் கண்டுள்ள படி பொற்களந்தை புகழேந்திப்புலவர் இக்கம்பருக்கு நண்பராய்த் தாம்பாடிய நளவெண்பாவிற்கு பல துராக்கேபனைகளைச் செய்த கூத்தருக்குப் பகைவராயிருக்க, ஏனவரைத் திருவரங்கத்து வைணவர் அவரிடங் கையொப்பம் வாங்கிவரும்படிக்குக் குறித்திலர்? மறந்தனர்போலும்: அல்லது சங்கமிருந்த பாண்டிநாட்டுச் சமஸ்தான வித்துவானாயிருந்து, பின்னர் நாமுதலிய வெல்லா நாடுகளுக்குத் தலையாய சோழமாநாட்டுச் சமஸ்தானவித்துவானாகி, கவிச்சுரவர்த்தியாகிய கூத்தருக்குக் கவின்றுணைவராயிருந்தனராகவின்; இவர் பள்ளிக்குப்பத்துக் கம்பட்ட வுபாத்தியாய ஞான்புதுபோல உழவர்க்குத் தத்திற் கோச்சுவுபாத்தியாயராயிருந்தலைப்பற்றிக் கையொப்பங்கிடைத்தலாகி தென்று கைவிட்டனர் போலும். இவையெல்லா யிம்மட்டில் நிற்க - இக்கம்பர் தான்பாடிய மும்மணிக்கோவையை வேளாளப்பிரபு அலகதியஞ் செய்து கிழித்துத் தன்முகத்தெதிரி லெறிந்தபோது, இன்றோடு நமக்கு மிவர்க்குமுள்ளசம்பந்தம் அற்றுப்போய்விட்டதே இனியெங்குச்சென் றெவ்வாறு பிழைப்போம் எனத்துக்கித்த தெற்றினுக்கு? முன்னர் பாண்டியதேசாதிபதி சுந்தோஷித்து இத்தகைய வித்வசிரோன்மணி கால்நடையாய்ப் போகவரவிருத்தல் புகழல்லவென்றபிமானித்து யானைத்தந்தத்தால் விசாலமான தொட்டிசமைத்துக் கணைக்குப் பொற்றகடு சித்திரித்து வேய்ந்து அடியிலே நீலரத்தினத்தாற் கால்கடைந்து பொருத்தி மரகதரத்தினத்தாற் குமிழ் நிறைத்து மேலுக்கு விசித்திரமாகிய சரிகை முகமற் பன்னங்கு விரித்து நெருங்க முத்துக்குச்சுத்துக்கி கணையினிருபுறமும் தங்கத்தாற் சிங்கவுருவமைத்து அதற் கதியுசிதமாகக் கொத்துவேலைசெய்து கண்ணுக்கு நீலமும் பல்லுக்கு வச்சிரமும் வாய்க்குப் பத்மராகமும்முத்திக் கொடுத்த விலையுயர்ந்த பல்லக்கும், ருடகதேசாதிபதிகொடுத்த சப்தலக்ஷணங்களமைந்த ஒருகடகம் யானைகளும், சிந்துதேசாதிபதிகொடுத்த தூறுத்தமச்சாதிக் குதிரைகளும், மாறுவாடிதேசத்தரசன்கொடுத்த இருபதொட்டகங்களும், காஸ்மீரதேசாதிபதி கொடுத்த ஒவ்வொன்றாயிர மிரண்டாயிரம் விலையேறப்பெற்ற உயர்ந்த பத்துச் சால்வைகளும், ஆந்திரதேசாதிபதிகொடுத்த பல கண்டவாள எருதுக்களும், கூர்ச்சர தேசாதிபதி கொடுத்த நவரத்தினபரணங்களும், முடிவில் சோழதேசாதிபதியாகிய குலோத்துங்கனால் அலங்கரிக்கப்பெற்ற விலையுயர்

ந்த பட்டாடைகளும், சங்கு சக்கரக் கடுக்கனும், நவரத்தினக்கண்டியும், வச்சிரப்பதக்கமும், ஆணிமுத்துமாலையும், தங்கக் காப்புகொலுசும் எங்கே போய்விட்டன? ஒவ்வொன்றைத் தனித்தனி விற்றுச் சீவித்தாலும் சாங்கா லளவுங் குறைவில்லையே: அன்றியும் பலவகை நத்தக் கிராமாதிபதியாகிய அவ்வேளாளப்பிரபு வருடந்தோறும் கொடுத்துவரும் பத்து கரகை சன்னச் சம்பாநெல் பிராணன் போமளவு மிருக்கின்றதே: அவர் மஹாராசாக்கள் பலர்முன்னிலையில் இவர்க்குத் தத்தத்தோடுங் கொடுத்தவதனை என்ன கோப மிருந்தபோதிலு மீட்டுக் கொள்ளுவரா? ஒ நல்லறிவிற்பிறந்த நண்பர்களே! இப்படிக்கெல்லா மிச்சம்பருக் குண்டாகியுள்ளனவாய்ப் பலராம் பிதற்றிவருஞ் சரிதைகளை யுய்த்துநோக்கு மிடத்தில், ஆங்கிலேய 1891-வது வருடம் திராவிட பாடையினு மாங்கிலேய பாடையினுந் தேர்ச்சிபெற்று B. A. முதலிய பட்டங்களடைந்துள்ள ஒருவரால் “அம்மப்பேடு - வீராசாமி செட்டியார் கம்பர் சரித்திரத்தை விநோதரசமஞ்சரி யென்னும் புத்தகத்தி லெழுதியிருக்கிறார், அது வறிதே போது போக்குவார்க் குபையோக மாக விநோதமா யெழுதப்பட்ட தொன்றன்றி உண்மை யென்று கொள்ளற்க.” என்றோர் பரிகைப்புத்தகத்திற் பதிப்பித்தபடி, எல்லாம் பொய்யே யன்றி மெய்யென்பதற்கு ஒருவாற்றினுஞ் சான்றின்மை யறிக.

34. இச்செய்யுளொன்றினக் கூத்தர் முதலின் மறத்தாற்றாலும் பின்ன மறத்தாற்றாலு மாற்றிக் கூறியதற்கே திங்ஙனமாக - இதுதற்குக் காதை கம்பரானவர் முன்னோர் கைக்கோளன் மனைவிபால் களவுப்புணர்ச்சி செய்யக் கருதிச்சென்று அவள் கணவனோர் குறுந்தடிகொண் டடிக்க நேர்ந்தபோது பாடியதெனப் பிதற்றிய பாடலுக்கொப்ப, அவரே மற்றொருகால் வலைஞன் வீட்டினு மதுகருதிச்சென் றகப்பட்டுக் கொண்டபோது பாடியதெனப் பிதற்றி, “இருளையிருள்விழுங்கியெவ்விடமுந்தோன்றா - திருவிழியுங்கோல் வழியேயேக- வருமிரவில்-வந்த துண்டுசேர்ந்ததில்லாமாலேயல்லாமலே-யந்த மனையுந்தன்மனையே.” எனப் பின்னிரண்டடியையும் வேறுபட மாற்றி வழங்குவர். இதன் முன்னிரண்டடிக்கும் பின்னிரண்டடிக்கு முள்ள சொற்சுவை பொருட்சுவைகளைத் தூக்கிப்பார்க்க, அக்காதையின் சம்பந்தம் துலையூராமாதலை ஆன்றவறிவுடையோ ராய்ந்துதெளிக. ஆயினும் கம்பரானவர் களவுப்புணர்ச்சியைக் கருதித் தைக்கோளன் வீட்டினும் வலைஞன் வீட்டினு நுழைந்து, அவ்வவ்வீட்டின் தலைவரா லறையப்பட்டாரென்பதும் ஒரு புகழோ? ஆனால் “செந்நெல்லாலாயசெழுமுனைமற்றுமச் - செந்நெல்லையாகிவினாதலா - லந்நெல் - வயனிறையக்காய்க்கும்வளவயலூர - மகனறிவுதந்தையறிவு.” என்ற வானோர்வாக்கின்படி, அவர்தந்தை விதவைகனையராயிருந்த சாம்பிரதாயத்தைக் கைவிடாமல் வியபிசாரிகனையராயிருந்தனரென்பதைவிளக்கிப் புகழ்ந்ததுபோலும். அந்தோ! அவர்க்கெங்கு மிலாச் சிங்காரத்தோடுங்கற்பித்துவைத்த இரண்டு கட்டுக்காதைகளின் கனமுங் காமப்பிரியமும் கமரிந்கவிழ்த்த காராவின்பா லாய்விட்டனவே: இத்த

கைய விழிதொழில்களைக் கொண்டதானே ஒருவனை யியெய்வற்றவனெனப் பலகாலும்பலரார் புகழ்ந்துகொள்ளுவது? இதுவெகுநேர்த்தி வெகுநேர்த்தி!!

35. இச்சநிகையின் விரிவைப் பூர்வம் கைலாய பரம்பரை மெய்கண்ட சந்தானம் சிற்றம்பலநாடிக ளாதீனம், நாவினுன் மழுவேந்து ஞானப்பிர காசவள்ளலா ரருளிச்செய்த “வீரநாராயணர்விஜயம்” என்னு நூலினுட் கண்டதெனிக.

36. இந்நாட்டினர் தலைகொடுத்தம் கஞ்சினராதலால் நானதுகாறும் “தலைகொடாமரபினர்” என வழங்கநின்று, மற்றைய நாட்டினரோடு மண வினையாதிகளிற் சம்பந்தங்களைப் பெறுது திருமலைநாயக்கன் பட்டினத்திற் கருகே தங்குலவொழுக்கங்களிற் குன்றுது தனியேயிருப்பவரென் றறிக.

37. இதற்குமு னச்சிற் பதித்துள்ள பிரதியினும் கன்னபாரம்பரை யினும் சிங்காதன வருவாயிருந்த சிரங்கள் யாவும் அவ்வவற்றி னுடல்களை யொட்டிக்கொள்ளுதற் கெழுமாறு “எழுப்பெழுபது” என வேறோர் பிரபந் தம்திருவாய்மலர்ந்தருளியதாகப் பதித்தும்வழங்கியுநின்றலால், யாமுமதனை முன்னரோரோவிடங்களில் வழிபடலாயினேம். ஆலோசிக்குமிடத்துக் கூத் தரது வேண்டுமோருக்கும் அச்சிரங்களின் ரெகைக்கும் இச்செய்யு ளொ ன்றே யதுகரணமாகநின்றலால், இதனாலேயே யச்சிரங்கள்யாவு மெழும்பிப் போய்த் தத்தமுடல்களோடொட்டிக்கொண்டனவென்பது திண்ணம். அன் றியுமக் கூத்தர்கட்டளைக் கிணங்கிப் பன்னாட்டினர் சிரங்கொய்த நாளில் அவர்க்கன்னியனாகிய ஓர் வன்னியனும் பெரும்புகழ்பெறுமாறு தனதுசிரங் கொய்து தர அதிவுமத் தொகையுட்கலந்து பின்னரொழாமையின் அதற்கெ ன வேறோரெழுப்பெழுபதுபாடி அதனையுயிர்ப்பித்தனரெனவும், இவ்வாறு யிர்த்தெழுந்தோர்யாரும் அவ்வாங்கின்கண் பல வெகுமதிகளும் விருதுக ளும்பெற் றுனந்தச்செருக்குற் றுடியபோது அக்கூத்தர் “களிப்பெழுபது” என்றோர் பிரபந்தமும் பாடினரெனவும் வழங்குவர். இவையனைத்தும் “உலே வாய்க்கொரேவழி ஊர்வாய்க்கொபலவழி” எனவும், “சந்தையிற்பேச்சு சாட்சிக்கேச்சு” எனவும் வழங்கும் பழமொழிகளை உறுதிப்படுத்துவ.

38. இக்கங்கணமொன்றே சுயபூஜிதகங்கணம் பரதூஷணகங்கணம் என விருவகைத்தாகி, அவ்வேளாளருள் சம்பீசராயுள்ளோர் சுயபூஜித கங்க ணத்தையும் தம்பீசராயுள்ளோர் பரதூஷண கங்கணத்தையுமேற்று நடத்தி யுள்ள காரியங்களைக் கூற, ஆதிசேடனைப்போ லாயிரநாக்களைப் படைக்கினு மமையா. எழுதவென்றாலோ வெண்ணிலவான வேடுகளினு மடங்கா, இரு ந்து மற்றவைகளை எண்ணிட வென்றாலும், உள்ள முடம்பேலாங்கொள்ளி னும் போதா. அவற்றுள் மறப்பெனும் பகைவன் வாய்மடுத்தமை ப்பாக எமது நெஞ்சள் நின்றனவற்றை இவ்வவத்தாரணயத்தில் இதற்கு முன்னும் பின்னு மெடுத்துக்காட்டிய சிற்சில காரணகாரிய முகத்தானே தெள்ளி

தின் விளக்கியுள்ளேமாயினும், சம்பீசருடைய சுயபூஜித கங்கணம் இவை யிவை யெனவும் துற்பீசருடைய பரதூஷண கங்கணம் இவை யிவை யெ னவும் தெள்ளியோ ரறிந்துகொள்ளுமாறு இங்ஙன மெம்மாத் கூடியவள விற்பகுத்துக் காட்டுதும். முதலாவது சம்பீசருடைய சுயபூஜித கங்க ணம் - இதிகாசாதியிறைமைகொணூல்களில் - தங்குலச்சீரைத்தகைபெற நிறுவியும், நிகண்டாதிசுளாய்நிகழ்கருவிநூல்களில் - வைதிகப்பாலராய் வரைந்துவிளக்கியும், நாத்குலக்கடையாய்நண்ணுமகாணி - முக்குலக்கடை யாய்மொழிந்துதூலியற்றியும், தொண்டருண்மறையோர்தொகைக்கிணை யாகி-மீண்டவநூற்பாவின்சிவதிருத்தியும், மற்றிவைமெய்யாகுறவிருவட நூல் - பற்றிலர்செய்தபான்மையாய்விதித்தும், சார்புநூலாகச்சாரம்வரலா மென் - ரோர்தில்லைமறையோனுரைத்ததென்றுஞற்றியும், ஓதிவைமுதலா வுள்ளபற்புதுமையின் - சாதனமாயிருசதகநிருமித்தும், இப்படிப் பல பத்தி யருபங்களிற் புணர்த்தல் புரட்டல் புதுக்கல் முதலியவைற்றைச் செய்ததும் போதாமல்; கத்தியருபங்களாய் ஒளவையார் சரித்திரமெனவும், அதிலென வையார் ஓர் பாவின் முன்னிலையில் சோழனுக்குமுன் ஒட்டக்கூத்தரையவ மதித்துப் புகழேந்தியை மதித்தனரெனவும், கம்பர் சரித்திரத்து ளொரு பகுதியெனவும், அதில் கலைமகளாரைக் கம்பர் வருவித்து ஓர் மகிமைகாட்டி சரஸ்வதியந்தாதி பாடினரெனவும், கம்ப ரிராமாயணம்பாடிய ரங்கேற்றிய தெனவும், அதில் கம்பர் கவிக்குமுன் நமது கவி பரிமளிக்காதென ஒட்டக் கூத்தர் தாம் பாடிய காவியத்தைக் கிழித்தெறிந்தனரெனவும், ஒட்டக் கூத் தர் சோழனுக்குப் பெண்பேசிய சரித்திரமெனவும், அதில் புகழேந்திப் புலவர் சிறைக்கணிருந்த இழிகுலத்தருக்குக் கல்விப்பயிற்றி அரசன்முன் கூத்தரை அவமானப்படுத்தினரெனவும், புகழேந்திப்புலவர் நளவெண்பா பாடியதெனவும், அதிலாட்சேபஞ்செய்த கூத்தரை கம்ப ரெதிர்த்துப்பேசி வாய்மூடச்செய்தனரெனவும் இப்படி பல கதைகளிற் கற்பித்து வரைந்து வைத்ததேயாம்.

இரண்டாவது துற்பீசருடைய பரதூஷண கங்கணமோவெனில் - அச் சம்பீசரால் புணர்த்தியும் புரட்டியும் புதுக்கியுமுள்ள பத்தியருபங்களையும் ஒவ்வோர் காதைமுன்னிலையிற் கற்பித்துவைத்த கத்தியருபங்களையும் ஆதார மாகக் கொண்டு, தமக்கினியரு மினத்தருமான கம்பரையும் புகழேந்தியை யும் சிலகாரணத்தால் மறத்தாற்றினாலாண்ட அறத்தாறுகடவா வருட்கட லாகிய கூத்தனாரும் அவரினத்தனாரும் - புறம்பழித்தெங்கும்புலம்பித்திரித லொடு - புராதன நூல்களிற் பொறித்துவைத்திடுதலும், இசைக்கதையிசைக் கவியெடுத்தெறிந்தடுக்கொடே - வசைக்கதைகவிகளைவரைந்துவெளிவிடுத்த லும், சைத்தொழிலாப்பேண்கவின் புண்ணியத்ததா - நெய்த்தொழிலதனைச் ச மென்றேசலும், ஆன்றோர்பெயரையுமரும்பெரு நூலையுஞ் - சான்றோரிமாற் றித்தம்மதென்றிசைத்தலும், குலநலங்கடந்தோர்கொள்கையைக்கூறி - நல

ஊறுமவரையுநாடொறும்பழித்ததும், கூத்தரோமுனோர்செய்கோதில்பன் னூல்களைப் - பார்த்திடி.லக்கணம்பஞ்சினிற்சிதைத்ததும், பொய்க்கோடமக் குப்பொன்றிடுமென்றோ - கைக்கோளரென்றுகழறவாயுளர்தலும், ஆகிய ஷித்தகைய புன்றொழில்லை இடைவிடாது நடத்திக்கொண்டிருப்பதோடு; அக்கைக்கோளரைக் காணும்போதும், அவர்களைப்பற்றிப் பேசும்போதும், அவர்களுடைய வரலாறும் பிரபாவமும் சற்றுமறியாத பலரிடத்தில் தாங்கள் மரபினும் - தொழிலினும் - நெறியினும் - நேயத்தினும், கடைபட்டவராயும் - புவத்தொழிலினராயும் - புன்னெறியினராயும் - புலையர் நேயராயு மிருந்தும், முற்பட்டவராயும் - புண்ணியத்தொழிலினராயும் - நன்னெறியினராயும் - நம்சனர்நேயராயு மிருக்கு மவர்களைக் கீழ்மக்களென்றும், அவர்களோடு கேண்மைசெய்தல் கூடாதென்றும், இவ்வாறு பலகூறித் தம்மைத்தாமே மேலாக்கிக்கொண்டு; “கற்றனவுங்கண்ணகன்றசாயலுமிற் பிறப்பும் - பக்கத்தார்பாராட்டப்பாடெய்தந்-தானுரைப்பின் - மைத்துனர் பல்கிமருந்திற்றணியாத - பித்தனென்றெள்ளப்படும்.” என்றவான்றோர் வாக்கியத்திற்கிலக்காகுவர். இவருளும் யாதேனுமோர் முன்னிலையிற் பெருஞ் செல்வமெய்திடப் பெற்றோராயின், “பெருநடைதாம்பெறினும்பெற்றிபிழையா - தொருநடையராகுவர்சான்றோர் - பெருநடை - பெற்றக்கடைத்தும் பிறங்கருவிநன் னாட - வற்றாமொருநடைகீழ்.” என்னு முதமொழிக்கிணங்க வேறு வேறு நடையினராகித் தம்மைப் பிறர் மதிக்குமாறு பல நூல்களையுங் கற்பித்து வழங்குவர். “கோடேந்தகலல்குற்பெண்டிர்தம்பெண்ணீர்மை - சேடியர்போலச்செயமேற்றார் - கூடிப் - புதுப்பெருக்கம்போலத்தம்பெண்ணீர்மைகாட்டி - மதித்திறப்பர்மற்றையவர்.” என்றும், “மைதீர்ப்சம்பொன்மேன்மாண்டமணியழுத்திச் செய்ததெனினுஞ்செருப்புத்தன்காற்கேயா-மெய்தியசெல்வத்தராயினுங்கீழ்களைச் - செய்தொழிலாற்காணப்படும்.” என்றுங்கூறிய பெரியோர் கருத்தை இவர்களறியார்போலும். இப்படியிவர்கள் தம்மைத்தாமே சிறப்பித்துக்கொள்வதோடு நில்லாது அக்கைக்கோண் மரபினரைக் கண்டபோதுங் கேட்டபோதும் பழைய பகைமை பாறாட்டி அவதூறுபேசித் திரியினும், அவர்கள் “கடித்துக்கரும்பினைக்கண்டகரநூறி - யிடித்துநீர்கொள்ளினுமின்சுவைத்தேயாகும் - வடுப்படவைதிறந்தக்கண்ணுங்குடிப்பிறந்தார் - கூறாத்தம்வாயிற்சிதைந்து.” என்னும் பெரியோர் வாக்கியத்தைப் பேணி வறிதே யிருக்கவிருக்க, இவர்க ளிடைவிடாது செய்து வருஞ் சின்மிஷங்க ளளவிலவாம்.

பூர்வம் தில்லைவாழ்ந்தணருளும் சந்தானகுரவருளு மொருவராகிய உமாபதி சிவாசாரியார்காலத்தில், அத்தில்லையி லரசாண்டிருந்த திரியம்பகச் சோழராசன் அவரது பத்திமையையும் அதனால் விளங்குந் தெய்வீகத்தன்மைகளையு நன்குணர்ந்து, அவரிடத்தில் தனக்குற்ற மெய்யன்பின் மேம்பாட்டால் சிவிகை - கவிகை - திருச்சின்னம் - சாமரம் - பகற்றீவட்டி - என்னு மிவைகளை விருதாகக்கொடுத்து உபசரித்துவந்தான். அந்நாளி லோர்

நான் உமாபதி சிவம் தாமக்கா லேற்றுள்ள கட்டளையாகிய ஸ்ரீநடராசப்பெருமானது உச்சிக்காலபூசையை முடிக்குமாறு அச்சினங்களோடு சென்று முடித்துவிட்டுச் சிவிகை மீதாரோகணித்து, வெண்கொற்றக் குடை நிழற்றவும் திருச்சின்னமூதவும் வெண்சாமரை யிரட்டவும் பகற்றீவட்டி பிடித்து வரவும் தமது மாளிகைநோக்கிச் செல்லுகையில், எதிர்ப்பட்டெழுந்தருளி வரும் சந்தானகுரவரு ளொருவரும் அவதூதாச்சிரமியுமாகிய மறைஞான சம்பந்த சிவாசாரியார் அவர் வருகின்ற வாடம்பரத்தைக் கண்ணுற்று, ஏனையா பகற்குருடரே! என்றரத்துக் கூவினர். அது கேட்ட உமாபதி சிவம் திடுக்கிட்டித் திடீரென்று சிவிகையினின்று மிழிந்து தண்டாகாரமாகப் பணிந்தெழுந்து அவரைப் பின்னொட்டிந்நது செல்ல, அவரோடும் வார்த்தையாடிக்கொண்டு சென்ற மறைஞான சம்பந்தர்க்குத் தீபனமுண்டாக, அக்கால் தாம் சென்றுகொண்டிருந்த விடம் செங்குந்தர் வீதியா யிருப்பக்கண்டு உமாபதிசிவத்தை நோக்கி, சிவகுமாரானுசர்களாகிய செங்குந்தர்கள் வீதி யிதுவாகையால் இவர்களிடத்து நம்பசியைத் தீர்த்துக்கொள்ளுவோமாயின் சிவப்பிரசாதமாகுமென்று கூறி, அங்கு நூற்பாவை விரித்துக்கொண்டிருந்த செங்குந்தர்களிடஞ் சென்று ஆகாரந்தருமின்களெனக் கேட்டனர். அதுகேட்ட செங்குந்தர்கள் துணுக்குற்று, சுவாமிகளே! தேவரீ ரடியேங்கள் குடிவாக் கெழுந்தருளின் அறுசுவையோடுங் கூடிய வழுது படைக்க ஆவலுடையோ மாயினேமென்று கூறினார்கள். அது வினவிய மறைஞானசம்பந்தர் அங்கச் செங்குந்தர்கள் நூல் தோய்ப்பதற்காகக் கொணர்ந்து வைத்திருந்த புல்லரிசிக் கூழினை நோக்கி இதைவார்க்கத் தடையாதென்று வினவ, அதற்கவர்கள் - அந்தோ! இது யாங்கள் நூல் தோய்ப்பதற்குக் கொணர்ந்த உப்பற்ற புல்லரிசிக்கூழென்றேத, அதற்கவர் நீங்கள் கரத்தாற் பரிசித்த யாவும் தேவாமுத்தினுஞ் சிறந்த சிவப்பிரசாதமாகு மாகையால் இன்னுந் தடைகூறுது முகந்து பெய்யுமென்று கட்டளையிட, அவர்கள் கட்டளையை மறுக்கக் கூடாதவர்களாகி அவ்வாறேமுகந்தவர்கரத்திற் பெய்தார்கள். அதையவ ருண்ணுகையில் அவர் முழங்கையிரண்டினும் வழிந்த கூழை அருகிலிருந்த உமாபதி சிவாசாரியார் தமது கைகளையேந்திப் பிடித்து மாறிமாறியுண்டனர். அத்தருணத்தி லவ்வழியே யெழுந்தருளிய ஏனைய தீக்ஷதர்களிற்சிலர் அதனைக்கண்ணுற் றருவருத்துச்செல்ல, அப்பால் தமதாசிரியரையரிதிற்பிரிந் தில்லடைந்த உமாபதி சிவம் தமதுவழக்கப்படி மறுதினம் உச்சிக்கால பூசைக்குச் சபைநோக்கிப் போக, முன்ன மறைஞானசம்பந்தரின் முழங்கையால் வடிந்த கூழைக் குடிக்கையிற் கண்ட தீக்ஷதர்கள் அவரைச் சபைக்குட் செல்லவொட்டாது தடுக்க, உடனேயவர் சிதம்பரத்திற்கடுத்த கொற்றவன்குடி யென்னும் ஊரிற்சென்று வசித்துத் தமதான்மார்த்தமாயுள்ள சபாநாயகரைத் தினமு மானதத்தாற் பூசித்துக்கொண்டிருந்தார். அப்பால் சிலநாட்சென்றபின் ஆனித்திருமஞ்சன் மகோற்சவம் நேரிட, அதின் துவசாரோகணேற்சவம் அவ்வூராளும் சோழராசனுடைய தாகையால்

அஃது சற்றுமேரு திருக்கக்கண்ட அவ்வரசன் வருந்தி, 'அடியேன் யாதோர் தவறுமின்றி அரசுசெலுத்தி வருகையில் இவ்விதமாகத் துவசாரோகணம் தடைபடவேண்டிய காரணமென்னையோ? எம்பெருமானே! அதையறிவிக்க வேண்டுமென்று துதித்துக் கண்கலுழந்து நின்றான். அக்கால் நடராசப் பெருமான் திருவுளமிரங்கி, ஓ வளவ, நமது தீக்ஷதர்கள் உமாபதி யிடத்தில் அசுத்தமெண்ணித் துரத்தி விட்டதை நீகவனிக்காமையால் இவ்வித விடையூறு நேர்ந்தது, தீப்போதே கொற்றவன் குடிக்குச் சென்று அவனையு மவனசிரியனுக்குக் கூழ்வார்த்த செங்குந்தர்களை மழைத்துவந்து ஏற்று வித்தா லேறுமென்று அசரீரிவாக்கருளினர். அதுகேட்ட திரியம்பகச்சோழன் ஆனந்த பரவசனாய்த் தில்லவாழந்தணர்களுடன் சென்று உமாபதி சிவா சாரியனையும் செங்குந்தத் தலைவர்களையும் நடேசப்பெருமான் திருவருளுப் பாட்டினைக் கூறி யழைத்துவந்து துவசாரோகணஞ் செய்வித்தருள வேண்டுமென்ப பிரார்த்திக்க, அதற்குச் செங்குந்தர்கள் சம்மதித்தார்களாயினும் அதுவரையிலவ்வரகளுல் அவ்வுற்சவத்திற்கெனச் செலவு செய்துள்ள பொரு ட்டொகை யெவ்வளவோ அவ்வளவையு மவனுக்குக் கொடுத்துவிட்டு அவ னது பட்டுக்கொடியை விலக்கித் தங்கள் காலிக்கொடியை நிறுத்தி உமாபதி சிவத்தால் "கொடிக்கவி" எனவோர் பிரபந்தம் பாடுவித்து அம்மகோற்சவ த்தை மிகவற்புத்தோடு நிறைவேற்றினார்கள். அன்றுமுத லின்றுகாறும் அத்தசாரோகண மகோற்சவம் அச்செங்குந்தகுல திலகர்களாலேயே நிறை வேறி வருகின்றதென்பது பிரத்தியக்ஷமா யிருத்தலையேனுங் கண்டுணராத மூர்க்கர்களுக் கென்சொல்லி யென்றாம்? இவ்வுலகின்க ணெல்லாத்தலங்க ளினு முள்ள சிவகலைகள் யாவும் அர்த்தசாமத்திலவந் தொடுங்குதற்குரிய முத் தித்தலமயகிய அத்தலைமைத்தலத்தில், "உலகோர்மெச்சப் - பொருந்துதிருச் - சிற்றம்பலந்தன்னைச்செம்பொன்னுன்மேயுங்கை - யுற்றவர்த்தசாமத்திலுள் வாயில்-தெற்றி - புனைமுத்திரையதனைப்போடுங்கை" என்றவான்றோர்வாக்கி ன்படி நாளதுகாறு மவர்கள் செய்துவரும் அர்த்தசாமபூசை காலசந்திபூசை துசாரோகண மகோற்சவம் சூரசம்மார மகோற்சவ முதலிய கயங்கரியங்களையும், ஏனைய பலதலங்களினும் அவர்கள் பூர்வநடாத்தியும் நாளதுகாறு நடாத்திக்கொண்டுமுள்ள கயங்கரியங்களையும், அவர்களுடைய பிரதாபங்களைப்பற்றியும் அவர்கள் செய்துவருஞ் சிவபுண்ணியங்களைப்பற்றியும் ஆங்காங்கு செப் பேடுகளினும் சிலைகளினும் பொறித்துத் தாபித்துள்ள சாதனங்களையும், இவர்களழுக்காறுகொண்டிருண்ட கண்களாற் காணப்பெறாவிடினும் அபலவர்கண்டு கொண்டாடலை யாரறியாதார்? இவற்றையெல்லா நோரகவே கண்டுங்கேட்டும் அவர்களைப் பழித்துரைத்தலே தங்கள் பாரம்பரியப் பெற்றியாகவுடைய இழிசூலமாக்களது கங்கணக் கட்டுகள் யாவும் அற்பமாக்ளது புரீட மூத்திரங்கள் பாயும் அங்கணக்கட்டே.

இவ்வுலகின்கணுள்ள அவ்விழிசூலமாக்களுளும் உத்தமர்மத்திமரதமரெ ன மூவகையோருள ராகலின் அவரு ளதமர்தா னிவ்வங்கண கங்கணக்கட்டுக்

குரியோராயினும் 'ஏனைய முதலிருவர்கொள்கை யெத்தகையவெனில், ஏறக் குறைய வெண்பது வருடத்திற்குமுன் தொண்டமண்டலத்தில் இருமயிலாப்பூரில் இவ்வேளாண்குலதிலகராய் தமிழ்த் தலைமைப்புலமையோடு தாச்சி - அருணாசலமுதலியாரென ஒருவரிருந்தனர். அவர் வருடந்தோறும் சமயாசாரியர்களுடைய திருநகஷத்திர தினத்தில் சங்கமாராதனஞ் செய்து வருவர். அக்கால் தம்மினத்தினரையும் செங்குந்தரையும் வருவித்துத் தனித்தனி வெவ்வேறு தானங்களி லிருத்திச் சங்கமர்ப்பூசை முடிந்தபின் செங்குந்தரையும் பூசித்து, இருவரிடத்தும் பிரசாதமேற்றுத் தமது பெண்டிர் பிள்ளைகட்டுக்கல்லாம் அதனைப் பகிர்ந்தளித்து யிருந்துள்ளதைத் தாமேற்றுப் பின்னர் தம்மினத்தரோடிருந்து டுசிப்பர். இவற்றைப் பலகால் கண்டிள்ள அவ்வினத்தர் நாம் செங்குந்தரை இத்தகைய காரியங்கட்கு வருவித்தலும் அவர்களோடு சமபோஜனஞ்செய்தலுமே கூடாமையாயிருக்க, அவர் சுரத்தாற்றீண்டிய சோற்றினை நாமேற்குதல் தகுதியோவென்று வினவினர். அதற்கவரவர்களைநோக்கி, ஓ நண்பர்களே! இவ்வுலகின்கணயனாற் படைக்கப்பட்டுப் பூர்வமதுக்களாற் பிரித்து வகுத்துள்ள குலங்கள் நான்குளும் நாம் இழிகுலத்தேம், நாமோ முதன்மூவர்க் கேவல்செய்வோ ராவேம். அச்செங்குந்தர்களோ சிவசம்பந்தர்களாய் அம்முதன்மூவர்க் ளொழுக்கங்களை யேற்று அதனாற் கைக்கொளரெனப் பெயர்பெற்ற ஓர் குலத்தினராகலின், அவர்கள் பூர்வமிருந்த நிலைமைப்படிக்கிருக்கின் நம்மிடத்தில் நீர்வாங்கியருந்தவுநினைப்போர்? உயிர்போக நேரினும் தம்போற் சிவசம்பந்திகளான ஆதிசைவ வேதியரிடத்தல்லாமல் ஏனைய வேதியரிடத்து மேற்கார்களை: அவர்கள் சுரத்தாற் பரிசித்தவன்னம் சிவப்பிரசாத மாகுமென்பதற்கு எத்தனையோ சான்றுள. ஆதலி னவர்களைப்பழித்தோர்கள் அண்டற்கரிய நரகினுக் காளாகுவர். இந்நாவலந்தீவில் முத்தமிழ்வேந்தரது காலம் என்று முடிந்ததோ அன்றே “சத்துவம்புத்திவித்தைசதுர்விதார்த்தங்களான - வித்தனைவிதமுஞ்செல்வமில்லையேவல்லையாகும் - சத்துவம்புத்திவித்தைசதுர்விதார்த்தங்களான - வித்தனைவிதமுஞ்செல்வமெய்திடிலெய்துமன்றே.” எனவும், கதிரவநிலையேற்கண்ணிற்காண்பனமறையுமாபோல் - நிதியமொன்றிலையேலியார்க்குநீதிமான்ஞானபோதம் - துதிபெறுங்கீர்த்தியான்மைசூழ்ச்சிமந்திரவிசாரம் - சதிரபிமானமெல்லாந்தன்னிலேமறைந்துபோமால்.” எனவுமுள்ள பெரியோர் வாக்கின்படித் தங்கள் சீரனைத்துங்குன்றி இடிந்துபோனார்கள். இப்படி காலபலம் போதாது கன்றியுள்ளவர்களை இவ்வாறியிழித்துரைத்தல் அறிவினமை யாகுமென்றுகூறி, அவர்கள் கொள்கையைக் கண்டித்தனர். இவ்வாறெத்தனையோ உத்தமர்கள் அவருக்கு முன்னும் பின்னுமிருந்துளோர். மத்திமரோவென்றால் - அச்செங்குந்த மரபினருடைய பிரபாவ மித்தகைய தெனத் தெரிந்து, அவர்களைப்பற்றித் தூஷித்தலுந் துதித்தலுமற்றுச் சும்மாவிருப்பார்கள். அதமார்களே குன்றினை நோக்கிக் குக்கன் குரைப்பதுபோற் குரைக்கக் கங்கணங்கட்டிக்கொள்ளுவர். இந்தக் கங்கணத்தால் வரும்பயன்

என்னையெனில் - மனுமிருநிசுளாதிய முதனூல்களினும், இதிகாச புராணதி
களாகிய வழிநூல்களினும், இவற்றினின் றந்திரட்டி மொழி பெயர்த்துள்ள
சார்புநூல்களினும், இப்பரதகண்டத்து மானவர்க்கெல்லாம் வகுத்திருக்கும்
யுருணங்கள் நூல்வகை யென்றும், இந்நூல் வருணத்தினருக்குந் தனித்தனி
வகுத்திருக்குந் தொழில்கள் அறுவகையென்றும், இவ்வறுவகைத் தொழில்
களுள் முதன்மூவரே வைதிகத் தொழில்களுக் குரியவென்றும், பின்னவ
ரன்றோர்க்குரிய லௌகிகத் தொழில்களுக் கேவலராயிருந்து முடித்தற்
குரியவென்றும், இவ்வுலகுண்டான நாடொடங்கி பாரம்பரிய நியாயமாய்
எங்கும் பராவி வழங்கிக்கொண்டிருக்க; இக்கால் சில வருடத்திற்குமுன்
அச்சார்பு நூல்களு ளொன்றாய்த் திவாகரம் பிங்கலந்தை முதலியவைக
ளுக்கு வழிநூலாயுள்ள சூடாமணி நிகண்டில் அந்தப்பின்னவராகிய சூத்திர
ருடைய அறுதொழிலைப்பற்றி “வசியர்மூவகையுளார்க்குவகுத்தமுத்தொ
ழில்களான - பசுவோம்பல்பொருளையீட்டல்பாரிலேருமுதலோடு - இசை
யமுன்மூவர்க்கேவல்குயிலுவத்தொழிலியற்றல் - அசைவில்காருகவினைகளா
க்கல்கூத்திரருக்காறே.” எனவும் “பட்டுநூல்பருத்திநூலைப்பதனமைத்தா
டையாக்கல் - ஓட்டியேசுமத்தலோடேயுமுத்தல்காருகத்தின்செய்கை- கொ
ட்டலேயுதலெல்லாங்குயிலுவத்தொழிலின்செய்கை - இட்டசாதிகளுக்கன்
றேயிறைமுறைவகுத்தவாறே.” எனவும் கூறியிருந்ததை - “வசியர்தந்தொ
ழில்களாறுள்வகுத்தமுத்தொழில்களான - பசுவோம்பல்பொருளையீட்டல்
பயிரிடல்புராணமாதி - நசுசுயுவோதலீதனண்ணுமந்தணர்முன்றோர்க்கு -
வசைதவிரனுசூலம்மாம்வகைத்தொழில்கூத்திரர்க்காம்.” எனமாற்றி அடு
த்தவரது காரகவினைகளைப்பற்றியும் குயிலுவத் தொழில்களைப்பற்றியு மிரு
ந்த கவியை அடியோடு பெயர்த்தொழித் தச்சிட்டுக்கொண்டதும், இப்படி
யிதற்கு முன்னும் திருத்தொண்டர் புராணமுதலியவற்றில் சிலமாற்றியு
மொழித்து மச்சிட்டுக்கொண்டதும், இவ்வாறு மாற்றி யொழித்தனவற்றிற்
கெல்லாம் சார்புநூல்கள் பல செய்துகொண்டதும் வெளியாகி; இவற்றை
யெல்லாங் கண்டுணர்ந்த ஏனையவருணத்தர் யாரும் இவை யாவும் அபத்
தம்: அபத்தம்: அபத்தம்: என முக்காற்கூறி அவற்றின் முகத்தி லுமிழ
வுங்கொண்ட பயனொன்றே யன்றி வேறில்லை. இவற்றால் மேற்கூறிய மனு
மிருநிமுதலிய முதனூல்களும், அவற்றின் வழிநூல்களில் “பின்னவரினி
திமூரல்- கொட்டியகுருதியாதலாற்பின்னோரிடத்துணல்குறிப்பினுமாகா.”
என்றும் “பின்னவரிடத்தில் - அறம்பயில்விஞ்ஞைகற்றுளோரவர்பாலரும்
பொருளேற்றுளோரவர்பால் - பெறும்பொருளதனல்வேள்வியாற்றுனர்கள்
பிழைப்பருநாகிடைச்சேர்வார்.” என்று முள்ள சான்றுகளு முறைகெட்
டொழியுமோ? இப்படிக்கெல்லா மாற்றியு மொழித்துத் தம்வருணத்துள்ள
குறைவைத் தவிர்த்து நிறைவுபெறச்செய்துகொண்டோர் “தாமடங்கத்தங்
குலம்விளங்கும்” என்பதற்கேற்ப வறிதேயிராது, யாதினுங் குறைவின்றிக்
குன்றுபோலுள்ள குலத்தரைக் குரைத்தலினாலன்றோ இவ்வவத்தாரணய

தகன மடலுற்றெழுந்தது? அக்காலந் நிகண்டுமுதலிய சுருவிநூல்களின் குறித்திருக்கின்ற சூத்திரர்க்கும் இக்கால் விளங்கும் சூத்திரர்க்கும் கல்வி செல்வம் நாகரிகம் நடைமுதலிய யாவும் வேறுபட்டிருத்தலின் அவற்றையவ்வாறு மாற்றவேண்டியது மறைக்கவேண்டியது தருமமாவதன்றி, அச்சூத்திரர் பால் அந்தணர்முதலிய வைதிகர் ஓதவும்-உண்ணவும்-ஏற்கவும்-இழைபவும் - நடுவிருவருணத்தர் நாஸ்தியாய் விட்டதால் என்ன தடையுண்டெனில்; இக்காலக் கல்வி முதலியவற்றில் மேம்பாட்டைடந்துள்ள பஞ்சம வருணத்தரையும் ஓர் பாரவருணத்தரென மாற்றவேண்டுவதே தருமமாவதன்றி, அவர்கள்பாலு மந்தணர் முதலிய வைதிகர் ஓதவு முண்ணவு மேற்கவு மிழையவுந் தடையின்று தடையின்று. முக்காலுளுந் தடையின்று. இஃதிக்கால் நிறைவேறி வருதலும் பிரசித்த நிச்சயம். இதனாலன்றோ உலகமெங்கும் வைதிகநிலைகள் குன்றி மனுமுறைகள் மாறித் தவறெறிகள் தவறித் தெய்வீகமொழிந்து சத்தியத்திறங்கள் தலைமயக்குற்று வருணச்சீரம் தருமங்கள் வகைகெட்டுச் சிதைந்தன? இனி யிச்சலியி னையாயிரவருட்ப் பிரளயத்துள் ஏதேது யாதாதாருமோ? ஓ பரம்பொருளே! அறிகிலம்: அறிகிலம்:

39. இதிலிரண்டாமடி “கலைத்தார்வணிகருக்குச்சீவனஞ்செய்திட வென்றேகையிற்றந்தார்.” எனவும் பாடம். இப்பாடங் கொள்ளுமிடத்து, “கலைத்தார்” என்பதனை “தந்தார்கலை” எனமாற்றி, பஞ்சநூலார்ந்த கலையெனப் பொருள்படுத்துக.

40. இவ்வெண்பாவின் வரலாறிவ்வாறாக-ஒட்டக்கூத்தர் தமது கவிதம்பரது கவிக்குமுன் சுற்று மிராஜசபைக் கேளுது குன்றிப் பலகாலு மதிப்பற்றுப் போவதால் அக்கம்ப ரிதக்குமாறு தாம்பாடியதெனவும், பின்னரதனால் தாமேயிறக்க இவர் மனைமக்களாகிய சுற்றத்தினர் அவர்பாற்சென்று வேண்ட “இன்றல்லோகமடனிருந்தநாளென்கவிதை - யின்றல்லோராசசபைக்கேளுநா - ளின்றல்லோ - பூமடந்தைவாழ்ப்புலிமடந்தைவீற்றிருக்க - நாமடந்தைநூல்பூட்டுநாள்.” எனமாற்றி யுயிர்ப்பித்தனரெனவுங் காதைகற்பித்து மாற்றி வழங்குவர். எக்காலு மவைதிகராகிய வேளாளர் நத்தத்தினும் - வன்னியர்குப்பத்தினும் - கொல்லருலைக்களத்தினும் - வண்ணாந்துறையினும் - நாவிதர்கூட்டத்தினும் - பஞ்சமர்சேரியினுமேயன்றி, வைதிகராகிய வேதியரகாரத்தினும் - வேந்தர்சபையினும்-வைசியராவணத்தினும்-கனவினுமெட்டிப் பார்த்தறியாதவர் கம்பரொருவரேயென அவரது காதையினுலங் கவியினாலுமே அங்கையாமலகம்போல் விளங்கியிருக்க; அவராலெந்த விராஜசபையில் இக்கூத்தரது கவிதை ஏறாமற் சிதைந்தது? இத்தகைய காதையைக் கற்பித்து இவ்வெண்பாவின் “கூத்தன்” என்றிருந்ததை “கம்பன்” எனமாற்றியோர், அத்தகைய காதையொன்றுங்கற்பித் தழலாகாதா? எத்தகைய தேவசபையின்சண்ணும் சிரபூஷணமாய் விளங்கத்தக்க கூத்தனார் கவிதைகள் இராஜசபைக்கேறுதலோ வரிது? இவ்வெண்பாவினால் கம்பருக்கு நேர்ந்த பழியை ஒட்டக்கூத்தரே யொழித்துக் காத்தனரென்பத

ற்கு, “தஞ்சமென - வந்தடைந்தார்தங்கலியைமாற்றிங்கைமாற்றலர்க்கு-
முந்தையதையாளந்தோன் முட்டிங்கை - செந்துவரவாய்த் - தம்பலத்தையங்
கவர்வாய்தன்னிலிளிக்குங்கை - கம்பனுக்குவந்தகடும்பழியை - வெம்பலி
ய்றி - மங்கும்படிக்கவன்பாமாற்றியுயிரியுங்கை-செங்குந்தமேந்திச்சிவக்குங்
கை.” எனவருப்பதோடு, “பூமியந்தரசொர்க்கமெங்கும்வெங்கிர்வீசபுண்ட
றிகவெய்யோனையே - பொங்குசிறைகட்டியிடுஞராதிரூரணப்பொருதுவென்
தேகொன்றிடா - நேமியிற்பரலோககுரியரெனும்பெயனாரேயமுடனெபடை
த்தோர் - நித்தனருளபெற்றபேராளர்சலியாமலேநிலையான் மையுள்ள பெரி
யோர் - தேமருவுகளினைத்தாளம்புறித்தவர்கள் தென்னனுடனேசேரனைத்-
தினைகொண்டகெம்பிரகம்பனென்கவிமுனாநீமைகவிபாடிவிழவும்-பாமரு
வுமறமொழித்தாருயிரளித்தேந்தல்பண்டிதர்சொலப்பெற்றுளோர் - பார்மீது
நாலிலங்காதபுகழார்மிக்கபண்புளோர்கைக்கோளரே.” எனத் திருச்செய்ரு
லுந் ஞானப்பிரகாசவள்ளலாரியற்றிய செங்குந்தர்திருக்கைவழக்கத்தினும்,
அவர் மாணக்கர் - திருநாகை - முத்துக்குமாரதேசிக ரியற்றிய செங்குந்தர்
புகழ்மாலையினும், இன்னும் பலநூல்களினும் சான்றிருத்தலைச் சற்று முணர்
திலர்போலும். ஆயின புகழேந்தியா ரியற்றிய திருக்கைவழக்கத் தில்லையே
யெனில், இக்காதையநூ லியற்றியதற்குப் பின்னடந்துள்ள தாகலின்,
இதற்கு முன்னடந்துள்ள அக்கம்ப ரிராமாயணத்தைப்பற்றி “உச்சிதமாங் -
காவியத்திற்திருப்புகழ்கம்பன்குடைகாள் - மாவியற்றுப்போகச்செயான் மைக்
கை,” எனவிய வொருகாதையர் தொழிந்தனரென் றறிக.

41. இவ்வெண்பாவுக்கு மிதற்குமுன் இராசனெழுதியனுப்பிய வெண்
பாவுக்கும் காதை இவ்வாறாக-இக்கம்பர் சோழராஜனுக்கு அவனிஹேமலான
சேரராஜனை அடைப்பைக்காரனாயிருக்கத்தக்கதோழமைகொண்டபின் மிக
ப்பிரியராயினாரென்றும், அதமுதலவன் தன்னிடத்துள்ள கூத்தர் முதலிய
வித்துவான்களினும் இவ்வா மேலாக வைத்துக்கொண்டு இவர்பாடிய இரா
மாயணத்தை அரங்கேற்றுவித்துச் சிவிகை முதலிய பல பல வெகுமானங்
கள்தந்து சன்மானித்தனென்றும் கற்பித்துவைத்த காதை கனப்படுமாறு;
இவர் குமாரனாகிய அம்பிகாபதி அச் சோழராஜன் மகளையே அந்தரங்கமா
ய்க் கலந்திருந்தனெனக் கற்பித்து அக்கற்பித்ததிற்கிணங்க இரண்டு வெ
ண்பாக்களையும் சொல்லிவிமை முதலியனவற் மாற்றிக்கொடுத்தனர். எவ்வ
கையாய் மாற்றினும் கூத்தரே கவிகளாயுள்ளோரை யெல்லாம் ஆதரிக்கவு
மாக்கினசெய்யவுமான முறைமையைக் கைக்கொண்ட கவிச்சம்சுவர்த்தி
யென்பது தெள்ளிதின் விளங்குவதன்றோ?

42. இவ்வாறு கழுவின்கணை நம்பெற்ற அம்பிகாபதிக்கு, (முன்னரி
வன் களவுப்புணர்ச்சியறிய அர்ச்சன் விருந்திட்டபோது பதார்த்தவட்டிலை
யேந்திவந்த அவன் மகனைக்கண்டு பாடிய வெண்பாவிற்கு பாதி கேட்ட கம்பர்
அவ்விருந்திற் தன்மகனுக் கபாயம்வருமென்றஞ்சிக்கலைமகளாரைத்தியானஞ்
செய்ய உடனே யவரோர் கிழவியுருவங்கொண்டு தெருவில் கொட்டிக்கிழ

ங்கு விற்றுக்கொண்டுவர அதைப் பொருத்தி மறறைப் பாதியைத் தான் பாடி முடித்து அரசன் முயல்வுகெடச் செய்யவும், அப்பா லரசு னவனை யானையின்காலி லிடறச் செய்தபோது அவனந்த யானையை ஷோக்கி - “வெங்கண் சிவந்துவெடிவான் முறுக்கிவெகுண்டெழுந்தெ - னங்கம்பிளக்கவருநீ களிமேயன்றிரணியினப் - பங்கம்படவுரங்கீண்டேயுதிர்ம்பருகுநர - சிங்க மிருக்குதுகாண் கெடுவாயென்றன் சிந்தையிலே.” என்றோர் கவிகூறித் தப்பித் துக்கொள்ளவுங் கிருபைகூர்ந்த அச்சரச்சுவதி தேவியாரும் இந்நரசிங்கப் பெருமானும்) அச்சருண மெங்கே போய்விட்டார்கள்? உடனே யச்சமு வை நீரூக்கி அது நாற்புறத்துஞ் சிதைந்து பறந்துபோகவன்றோ செய்தல் வேண்டும். இவ்வாறு வெண்பாவி லரைப்புந்ருகும் கவித்துறையில் முழுப் புளுகுவ் கம்பித்த கவிகளுக்கு, எங்கு யார் யாதேமாறுவார்களென மேலகத் துலாவும் லாலகமற்ற கவிகளைத்தாளுபபிடல்வேண்டும். அவ்வம்பிகாபதி பையீன்ற கம்பராவது தான்பாடிய இராமாயணத்துள்ள நாகாஸ்திரப் பீட லத்தை வாசித்து அரவாலிறந்த தில்லையந்தணருடைய பிள்ளையை எழுப்பி யதுபோன்று, பிரமாஸ்திரப் படலத்தை வாசித்து இறக்காமற் செய்துகொ ள்ள லாகாதா? அவன் கழுவிவேற்பெற்றதைத் தான் சற்றேனுந் தெரிந்தி லர் என்செய்வர்பாவம்?

43. இத்தமிழ்வுழங்கு மண்டிலங்களிலுள்ள கவிகளுக்குள் கல்வியிற் பெரியனென்றும் மகா கவியென்றும் யேர்படைத்த கம்பவாணர் தனது பிராணவியோக மானவித மிவ்வாறாக - இவர் தனது மகனையு மனைவியையு மிழந்தபின் இல்லறவாழ்க்கையை வேம்புக்கு நிகராக வெறுத்திருக்குங்கால் சோழராஜ குமாரன் தனது வித்தியாசாலையினின்று வீடு நோக்கிச் செல்லு கையில் அவனை போர் காட்டானை துரத்திவந்ததென்றும், அதற்குப் பய ந்த வச்சிறுவன் இவர் வீட்டின்கண்ணுழந் தொளித்தனனென்றும், அது கண்ட தான் தனது குமாரனைக் கழுவின்கணேற்றிய சோழராஜன்மீ திரு ந்த வஞ்சினத்தால் காட்டானைவிடினுங் கவியானை விடுமோவெனக் கூறி அவ்வரசிளங்குமாரைப் பிடித்துத் தனதெழுத்தாணியாற் குத்திக் கொன் றனரென்றும், அதைச் சிலராம் கேட்டுணர்ந்த சோழராஜன் இவரைக் கொல்லச் சமயம் பார்த் திருந்தனனென்றும், ஓர்காலச்சோழராஜன் ா விரியாற்றங் கரையோரமாய்க் கால்நடைகொண்டு போகையில் இவரைக் கண்டானென்றும், அப்போதவ னிவரையழைத்துச் சிலதூரம் படகேறிப் போவோம் வருகின்றீரா வெனக் கேட்டானென்றும், அதற்கிவரிசைந் தே றினரென்றும், இடைவழியிற் சோழராஜன் தனதிடதுகரத்தில் வில்லையும் வலதுகரத்தி லம்பையும் வைத்துக்கொண்டு இப்போது நான் யாரைப்போ லிருக்கின்றேனெனக் கேட்டானென்றும், அதற்கிவர் நீர் கோதண்டராம மூர்த்தியைப்போ லிருக்கின்றீரெனக் கூறினாரென்றும், ஆனால் நீ ரிராவண னாகவேண்டுமெனக் கூறி அவ்வில்லி லவ்வம்பினைத் தொடுத்து இவர் மார் புக்குக் குறிபார்த் தெய்தனனென்றும், அப்போதிவ ரிவ்வெண்பாவைக்

கூறிச் சபித்து எவ்வாறோ பிராணன்றப்பிப் பாண்டிநாட்டைந்து வறுமை மேலிட்டவராய் இராமநாதபுரத்தை யடைந்து அறுபதாவது வயதிலே காலவியோக மாயினரென்றும், அப்போதிவர் சரீரத்தை வைணவமதாசாரிப்படி சமாதியில் வைக்கப்பட்டதென்றும், அச்சமாதித் தானத்தை வைணவர்கள் பூசிக்கின்றார்களென்றும், அன்றியு மாளோனூர் தங்கள் பிள்ளைகளைப் பள்ளிக்கு வைக்கும்போது அவ்விடத்திற் கூட்டிப்போய்ச் சிறிது மண்கிள்ளிக் கரைத்துக் கல்வி வருமாறு அவர்களைப் பருகச்செய்வது வழக்கமென்றும், நாளதுகாறுங் கம்பவாணர் சிரஞ்சீவிப் பதவியினராய் விபீஷணநீவாரோடு இலங்கைத்தீபத்தி் விருக்கின்றனரென்றும் இவரது பிற்காலச்சரிதை பிரகாசமாய் வழங்கிவருகின்றது. இவையனைத்து மிவர துண்மையான முற்காலச்சரிதைக்கு முரணாயிருந்தலின் அம்முரண்களை யிங் நனம் வீற்றுவிற்றா யெடுத்துக்காட்ட விரியுமென் றஞ்சியும், இதுகாறும் பலவவத்தாரண் யங்களைப்பற்றி ஆலோசித் தாலோசித் தெமதசமும் அவற் றிற் பல மறப்பெனும் பகைவனால் மாய்ந்தவைபோகச் சிலவற்றை வரைந் துவரைந் தெமதுகாமும் இளைத்துச் சலித்தெழாமைக் கெஞ்சியும் ஒருவா ரெடுத்துக் காட்டுதும்.

அம்பிகாபதி சோழராஜன் மகளையேதான் நேசித்துக் களவுப்புணர்ச்சி செய் திருந்தனனென்பதைப்பற்றி முன்னரே மறுத்துளேம். இங்நனம் மச் சோழராஜனையாயினு மாகுக, அல்லது பாண்டிநாட்டின்கணோர் சிற்றரச னையாயினு மாகுக. ஓரரசனாயினேன் தன் குமாரனுக்குக் கல்வி பயிற்று விக்கவேண்டில், அவ்வரசன் சமுகத்திலேயே எத்தனைபேர் வாசல் வித்வான் களா யிருப்பார்களென்பது யாவருமறிந்தபடி. அத்தகையமையே யவனுக் குப் போதகாசிரிய ராக்கிவைப்பது பூர்வசம்பிரதாயம். ஓர் வித்தியாசாலை யென்பது, ஏனைய குடிகளின்மக்க ளொன்றுகூடிக் கல்வி பயிலுமிடமாம். ஆகவே யரசர் மக்கள் கல்விபயிலு மிடத்துக்கு வேறுபேரின்றி யதுவே யா யினும், அஃதவ ரரண்மனைக்கண்ணே வேறோர்பால் தாபிக்கப்பட்டிருக்கும். ஏனைய வித்தியாசாலைகள் பெர்துவாய் ஊர்க்கண்ணே வயங்கும். இத்த கைய வித்தியாசாலைகளினொன்றில் ஓரிராஜகுமார னாயினேன் கல்வி பயில வருங் கடமையுடையவனல்லன். ஓர்கா லுடையவனையாயினும், அவ்விரா ஜனுக்குத் துணைவராயுள்ள அமைச்சர் புரோகிதர் சேனாபதியர் முதலாயி னோருடைய குமாரர்களுடன் அத்தகைய வித்தியாசாலைக்குப் டலகாவ லோடும் வாசனாருடைய வருவதொழிந்து, தனியே குடிசனப்பிள்ளை கள் வருவதுபோன்று வரத்தக்கவனல்லன். அக்குடிசனப் பிள்ளைகளு ள்ளும் கூடியமாத்திரம் தனவான்களுடைய பிள்ளைகளாயின், அவர்கள் நட்டார் நயந்தாரின் பிள்ளைகளோடுங்கூடித் தங்கட்கியன்ற வாசனாருட ராய்ச் செல்வதை நாயிக்காலங் காணப்பெற்றுளேம். இத்தகையமைக் காட்டானே துரத்திவருதலும், அதற்கவர்க ளஞ்சித் தங்கள் வாகனத்தை விட்டிழித்து சிவாலொருவரையோடிப் பதுங்கலும், அச்சமயங் கம்பர்

அரசன் பிள்ளைகளைக் குத்திவதைத்தலும், அஃதுணர்ந்த வரசன் கம்பரைத் தன்னினும் வலியாகுவெண்ணி வறிதேயிருத்தலும், வேறொர் சமயத் தவ் வரசனாற்றங்கரை வழியாய்ச் செல்லுழிக் கம்பரவன்காண நேர்தலும், இவரை யவ்வரசன் தன்னோடு படகேறிவரக் கோரலும், அதற்கிவர் வேறொ ன்றுஞ் சிந்தியாது உடனே சம்மதித் தேறலும், அக்கால் மிருவஞ்சினத் தோடு மார்புருகுவெய்த அவ்வரசனம்புக்கு மிரு வறுமையான் மெலிந்திரு ந்த விவர் தப்புதலும், இவ்வாறு தப்பிய தனியாளரான விவரைச் சூழுவாள னான கோமான் இவரினு மெலியனாகிவிடுத்துச் செல்லலும் வியப்பினும் வியப்பு விப்பிரயோக வியப்பு, இனி யிவ்வியப் பெவ்வாறாயினுமாகுக. அவ் வாறே யிவர் தப்பியோடி ஆயுள்முடிந்திறந்தோ அல்லதவ் வம்பினாலேயே மாண்டோ லைணவமதாசாரபட்டி இவர் சரீரம் சமாதியெய்யப்பெற்றதும், அச்சமாதித் தானம் நாளது காறும் வைணவர்களாற் பூசிக்கப்படுவதும், இக் கா லெப்பயனுமற்ற எண்ணற்றசமாதிகளை ஏழைமதிமாக்கள் இரவுப்பகலும் பூசித்து இருபோது மிறவாவிளக்குக் னேற்றி வருதலை யெண்ணுமிடத்து ஓரதிரயமன்று, இஃதபிமானம். இவ்வுலகில் சர்சங்க பரித்தியாகராய் சை தன்யநிலை வாய்க்கப்பெற்ற சாட்குண்ணிய மூர்த்திகளுடைய சமாதியே சமாதியன்றி, இத்தகைய வபிமானச் சமாதிகளும், தத்தம் வருணச்சிரமங் களுக்கேற்ற முறைதப்பாதுவைச்சப்படும் பலசமாதிகளும், எரிக்க முட்டையுங் கட்டையுஞ் சேகரித்தற் கியலாதுவைத்த எரியமாக்கள் சமாதிகளும், இப்பூமிக் கெடுவாகவும் நாய்நரியாதிகட் கிரையாகவும் வைத்த சமாதிகளே யாம். இம்மூன்றி லொன்றாயுள்ள கம்பவாணர் சமாதித் தானத்தின்கண் சிறிதுமண் கிள்ளிக்கரைத்துச் சிறுவர்கட்குக் கல்வி விர்த்தியாமாறு அவர்கள் தாய் தந்தைய ருண்பிக்குந்தொழில், சில தேவத்தானங்களினும் பிறத்தான ங்களினு நாளது காறும், சிரநோயகலச்சிலைதடவியொத்தலும் - திருமணங் கூட்ச்செழுமுடியிடுதலும் - மக்களைப்பயக்கமண்ணிப்பமைத்தலும் - வளம் பெறக்கமரில்வழியப்பால்விடுதலு மாகிய பல பேதைமாக்களின் பெருமையற்ற அற்பத்தொழில்களி லொன்றேயாம்.

அன்றியும் கம்பவாணர் என்றுஞ் சிரஞ்சீவியாய் இலங்கைத் தீபத்தி லிருக்கின்ற விடீஷனுழ்வாரோடு இன்று மிருக்கின்றாரென்ப தொன்று. சில நாட்குமுன் விவேகிகளுட் சிலர் “விநோதரசமஞ்சரி யென்னும் புத்தகத் தில் கம்பரைப்பற்றிச்சுறிய கதைகள்யாவும்போதுபோக்கற்கு விநோதமாக வெழுதப்பட்டனவே யன்றி உண்மையென்று கொள்ளற்க” எனப் பரீசை ப்புத்தகங்களிற் பதித்துப் பிரசுரஞ்செய்ததுபோன்று, அத்தகையருட் சிலர் இதைப்பற்றியும் “அந்நம்பத்தக்கதென்று நாம் நினைக்கவில்லை.” எனமறு த்து வேறொர் தனிப்புத்தகத்தில் பதித்திருக்கின்றனர். ஆயினு மித்தகைய பதவி “கொடுக்கின்றோர்கள்பாற்றொவையாதியானெனுங்குதர்க்கம் - விடு க்கின்றோர்களைப்பிரிகிலா துள்ளன்புவிடாதே - யடுக்கின்றோர்களுக்கிரங்கி டெந்தண்டமிழலங்கல் - தொடுக்கின்றோர்களைச்சோதியாததுபாருச்சோதி.”

என்ற வானோர்கருத்தின்படி இவர்க்கு யாதொரு சோதனையுமின்றி கிடைத்தற்கும் தடையின்று ஆனாலந்தணராதிய வைதிகர்யாரும் அனுதினமும் பூசித்துப் பாராயணஞ் செய்பதக்க மகாலதிகாசத்துள் பஞ்சாமிர்த்தத்தில் நஞ்சாரு மதுவையெடுத்து அஞ்சாதுவிடுத்தது போன்று அவைதிகச் சம்பந்தங்கலந்து, அதுமுதலெல்லாவிதத்தினும் எஞ்சாநின்றலேந்தலே தவத்தைப் பட்டிறத்த விவருக்கு எவ்வாறுகிடைக்கும். இதுகாறும் கம்பவாணருற்பவர் தொடங்கிக் காலவியோகமானவரையில் யாம் கூத்தர்சரித்திரத்திற்குரிய கச்சக்காதையும், இவனாய்பிமானித்த வைணவரும் வேளாளரும் கலவைக்கோயொப்ப ஒருவாநின்றிப் பலவாறாய் ஒன்றுக்கொன்று முரணாய்க் கூறியுள்ள கற்பனைக்காதையும், இவ்விரண்டையு மறிவினமிக்காராய்ந்து இவற்றினுண்மையை அங்கையாமலகமெனக் கண்ணெனக் காட்டிய அவத்தாரணயமுமிவ்வாறாக? உதயதாரகைப்பத்திராதிபரும்யாழ்ப்பாணக்கல்லூரித் தமிழாசிரியருமாகிய அ-சதாசிவம் பிள்ளையவர்களாலியற்றிய “பாவலர்சரித்திரதீபகம்” என்னும் புத்தகத்தில் இக்கம்பர் சரித்தத்தின் முடிவில் “இராமாயணத்தையும் சடகோபரந்தாதியையுந் தவிரச் சரஸ்வதியை-காஞ்சிப்புராணம் - காஞ்சிப்பிள்ளைத்தமிழ் - சோழக்குறவஞ்சி - ஏரெழுபது - சிலையெழுபது - திருக்கைவழக்கம் - என்னும் பிறபாடல்களையும் கம்பர்பாடினர்.” எனக் கூறினர். அன்றியு மிதற்கடுத்து “கம்பர் தென்மதுரையிலே முந்தாறு தமிழ்ப்புலவர்களோடு சங்கப்பலகையேறி யிருந்தாரென்றும், விஷ்ணுசமயப் புலவரொருவர் “கண்ணன்கழலினை” என்னும் பாசரத்தை ஒரு முறியிலே யெழுதி அதைச் சங்கப்பலகையி லேற்றக்கொடுக்க அது கம்பரையு மற்றப்புலவரையுந் தள்ளிவீழ்த்தித் தனியே பீடத்து வீற்றிருந்ததென்றும், அதன்பின் கம்பர் “ஈயாடுவதோ” என்னும் விருத்தத்தாற் கண்ணனைப் புகழ்ந்தாரென்றும், மற்றைப்புலவரு மெழுந்தபாடித் துதித்தனரென்றும் ஒருகதையுளது.” எனவுந் கூறினர். ஆனாலவர் அப்பாவலர் சரித்திர தீபகமென்னு நூன்முகப்பிற்குரிய பாயிரத்தில், “கண்டவற்றையுங்கேட்டவற்றையுமன்றி நவமாயுந் துணிவாயும் யாதுங்கற்பித்திலம். ஒட்டக் கூத்தர் கம்பராதிய சிலபாவலர் சரித்திரங்களுக்கு விநோதரசமஞ்சரி ஆக்கியோராதியாம் சில வித்துவாயிசர்க்குக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றோம்.” எனவவையடக்கங் கூறியுள்ளாராகலின், இவ்விரண்டிற்கு மவருத்தரவாதி யல்லரென்பது வெளி.

ஆனாலிவ் விரண்டினுண் முதலாவதில் இராமாயணக் கருப்பொருளைக் கம்பர்பாடினாரென்பதைக் கண்டேனுங் கேட்டேனு மிலர்போலும். இராமாயணம் - ஏரெழுபது - சிலையெழுபது - திருக்கைவழக்கம் - இவைகளைக் கம்பர்பாடினாரென்பது யாண்டும் பிரசித்தரிச்சயம். சடகோபரந்தாதியைப்பற்றியும் சரஸ்வதியந்தாதியைப்பற்றியும் யாமுன்னரே வரைந்துளோம். சோழக்குறவஞ்சி யென்றொரு நூலுண்டாயிருப்பதும் அந்நூற்றலவர் வேறெவருமின்றிச் சோழராசர்களாகவேயிருப்பது முண்மையாயின், அதனை

யாக்கியோர் கம்பரல்லரென்பதற்கு “வேளாளாப்பாடியவாயால் வேந்தரை
 ப்பாடேன்” என்றவிச் சொந்தவாக்கே சான்றும். காஞ்சிப்புராணமும் காஞ்
 சிப்பிள்ளைத்தமிழும் கம்பர்பாடின ரென்பதைப்பற்றி, சிலக்கியான சுவாமி
 களையும் கச்சியப்பமுனிவரையு மழைத்துக்கொண்டு திருவாவடுதறையா
 தினப் பண்டார சந்திகள்தான் வந்து தீர்மானஞ் செய்துகொள்ளல் வேண்
 டும். இது பட்டப்பகற் றிருட்டாதலின் இதைப்பற்றிப் போராட எம்மா
 லாவதன்று. இரண்டாவதில் (இரகமகராசன் விவாகத்தல் இராமரான
 வர் வந்தவேந்தர்களை யெல்லாம் வசாரித்து மரியாதைசெய் திருந்தனர்.)
 என்பதற்கொப்பக் கம்பர் தென்மதுரையின்கண் ஐஞ்ஞாற்று நாற்பத்தொன்
 பது பேருள்ள முதற்சங்கமிருந்த காலத்தில் முந்நூறு புலவர்களோடு
 தானுமச் சங்கப்பலகையிலேறி யிருந்தனரென்பதைப் பற்றியும், விநோத
 ரசமஞ்சரி யென்னும் புத்தகத்திலும் “கம்ப ரிராமாயணம் டாடி யரங்கேற்றி
 யது” எனவருமோர் கற்பனைக் காதையி னிடையில் விளக்கியுள்ள ஓர்
 விற்பனக் காதையில் சில வைணவர் குருகூரடிகளின் பாசர மெழுதிய
 வோர் முறியை அப்பலகையின்மீது வைக்க அஃதம் முறியைமாத்திரமேந்தி
 அதிலிருந்த கம்பராதியாம் புலவர்களைக் கீழேவீழ்த்த உடனையவர்களெழுந்
 ததிசயித்து அக்குருகூ ரடிகளையு மவர் திருவாய்மொழியையு மவமதித்திரு
 ந்த கருவரீங்கி அவ்வவருந் தனித்தனி துதிக்க அத்துதிகவிபலவும் “சேமங்
 குருகையோசெய்யதிருப்பாற்கடலோ - நாமம்பராங்குசமோநாரணமோ -
 தாமம் - துளவோவகுளமோதோளிரண்டோநான்கு - முளவோபெரு
 மாணுனக்கு.” என்றெழுத்து சொல் சீர் தளை முதலியவற்றோடு கருத்தும்
 ஒன்றுக்கொன்று சிறிதும் பேதமில்லா திருந்தனவென்பதைப் பற்றியும்,
 இம்முதற் சங்கத்திற்குப்பின் நாற்பத்தொன்பான் புலவர்களோடு கடைச்
 சங்ககிழ்ந்த காலத்திலிருந்த திருவள்ளுவதேவர் பாடிய திருக்குறளுக்கு
 அச்சங்கத்தினர் எழுத்து முதலியவுங் கருத்தும் வேறுவேறுகப்பாடி யமை
 த்த ஓர் மாலைபோன்று இம்முந்நூறு புலவர்களும் வேறுவேறாய் ஓர்தண்டக
 மெனவேன் பாடியமைத்தில ரென்பதைப் பற்றியும், அப்படிவேறுவேறின்றி
 எழுத்துமுதலிய வொன்றாயிருப்பினும் கருத்து வேறுகியும் கருத்தொன்றே
 யாகி எழுத்துமுதலிய வேறாயிருப்பினும் ஒன்றுக்கொன்று வியப்பினைத் தரு
 வதாகுமன்றிப் பள்ளியிற்சிறியர் பாடமோதுதல்போல் ஒருபுலவர் பாடியதை
 யே மற்ற்புலவரு முறையேபாடினரென்பது தனித்தனிபாடப் பிரயாசமெ
 ன்றுன்னியோ வென்பதைப்பற்றியும், திருவள்ளுவ தேவர் திருவாய்மொழி
 யைத்திரவிட வேதமெனவும் ஓளவையாரதனை மறுத்துக் கீர்வாணவேதமெ
 னவும் இடைக்காடரவ்விரண்டையுமறுத்து வேதமேயெனவும் தனித்தனிபிர
 யாசையின்றி மூன்றுகவி சொன்னதற்குக் காரணம் யாதென்பதைப்பற்றி
 யும், இவையாவு மெவ்வாறாயினும் கம்பவாணரானவர் ஐஞ்ஞாற்றுநாற்பத்
 தொன்பதுடேறிருந்த முதற்சங்கத்தையும் ஐம்பத்தொன்பதுபேரிருந்த இடை
 ச்சங்கத்தையும் நாற்பத்தொன்பதுபேரிருந்த கடைச்சங்கத்தையுங்கடந்து

எச்சங்கமுமற் றெங்குங்கவிச்சங்கவர்த்தியின் சங்கமேயாயிருந்த காலம்வரையிலிருந்து அப்பா லறுபதாவதுவயதிற் காலவியோகமாயினமெனில் இம்முன்றுசங்கமு மிருந்தது மொழிந்ததும் இவ்வறுபதுவருடத்திற் குள்ளாகத்தானே வென்பதைப்பற்றிய முண்டாயுள்ள சந்தேகங்களையெல்லாம்; இக்காலச்சென்னையம்பதிக்கண் ஆளுகையின்மிக்க வாங்கிலையதுரைத்தனந்தாமரலேற்படுத்தியுள்ள சகலகலாநிலைய வித்தியாசாலகளில் தலைமைப்புலமைநடாத்தியுருந் தண்டமிழ்க்கல்விச்சங்கத்தினரே தக்கபடியாய்ந்து தீர்த்திடுதல் வேண்டும். இவற்றுள் கம்பரைப்பற்றியுள்ள விடயங்களையாவும் கண்காண்டிவித்தையின் விடயங்களாயிருப்பினும் திருக்குருக ரடிகளின் திருவாய்மொழியி னோர்பாதத்தை அச்சங்கமேயன்றிமற்றெச்சங்கமேனுங் கடக்கவல்லதோவெனின், முதற்சங்கத்தில் முந்தாறு புலவர்களோடிருந்த கம்பர் அவர்களுடன் தானும் வீழ்த்தபோது பாடியதெனவுள்ள “ஈயாடுவதோ” என்னுமோர் தனியன்கருத்துக்கொக்கவும் அரங்ககாதருடையவருருப்பட்டால் அக்கம்பர் பாடியதெனவுள்ள சடகோபரந்தாதியில் “வேதத்தின் முன்செல்க” என்னு முதற்பாடலின் கருத்துக்கணங்கவும் இம்முவுலகையு மோரடியாய்ளந்த திருவிசுரமூர்த்தியினுடைய திருவடியே கடக்காதெனில் எச்சங்கமுமதற் கெம்மாத்திரம்? அதற்கித்தகைய கதையுங் கற்பிக்க வேண்டுமோ?

அனுபந்தங்கள்.

12 - வது அட்டவணையினீற்றில் - “அன்றியுமச் செயங்கொண்டா னென்பவர் குலோத்துங்க சோழராஜனுடைய சமஸ்தான் மந்திரிகளி லொருவரென்றும், ஆசமுதலிய நாற்கவிகளையும் பாடவல்லவரென்றும், ஓளவைக்கத்தர் - புகழேந்தி - கம்பராதிபாயம் புலவர்களோடு தானுமொருவராயிருந்தனரென்றும், சூரிய வமிச க்ஷத்திரியரென்றும், அதனால் செயங்கொண்ட சோழனென்னும் பெயர் அவர்க்கு வழங்குமென்றும், ஓர் நூதனக்காதை கற்பித்து வழங்குவர். எத்தனையோ காதைகளை இசைபெறக் கற்பிக்கவல்லோர் ஓளவையாதிபாயம் வித்துவ சிரோமணிகளோடு தானுங் கலந்து சட்டாஷித்ததாக ஓர் காதையேனுங்கவிதையேனுங் கற்பித்துவிட லாகாதா: ஓராதரவுமின்றிக் கூறுவதில் உறுதிகொள்ளுவ தெப்படி? இவரோர் சிறந்த கவியேயாயினும் க்ஷத்திரிய வமிசத்தரா யிருத்தலின் அதிவீரராமபாண்டியனைப்போல் அருநூல்கள் பாடுவதற்கும் அங்கங்கோணப்போல் அரும்பொருளீவதற்கும் உரியராவரன்றி, ஏனையவந்தனராதிப கவிகளைப்போல் ஒருவரிடத்துத்தான் ஏற்குந்தொழிற்சூரிய ராகாரென்பது யாவருமுணர்ந்தபடியாயின் அவரோ ரரையன்மேற் பிரபந்தம் பாடிப் பரிசுபெறுதல் யாங்ஙனம்.” என்பதைச் சேர்த்துக்கொள்ளுக.

29 - இதில் “அந்தாங்குநீபவரசு” என்பதை மாற்றக் கருதியோர் “தொண்ட” என்பதற்குப் பதில் “தாங்கும்” என வறிதே மிகைபடவமைத்

துக் கெடுத்தனர். அந்நீபத்தாருக்குரிய செங்குந்தர் பூர்வம் தொண்டநாட்டி-
ன்க ணரசாண்டமை அதனிராசதானியாகிய காஞ்சியினும் கமலாலயம் சித்-
ம்பர முதலிய தலங்களினுமுள்ள சிலாசாசனங்கள் செப்பேடுக ளாதியவற்-
றில் சந்தேகமறக் காணலாம்.

30 “கோமான்களப்பாளன்கொல்யானைபோமாறு” எனவும்பாடம்.
இதற்குக்காதை - இராமாயணவரங்கேற்றுதலைப்பற்றிக் குலோத் துங்கசோழ-
ன் சபைக்கண்சென்றவக்கால் அவன்றனக்குப் பாததாடனஞ்செய்யப் பத்-
தடிதூர நடந்து வந்ததாகத் தானே “நடந்தாயே நாலாறடி” எனவருந்திக்
கூறியதற் கெதிர்ப்பறையாக, ஏழடிதூர மெதிர்கொண்டு வந்து தனக்கவன்
மரியாதை செய்தபோது பாடிய தெனக் கற்பித்த உரைவரைந்தனர். “ஓர்
கா லடிக்கவெழுந்தகை மற்றொருகா லணைக்கவுமெழும்.” என்ப தான்றோர்
வாக்கியமே யாயினும், அவ்வெண்பாவின் கணுள்ள பதினைந்து சீரில் ஒருசீரி-
லாவது தனக் கத்தகைய மரியாதை செய்த சீர் அந்தரங்க வுரையாயாவ தா-
லோசிக்க அணுவளவு மில்லையென்பதை ஆறிவுடையோர் கண்டதெனிக.

இதன் சரிதத் தெழுபதாவது பக்கத்தின் முதலில் “சாரங்கபாணியர்”
என்றுள்ள வோரிருபொருட் சிலேடை வெண்பாவைக் காளமேகப் புலவர்
பாடியதெனக் கழறுவர். இவர்பாடியுள்ள வெத்தனையோ சித்திர விசித்திரப்
பாக்களின் அருமை பெருமைகளைப் பார்க்க ஈதோர் பெரிதாய்க் கருத்தக்க-
தன்றும். ஆனால் தகைய பாக்களும் “வசைபாடக் காளமேகம்” என்றபடி
யாதேனுமோர் வசையினத்தனவாகிய சொல்லையும் பொருளையும் கருத்தை
யும் வகித்திருப்பனவாயிருக்குமே யன்றி, இத்தகைய வாழ்த்தலும் வணங்க-
லும் போற்றலும் புகழ்தலுமான இசையினத்தனவாகிய பாக்கள் பாடத் தா-
னே முயலினும் இவர் பெற்றுள்ள வரசீலத்தால் அத்தகையன வவர்வாக்கில்
நேர்வதில்லையென்பது வெளி.

கவனக்குறிப்பிட்டவனை - முற்றுப்பெற்றது.

சோதனபத்திரம்.

இவ்வட்டவணையி னிருபத்துநான்காவது பக்கத் தீற்றுவரிக் கடுத்து
“லிந்துமறைந்தப்பான் மீளுதனுமுண்டு, மேலாயசமயமெலாங்காலமாறி -
மெ” என்பதனைச் சேர்த்து வாசித்திடுக.

இவ்வட்டவணையின் எழுபத்தேழாவது பக்கத்து முப்பத்திரண்டாவது
வரியில் “புதுமணக்காதலினாலொற்றி” என்பதனை “புகுமணக்காதலினா-
லொற்றி” எனத் திருத்தி வாசித்திடுக.

இவ்வட்டவணையின் நூற்றுப்பன்னிரண்டாவதுபக்கத்து இருபத்தொ-
ன்பதாவது வரியில் “நீதிமான்றானபோதம்” என்பதனை “நீதிமெய்கு-
ன்றானபோதம்” எனத் திருத்தி வாசித்திடுக.

இவற்றிலுள்ள தனியன்களின் முதற்குறிப்பகராதி.

ஆண்டர்போ :	23	கங்கைமகார் :	33
ஆண்ணலுக் :	25	கங்கைமக்க :	34
ஆந்நாளிற்கு :	42	கண்டாயோ :	67
ஆந்நாளிற்ப :	89	கண்ணகன் :	33
அன்றையிலு :	43	கதிரவனிலை :	112
அன்னமளி :	26	கதிரவனு :	93
ஆடுங்கடை :	6	கமண்டகண் :	55
ஆண்டர்போ :	34	கரைக்குவட :	66
ஆதிகாலத் :	34	கரைசெறி :	37
ஆரார்தலை :	42	கலைவாணி :	81
ஆலைப்பலா :	55	கல்லங்காடு :	49
ஆழியானாழி :	24	கல்லார்கசு :	5
ஆழியான் :	39	கள்ளால்வெ :	43
இட்டடி :	89	கற்றதுகை :	61
இந்தக்கை :	81	காசிலியிற் :	35
இந்நாளிது :	92	காகக்கு :	42
இருளையிருள் :	70	காணுமல் :	60
இருளையிருள் :	71	காதமிருப :	43
இவ்வளவு :	27	காயத்தாடு :	43
இழையொன் :	21	காராளரா :	35
இன்றல்லோ :	86	காவலர்க் :	35
இன்றல்லோ :	87	காளியருளா :	1
இன்னுங்க :	16	குட்டுதற்கோ :	5
ஈட்டியிசை :	24	குந்தத்தை :	34
ஈதென்ன :	38	குமுண்டி :	52
உச்சிக்குடுமி :	33	கூத்தாள் :	69
உண்ணுதா :	24	கைக்கோள் :	35
உத்தமக்குல :	82	கைம்மணி :	64
உருகியுடல் :	94	கோக்கலை :	24
உலத்தினிற் :	21	கோரத்துக் :	10
எட்டெழு :	33	கோலெடுத்து :	65
எட்டேகா :	42	கோளகனங் :	75
எண்ணரிய :	26	சத்தம்பயி :	45
எண்ணிய :	62	சத்துவம்பு :	112
ஏரிலாக்கதை :	74	சலமுண்டு :	34
ஏரிலாதகதை :	74	சந்தேபரு :	90
ஏரையெடே :	24	சாப்பாடு :	33
என்றுபெ :	48	சாரங்கபா :	70
என்றும்பெ :	88	சாற்றுருடி :	35
ஐங்கரணைச் :	33	சித்திரமு :	61
ஐயமிடுமி :	26	சிரம்பார்த் :	42
ஒருமுனிவ :	11	சுத்திரருக்கு :	35
கங்கைநீர்து :	50	செங்கண்மா :	23
கங்கைநீர்தா :	50	செங்குன்றுர் :	43

செட்டிமக்	47	மண்ணிடிக்கு :	35
செய்யுந்தொ :	24	மதியாதார்	46
செந்தமிழோ	95	மரைபெருக்கி :	35
தண்ணீருங்	47	மற்கொண்ட	43
தற்கோலி	31	மனுமுறையா :	35
தாதையிவ :	26	மன்னவனீ	43
திக்குளெட்	31	மாங்காட்டு :	43
தென்மதுரை :	8	மாசிலாவை :	81
தென்றமிழ் :	35	மாலுமயனு :	86
தென்னவன்	16	மாவடிச்செல் :	78
தேவையார்	51	மாவடியிலே :	87
தொண்டமண்டல :	34	மாற்றற்கரிய :	24
தெண்ணடர்க்கு :	45	மானவனு	18
நாட்டார்	63	மானிற்கு	18
நாட்டிற்	101	மானேனி	45
நால்வகை :	33	முருக்கைப்பழி :	97
நாவலூரன் :	75	மூவுலகை	81
நாற்பாற்குல :	75	மேழிபிழக்	47
நானேயினி	20	மைவடிவக்	92
நிலைதந்தா	83	வந்தவுயிர் :	42
நீரெலாஞ்	51	வந்துமழை	68
தூலாய்ந்	33	வரப்புயர	6
நூற்றுப்பத்	7	வாக்குக்கருண :	67
நையும்படி	52	வாய்க்கொ	25
பங்கப்பழ	26	வாய்த்தவயி :	28
பஞ்சமர்செய் :	34	வாரிதரள	95
பபெருந்து	43	வாளொருகை	4
பண்டுகரிக் :	94	வானத்தை :	24
பத்துக்கொண்	56	வான்குருவி	61
பரப்போத	93	விக்காவுக்	30
பழியும்புக	34	விண்முகத்	81
பனிப்பகை	40	விரகரிருவ	61
பாரதனிற் :	48	வில்லம்பு	94
பாரைச்சும	55	விரமுண்டோ	92
பாலுக்குச்	26	வீறுசமணை :	26
புள்ளிருக்	24	வெண்பாவிற் :	4
பூதலத்திற் :	86	வெள்ளத்தட	26
பூதலத்திரோள :	40	வெறும்பறை :	43
பூவிலயனும் :	94	வெற்றிபுனை	25
மங்கையொ	26	வென்றிவள	17
மட்டுப்படா	28	வேளாளரைப் :	41

இக் (:) குறி கொண்டுள்ளவைகளை அட்டவணியிற்காண்க.

